

Judith O'Brien

ZA ČASŮ RŮŽE

DOMINO

Copyright © 1996 by Judith O'Brien
Translation © 1997 by Blanka Železná
Czech edition © 1997 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez souhlasu držitele práv.

ISBN 80-86128-00-8

KAPITOLA 1

Mírný vánek jí kroužil kolem nohou obutých v lehkých střevících a jemně chňapal po tlustém sametovém lemu u jejích útlých kotníků. Začínalo jaro, ale pronikavý zimní chlad ještě neustoupil. Odpolední slunce pomalu vysoušelo štiplavost ze sychravého vzduchu a připravovalo nástup nádherného dne, který sliboval vítanou úlevu od anglických ledových dešťů.

Usadila se na starobylou kamennou lavici a pokoušela se nevnímat chlad sedadla, jenž ji hryzal do rovných zad. Její přepychová róba, ušitá z mnoha vrstev látek a kolem výstřihu rozmařile lemovaná zlatem, zářila na slunci. Rukávy, nahoře přitažené k ramenům, se rozvolňovaly do bujných záhybů zlatého brokátu posetého sladkovodními perlami. Jemná zápěstí jí lemovali, plátěná okruží obtažená zlatou nití.

V rukou držela vykládanou loutnu a brnkala na ni s duchanepřítomným šarmem. Vetší pozornost si ale zasloužil její drobný obličej pod složitým účesem.

Černé řasy se chvěly nad jasnými hnědými očima a vrhaly okraje stínů na dokonale hebké tváře. Malý nos postrádal naivní roztomilost, ale poukazoval na vznešenou důstojnost, a její plné rty, zvlhčené svižným dotekem jazyka, se téměř usmívaly. V celé její vážné kráse se projevoval náznak humoru tak jemného jako zatoulaný pramínek kaštanových vlasů, jemuž se podařilo uniknout z okraje pevného toporného čepce a který nyní váhavě spočíval na ženě hladkém krku.

Její pozornost připoutal šelest v tmavých křovinách. Sňala ruku ze strun loutny.

Z malé mezery mezi keři se vynořil elegantní muž v kabátci vínové barvy. Okruží bílé košile se jemně dotýkalo obrysů jeho hladce oholené brady. Světle rezavé vlasy ladily s cihlovými řasami a bledými očima. Hluboce se uklonil sedící dámě. Jak zkřížil nohy, vysunul se mu vzadu meč.

„Má paní.“ Zvučný hlas kontrastoval s jeho neurčitými rysy. „Váš pán se vrátil.“

Žena na lavičce se chystala k odpovědi, rty se rozevřely a odkryly oslnivě bílé zuby, když vzduch prořízl jiný hlas.

„Stop!“ vyštěkl režisér.

Obrátil se na mladého kameramana, aby se ujistil, že skutečně ukončil natáčení. Pak soustředil všechny svůj hněv na herce ve vínovém kabátci. „Proboha, Stane, to snad svedeš líp!“

Stan se narovnal a změnil výraz na povýšený a obranný.

„Jmenuji se Stanley,“ dokonale ztlumil hlas. „Jsem shakespearovský herec, pane. Nejsem zvyklý hrát v...“ Zavřel oči, jako by hledal vnitřní sílu ku klidné mysli a zajíkl se.

„To je v pořádku, zlato,“ povzbudila ho žena s loutnou, zazubila se na něj a zamávala mu rukou. „Nejsi prostě zvyklý hrát ve videoklipech, vid?“

Muž hltal každé její slovo, přikyvoval a okruží mu při tom poskakovalo.

„Stane, dovol, abych ti něco řekla,“ vstala a opřela loutnu o nohu kamenné lavice. „Já zas nejsem zvyklá na Anglii, ani trochu. Takže si podle mě můžeš říct, že jsme na tom stejně, co myslíš?“ Její hlas zněl jako konejšivá písnička, nepochybně jižansky, ale přesto byl naplněn jemným medovým teplem.

Herec se trochu uklidnil a vděčně potřásl rukou, kterou mu podala. „Slečno Baileyová,“ řekl opět sytým a dostatečně hlubokým hlasem, jenž by se donesl v každém divadle až do poslední řady. „Musím vám říci, jak velice obdivuji vaši hudbu. Vaše skladby jsou jedinečné, bez ohledu na to, jaký umělec je interpretuje. Obvykle se nezajímám o... tedy... Obvykle poslouchám hudbu povahy více klasické. Ale, slečno Baileyová...“

„Klidně mi říkej Deanie,“ nenucené pokrčila rameny.

„Ano, dobře... slečno Deanie, jsem přesvědčen, že máte skutečný talent. Jak jsem již řekl, zpravidla neposlouchám, ehm...“

„Country?“ nadhodila a pozvedla tmavé řasy, když viděla, jak herec hledá slova.

„Ne, neposlouchám. Připadá mi jako...“

„Fidlání?“ Její hlas nemohl zakrýt smích. Herec se usmál a přikývl. I při těžkém nashvillském přízvuku se v jejím způsobu mluvy projevovala bohatost výrazu. Bylo skutečně půvabné, jak kulatila samohlásky a hranatila souhlásky.

Než si stačil herec s Deanií vyměnit další slovo, měli vedle sebe režiséra. Muž středního věku s přibývajícím tukem na břicho a ubývajícím vlasy se šlehal jezdeckým bičíkem do natažené dlaně a vrhal na shakespearovského herce pohled, který mu určitě připadal zničující.

„Hele, Stane, vyber si za dnešek šek. Řekni i těm ostatním, co tu hrajou křoví, ať jdou domů nebo k tobě na zámek, nebo tam, kde se normálně poflakujete.“

Stan na sobě nedal znát, že režiséra slyšel. Místo toho pozvedl Deaniiny prsty ke svým rtům, políbil jí hřbet ruky a provedl přitom dokonalý předklon.

„Jste ta nejlaskavější dáma, chci vám jen popřát...“

Za psací deskou produkčního se zableskly režisérovy oči.

„Stane, vystřel. Ztrať se. Vypadni.“

Herec se narovnal, letmo pokývl hlavou a odkráčel se vši důstojností, již dokázal sebrat.

„Teda, Nathane,“ zamumlala Deanie a zakroutila hlavou. „To nebylo pěkné, ani trochu ne.“ Rozhlédla se kolem. „Hele, kde mám cigarety?“

„Neměla bys kouřit,“ zareagoval Nathan. „Zničí ti to hlas. Tohle je tvoje velká šance, číčo. Reba už je mimo, a na nahrávce teď budeš ty. Tohle není jen životní šance. Tuhle příležitost dostane jen jedna z miliónu.“

„Já vím, Nathane,“ odpověděla tiše. „O takovéhle šanci jsem snila už jako dítě. „Víš,“ pokračovala konejšivým hlasem, „připadám si jako v nějakém starém filmu, jako třeba Zrodila se hvězda nebo Čtyřicátá druhá ulice. Už jsem si na to založila, když jsem celé ty roky psala písničky pro jiné. Teď mám zase šanci já.“

Režisér to ignoroval. „A k tomu herci, Deanie, nevíš, jací tihle Britové dokážou být.“ Režisér rozmáchle podepsal papír, podíval se na Deanii a poklepával přitom bičíkem na bok jezdeckých kalhot. Ačkoli koně viděl nejbližší ze sta metrů, své klipy režíroval zásadně v pruské kavaleristické výstroji. Mohl si tak sám sebe představovat jako Ericha von Stroheima při práci na filmu Hrabivost, nikoli jako Nathana Burnse, jak režíruje další videoklip.

„Všichni tihle shakespearovští herci se chtějí stát dalším Olivierem,“ pokračoval a sledoval Deanii se strýčkovskou bodrostí. „Jsi v Anglii poprvé?“ Po pravdě, ani režisér nikdy předtím v Anglii nebyl, ale raději by se nechal posadit na koně, než aby to přiznal,

„Ano,“ povzdechla Deanie a protáhla si paže nad hlavou. Kostým byl víc než nepohodlný a ženě oblečené obvykle do džín a tenisek působil muka.

Od čepce ji bolela hlava. Deanii připadal jako kůlnička a zašikmení na branách jí připomínalo holubník v Tennessee. Okraje zdobily kameny z broušeného skla, které měly napodobit rubíny, ale zblízka byly patrné vlnky lepidla a znamínka tužkou, která si nakreslil ten, kdo čepce takhle zkrátil. Deanie měla v této pokrývce hlavy vypadat jako členka královského dvora v polovině šestnáctého století. Ona se ale cítila jako druhořadá tanečnice s dřevníkem na hlavě. Dokonce svůj účes ozdobila po stranách nápisem „Navštivte Skalnaté město“, ale nikomu to nepřipadalo zábavné.

„Jakže se to tu jmenuje?“ zeptala se Deanie a přitom zívla.

„Anglie.“ Režisér pohlédl k zaparkovanému bílému přívěsu v dálce.

„To přece vím, Nathane,“ usmála se. „Myslím, jak se jmenuje ten dům, nebo co to vlastně je.“

„Ach tak. Zámek Hampton Court. Sídlil tu Jindřich Osmý.“ Proťal vzduch jezdeckým bičíkem jako šavlí.

„Co myslíš, kam se poděl Bucky Lee? Ztrácíme světlo.“ Pozoroval přimhouřenýma očima slunce, stínil si přitom rukama a bičík přistrkoval Deanii před obličej, jak si ohraničoval pomyslnou scénu.

Deanie odstrčila bičík a hleděla na přívěs a na skvostný zámek rudé barvy za ním. Bucky Lee Denton. Měla ho plné zuby. Teď by bodla cigareta.

Sáhla si na záda a upravila si suchý zip na róbě. Bucky Lee Denton. Co si o sobě sakra myslí, že nechá čekat celý štáb? Strávili celý den přípravou scény, otravovali se tu s britskými herci a natáčeli metry filmu, které nikdy nepoužijí, leda z naprosté nudy. Po celou tu dobu se Bucky Lee Denton, nejnovější senzační objev Nashvillu, uzavíral ve svém superširokém přívěsu a posílal si asistentky pro lak na vlasy nebo dietní kolu.

Několik měsíců předtím pasoval známý hudební kritik Buckyho Lee na Dentonovu nemoc. Rozhořčené společenství příznivců country music však bránilo svůj idol jako vozová hradba.

A potom ho postupně lépe poznávali. Jeho záchvaty vzteku v zákulisí a zvlášť ošklivá potyčka se Santa Clausem v obchodním domě se dostaly na titulní stránky novin spolu s jeho nestoudnými poznámkami o ostatních country muzikantech. Bohužel, nahrávky Buckyho Lee Dentona se na pultech ani nestačily ohřát. Nebylo možné ho ignorovat, ale těžko si ho někdo mohl zamilovat.

Natáčení videoklipu v Anglii si vymyslel právě Bucky Lee Denton. Prohlašoval, že je to jeho umělecká vize, natočit písničku v klidné romantické anglické scénérii. Ale Deanie znala pravou a jedinou vizi Buckyho Leea: dlouhonohou mladičkou supermodelku, kterou pronásledoval po celé Evropě jako roztoužený psíček. A protože Bucky Lee Denton znamenal pro společnost Era Records zlatý důl, její vedení se mohlo přetrhnout, jen aby mu udělalo radost. Třeba na úkor Deanie Baileyové.

„Už je připravený?“ zeptala se znuděná, ale oslnivě krásná žena v pružném trikotu a kuželovitém čepci a la bílá paní. Na špici kužele jí vlál v mírném větříku oranžový šátek jako větrný pytel na letišti.

Režisér se dojatě usmál. To on měl ten nápad okořenit videoklip skupinou Tudor Babes neboli TBC, jak jim na natáčení všichni říkali. „Ty jsi Monika, vid?“

Tudorovská kráska přešlápla na vysokých jehlových podpatcích a hodila okem po Deanii. „Jasně, jsem Monika,“ potvrdila ne právě přátelsky. „Proč má na sobě ty šaty?“ ukázala pěstěným palcem na Deanii.

„Ach. Protože, má milá, napsala písničku a bude ji zpívat s Buckym Lee. Je to ženský prvek našeho dojemného dua.“ Nakročil k Monice a bičík mu přitom radostně poskočil.

Deanie nesouhlasně povzdechla a zakroutila hlavou. Jestli režisér nezměnil svůj záměr, tahle tupohlavá kráska dostane roli služebné. Natáčení scény se služebnou bylo naplánováno na další den; Deanie a Bucky Lee se v tom záběru nechávají krmit loupánými hrozny. Plán však bude dodržen pouze za předpokladu, že se Buckymu podaří načesat si parádní vlnu.

Píseň složila Deanie, slova i melodii, jednoduchou milostnou píseň. Ale Bucky Lee všechno zkazil. Od chvíle, kdy jí její manažer oznámil dobrou zprávu, že Bucky Lee Denton chce zpívat její písničku, ji melodie opustila a odkroužila mimo její kontrolu až do tohoto absurdního bodu. Rozpočet klipu byl přísně střežené tajemství, ale všeobecně se tvrdilo, že videoklip Thriller Michaela Jacksona vypadá vedle něho jako záběry z dovolené.

Alespoň že jí dovolili zúčastnit se tohoto projektu. V několika posledních případech, kdy vyráběli z její písničky videoklip, ji nekompromisně odstrčili do pozadí, a ona jen se zaťatými pěstmi sledovala, jak účinkující pohybují neslyšně rty podle její melodie.

Všechno se hnulo směrem k bílému přívěsu. Deanie se kousla do rtu, uvažovala, jestli má Bucky Lee v úmyslu se ještě dnes předvést. Režisér přestal hladit bičíkem vnější stranu Moničiny hezky tvarované nohy a upřeně hleděl na přívěs. Štáb a herci podlehli vyčkávajícímu tichu. Plastikové lžičky zmrtvěly v kelímcích s kávou. Ojediné rozhovory ustrnuly uprostřed věty.

I ptačí cvrlikání utichlo. Všechny oči se upíraly k přívěsu.

Dveře se rozletěly a vyšel z nich Bucky Lee Denton.

Z horního schodu přívěsu přehlédl scénu, on, pán všech, na nichž spočinul jeho pohled. Postoj plný nadutosti prozrazoval sebedůvěru. On byl tím jediným důvodem, proč se všichni shromáždili v Anglii, proč sem všechen štáb a kompars přiletěl z Los Angeles, New Yorku a Nashvillu. V červeném značkovém tričku a černém kovbojském klobouku měl všechny na povel.

Bohužel Deanie viděla před sebou jen poněkud nedorostlého chlapíka v příliš velkém klobouku, muže podobného spíš zástupci šerifa než opravdovému kovbojovi. A v tu chvíli nastal další z nešťastných případů načasování, jež ovládaly a směřovaly život Wilmy Dean Baileyové. Začala se chechtat. V nesmírném tichu travnatého svahu se její hlas nesl miliónkrát zesílený. Než se stačila ovládnout, spočinul na ní zuřivý pohled Buckyho Lee Dentona. Bucky Lee vztyčil hlavu.

A bylo to. Vzpomněla si na starý emblém Rádio Corporation of America s dogou, která poslouchá gramofon s hlavou vztyčenou přesně jako Bucky Lee v kovbojském klobouku. Nedalo se říci, že se Deanie culí nebo směje. V této něžné anglické scénérii se Wilma Dean Baileyová řehtala jako blázen. Nemohla přestat, smích se z ní dral čím dál víc a ona ho nemohla zadržet.

Podívala se dolů k nohám, pokusila se ovládnout, zhluboka se nadechnout, ale vlastní nohy jí připomněly Buckyho kovbojské boty s dvanácticentimetrovými podrážkami, kterými si nechal vycpat podešve. Pokusila se soustředit pohled na své prsty, ale pouze si tak připomněla, jak se Bucky pokoušel hrát na kytaru a jak falešné akordy vyluzoval ze svého doprovodného nástroje.

Skrze slzy viděla zděšené pohledy štábu, jež přebíhaly mezi ní a Buckym Lee. Pak zaslechla příšerný, dobře známý zvuk. Dveře přívěsu praskly. Hliníkové schody zachrastily a na odpočívadle se rozlilo absolutní ticho. Všichni věděli, co to znamená. Bucky Lee Denton se dnes již neobjeví. Nebo vůbec nikdy.

Najednou jí to nepřipadalo ani trochu legrační. Utřela si pod očima maskaru, jež jí slzami zvlhla na roztavený asfalt, a nasadila nejzkroutěnější výraz, jaký svedla.

„Sakra, Deanie!“ zahlekal režisér. „Jak jsi to, k čertu, mohla udělat?“

Všechny oči se přilepily na Deanii v hedvábné tudorovské róbě zapnuté na suché zipy, s umělými perlami a čepcem jako holubník. Polkla. „Je mi to líto,“ zašeptala ochraptělá smíchem a proviněním.

Nikdo neodpověděl. Když si kompars odcházel pro šeky s výplatou a štáb probíral, jak zabije další den, Deanie pochopila, že se opět stala obětí celoživotní kletby.

Špatného načasování.

Již samotná existence Wilmy Dean Baileyové byla synonymem mizerného načasování. Například jméno Wilma Dean vzniklo jako projev donkichotské mentality z matčiny strany. Dva pobláznění mladiství - Lorna Duneová a Dickie Bailey - odešli z kina před koncem filmu Třpyt v trávě a nechali se oddat. Podle měřítek městečka Winslow ve státě Kentucky tím projevili velkou zhýralost.

Za deset měsíců se jim narodila dcera a Lorna pojmenovala své tmavovlasé dítě Wilma Dean po hlavní hrdince, již ve filmu ztvárnila Natálie Woodová.

Až teprve o mnoho let později, když film konečně vysílali v televizi, ho Lorna shlédla celý. K Lorninu naprostému úžasu se Wilma Dean ve filmu nervově zhroutila a skončila v blázinci.

Ale na změnu Deaniina jména bylo příliš pozdě. Čilé mrně již škrábalo pastelkami na každou zeď i nezaplacený účet. Lornu sice znepokojovaly možné psychologické následky pojmenování dcery podle sebevražděné hrdinky a bránila dceři shlédnout další filmy s Natálií Woodovou včetně Zázraku na 34. avenue. Kromě toho si Lorna odůvodnila, že Deanie ve Třpytu v trávě skončí vlastně dobře. Warren Beatty se ožení s jinou dívkou. Tak co.

V té době došla Lorna k dalšímu nešťastnému poznání. Její manžel Dickie Bailey, jemuž do noci trvající flámování s kamarády vyneslo spoustu rozpustilých přezdívek, se s konečnou platností rozhodl, že není stvořen pro manželství a otcovství. Do týdne zmizel. Lorna se nikdy nedozvěděla, co se stalo s jejím bývalým. Jejich soužití ukončilo podepsání rozvodu.

O mnoho let později viděla Lorna pořad s moderátorkou Oprah Winfreyovou o bigamistech. Jeden z hostů, tlustý obchodník s obuví, honosící se zplihlou uzoučkou kravatou a přehnanými licousy, se podezřele podobal Dickiemu Baileymu, ale Lorna si tím nebyla jista.

Díky pevnému odhodlání a pilné práci se Lorně podařilo uškrtnout dost peněz, aby mohla opustit kentucký venkovský domek a přestěhovat se do Nashvillu. Chtěla začít znovu a vychovat dceru daleko od kousavých klepů, které kolovaly ve Winslow. Ještě hůř snášela Lorna litující pohledy jiných žen a povzdechy typu „Ubohá Lorna, nedovede si ani udržet mužského“. Měla toho dost.

V Nashvillu si našla práci servírky na parkovišti nákladáků. Pracovní doba ji vyčerpávala, ale dostávala většinou pěkné spropitné a okouzila ji anonymita tohoto pracoviště. I pravidelní návštěvníci sem zavítali jen dvakrát za měsíc. To stálo i za občasné bolestivé štípnutí od roztouženého řidiče.

Zatím malá Wilma Dean vyrostla z chichotavého dítěte do oslnivé krásy. Lornu varovaly pohledy, jež její zákazníci vrhali na její dceru a oprašovali si přitom z klína drobký, a zakázala jí chodit na parkoviště.

Lorně došlo, že ironií osudu se její dcera neskutečně podobá Natálii Woodové.

„Není tohle věrná podoba té holky, co hrála v Rebelu bez příčiny?“ zajíkal se překvapením vazoun s papírovým ubrouskem za červenou flanelovou košilí.

„Kdo?“ vyzvídala Deanie s očima laně, když ji matka vystrčila ze dveří restaurace.

„To je jedno,“ odsekla Lorna a nespouštěla oči ze zákazníka.

Nikoho nepřekvapilo, když Deanii zvolili v posledním ročníku střední školy královnou krásy. I když podle výchovného poradce nebyla právě studijní typ, stala se nejoblíbenější dívkou ve třídě. Nejen proto, že vynikla jako nejlepší fanyнка nejhoršího týmu amerického fotbalu ve státě, že byla předsedkyní pěveckého sboru a hrála hlavní roli ve školním představení Annie, popadni flintu.

Před slavnostním vyhlášením se však spustilo nečekané krupobití, jež zasáhlo Nashville, strhlo střechu z vlnitého plechu nad tělocvičnou a ukončilo všechny naděje na to, aby Deanii korunovali lacinou korunou z obchodního domu. Předávání vysvědčení proběhlo s okázalostí a slávou výprodeje použitých pneumatik. S Wilmou Dean Baileyovou se opět neúprosňe spojilo špatné načasování.

S vysvědčením v ruce si Deanie začala hledat práci. Zjistila, že podniky nemají moc velký zájem přijmout nekorunovanou královnu krásy, která umí hezky zpívat. Na konci léta Deanie konečně našla práci. Stala se servírkou jako její matka. Deanie ale pracovala v občerstvení s koblihami Krispy Kream.

První podzim po skončení školy Deanii ohromilo poznání, že z jejího života zmizelo něco podstatného, a pocit, že jí něco chybí. Když si probrala všechny možnosti, uvědomila si, že postrádá hudbu.

Pokud si pamatovala, vždycky se účastnila zpívání ve sboru a při školních představeních muzikálů. Čím víc se o hudbu zajímala, tím víc vyzrával její příjemný hlas do podoby bohatého nástroje nečekané hloubky. Když zpívala, nebyla jen Deanii Baileyovou, ale mohla se stát kýmkoli na světě. Hudba pro ni znamenala kouzlo. Hlas ji nikdy nezradil, byl tím jediným, na co se mohla vždycky spolehnout.

Lorna si dceřina zájmu povšimla. I když jej plně nechápala, darovala jí k šestnáctým narozeninám kytaru, již vybrala z katalogu obchodního domu Sears. Deanie se zdokonalila natolik, že mohla doprovázet sbor a brnkat na školních představeních.

Deanie, kterou nesvazovala ctižádnost, si uvědomila, čím by se chtěla stát. Zavile, jako losos mířící proti proudu na třetí místa, pracovala na tom, aby se stala novou Patsy Clineovou.

V Krispy Kream o svém cíli neřekla nikomu, svěřila se jen matce a přítelkyni ze střední školy, která pracovala v recepci nové nahrávací společnosti Era Records.

Matka brala její oznámení stejně vážně jako všechna předchozí. Když bylo Deanii osm let, rozhodla se, že chce být princeznou. „Dobře, miláčku,“ zamumlala utahaná Lorna.

V jedenácti chtěla jet na olympiádu jako krasobruslačka. „Výborně, zlato,“ odpověděla Lorna.

Ted' se Deanie chtěla stát zpěvačkou country music. Lorna ji pohladila po hlavě a požádala ji, aby přinesla domů dva tucty koblih pro ostatní číšníce na parkovišti.

V té době si Deanie uvědomila, že jí nestačí jen zpívat písně jiných. Ačkoli do většiny popěveků mohla vložit rozechvělou citovost, hrála si jen na někoho jiného. Neprobouzelo to v ní ten naprosto správný pocit.

Většina písní se k její osobnosti nehodila, protože se nemohla ztotožnit s jejich syrovými city. Jistě, přestály s matkou těžké časy, ale vždy byly spolu. Nikdy se doopravdy nebála, nestrachovala, ani ji nic nedeprimovalo. Nikdy neměla psa, takže nezažila, jaké to je, když umře, uteče nebo rozkouše oblíbené bačkory. Nikdy nevlastnila ani ten nejmenší nákladák.

A hlavně nikdy nikoho nemilovala. Životní zkušenosti Wilmy Dean Baileyové jako celek zrovna neinspirovaly k napsání pořádné písně.

Ale Deanii to neodradilo. Její první pokusy byly směšně příšerné, vypovídaly o nezvládnutelných mužích a odpouštějících ženách. Námět k nim si vypůjčila z matčina života, ale nezněly pravdivě. Pak zkusila romance o Paříži a vznešených láskách, o dalších dobrodružstvích, která na ni teprve čekají, ale „krásná Paříííí“ se lépe rýmovala s „s tebou je kříž“.

Jednou večer, když si máčela ušlapané nohy ve vodě s minerální solí, poslouchala v rádiu rozhovor se skladatelem country music.

„Musíte psát o tom, co znáte, co dobře znáte, co vás chytne za srdce,“ prohlásil skladatel. „Jinak tomu nebudete věřit, a co je ještě důležitější, nebudou tomu věřit posluchači.“

Deanie si ani neosušila nohy, vyhupla z vany a popadla kytaru. Za hodinu složila píseň o někdejší královně krásy, která prodává koblihy. I při opakovaném nahrávání a přehrávání na magnetofonu v sobě cítila neznámý příval vzrušení.

„To je ono,“ říkala si nahlas udiveně. „Tak se to má dělat.“

Potom se v ní probouzely písničky snadněji, obvykle v práci, když čistila kávovar nebo čekala, až se zákazník rozhodne, jestli chce koblihu s čokoládovou polevou, nebo obalenou v cukru. Ačkoli materiál k většině country písní Deanie ještě neprožila na vlastní kůži, měla jedinečnou schopnost vyjádřit se v textu. Slovní obraty, útržky nedbalé konverzace k ní přicházely samy. Řečník odejde, sebere bílý sáček s pečivem a zapomene na rozhovor, který si dychtivě zapsala do paměti mladá žena za pultem.

Mlčky s nastraženými ušima zaslechla od zákazníků i jiných číšnic dost na to, aby to vyplnilo tučt country písní. Každý člověk měl co vyprávět a Deanie si přidala vlastní slova a představivost, aby z toho upředla jejich příběh.

Stala se nenasytnou čtenářkou publikací o country hudbě a poprvé zalitovala, že nebrala školní léta o něco vážněji. Spoustě věcí v obchodních záležitostech nerozuměla, například frázím, jež pro ni nic neznamenal, ale měly velkou váhu pro lidi v hudebním světě.

Nikdy nepřišla do práce bez nahrávky své poslední skladby v kapse zástěry, to pro případ, že by si někdo chtěl poslechnout její písně.

Jednou odpoledne přistoupili k pultu dva dlouhovlasí muži a bavili se o nahrávání. Deanii jala posvátná hrůza z jejich nenuceného povídání o hudbě.

„Píšu písničky,“ plácla.

Ostatní číšnice po ní hodily očima a Deanie cítila, jak se jí od výstřihu naškrobeného proužkováného úboru plazí vzhůru šílený rumělec.

Jeden z mužů pozvedl prošedivělé obočí. „Skutečně?“ zakýval na ni prstem a ona se k němu naklonila přes pult. „Dám ti radu, panenka,“ zašeptal.

Jeho návrh nebylo nic jiného než jižanské vyjádření pro způsob, jak rozvrat gauč. Deanie byla konsternována, říkala si, že určitě špatně slyšela.

Hlasitě, že ho slyšeli všichni v obchodě, zopakoval znovu svůj neslušný návrh. Pohlédla mu pevně do očí, sáhla za sebe pro konvici s čerstvou kávou, usmála se na něj a vylila mu vroucí tekutinu na ruku, položenou na pultu.

Muž zařval bolestí, ale Deanie mu s vyrovnaným výrazem sdělila, že nápoje se přidávají zdarma.

Když odběhl na záchod, mumlal přitom kletby a třepal rukou ve vzduchu s bezvýslednou snahou ji ochladit, jeho společník se na Deanii omluvně zašklebil a vzal si od ní kazetu. Slíbil, že ji za týden vrátí s upřímným ohodnocením její práce.

Když první týden přešel do druhého a pak do třetího a ona stále ještě nedostala slovo odpovědi, uvědomila si, že to takhle nejde. Nevěděla, jak s ním navázat kontakt, vždyť ani neznala jeho jméno. Vzala to jako novou zkušenost, ale výjimečně těsné otření se o svět hudby z ní učinilo ještě většího zarytce.

Pak její přítelkyně, která pracovala v recepci nahrávací společnosti, přesvědčila jednoho vysoce postaveného pracovníka, aby Deanii věnoval pětiminutový rozhovor. Deanie zavolala do Krispy Kream, že je nemocná, protože se obávala překročit práh Era Records a páchnout jako polévaná kobliha.

Oslněná neposkvrněným plyšovým kobercem pod nohama, naplněná posvátnou úctou před lesklými fotografiemi hvězd a skoro hvězd, následovala Deanie svou kamarádku do malinké pracovny bez oken.

Vedoucí pracovník byl mladý, ale předčasně plešatý, což mu dodávalo nezaslouženou svatozář inteligence. Zdvořile si poslechl její nahrávku, každou písničku přerušil po patnácti vteřinách. Konečně se opřel o opěradlo otočné židle s polstrováním z umělé kůže. Naučeným gestem spojil špičky prstů do věžičky.

„Ano, tedy, Jeanie...,“ začal.

„Deanie,“ opravila ho s tím nejpodřazenějším úsměvem, jakého byla schopna.

„Deanie? No, dobře,“ zamračil se a odkašlal si. „Kde jste teď zaměstnaná?“

Než odpověděla polkla. „V Krispy Kream.“

„Ach. Aha. Dobře, Jeanie, doporučuji vám, abyste se toho místa držela a pokračovala v práci.“ Přerušilo jej pípání telefonu. Udělal odmítavé gesto. Popadla pásek, rychle vypadla a tváře jí hořely zlostí a ponížením.

O tři týdny později, když zavírala obchod, zaslechla rádio z auta na parkovišti. Hráli nový hit Vika Jenkense, zpěváka country šlágrů, jenž vypadal jako idol milovnic divadla a měl hlas jako hedvábí. Deanie se zastavila ruka s vlhkým hadrem se skvrnami od kávy, jímž stírala pult.

Vic Jenkins zpíval její písničku.

Hadr jí spadl na linoleum. Ohromeně zamrkala, že slyší z rádia v autě slova, která psala sama na své posteli. Její vlastní slova napsaná na její melodii vytvořenou na kytarě z obchodního domu Sears zněla v podání Vika Jenkense.

Jestli majitelé auta zabouchli dveře vozu nebo odjeli z parkoviště, to už se nedozvěděla. Naprosto jistě však věděla, že to byla její píseň, která se ztratila a zanechala ji pod bzučícími fluoreskujícími světly v prázdném Krispy Kream.

Jak se to stalo? Klopýtala parkovištěm, hlava se jí točila, svetr měla nakřivo a pod nohama jí křupal šterk. Ruce se jí třásly, když šátrala po klíčích, a otupěle si uvědomila, že zůstaly v kapse zástěry.

V kapse zástěry. Pak jí to došlo. Píseň, kterou nahrál Vic Jenkins, byla na kazetě, kterou dala tomu chlápkovi z hudebních kruhů, příteli muže, na kterého vylila kávu. Ukradli jí její písničku.

Nejdřív ji napadlo, že zavolá do rádia, na jakoukoli stanici, a prohlásí, že skladatelkou nového hitu Vika Jenkense je ona. Nepochybně si písničku někdo přisvojil, snad jeho manažer či nahrávací společnost. Zhltdala dost časopisů pro fanoušky, aby získala matnou představu, jak tyto věci chodí.

Bylo by obzvlášť absurdní, aby upovídáná číšnice z Krispy Kream volala o půlnoci do rádia a prohlásila, že jí Vic Jenkins ukradl písničku. Nechtěně si připomněla lidi, kteří prohlašovali, že je unesli mimozemšťané nebo že Elvis Presley nezemřel.

V duchu se viděla v proužkované zástěře z Krispy Kream, jak s ní rozmlouvá televize, povinná síťka na hlavě se blýská v televizních světlech, za ní tácy s horami koblih. Vypadala by jako bláznivá ženská. Tvrdila by něco bez řádného důkazu. To by mohla už rovnou prohlásit, že je nejmilejší dítě Sněžného muže. Než se dostala do postele, byla přesvědčena, že nejlepší bude nechat všechno tak, jak to je. Dostala jsem za vyučenou, mumlala si do polštáře. Už nikdy nebudu tak pitomá. Nikdy už takhle nenaletím.

Příští ráno se cítila lépe, dokonce ji trochu potěšilo, že její písnička stála za to, aby jí ji ukradli. Přesvědčilo ji to, že se její skládání ubírá správnou cestou.

Za tři týdny píseň oslavovali jako nejoslnivější hit v kariéře Vika Jenkense. Byla všude, nejenže vyřvávala z oken aut, ale i v nákupním centru, v Krispy Kream a v televizi. Deaniinu písničku si zpíval snad každý. Dokonce i v Rybách-drůbeži se rozléhala nad kartóny s kuřaty.

Když už se Deanii zdálo, že musí vybuchnout, stalo se nemožné. Do Krispy Kream vplul sám Vic Jenkins.

Deanie a ostatní číšnice pochopily, že se cosi děje, když jeho lidé, nebezpečně vyhlížející muži s vysílačkami a profesionálním šklebem, vstoupili dovnitř před hvězdou. Pak dorazili jako stádo slonů fotografové a cvakali spouštěmi, když Vic Jenkins otevřel jasně označené dveře s nápisem Krispy Kream a předstíral udivený výraz.

Absurdita situace navodila v Deanii bezuzdně legrační pocit. Začala se chichotat a přitom mhouřila oči před záblesky světel a ignorovala zamlklost ostatních číšnic i nevlídné pohledy Jenkensových lidí.

Vic Jenkins se k ní hned otočil, v očích zřetelný chladný hněv. Deanie polkla, stále ještě s úsměvem na tváři. Ve skutečnosti vypadal mnohem lépe než na obrázcích.

„Čemu se směješ, děvče?“ Hlas měl hluboký, a třebaže hovořil konverzačním tónem, celý obchod ztichl.

Odkáslala si a ukázala na sebe s tázavým nevinným pohledem.

Jenkinsův výraz zjemněl, rukou si projel vousy a sklonil zrak k Deanii s nepředstíraným potěšením. Hvězdě se líbilo to, nač hleděla. „Čemu se směješ?“ Tentokrát v jeho hlase zazněla stopa pobavení.

„Ach, hm,“ přešlápla v pohodlných botách a sáhla si na vlasy pod síťkou. „Jak jste vypadal překvapený těmhle chlápky,“ odpověděla a pokývla směrem k fotografům. „No, myslím tím, že to bylo víc plánované než většina svateb, na kterých jsem byla.“

Usmál se okouzlujícím, duši rozechřívajícím, naučeným způsobem. Deanie potěšené úsměv oplátila.

A tak začala jedna z nejzvláštnějších lásek v Nashvillu a díky bulvárnímu zpravodajství, rozšiřovanému v supermarketech, vešla brzy ve známost i v celém státě. Vic Jenkins pozval rozkošnou číšnici na večeři a od té doby byli pár. Vic Jenkins, právě prohlášený za hodného chlapce, a jeho dívka z lidu se stali snem každého publicisty.

A Vic objevil nevyužitý zdroj písní. Na první schůzce mu Deanie pověděla, jak napsala jeho nynější hit. Místo aby se tomu zasmál, opravdu jí uvěřil a zavolal hned z telefonu v autě svému manažerovi. Deanie za její písničku zaplatili, a navíc jí řekli, že jestliže Vic ještě někdy natočí něco, co ona složí, bude jí vyplacen podíl ze zisku. Příští den mu poslala další nahrávky. Když vyrazil na turné, její písničky už zařadil do programu koncertů.

Wilma Dean Baileyová to tedy v Nashvillu někam dotáhla, jak si předsevzala, ale ne způsobem, jakým si to naplánovala. Tohle byl jen hvězdný prach. Hvězdný prach z druhé ruky, setřesený z rozložitých a dobře zavedených ramen Vika Jenkense.

Deanie v tomto vztahu brzy pocítila zvláštní stísněnost kolem žaludku. Nechtěla být závislá na muži, a to na jakémkoli. Lidé se k ní chovali laskavě, neznámí se na ni usmívali, ale ze špatného důvodu. Viděla z první ruky, co může ženu stát závislost na muži. Vždycky, když si to potřebovala připomenout, stačil zběžný pohled na vyhublou přepracovanou matku. Nějak by se měla dostat z přízraku Vikova stínu.

Držela si stále své zaměstnání v Krispy Kream, i když jí bankovní účet rostl. Ostatní číšnice odcházely, ale Deanie zůstávala, nalévala kávu a prodávala koblihy Vikovým fanouškům, kteří čekali v obchodě s marnou nadějí, že sem zavítá jejich idol. Nikdy nepřišel. Ale vyhlídka, že by ho

mohli spatřit, přiměla odběratele splétaných i plněných koblih, že si v obchodě podávali dveře.

Tahle láska se dobře hodila do Vikova plánu, protože utišila pověsti, že už zcela odešel z opravdového Jihu do Hollywoodu. Tisk mu odkývl jeho úspěch, rádia mu dala více prostoru, jeho videoklipy se staly přitažlivější, když měl po své trásněmi ozdobené pravici občas Deanii. Kdo by nepřál úspěch tak milému chlapci?

Byl dost chytrý na to, aby udržoval stálé styky s Deanii, i když ho plán turné odvedl na druhý konec země. Občas ji požádal, aby mu do telefonu zahrála nové písničky. Jindy si nechal od svého manažera poslat její nejnovější nahrávky do hotelu, kde právě bydlel. Manažer se rovněž ujistil, že Deanie má zásobu kazet nejlepší kvality, aby je mohla použít do nového nahrávacího přístroje, jenž jí Vic daroval k dvacátým narozeninám.

„To je jako když někdo dá babičce basebalovou pálku,“ brumlala Lorna, když jí Deanie ukázala nový přístroj.

„Cože?“ vyjekla Deanie.

„Víš, jak to myslím. To je dárek pro něho, zlato. Dává si hromady písniček za cenu jednoho přepychového stroje. Tak je to.“

Deanie ignorovala matčina slova, ale v noci, po pozdním rozhovoru s Vikem, jí Lornina slova opět přišla na mysl. Vždycky, když chtěla ze vztahu s Vikem vycouvat, dostavil se s květinami a s výrazem zpráskaného psa. Nesnesla pocit, že někomu ubližuje.

Jejich vztah byl kuriózní. Deanie se nikdy nepřenesla přes pocit, že je ve Vikově světě pouhý vetřelec, jako by všichni Vikovi přátelé sdíleli nějaký tajný vtíp a neřekli jí pointu.

Zkoušela se přemluvit, aby se do Vika zamilovala, ale dokázala jen nezaujatě obdivovat jeho hlas. Zamilovala si způsob, jak obalil svým hlasem její písně a vyždímal všechny emoce, které do nich nalila. A velmi jí lichotilo, že jí prokazuje tolik pozornosti. I když něco nebylo úplně v pořádku.

Protože četla publikace o hudební produkci, věděla, že většina vydaných titulů připadá na zpěváky, kteří si zpívají vlastní skladby. Zřejmě časy, kdy zpěvák byl pouhým interpretem písní jiného autora, pominuly, a hvězdy si tvořily vlastní repertoár. Občas zahlédla dychtivé ocenění své práce ve Vlkových očích, modrých jako len, občas beze slova souhlasně pokývl. Ale nikdy ji přímo neoceníl. Vždycky se zdálo, že jí prokazuje laskavost, když poslouchá její skromné pokusy, než že nahrává její písně.

Vic ji také přivedl k tomu, aby kouřila. Aby vyvrátil její podezření, co ho k tomu vedlo, tvrdil, že kouřením si uklidní nervy. Ujišťoval ji, že většina skutečně úspěšných lidí v Nashvillu kouří dva balíčky cigaret denně a že ten, kdo nekouří, je považován za outsidera. Navzdory svému zdravému rozumu a také aby do ní Vic stále nerýpal, začala Deanie kouřit. Teprve když si na kouření zvykla, uvědomila si, že asi mimoděk, nebo spíš záměrně, usiloval o to, aby si zničila hlas. Nikdy nebyla s to plně přestat, ale dokázala se omezit na několik málo cigaret denně.

Deanie nebyla hloupá. Prvotní okouzlení, že chodí s hvězdou, se scvrklo na jednotvárnou rutinu a ona pochopila, že ji Vic využívá.

Oči jí otevřel jeden krátký rozhovor.

Jednou večer, kdy vzácně trávili čas spolu, se Deanie rozhodla, že udělá rychlý konec. V hlavě si krásně připravila, co řekne.

Po večeři při svíčkách na ni Vic pohlédl očima, jež filmaři tak účinně použili v jeho posledním videoklipu. S bolestivou upřímností se jí vyznal, jak mnoho pro něho znamená hudba. Vyprávěl, že hrát na kytaru a zpívat ho naučil jeho děda, když přitisknutí k sobě poslouchali, jak se jejich hlasy mísí s praskavým bzukotem cikád. Jeho dědeček už umřel, svěřil jí Vic s hlasem

plným dojetí. Svoji poslední cenu Grammy by dal za to, aby s dědou mohl ještě jednou mluvit a poděkovat mu za zázračný dar hudby.

Natáhla ruku, dotkla se jeho tváře a on se usmál.

Wilma Dean Baileyová neřekla ten večer Viku Jenkensovi, co měla na srdci. Ukázal se jí ze stránky, již nikdy neviděla a nikdy netušila, že existuje. Byl bezbranný a potřeboval ji.

O dva dny později si čistila zuby. Hluk tekoucí vody přehlušoval zvuk radostného ranního pořadu „Dobré jitro, Ameriko“ z televize v ložnici. Pak zaslechla jiný hlas, známý a vemlouvavý. Jako omámená vešla do ložnice, za sebou nechávala skvrny po pění zubní pasty.

Na obrazovce, naproti Joan Lundenové, seděl nahrbeně Vic Jenkins. Skoro na tenhle rozhovor zapomněla, Vic se kvůli němu předchozí večer cestou do New Yorku moc nevyspal.

„Byl to můj děda Jenkins...“, hlas se mu zlomil a otočil pohled hlubokých očí na Joan Lundenovou, která měla oči vlhké dojetím.

Vic jí onehdy večer neodkryl a nesvěřil své křehké city. Vic Jenkins si jen nacvičoval své představení.

Najednou jí všechno bylo jasné. Že se neucházel o ni, ale o její písničky, že její schopnosti schovával před všemi, kromě svého manažera.

S čerstvým odhodláním si Deanie dala dva sliby. První, že nikdy nedopustí, aby její práci předváděl jiný umělec, že leda by s tím výslovně souhlasila. A druhý, že už nikdy nebude věřit žádnému muži.

Trvalo jí sedm let, než dostala příležitost zpívat vlastní píseň s takovou hvězdou, jako je Bucky Lee Denton. Jen její matka věděla, co ji to stálo úsilí a jak bolestná rozhodnutí musela přitom podstoupit. Publiku zůstala stále naprosto neznámá, kromě těch pár jedinců, kteří otrocky čtou hodnocení kritiků nebo se dívají v televizi na skladatele písní, jak si neobratně počínají při předávání cen.

Deanii Baileyovou nikdo neznal, ale ona věřila, že se to změní. Na tuhle chvíli čekala, pro ni pracovala a potila se, nemohla spát a modlila se, aby dostala jedinou příležitost ukázat, co v ní je.

Když se poprvé dozvěděla, že Bucky Lee s ní bude zpívat duet, zachvátil ji nával strachu, ale dokázala mu odolát. Když se s ní matka v slzách loučila na letišti, Deanie myslela na všechno to, co nechala za sebou, a na všechno, co ji ještě čeká.

Nyní nestálo v cestě jejím snům nic. Kromě Buckyho Lee Dentona.

KAPITOLA 2

Jestli se Deanie během úspěšných let práce, kdy psala kvanta country písní, naučila něco neocenitelného, tak to bylo umění včas se ztratit. Když podrážděný a vyčerpaný štáb, který se dosud nevyrovnal s časovým posunem, balil scénu, popadla Deanie láhev koly a sáček pražených buráků a stáhla se do pozadí.

V jejím kostýmu nebylo jednoduché někam zmizet. Byl tuhý, nepohodlný, a od doby, kdy jí matka vybrala šaty pro první slavnost, kde jí předávali cenu Asociace pro country hudbu, neměla nic tak odporného na sobě. Čepec jí natahoval kůži na spáncích jako skřípec. S radostí by tu zatracenou věc sundala, ale měla ji připevněnu tolika sponkami a klipsami, že by to trvalo věčnost. A také nechtěla riskovat hněv hlavní kostymérky, jež strávila tři hodiny přisíváním rubínů na sametový kabátec, který teď Bucky Lee Denton odmítl vzít na sebe.

Stejně ztráceli světlo. I kdyby se stal zázrak a Bucky Lee se vynořil z přívěsu, slunce klesalo, jako by si už nepřálo mít cokoli společného s Deanií ani s videoklipem.

Deanie se pokusila usmát na odcházející trojici Tudor Babes, ale ony se vyhnuly jejímu pohledu. Všichni se zlobili na ni, ne na Buckyho Lee, pravou příčinu mrzutostí. Prosadila se jako solidní skladatelka písní, slibná zpěvačka, a zatím z toho měl zisk jen takový vítr v bedně jako Bucky Lee Denton, který ji tu trpí jako sršní hnízdo na pikniku.

Pozemek u paláce byl překrásný, i když jí se víc zamlouval méně učesaný, nahodile poskládaný pohled do zahrady. Květinových záhonů tu bylo poskrovnu, aby se i květy, rostoucí křivě, mohly narovnat. Každá květina měla určené místo, každý keř byl prořezán, až se podobil požadovanému kulatému tvaru. Bylo to krásné, byť uměle vytvořené.

Průvodce za devadesát pencí, který Deanie prolistovala během jedné nekonečné přestávky, upozorňoval na zahradu a popisoval slavnou historii pozemku. Stáří a nádhera zámku Hampton Court ohromovaly dívku, která si s očima přilepenýma do knihy zkrátila cestu přes trávník a v ruce pevně svírala láhev koly.

Popadla průvodce do zubů a nasypala buráky do láhve. Byl to starý jižanský zvyk. Ať dělala cokoli, ať se její mysl nacházela v jakémkoli rozpoložení, pohled na kolu s buráky, bublající k hrdlu láhve, ji potěšil tak nepopsatelně jako kytice květin za sněhové bouře. Dokonalé štěstí.

Konečně se pořádně podívala vzhůru na pozemek a na palác. Zalil ji zvláštní pocit, tváří v tvář takové velkoleposti si uvědomila svou historickou nicotnost. Po téhle zemi chodily nohy monarchů a kardinálů, aniž kdokoli slyšel o Nashvillu a Tennessee, když Spojené státy byly ještě nezmapovaná divočina. Jestlipak některá z žen Jindřicha Osmého stála právě na tomto místě, jestlipak stejná děsivá záře zapadajícího slunce vytvořila z horizontu rozmazaný pastel?

Lokla si limonády, teď trochu slané, a rozhlédla se po pozemku. Sotva vnímala řev letadla nad sebou. Tohle byla nadčasová chvíle, daleko od banalit natáčení videoklipu. Cítila se osaměle, izolovaně od zbytku světa.

„Tohle je romantické místo, vidíte?“

Deanie se otočila k elegantně oblečenému padesátníkovi, jenž hleděl stejným směrem jako ona. „Omlouvám se,“ dodal chvatně. „Nechtěl jsem vás polekat.“

„Houbeles, vůbec jste mě nepolekal.“ Usmála se.

„Bydlím tu nedaleko, víte,“ oplatil jí úsměv. Byl to samozřejmě Angličan, s pečlivě pěstěným, šedí prokvetlým vousem. „Viděl jsem celý ten rozruch, přívěsy a nákladní auta a lidi od filmu. A já se moc rád dívám na to, jak se natáčí film.“ Zajel rukama do trochu ošoupaných kapes tvídového saka. „Před lety jsem je tu viděl filmovat Tisíc dní s Anne s Richardem Burtonem.“

„To bylo určitě hezké,“ Deaniiny oči se údivem rozšířily. „Jak vypadal?“

„Vlastně úplně obyčejně. Ale jeho ženou byla tenkrát Elizabeth Taylorová, a ta mi připadala velkolepá. Dívala se na něj a ostatní se dívali na ni.“

Muž náhle poskočil. „Promiňte mi, přece. Mám hrozné způsoby.“ Napřáhl kostnatou ruku. „Jmenuji se Neville Williamson a obávám se, že jsem poněkud žalostný případ britské pohostinnosti. Doufám, že mí krajané mají lepší způsoby.“

„Ráda vás poznávám. Já jsem Deanie Baileyová.“

„Potěšení na mé straně,“ odpověděl břitce. „Líbí se vám tu? Asi to nejsou žádné prázdniny, když pracujete.“

„Abych vám řekla pravdu, pane Williamsone...“

„Neville, prosím.“

„Tak tedy Neville, je to tu krásné. Zatím jsme tu jen čekali, ale je to pěkné místo na čekání.“

Zasmál se. „To opravdu je. Mí rodiče se tu vlastně do sebe zamilovali.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Matka byla za války zasnoubená s jedním pilotem, mládencem z Královského letectva. Ten se stal nezvěstným a zřejmě zahynul. Můj otec byl blízký přítel nezvěstného pilota a rozhodl se utěšovat jeho snoubenku. Brzy poznali, že se do sebe zamilovali, řekl bych, že s velkou vášní. Po roce se vzali a já jsem se narodil před koncem války. Jak vidíte, tohle bylo vždycky oblíbené místo naší rodiny.“

„Ten druhý muž se už nikdy neobjevil?“ Deanie si z čela odhrnula pramen vlasů.

„Bohužel ne. A mě pojmenovali po něm. Mé křestní jméno je jeho příjmení, víte? Byl jediný syn, a tak chtěli, aby jeho jméno přetrvalo.“

Deanie hvízdla přes zuby. „Strašně se mi líbí váš způsob vyjadřování. Velká vášeň... Z toho by určitě byla prvotřídní písnička. Mohla bych to použít?“

„Prosím?“ vypadal naprosto zmateně.

„Píšu písničky. A z toho příběhu jde udělat fantastickou píseň. Nevadilo by vašim rodičům, kdybych o tom složila píseň?“

„Ne, tedy myslím, že ne, oba už umřeli. Nikomu to neublíží. A bude hezké, když se jejich příběh v písni stane nesmrtelný.“

„Velká vášeň,“ opakovala, zkoušela, jak to zní. „Určitě je to výborný příběh. Jen doufám, že to dokážu dobře vystihnout.“

„Musím teď odejít,“ řekl po chvilce mlčení. „Moje žena touto dobou připravuje báječný čaj. Jestli přijdu pozdě, sní mi všechny moje oblíbené koláčky. Krutá žena.“

Řekl to tak procítěně, až si Deanie uvědomila, že i Neville sám si chce užít svůj odpolední čaj.

„Moc ráda jsem vás poznala,“ zamávala mu na rozloučenou.

„Potěšení bylo na mé straně.“ Odmlčel se. „Teď mi to došlo! Tedy, koho mi připomínáte. Nejdřív jsem si myslel, že vypadáte jako slečna Taylorová, když tu pozorovala Richarda Burtona. Ale pak mi došlo, že se nápadně podobáte Natálii Woodové. Už vám to někdo řekl?“

Deanie zamrkala. „Jednou nebo dvakrát. Ale děkuju vám.“

Usmál se, rychle zamával a odešel. Milý starý pán, řekla si.

Opět sama se vrátila ke svému průvodci a ještě silněji si uvědomila svoji obrovskou neznalost. Zvláštní pohnutka ji donutila, aby si průvodce podepsala, ačkoli s takovým projevem vlastnictví se předtím obtěžovala jen zřídka. Ta kniha patřila jí a vadilo by jí, kdyby ji někdo odnesl.

Zběžně prohlížela stránky průvodce a kousla se do rtu, když narazila na takové neznámé pojmy, jako lazebník nebo liturgická reformace, a názvy, o nichž se mohla jen dohadovat, že jsou latinské. Měla přitom stejný pocit, jako když před mnoha lety četla články o showbyznysu. Tohle byla oblast znalostí, o níž vůbec netušila. Celý vesmír existoval vesele i bez ní.

Něco v průvodci ji zaujalo tak, že to přetrhlo proud jejích myšlenek. Byl to strohý černobílý obrázek masivního keře. Sklonila se ke knize a rychle si sáhla na hlavu, aby vrátila na místo sesunutou čelenku. Přitom si četla o zázračném bludišti na tomto pozemku, tak spleťtím, že v něm lidé hodiny bloudí. Turisté byli varováni, aby nevstupovali do bludiště, pokud mají na večer lístky do divadla.

Deanie pokývala hlavou. Varování znělo lehce ironicky. Ona sice neměla na dnešní večer lístky do divadla, ale měla vystoupit na stadiónu ve Wembley a zpívat duet s Buckym Lee Den tonem na jeho koncertu. Jejího manažera by omývali a Nathan Burns, který chtěl koncert natočit na videoklip, by si vytrhal z hlavy zbytek vlasů, který mu tam ještě držel.

Vstoupit do bludiště v tuto dobu bylo přinejmenším nezodpovědné. Takovou naprostou pošetilost, takové riziko, by si připustilo na mysl jen málo hvězd.

Nedalo se tomu odolat.

Podle mapy se Deanie nacházela jen několik metrů od bludiště a dala se směrem, o němž doufala, že je správný. Pak se vrátila k příručce. Bludiště je skoro tak staré jako palác, pravil průvodce. Postavili je pro druhou ženu Jindřicha Osmého Annu Boleynovou, aby jí připomínalo bludiště na zámku Hever, kde strávila dětství. Trvalo desetiletí, než se keři skutečně nedalo prostoupit, ale to se už Anna i Jindřich obrátili v prach. Deanie namáhala zrak, až náhle objevila bludiště. Otáčivá závora byla zamčena na řetěz a o zámek se opírala cedulka s jediným, rukou napsaným slovem „Zavřeno“.

Jak může být zavřeno?

Dívka hodila okem přes rameno, aby se ubezpečila, že je tam sama, a pak se vecpala mezi kovovou závoru a nešlechtěný keř. Naštěstí strávila mnoho času v mládí tím, že zadarmo prolézala do zábavných parků. Díky své útlé tělesné konstrukci se ještě stále mohla protáhnout úzkými škvírami.

Vnitřek bludiště ji zklamal, ačkoli si nedovedla ujasnit, co tam vlastně očekávala. Vedly zde chodby z křoví, zelené a zakroucené, jež vybíhaly do nečekaných směrů. Bez cíle procházela bludištěm, zastavovala se, aby se dotkla spletitých sukovitých větví, tlustých a drsných, zvrásněných stoletími dešťů, slunečního svitu a sněhu.

Náhle se zastavila, dál už se jít nedalo. Slunce už skoro zapadalo. Vrhla pohled na žhnoucí poslední světlo, poslední zlatý výbuch, než se den rozplyne v soumrak.

Něco nebylo, jak má být. Natáhla ruku, aby udržela rovnováhu, chytila se omšelého keře a nedbala na třísky z dřeva a kůru, jež jí řezaly do kůže. Příručka jí upadla k nohám. Zalapala po dechu, náhle oslepená slunečním paprskem, odraženým od láhve od limonády, jenž zachytil sklenici v podivném ostrém úhlu, modře se zatřpytil a pulzoval, až musela zavřít oči.

Jediná myšlenka pronikla do jejího vědomí: zemětřesení. Koho jiného než Wilmu Dean Baileyovou by mohlo zasáhnout zemětřesení v Británii?

Otřesy zesílily, zaduněl hluboký baryton a rozvlnil celý pozemek tak, až se zdálo, že nemá pevné skupenství. Ruka se jí začala prudce třást, neschopná upustit láhev s kolou. Jak se chvěla, otevřela oči a zaslechla šumění, jaké vydává voda nalitá na horkou pánev. Zbytek koly se vypařil a burské oříšky poskakovaly na dně láhve jako kobylinky.

Poslední zářvání zaznělo jako příšerný, téměř lidský výkřik. Bílomodré čáry se odrazily od láhve a obalily ji chvějícími se duhovými barvami. Pak nastalo ticho.

Dívčin dech přešel do chraptivého, pronikavého zajíkání. Láhev se najednou nedala udržet, jak byla horká, a Deanii s třeskem vypadla z ruky na zem.

Několikrát se zhluboka nadechla, aby ovládla pocit hrůzy. A pak našla svůj hlas. Nezaječela, ale smála se sama sobě. Opřela se o keř a tenké větve se prohnuly pod její vahou. Svižně se natáhla po láhvi, aby ji sebrala.

Buráky zčernaly a kouřilo se z nich.

Deanie vdechla pach spálených oříšků, jako by se chtěla ubezpečit, že skutečně shořely. Ať se stalo cokoli, neudalo se to jen v její představivosti.

„Určitě do mě udeřil blesk,“ uvažovala nahlas nervózním, vysoko posazeným hlasem.

Na chvílku zavřela oči a opřela se do konejšivého objetí keře. Něco bylo špatně, něco se jí nezdálo. Co by to asi mohlo být? Keř.

Rychle otevřela oči a zakroutila hlavou, nedbala přitom na čepec, jenž jí padal do čela. Místo obřího prastarého křoviska zde rostl jen mladý keřík, sotva jí sahal nad hlavu. Měl útlé, hladké větve a plné, světle zelené pupeny.

Všechny keře byly nové. Kamkoli pohlédla, viděla mladé rostliny a cítila pach země smíšený s hnojem.

„Inu tedy, jsi ty přítel, či nepřítel našeho krále?“

Deanie vyjekla, polekaná nečekaným vyrušením. Neslyšela nikoho přicházet. Nejdřív myslela, že to je přátelský pan Williamson. Asi se vrátil, aby ji pozval na čaj. Možná se přišel podívat, jestli ji neodmrstilo zemětřesení.

Ale pan Williamson to nebyl.

Ten, koho spatřila, ji ohromil. Nejen svou nezvyklou výškou a vypracovanými svaly. Muž před ní vyzařoval magnetismus, neviditelnou svatozář, jež zasáhla každičký kousek její osobnosti stejně nečekaně jako jeho slova.

Podle mužova kostýmu usoudila, že je to herec, statista z videoklipu. Na rozdíl od Stanleyho a dalších shakespearovských herců jeho oblečení nevypadalo okázale: tvořil ho jen černý sametový kabátec, úzké kalhoty a sněhobílá košile. Po levé straně mu visela pochva, černá jako kabátec, a pod záhyby kostýmu se mihla ozdobně vyřezávaná rukojeť napodobeniny meče. Nikde ani stopy po lepidlem připevněných skleněných drahokamech a ozdobné zlaté niti. Jen punčochy na něm trochu visely.

Deanie si oddechla úlevou a usmála se. „Hele,“ oslovila ho ještě stále trochu nejistým hlasem. „Bylo tu zemětřesení. Poslal tě pro mě Nathan, abys mě dovedl zpátky? Jsi herec, vid’? Můžeš si vyzvednout šek na peníze.“

Muž na ni upřeně hleděl a vytáhl meč.

„Nuž tedy? Jsi-li králi přítelem?“ Jednal rázně a mluvil se zaťatými zuby.

„Já? Ale, houbes. Jsem trochu moc mladá na to, abych Krále rock'n'rollu znala osobně, ale viděla jsem nějaké Elvisovy pozdější věci. Víš, nahrávky Vegy, jak má na sobě parašutistickou kombinézu a letecké brýle proti slunci.“

Když se zbavila počátečního strachu, mohla herce pořádně zhodnotit. Usoudila, že si zvolil správné zaměstnání.

Měřil asi metr osmdesát, možná trochu méně, ale držel se tak, že nenasytně pohlcoval okolní prostor. Vlasy se barvou a hustotou blížily k Deaniiným jasně mahagonovým. Nápadně se kadeřily a konce lehce spočívaly na mohutných ramenou.

Deaniinu pozornost upoutal jeho obličej a hlavně jeho oči. Zvláštní oříškové duhovky obklopovaly zorničky, jež si ji prohlížely s pronikavou inteligencí, až se cítila nepříjemně.

Jeho úzký obličej s prohlubněmi ve tvářích a jemným důlkem na bradě budil až vychrtlý dojem. Vysoké a hladké čelo bez vrásek, zato vějířky vrásek kolem očí a dvě hlubší kolem úst.

Jeho ústa. Když mluvil, pozorovala střídavě jeho oči a ústa, hypnotizující studii kontrastů. Poněkud tenký horní ret neladil s dolním, plným a bujným, poukazujícím na citovost, již maskovaly poněkud rázné způsoby.

Mluvil a Deanie si uvědomila, že nenaslouchá slovům. „Prosím?“

Podrážděný vzhled přešel přes jeho rysy. „Neslyšíš-li mě snad? Nuž tedy...“

„Samý kydy,“ odpověděla.

Rasy, překvapivě hojné na obličejí prostém jakéhokoli přebytku, se zvedly a svými obrysy zmařily hladkost čela. Stále ještě na ni mířil mečem, ale asi si to neuvědomoval.

Deanie vztáhla ruku a meč odstrčila. Jak se dotkla ostří, v dlani ucítila bolest.

„Hej, co to děláš!“ zvolala, stáhla ruku a oči se jí zalily slzami. „Nemáte přece používat skutečné meče.“ Hlas se jí zlomil, když zjistila, že se z rány na prst dlouhé řine krev.

Koutkem oka zahlédla, jak strhl ruku a zaslechla kovový zvuk meče zasouvaného do pochvy. Z úst se mu vydral podrážděný povzdech. Přistoupil k ní a jemně podržel její zraněnou ruku ve své. Když ucítila jeho teplý dech na své tváři, poslední, na co myslela, byla zraněná ruka. „Zdali znáš něco o zbraních?“ Mužův hlas zněl tiše, jako by uklidňoval vystrašené dítě.

Deanie hleděla na jeho ruku, překvapena, že tyto mozolnaté prsty mohou přinést takovou úlevu. Jeho pižmová a kořeněná vůně, zcela nepodobná prodávaným voňavkám, ji vzrušovala.

„Určitě nepoužíváš vodu po holení značky Brutus.“

Pozvedl oči k jejím. I v pronikavé temnotě vypadaly ještě zvláštněji než z dálky. Mohla v nich rozlišit skvrnky mořské zeleně a tmavé hnědi.

„Omlouvám se, má dámo, pokud mě máš za brutálního.“

S těmi slovy odtrhl levou manžetu košile, kousek sněhově bílé látky, jež vykukovala z černého sametového rukávu, a ovázal jí ránu.

„Nemusel sis zničit kostým,“ usmála se Deanie. Nereagoval na její poznámku a snažil se jí upevnit obvaz na dlaní. „Víš,“ přerušila nepříjemné ticho dívka, „máš frajerský oblek.“

Oči záblesky do jejích. Popotáhla trochu nosem. Slzy se vypařily. „Je podobný tomu, co nosí Wynonna.“ Uvědomila si, že nezvolila úplně správná slova. „Tedy nemyslím, že bys vypadal jako holka, to ne. Já jen, že je to černý samet a bílá k tomu, víš...“ Hlas jí zeslábl. Ustoupil, jakoby ji spatřil teprve teď.

Deanie si olízla rty, na nichž náhle cítila sucho. „Proč mluvíš tak divně? Víš, jako třeba: jsi-li králi přítelem?“

Odpověděl až po chvilce. „A odkud jsi ty?“ opakoval.

Zavřela oči, zkoušela utvořit odpověď. Konečně se zhluboka nadechla a otevřela oči. „Z Nashvillu jsem já,“ odpověděla vítězně.

Poprvé se na ni usmál a celá jeho tvář se proměnila. Prohlubně ve tvářích se mu přeměnily na protáhlé dolíčky a čárky kolem očí se smrštily. Hrozivý vzhled se rozplynul do obdivuhodně přitažlivé, přístupné a mírné podoby. Deaniin žaludek se ocitl na horské dráze.

Sáhl po její láhvi od limonády a zkoumal ji, na tváři ještě stále milý úsměv. „Nashville,“ opakoval, ale z jeho úst znělo to slovo exoticky a vzdáleně. Stál tak blízko, že rozeznala jednotlivé prameny vlasů, některé tmavé a hrubé, jiné spálené dozlatava sluncem a velmi vzácné šedivé, viditelné jen z nejkratší vzdálenosti.

Jeho oči se setkaly s jejíma. „Pověz mi o tvém králi.“ Tentokrát jeho hlas postrádal výraz a palec bloudil po nápise na skle. Byla tam autorizační značka a datum stočení do láhve.

„No, je mrtvý, samozřejmě.“

Muž zareagoval. Ztuhl, jako by jí nevěřil.

„Hele, není ti něco?“ Z Deaniiny tváře zmizel úsměv, když si uvědomila, že vypadá jak nemocný. Na čele mu vyvstal lesklý pot, od nějž se odráželo zapadající slunce. Deanie se dotkla jeho ruky.

Vyskočil, jakoby překvapením, že ji tu stále ještě vidí. S obdivuhodnou sebejistotou se vzchopil, podepřel si čelo dlaní a nepřítomně setřel pot rukávem kabátce.

„Prosím, pověz mi ještě, jaké má tvůj král... brýle.“ Zápasil se slovy.

„Ty hnusné letecké?“

„Letecké,“ vzdychl. „Letecké.“

Skoro mu navrhla, aby zašli do auta první pomoci. Zdravotní pojišťovny vyžadovaly, aby při natáčení v reálu byla po ruce první pomoc. Než to stačila ze sebe vypravit, zaslechla křik mužských hlasů a křupavý zvuk kroků po štěrk.

Herec se vytrhl z letargie a otočil k Deanii tvář, nyní už jasnou a bez záhad.

„Jsem Christopher Neville, vévoda z Hamiltonu,“ řekl chraptivě. Jeho pohled propaloval Deanii tak pronikavě, že okamžitě ustoupila. Muž bolestivě sevřel její paži a přitáhl ji k sobě. „Jsi moje sestřenice. Zapamatuj si to. Jsi moje sestřenice a jsi z...“

„Hele, pusť mě!“

„Jsi moje sestřenice,“ opakoval ještě důrazněji. Na chvíli se zdálo, že uvažuje nahlas. „Musím nějak vysvětlit tvůj způsob mluvy.“ Jeho slova lemoval záblesk pobavení, když pronesl: „Právě jsi přijela z Walesu.“

„Jsi blázen,“ vyrazila bez dechu, doopravdy poděšena.

Místo aby ho tím rozlítla nebo aspoň urazila, zahlédla ve tmě záblesk jeho bílých zubů, jak se usmál.

„Ne.“ V jeho hlase zaslechla potěšené uspokojení. Sebral láhev od koly a zastrčil ji do keřů, mimo dohled. „Jsi naprosto zmatená, moje milá. Tvoje rodina tě právě poslala sem, aby sis tu našla ženicha a zůstaneš se mnou u dvora, dokud...“

„Právě jsi odhodil láhev,“ obvinila ho štekavě. „Víš, jaká pokuta se za to platí?“

„Hamilton! Dlíš nablízku?“ ozval se výkřik zrovna za keři.

„Co je to s těmi tvými lidmi?“ zeptala se Deanie. „Tahle zastaralá řeč mě štve.“

Vévoda z Hamiltonu, Christopher Neville, upřeně hleděl na její obličej a teprve pak odpověděl. Jemně jí palcem pozvedl hlavu. „Máš malovanou tvář.“

„Co?“

„Tvoje tvář je malována?“ Zvedl ruku se zbylým rukávem a aniž se zeptal na souhlas, utřel jí obličej.

„Hamilton!“ Tentokrát křik zazněl naléhavěji.

„Tak jest, zde dlím,“ odpověděl a přitom odstraňoval z její tváře poslední stopy maskary a rtěnky.

Do Deanie, příliš ohromené, než aby zareagovala včas, vjel vztek.

„Hele, vy tam!“ zaječela na neviditelné hlasy. „Máte tu cvoka, jednoho z těch zatracených herců, co najal Nathan. Vezměte mě odsud!“

Tlumené mužské hlasy se o něčem radily, a pak, v posledním zásvitu soumraku, se Wilma Dean Baileyová setkala se zbytkem bláznivé skupiny. Muž vpředu, starší než ostatní, padesáti nebo šedesátiletý, nesl cosi jako obří baseballovou pátku. Ve tmě to opět zašramotilo a do bludiště vstoupila další osoba s podobnou pálkou, tentokrát zapálenou.

„Pojďte sem rychle!“ křičela Deanie. „Přineste hasicí přístroj!“

Ale oni zapálili další pátku, kterou nesl starý muž. V tu chvíli si dívka uvědomila, že jsou to pochodně. I v mihotavé temnotě muži zahlédli, jak divoce zrudla.

„Pánové,“ oznámil Christopher Neville příjemným tónem, že by mohl uvádět soutěž v televizi. „Nechť je i vám potěšením poznat mou drahou sestřenici.“

Deanie jim trochu zamávala na přivítanou, ještě zmrtvělá tím, jak šlápla vedle. Jak měla vědět, že doopravdy nesli zapálené klacky?

„Ahoj,“ pokývla. „Jsem Deanie Baileyová.“

Starší muž přidržel pochodeň u jejího obličej. Trhla sebou, ale ze zdvořilosti neucouvla. Chudák chlapík byl asi fanoušek.

„Z Bailey?“ zazněl nedůvěřivě jeho hlas. Nyní toho starého ošklivého plešouna uviděla jasněji. Zuby, o které ještě nepřišel, měl žluté, a černé oči jako korálky nad velkým tenkým nosem si ji podezřívavě prohlížely. Ačkoli krásy moc nepobral, jeho róba lemovaná kožešinou a podivný sametový klobouk stály jistě jmění. Všichni muži vypadali poněkud přezdobeně a

jeden z nich, Deanie nemohla uhodnout, který, se potřeboval vykoupat. Nutně.

„Má sestřenice,“ opakoval s úsměvem Christopher, „právě dorazila z Walesu.“ Obrátil se na starého muže s pochodní. „Sestřenko, dovol, abych ti představil Thomase Howarda, třetího vévodu z Norfolku.“

„Čau, Tome,“ usmála se Deanie. Christopher Neville sebou trhl.

„Nikoli, sestřenko,“ pronesl opět se zaťatými zuby. „Nejmenuje se...“

Ale Deanie se pokusila ukonejšit starého muže sama. „Ach, promiň. Howard, že?“ Opět napjaté ticho. „Howie?“

Christopher Neville jí zkroutil paži, až její poslední slova přešla v bolestné zavytí.

„Má sestřenice nedávno stonala na mozkovou horkost,“ rychle vysvětlil Neville. Muži udělali krok zpět. „Díky Všemohoucímu na nebesích byl její život ušetřen, ale nemoc učinila její mysl jednoduchou a dětinskou.“

Muži si vyměnili pohledy. Deanie držela jazyk za zuby. Christopher Neville považoval tuto pošetilou hru za důležitou. Přemýšlela, jestli jsou tito muži nebezpeční, nebo snad dokonce zločinní šílenci. Jako všichni v této branži Deanie věděla, jakou obět' si vynucuje život v showbyznysu, především když se člověku nedaří. Podle toho, jak herci páchli, nepatřili zrovna k těm úspěšným. Dávala si na ně pozor, ale bylo jí jich líto a rozhodla se, že hru přijme. Pokud si má vybrat mezi poněkud páchnoucími herci se žlutými zuby a elegantně šíleným Christopherem Nevillem, dá přednost Nevillovi.

„Hamilton,“ konečně pravil starší muž. „Král si žádá tvou přítomnost u tabule. Večer se bude hrát hudba, aby Jeho Veličenstvo zapomnělo na svazek s Klevskem. Zúčastníš se, pane?“ Jeho řeč sklouzla do poněkud kruté modulace, jež Deanii přistrčila blíž k Nevillovi.

„Ano, přijdu v okamžení.“ Rychle jí přejel rukou po zádech a Deanii prostoupil podivný pocit, ale i závan vděčnosti. „Sestřenko?“ Napřáhl ruku jejím směrem. Jen maličko zaváhala, než svou paži vsunula pod jeho.

Oči Thomase Howarda se míhaly jak přesýpací hodiny. Zastavily se až na zakrvácené látce ovázané kolem Deaniiny ruky. „Nehoda, milá sestřenko?“ Na poslední slovo položil důraz.

„Ach, ano,“ nevypadl z role Neville. „Má milá sestřenice, nadšená loukami, jež jsou o tolik jemnější než velšské skály, jela dnes v poledne bez rukavic na mé klisně. Bohužel si odřela jemné ruce o otěže.“

„Správně,“ zamumlala.

Vyšli z bludiště, ale nenarazili na otočnou závoru, ani namalované oznámení zavřeno. Reflektory kamer i přívěsy zmizely, stejně jako parkoviště a dálnice, která se vinula za bludištěm. Vzdálená světla Londýna, jež ještě včera ozařovala obzor, nesvítila.

Ve svitu měsíce neviděla nic jiného než tajupně osvětlený palác. Točité komíny, jež tu předtím čněly osamoceně, neboť budovy, jimž patřily, už dávno nestály, se nyní lepily k paláci. Podivné cihlové spirály chrlily černý kouř. Palác vypadal jako roztažená středověká vesnice se střechami v rozličných úrovních, na jejích břidlicových plošinách se rýsovaly chrliče. Některé místnosti byly temné, jiné osvětlovaly pochodně nebo svíčky, jež slabě probleskovaly tmou.

Za palácem se rýsovaly kopce a zakrslé stromy a na vzdáleném pahorku mohla rozeznat nástin chalupy s doškovou střechou.

Pod nohama cítila nepěstěnou travu na hrbolatém podkladu, nikoli hladký, strojem stříhaný trávník, přes který předtím přešla. Nohou v trepce stoupla do něčeho měkkého a uvědomila si, že zem je pokryta zvířecím trusem. Chomáče trávy se válely kolem, jakoby na trávníku strávil minulé léto pasoucí se dobytek nebo ovce.

Christopher Neville ji pevně držel, všechno se s ní houpalo. Do ucha jí zašeptal tak tiše, že to mohla slyšet jen ona: „Vítej v roce 1540, sladká sestřenko.“

KAPITOLA 3

Deanie ztratila schopnost mluvit. I kdyby našla hlas na hranici zakvívání, neměla co říci, žádná slova nemohla vyjádřit šílenost toho, co se stalo.

Christopher Neville nebyl šílený. Deanie věděla, že mluví pravdu. V rozporu se vši racionálností a nepopíratelnými fyzikálními zákony byla právě vržena proti času do roku 1540.

Nepoznala to jen díky vzhledu mužů a způsobu, jakým mluvili. Ani díky detailům v krajině. Nepřesvědčil ji ani rozrytý trávník, mladé keře v bludišti a zmizelé parkoviště.

Spíše něco nedefinovatelného, nezachytitelného ve vzduchu kolem jí povědělo, že se vzdálila čtyři století od domova. Ovzduší bylo dusné, téměř se dusila, když je dýchala.

Hleděla přímo před sebe na načervenalý cihlový palác, k němuž přicházeli, a na její čich útočily tucty pachů, jež dosud nepoznala. Z komínů se linul čpavý závan, lepkavě sladký a uzený, s hořkým smradem spálených vlasů. Jiný zápach, podobný zmoklým zvířatům, vycházel z mužů, kteří doprovázeli Thomase Howarda. Uvědomila si, že jej vydávají jejich šaty. Kožešiny a vlna s blížící se nocí ohavně smrděly.

Christopher Neville k ní tiše a důvěrně hovořil. Ostře řezaná tvář mu propůjčovala téměř neurvalý výraz, ale jeho řeč nezbarvilo nic jiného než laskavost. „Říkej mi Kite, tak mi říkají ti, co mě nejlépe znají, včetně krále. Musíš poznat mou historii, jinak by to opět pozvedlo vlnu podezření. Posloucháš-li mě?“

Deanie se k němu obrátila. Něco v jejím výrazu ho přinutilo zmlknout, a tím ji náhle zastavit. Aniž by z ní spustil své prazvláštní oči, zavolal na ostatní muže.

„Pánové, prosím, vyříd'te Jeho Veličenstvu, že jsem dychtiv sdílet s ním tabuli, ale moje sestřenka je příliš rozrušena, než aby mohla stanout před svým vzácným králem. Jen chvilku potrvá, než zaženu její strach.“

Muži souhlasně zamumlali a přesunuli se, široké střevíce jim přitom křupaly po oblázcích na cestě.

Christopher vedl Deanii podél stěny pokryté vinnou révou k lavičkám v altánku. Dívka si matně pamatovala kamennou lavici, ošlehanou kyselými dešti a ohlazenou staletým používáním, na niž rozložil tašku s líčidly umělecký maskér, jehož najal Nathan. Ted vypadala lavička nově, rohy kamene byly ostré a květinový vzor na nohách čistý a čerstvý.

Kolena jí podklesla, jen co jí pomohl posadit se na lavičku a jeho silná ruka ji podepřela v kříži. Usadil se vedle ní, svalnaté stehno odpočívalo klidně vedle jejího roztřeseného kolena. Hleděl jí do velkých hnědých očí.

Z nejasného profilu zaznamenával její rysy. Malý nos, jemně modelované lícní kosti, řasy tak husté, že vrhaly stín i v mdlém světle z paláce. Tmavé, hedvábné, jemně zvlněné vlasy se dotýkaly krku. Odolal touze vzít je do prstů. Vypadala příliš jemně, jako shůry spadlý anděl utkaný z pavučin, příliš křehká, než aby patřila do tohoto světa,

„Jak se to k čertu stalo?“ zasyčela, rozbila jeho snění. Ústa naznačila sotva zachytitelný úšklebek a jeho hlas záblesk zuřivosti. „Je to zábavné, že?“ V jejích očích zableskla zlost. Už to nebyla vystrašená laň jako chvilku předtím. „Mám vystoupení, pane Kite. Krom toho, takové teploušské jméno jsem neslyšela od doby, kdy Johnny Cash zpíval o klukovi, který se jmenoval

Sue. A navíc to vůbec není zábavné. Ani trochu.“ Hlas její chvěl vzdorem a nejistotou. Polkla. „Ach,“ povzdechla s pláčem. „Ach, co teď?“

Zdrsnělým ukazováčkem naklonil její tvář k sobě. Poprvé si všiml pih rozsetých na nose.

„Nevím,“ konečně vyslovil. Když její oči přivřely hněvem, znovu opakoval: „Nevím.“

Chvíli se ani nepohnula. Pak jí podklesla ramena a ruce složila do klína. „Ach,“ vzdechla, vztek opět opustil její hlas.

Christopher Neville viděl, že dívka vypadá bolestně zranitelná. Opatrně, pomalými jemnými pohyby pokryl svou rukou její malou studenou pěst.

„V tom bludišti je něco tajemného,“ pronesl klidně. „Má vlastnosti, kterým sám nerozumím. Věřím, že jsou magické, nadpřirozené.“

„Jinými slovy,“ trochu se usmála. „Nic o tom nevíte.“

„Tak jest,“ zasmál se vesele.

Deanie se najednou napřímila. „Vůbec vás to nepřekvapuje. Dostali se sem bludištěm i jiní lidé?“

Z paláce sem dolehly úryvky hudby, plné tóny bubnu s vypnutou kůží, vysoko naladěné flétny a sytě zbarvené loutny. Smích a řinčení kovu o kamennou podlahu pronikaly hudbou. Kdesi v cihlových stěnách štěkal pes.

Kit vstal a nabídl jí ruku. „Král nás očekává.“ Pevné rysy mu ztwardly v záhadném úsměvu. Deanie si upevnila obvaz na ruce a vstala. Muž vzal její ruku a položil ji na své předloktí. Naklonila se k němu a přivinula se blíže k jeho tělu. V tomto čase byl Christopher Neville, vévoda z Hamiltonu, jejím jediným přítelem na zemi.

Veliká hala zářila pod pochodněmi a svícemi velikosti malého stromku. Nerovnoměrné osvětlení vytvářelo obrysy stínů, rohy zůstaly tmavé, ale střed místnosti žhavě zářil. Dlouhá prkna pokrývaly zlatavé poháry a kulaté chleby. Mladí chlapci, ještě skoro děti, kupili velkoryse jídlo na hrubá prkénka i elegantnější mísy a talíře a pokorně se ukláněli a posluhovali.

V hale bylo navzdory ohňům a pochodním sychravo, vlhko zalézalo do kostí a prosycovalo každý kousek rozlehlé místnosti. Všechny stěny, ať kamenné či dřevěné, vyzařovaly mrazivou vlhkost. Venku bylo mnohem příjemněji než uvnitř.

Muži a ženy, zahalení v sytě zbarvených látkách, seděli u jednoduchých stolů, pozvedali poháry, rozlévali po stole víno a pivo a bouřlivě se smáli. Nad jídelnou, v podkroví vyčnívajícím nad halou, hráli muzikanti v zelenobílých tunikách píseň za písní.

Byla to scéna organizovaného zmatku. Velké kusy pečeného masa a další podnosy s pochoutkami se zvedaly/nad hlavami s klobouky a složitými účesy, psi se potulovali, kam se jim chtělo, a vděčně chytali kosti, jež jim házelo smějící se panstvo. Jedna žena s úplně černými zuby zvrátila hlavu a chraptavě se chechtala a její společník jí cvrknal do pusy sušené ovoce. Jiný hodovník napichoval malou, drahokamy ozdobenou dýkou kus chleba jako vidličkou.

Deanie se pokusila o útěk, ale Kit ji pevně držel a strkal před sebou k vyvýšenému stupínku, kde nejobrovitější muž, jakého kdy dívka viděla, tloukl pěstí do stolu. Všechno na něm vypadalo příliš velké a přehnané, jakoby ho nafoukli, aby všichni ostatní vypadali ve srovnání s ním nicotní. Po pravici velkého muže seděl Thomas Howard, vévoda z Norfolku, a rozvášněně mluvil, rty mu kmitaly šílenou rychlostí. Zdálo se, že velký muž Norfolka ignoruje, soustředěně dělal co největší rámus, jak mlátil drahokamy pokrytou rukou do stolu. Jeho oděv vypadal přepychověji, než si Deanie kdy mohla představit. Drahými kameny a zlatým brokátlem zdobený vínový kabátec byl prolamován do geometrických vzorů, jimiž probleskovala bělost košile. Na hlavě mu seděl kulatý klobouk s pérem a se

shluky perel, které se rozkmitaly, když souhlasně zaburácel na kroužícího tanečníka.

Výjimečnou tvář velkého muže pokrýval dokonalý, krátce zastřižený rudý vous kolem překvapivě malých úst pod masitým nosem. Oči pod načervenalým obočím a těžkými víčky vypadaly malé. Rámovaly je řasy tak světlé, že se daly stěží postřehnout. Muž zakrýval výhled na obrovskou tapisérii cválajících a zápasících jednorožců. Stůl pokrývala další tapisérie, ale vzor na ní Deanie nerozeznala. Vyvýšený stůl byl jako jediný vybaven pokrývkou, ostatní stoly byly jen holé dřevo.

Kit k ní promlouval tichým hlasem. V ruchu, jenž kolem panoval, většinu slov nezachytila. Vypravoval o své minulosti. Z venkovského šlechtice byl povýšen během deseti let až na vévodu, v turnajích se stal oblíbeným soupeřem samotného krále. Rád hrál královský sport tenis a s králem často navštěvoval hudební salón.

Deanie přikývla a přitom pozorovala, jak se důstojně vypadající pán hluboce sklonil k velkému muži, sebral velký čtverec plátna a uvázal jej kolem mužova krku jako bryndák.

Deanie se začala chichotat, ruku měla stále zaháknutou za Kitovu. „To je jako večere v restauraci Sizzlet's, kdy za jednotnou cenu můžeš sníst, co hrdlo ráčí,“ šeptala Kitovi, ale ten se jen zamračil.

„Drž jazyk za zuby, slečno Deanie,“ varoval ji. „Když tě král požádá, abys promluvila, buď stručná. Neříkej nic, co by tě mohlo prozradit.“

Deanie kývla na souhlas a s úžasem si prohlížela mohutného muže, jak pozvedl k ústům cosi, co připomínalo celou nohu nějakého zvířete, a pustil se do pečené malinkými žlutými zuby. Odtrhl z ní ohromný kus masa a vysloužil si sborový potlesk. Pokývl, s otevřenou pusou žvýkal a s požitkem slintal.

Velký muž, uvědomila si Deanie s pocitem dávení, byl král Jindřich Osmý. Tohle nebylo nějaké představení v divadle nebo živý obraz v zábavním parku. Před sebou viděla skutečnost, doplněnou o psy pokousané od blech a vínem polité koberce na podlaze.

Došli k pódiu a Kit je usadil na jednom konci stolu pokrytého látkou. Ihned se objevili mladí sloužící, cinkali kovovými talíři a nalévali husté víno do ornamenty zdobených pohárů.

Chvilí pozorovala, jak světlo jiskří v jejím poháru, aby překonala nutkání ke zvracení. Pachy, jež jí v zahradě připadaly silné, se ve vlhkém teple v sále staly nedýchatelnými. Ať otočila hlavu kam chtěla, nové a d'ábelské puchy svíraly její neklidný žaludek.

Každé jídlo si neslo vlastní kořeněnou, štiplavou či mastnou vůni. Posluhující chlapci, někteří se skvrnami od jídla na oblečení, se k ní nakláněli a podle pachu mohla rozeznat ty, kdo nosili pečivo, a jiné, kteří nabízeli maso.

Deanie se rozhodla dýchat jen ústy, ale moc jí to nepomohlo. Koukla do poháru. Červené víno, husté a sladké, stoupalo až k okraji, na povrchu kroužila sedlina.

„Nerada obtěžuji,“ natáhla se ke Kitovu uchu. Cítila jeho nohu, jak se vine k její. „Ale mohla bych poprosit o trochu vody?“

„Ne,“ odpověděl a pokývl na pozdrav muži s červeným nosem v legrační modré čapce.

„Ne?“

„Sestřenko, v Anglii není voda bezpečná,“ poučil ji konečně, jako by opakoval nejjasnější skutečnost. „Ať z Temže nebo ze studny, chutná ohavně a přináší nemoci. Užívej ji jen na vlastní nebezpečí ke koupeli.“

„Och,“ zamumlala. „To vysvětluje, proč jsou všichni cítit tak...,“ zarazila se. Kit pokývl, prohlubně v jeho tvářích se proměnily v protáhlé dolíčky.

„Ty samozřejmě ne,“ dodala chvatně. „Ale všichni ostatní jsou tak trochu, ehm...“

„Přezrálí?“ navrhl.

Oplatila mu úsměv, nevolnost ji už zcela opustila. Pojala ji nevysvětlitelná touha dotknout se jeho obličeje, sáhnout si na prohlubeň v jeho bradě a pohladit rysy jeho tváře. Hladila by, nebo škrábala jeho kůži, kde už ji stín vousů podivně ztmavěl? Pohlédla mu do očí, do podivných světlých zřítelnic, lemovaných ebenově černými řasami. Smích odvanul z jeho tváře, když zachytil její upřený pohled.

„Proč jsi ke mně tak hodný?“ hlas se jí třásl stejně jako kolena.

Muž odvrátil pohled a zavrtal jej do země. Z profilu jeho rysy s téměř jestřábím nosem vypadaly ostře. Jevily neomylnou mužnost. Chvilí mlčel, pak odpověděl.

„Protože vím, jaké to je, být vyvržencem.“

Ačkoli jeho přízvuk byl plný cizí britské výslovnosti, jeho slova zněla jejím uším téměř normálně.

„Kite! Nemáš žádné přivítání pro svého krále?“ zaduněl králův hlas nad pódiem. Kit hned vstal. Jeho jednoduše střižený kabátec příjemně kontrastoval s procovským oblečením ostatních mužů, jež lemovaly kožesiny i peří. Zlomil se v pase a obrátil se k Deanii.

„Vstaň, sestřenko,“ zašeptal jí a zvedl ji na nohy. Mechanicky jej následovala ke králi. Kit se znovu uklonil, s jednou rukou ohnutou a přitisknutou k tělu a druhou nataženou. Deanie to po něm opakovala.

Sál ztichl. Všechny oči se upřely na ni.

Velký muž z ničeho nic vybuchl v smích. „Výborně, slečno!“ zařval a zatleskal mastnými rukama. „Ty jsi výborným napodobovatelem. Můj šašek Will Somers se bude bát, že ztratí místo!“

Všichni v hale aplaudovali a smáli se s králem, ale Deanie netušila čemu. Kit se na ni usmál a vzal ji za loket.

„Pokud to Vaše Veličenstvo potěší, toto je moje sestřenice slečna Deanie. Právě dorazila z Walesu.“

Král přikývl. Bez varování vstal, naklonil se přes tabuli a políbil Deanii přímo na rty. Málem si utřela ústa, ale Kit poznal její úmysl a chytil ji za ruku.

„Odpusťte mé ubohé sestřenici,“ poprosil krále. „Je jen slabá žena a tvá velká pocta ji oněmila.“ Vrhla na Deanii varovný pohled, ale ta se naježila.

„Hele, já přece umím mluvit.“

Kit šukl její rukou a umlčel ji. „Vaše Veličenstvo, „ pokračoval, „jestli mi dovolíte, řeknu to upřímně. Sestřenku nedávno schvátla mozková horkost...“

Král se stáhl, jeho nadutými rysy přejel záblesk hrůzy. Utřel si ústa hřbetem silné, drahokamy ověčené ruky. „Mozková horkost?“

„Můžete být klidný, Vaše Veličenstvo. Ta nemoc nebyla nakažlivá, avšak zasadila její mysli velkou ránu.“

„Ach tak, můj dobrý chlapče Kite.“ V černých prasečích očkách se objevila zřejmá úleva. Ústa opět roztála v mastném úsměvu, hladovém a lascivním. Deanie se kroutila pod jeho zkoumavým pohledem, dobře si vědoma lacinosti svých šatů, falešného třpytu plastových perel a škrábavých suchých zipů.

Král, s mohutným bryndákem zastrčeným za kabátec, prošel pódiem a zastavil se před Kitem a Deanii. Kolosálníma nohama, mohutnými jako kmeny stromů a nasoukanými do zlatě zbarvených nohavic, se rozkročil a založil ruce v bok. Jeho postoj připomínal opevnění. Najednou plácl Kita do zad takovou silou, že většina mužů by zavravorala. Kit stál pevně jako skála.

„Chtěla by se dostat ke dvoru?“

Kit si přitáhl Deanii blíže. „Byla by to pro ni čest, v jakou se ani neodvážím doufat, Vaše Výsosti. Byl bych vám navždy vděčný.“

„Výborně! Tak to provedeme.“ Král se znovu zasmál a se zřejmým potěšením ji hodnotil pohledem. „V hlavě to nemá úplně v pořádku, že, věrný Kite? Výborně! Poctí dvůr svým půvabem a bude k ruce flanderské klisně. Ha! Aspoň se ty její královské oči naplní ženskou krásou.“

Kitovy rysy ztvrdly do téměř vzdorného výrazu. Usmál se na krále a Jindřich se dál věnoval tabuli. Deanie a Kit byli propuštěni, protože král zamával na sloužícího chlapce s konvicí kořeněného vína.

Kit odváděl Deanii na místo na opačném konci pódia. Minuli přitom pár křiklavě oděných žonglérů a tucet číšníků přinášejících maso, pečivo, nadívané ptáky a chléb.

„Budeš komornou královny Anny,“ pošeptal jí do ucha, když se posadili. „To je velká čest, slečno Deanie. Ale buď opatrná, král si hledá jinou královnu. Nespoj se moc se současnou královnou, nebo budeš trpět tak jako ona!“

„Myslíš tím, že se jí chce zbavit?“ zeptala se nedůvěřivě.

„V určitém slova smyslu ano.“

„Proč? Co provedla?“

Než Kit odpověděl, polkl doušek vína. „Jeho Veličenstvo prohlásilo, že královna smrdí.“ Číši přitom držel před ústy, takže jej mohla slyšet jen Deanie.

„Ten má co mluvit,“ zabručela.

Jen jeho ramena, jež se roztrásla tichým smíchem, Deanii prozradila, že ji slyšel.

Hostina probíhala v opulentní změti, před Deaniin skleněný pohled předkládali chod za chodem. Některé pokrmy, jako voňavý masový koláč z divokého prasete nebo celá ryba posetá kořením, vypadaly požitelněji než ostatní. Jídla se měnila od zvláštních k nechutným, třeba ostře páchnoucím prasečím nožičkám či malým ptáčkům bez hlavy s párátky balancujícími na talíři.

Čím déle seděla Deanie u stolu, tím nezvratitelněji vypadala její cesta. Pachy, zvuky a překvapivé barvy se jí vrývaly do mysli s neutuchající intenzitou. Nalézala se skutečně v roce 1540, na dvoře jednoho z nejobávanějších monarchů, jež historie poznala.

Kdykoli ji zachvátila panika, připomněla si Kita, jeho nohu, tisknoucí se k její, a silnou ruku na svém zápěstí. Jeho stálý proud hovoru jí pomohl zachovat klid a zabránil jí utéci ve zmatku a děsu ze sálu.

Nakonec začala mluvit sama a před každou novou podívanou přivírala oči. Zvuk vlastního nicotného povídání bylo to jediné, co dokázala sledovat.

„Víš,“ řekla Krtovi a jedla přitom další kousek černého chleba, jediné jídlo, jež se odvážila pozřít, „jednou jsem měla rande s klukem, který rád chodil na lov. Naložil mě do starého nákladáku a posadil mě na pytel s mrtvými kachnami. Víš, všechny ty podnosy s mrtvými ptáky mi připomínají to rande s mrtvými kachnami.“

„Cože?“

Polkla další kousek chleba. „Hlavou se mi honily jen kachní zobáky a štípaly mě. Od té doby nemůžu jíst kachny. Čím víc vypadá jídlo jako to, čím bylo zaživa, tím mám menší chuť to jíst. Víš, jak to myslím? Kuřecí řízek nebo hamburger můžu vždycky.“

Rychle se zasmál, jako by věděl, že ho její slova měla vyprovokovat k pobavené reakci. Upil znovu víno a zeptal se: „Umíš něco zvláštního?“

„Co tím myslíš?“ upravila si svůj směšný čepec, který se jí svezl.

„Umíš hbitě zacházet s jehlou, rozprávět o náboženství nebo provozovat hudbu?“

„No...“ zapochybovala. „Umím šít. Když jsem chodila na střední školu, šila jsem si všechno sama.“ Obličej se jí rozjasnil, jak ho chtěla potěšit. „Ale potřebuju šicí stroj,“ dodala tiše. „V ruce neušiju ani steh.“ Pak se usmála. „Pochopils? V ruce neumím ušít ani steh!“

„Ano,“ zkoumal vzor na tapisérii.

„Hele, ale umím zpívat.“

Kit pozvedl obočí. „Pravdu díš?“ Znělo to trochu pochybovačně. „Ovšem. A taky umím psát písničky. Proto jsem tady - tedy v Anglii. Doma jsem docela známá, tedy, doufám, že budu, až ten duet s Buckym Lee Dentonem začnou vysílat v rádiu. Jako skladatelka jsem vyhrála tři ceny Asociace country hudby a dvě Grammy, ale ty písničky samozřejmě zpíval někdo jiný. Někdo známý, víš?“ Zhluboka se nadechla a pokračovala. „A víš, co? Dokonce jsem hrála i v Grand Ol'Opry, ale nepatřím ke stálým vystupujícím. Aspoň zatím. Jen jsem tam hostovala.“ Zazářila. „Je to správná odpověď?“

Kitova tvář byla výrazem naprostého zmatku. „Obávám se, slečno Deanie, že tu otázku nebudu opakovat.“

Dívčina ramena poklesla. „Och. Neudělalo to na tebe žádný dojem.“ Pokývala, ale dávala si přitom pozor na čelenku. „Umím zpívat,“ vylezlo z ní nakonec.

„Ach, výborně!“ Když mu zmizel z tváře úsměv, chvíli přemýšlel, než pokračoval. „Musím se tě zeptat... na něco velmi důležitého.“ Odkáslal si a zabodl do ní pohled. „Současná královna se nenarodila v Anglii. Mluví německy.“

„No a?“ divila se Deanie.

Upřesnil to. „Umíš mluvit německým jazykem?“

„Já? Kdepak.“ Zachichotala se. „Na střední škole jsem se učila rok španělsky, ale jsem schopná jen si něco objednat v mexické restauraci. Neznám nikoho, kdo by se učil německy. Je to moc těžké.“

Podivné napětí sevřelo Kitovu ruku v pěst tak pevnou, až mu zbělely klouby. „Pověz mi,“ řekl a pokoušel se přitom o ledabylý tón, ale hlas vyzníval stejně napjatě jako jeho postoj, „mluví ve tvé době mnoho lidí německy? Je to mezinárodní jazyk?“

Deanii mátló jeho vzrušení. „Ne. Tedy, Němci mluví německy, ale ti většinou bydlí v Německu. Aspoň v Nashvillu máme odtamtud málo turistů. Vždycky je ale poznáš podle neforemných šortek a černých ponožek v sandálech. Proč se ptáš?“

Na chvíli se nepohnul, hleděl strnule před sebe, ale určitě nevnímal. Čelist mu zaškubla. Pěst zůstala zaťatá.

„Díky Bohu,“ pronesl konečně s výbušnou úlevou. Trochu se uklidnil, ale okolí si stále nevšímal. „Celé ty roky jsem na to myslel. Díky Bohu.“

Sklonil hlavu, jako by se modlil, čelem spočinul na dlani. Pak se narovnal a s jasným zrakem se na Deanii usmál. Uvědomila si, že jej poprvé vidí smát se doopravdy, bez zmatku a napětí. Zuby mu zářily bělostí, ale dolní zub byl křivý, trochu vyčníval z dokonalé řady okolních.

Cosí v tom nedokonalém zubu v ní rozdmýchalo nepoznaný cit a zbavilo ji dechu. Sepjala ruce, aby překonala touhu přejet palcem po jeho dolním rtu. Ruce jí zvlhly a ztuhly a nemohla od Kita odtrhnout oči.

„Není ti něco?“ V jeho hlase cítila zájem, vyladěný nově nalezenou lehkostí.

„Kdepak.“ Znělo to jako zaskřehotání. Ten zub, pomyslela si. Myslím, že jsem se zamilovala do křivého zubu.

Před Kitem se půvabně uklonila štíhlá žena ve tmavě zelené róbě a hranatém čepci. Usmál se na ni.

„Ach, výborně, slečno Cecílie. Toto je moje sestřenka, slečna Deanie Baileyová, která je komornou v královnině domácnosti. Deanie, toto je

slečna Cecílie, dcera lady Sellersové a sestra Alžběty Garrisonové, velmi oblíbené komorné naší zesnulé královny Jane, matky našeho vznešeného prince z Walesu.“ Při zmínce o královně Jane se Kit i mladá žena chvatně požehnali křížem. „Teď je komornou královny Anny.“

Deanie se na slečnu Cecílii hezky usmála a otočila se ke Kitovi. „Tak na co královna čeká?“

Kit si vyměnil zděšené pokrčení ramen se slečnou Anne. „Co tím míníš, sestřenko?“

„Zmínil ses o královně Anně, tak se ptám, proč tady není“

„Inu,“ odkašlal si Kit. Slečna Cecílie zrudla a rozhlížela se, jestli snad někdo jiný nezaslechl, co právě Deanie pronesla. „Nevzpomínáš si, co jsem ti říkal o králi?“

Na Deanii se přivalilo za posledních pár hodin tolik informací, že na chvílku zavřela oči a snažila se upamatovat, na co ji její společník upozornil. Najednou si vzpomněla. Král není spokojen s novou královnou a brzy začne hledat jinou.

„Už to mám,“ předklonila se a Kit i slečna Cecílie se k ní nahnuli. „Tak ona tu není? Tedy myslím tím královnu.“ Kit přikývl. Koutkem oka zahlédl vráscitý obličej Thomase Howarda, který šije zamyšleně prohlížel.

„Určitě ji doopravdy nenávidí,“ zamumlala Deanie s pocitem lítosti pro nechtěnou královnu, ačkoli ji nikdy nespátřila.

Kit náhle vstal a zvedl i Deanii. Ruka mu pevně a jistě spočívala na jejím lokti. „Slečna Cecílie ti ukáže, kde budeš nocovat. Po takovém těžkém dni musíš jít brzy spát.“

Na druhém konci stolu povstal král a tleskal do rytmu muzikantům, kteří zrovna začali hrát.

Deanie hudbu stěží vnímala. Kit rychle, ale konejšivě stiskl její paži a předal ji slečně Cecílii.

„Dobrou noc, sestřenko,“ zašeptal s ústy tak blízko jejího ucha, že pocítila zvláštní lechtivé chvění.

Neurčitě se na něj usmála a slečna Cecílie ji odtáhla klenutými dveřmi pryč z pódia. Deanie hodila okem po Christopheru Nevillovi, vévodovi z Hamiltonu. Ten se mezitím obrátil ke skupině smějících se žen, krásný obličej vyjadřoval naprosté potěšení z jejich přítomnosti. Za Deanii se neohlédl. Jako by četla její myšlenky, slečna Cecílie se vědoucně usmála, když vstoupily do dlouhé chodby. „Tvůj drahý bratránek si získal srdce všech dam u dvora, panen i vdaných žen.“

Deanie neodpověděla. Prošly halou, labirintem naleštěných dřevěných podlah a bohatých tapisérií. Bez Kita se cítila ztracená a vystrašená, s knedlíkem strachu v krku. Bylo to všechno pravda. Skutečně se nacházela tady, s lidmi mrtvými víc než čtyři sta let. Mladá žena, jež ji drží za ruku, je mrtvá. Anglický král také.

Christopher Neville je mrtvý.

Slečna Cecílie se zachichotala. „Obávám se, že vévoda si získal i srdce své sestřenky,“ nadnesla zlehka.

Deanie opět neodpověděla. Když vstoupily do malé, téměř prázdné komnaty daleko od hlučného sálu, obrátila se Deanie ke své společnici a s trochu křečovitým úsměvem pravila: „Obávám se, že máš pravdu, Cecílie.“

Druhý den ráno nevzbudil Deanii ani budík z rádia, ani známá vůně kávy, ani telefon z recepcie. V polospánku napůl čekala, že se ocitne zpátky v hotelu Dorchester, ve svém apartmá, kde nevrlý Nathan Burns přechází po koberci a naříká nad svou filmovou kariérou, která se jaksí neuskutečnila.

Místo toho ji probudilo ostré kopnutí chlupaté nohy.

S povzdechem se posadila a pod bradou křečovitě svírala lněnou noční košili. Těžké červené záclony kolem postele dovolily průchod jen tenkému

paprsku světla. Ten jí umožnil poznat, kdo s ní leží v posteli. Napravo, zády k Deanii, spala s koleny pod bradou slečna Cecílie Garrisonová. Dlouhou ženu s tmavými vlasy, která chrápala po jejím levém boku, jako když řeže pilou, neznala.

Včerejšek se jí tedy nezdál.

„Zatraceně, jsem opravdu tady.“ Vlastní hlas jí zněl v tichu ložnice cize a neobvykle hlasitě. Opatrně, aby nevzbudila slečnu Cecílii ani chrápající neznámou, vyklouzla Deanie úzkou škvírou v závěsu kolem postele a zatáhla ji hned, jak se dostala na druhou stranu.

Podlaha ji studila do bosých chodidel a první, co ji napadlo, bylo vrátit se do postele. Už skoro rozvírala závěs, když ji zarazilo chrápání. Hlasitě oddychující spáčka ji donutila změnit směr. Promnula si oči a rozhlédla se po místnosti.

Komnata se zdála ještě menší než předchozí večer, když jí v mihotavém svitu svíce slečna Cecílie podávala noční košili. Deanie potlačila údiv nad uspořádáním spaní. Nečekala, že bude spát s někým v jedné místnosti, natož v jedné posteli. Druhá žena určitě dorazila, až když Deanie usnula. Byl to zvláštní pocit, probudit se v posteli s naprosto neznámým člověkem stejného pohlaví s chlupatýma nohama a zvětšenou nosní mandlí.

Opatrně zkoumala detaily místnosti s rukama složenýma v obranném reflexu pod prsy. Nábytku zde bylo poskrovnu, jen kůží potažená židle, masivní okovaná truhla a dva malé stolečky s bezovými svícemi se začernalými knoty. Okna s tabulkami zalitými do olova deformovala světlo zvenčí svými nepravidelnými skly s bublinami a hrboly. Jednu stěnu pokrýval koberec s převahou vínové barvy a královské modři a další ležel u ohromného ohniště, nyní vychladlého, ale stále ještě páchnoucího spáleným dřevem a kouřem. Chybělo tu okénko nebo zastená, jež by bránily žhavým uhlíkům létat až doprostřed místnosti.

V rohu stál další stůl s džbánem vody. Deanie si v něm namočila ruce a opláchla si obličej. Sáhla po malém kousku našedlé látky, složeném u vody. Škrábala a moc nesála, ale vydrhla si jí obličej, jak nejlíp uměla. Voda svíravě studila. Ačkoli Deanie měla žízeň, hnilobný pach ji odradil od napití.

Připomněla si Kitovo varování, aby nepila vodu.

Kit.

Když složila ručník, přemýšlela, zda o Kitovi jen snila nebo je-li skutečný jako zbytek tohoto světa. Ty úžasné oči, zvlněné konce vlasů a křivý zub si jenom představovala?

Ozvalo se slabé zatřepání na dveře a Deanie vyskočila. Uklidňovala se a přešla k těžkým dveřím, aby nevzbudila slečnu Cecílii a neznámou. Pomalu uvolnila petlici a otevřela dveře.

„Deanie?“ Byl to Kit.

Otevřela dveře víc a nemohla skrýt vzrušení, že ho vidí.

V plném denním jasu vypadal ještě úžasněji než ve světle pochodní. Jeho oblečení tvořil stejný kabátec a kalhoty, ale bílá košile s manžetami staženými k zápěstí a naškrobeným, ke krku přitaženým límcem zářila čistotou. Vlasy se zdály méně upravené než předešlý den, vlhké vlny přiléhaly k širokým ramenům. Meč s černým smaltem a pochva mu visely po levém boku.

V pravé ruce držel plátěný raneček.

„Ahoj,“ usmála se. Nakoukl přes její rameno a tázavě zvedl obočí.

„Ještě spí,“ zašeptala. Přistoupila k němu blíž. „Kdo je ta holka s chlupatýma nohama, co tak chrápe?“

Zdálo se, že vybuchne smíchem do ticha chodby. Položila mu prst na ústa a sama přemáhala hlasitý smích. Odkášlal si a zašeptal jí do ucha: „To bude lady Mary Douglasová,“ poučil ji tiše.

Přikývla a pohlédla mu do tváře. Jeho pozoruhodné oči, jasné a přímé, blýskaly ve slunečním svitu směsí zeleně a hnědi. „Přinesl jsem jídlo ke snídani.“ Pozvedl raneček.

„Sem?“

„Ne, ven. Den přináší pěkné počasí.“

„Piknik!“ vyjekla, ale vzpomněla si na ostatní ženy, schoulila se a ohlédla. „Nevím, kde mám šaty,“ sykla a ukázala na svou noční košili.

„V truhle?“

Odkradla se k truhle a zvedla těžké víko. Její šaty, pečlivě složené, ležely pod velkou červenou róbou, která zřejmě patřila Mary Douglasové. Stoupla si za postel, kde ji kryly záclony, a rychle se oblékla. Přetáhla šaty přes hlavu a vklouzla do baletních střevíků. Prokletý čepec málem zavrhla, ale rozhodla se, že jej vezme s sebou, kdyby ho náhodou potřebovala.

Kita překvapilo, že se objevila tak brzy úplně oblečená. „Jak ses dokázala obléci sama?“

Prohrábla si vlasy rukou jako hřebenem a usmála se. „Suché zipy.“

Otočila se k němu zády, sáhla na zapínání a odtrhla horní spoj. Čtverečky suchého zipu vydaly trhavý zvuk. Znovu je spojila.

„To je úžasné,“ zamumlal. Znepokojil ji závan jeho teplého dechu na jejím krku. Polkla a projelo jí zachvění.

Pohlédli na sebe a chvíli nemluvili. Hltal ji očima, vpíjel každíčký její detail, svěžest pleti, hustou hedvábnou nádheru vlasů. Než stačila promluvit, vzal ji za ruku. „Jsi hladová?“ Hlas zněl chraptivě. I když na ni pokývl, neodpověděla. Vzal ji za ruku a vedl na vzdušný dvůr.

Díval se z královské komnaty dolů na Cloister Green Court. Buclatá ruka, s prsteny stále pevněji se zařezávajícími do prstů, ležela na chladné kamenné římse.

Ráno už pomalu odcházelo a přesto vévoda z Hamiltonu stále hostil svou velšskou sestřenicí. Fascinovaně pozoroval, jak ten pár jí chléb a sýr a pije pivo z hrubých džbánek. Vévoda se choval nezvykle živě. Král pozoroval, jak v sestřeniných vlasech jiskří slunce. Vlasy byly zastřiženy k ramenům a král přemýšlel, zda v minulosti nepobývala v klášteře. Všiml si jí předchozí večer, pozoroval ji ze svého místa na hostině. Byla opravdu překrásná. Vtom se zasmála, obrátila se k vévodovi a on jí úsměv oplatil.

Král tiše zaklel. Bolela ho noha. Jeho královský lékař, doktor Butts rozřízl ránu nožem, ale ta se pořád nehojila a ubírala mu svěžest a mládí. Býval král Jindřich Chvastoun, pýcha Evropy. Utahal za jediný den lovu tucet koní a jeho muži lapali po dechu úžasem nad královskou obdivuhodnou zdatností. Král Jindřich Chvastoun, oceněný žák, úplný ideál mužské krásy.

Před deseti lety by mu slečna Deanie podlézala a házela po něm očima jako po muži, ne po králi. Před deseti lety a čtyřmi ženami by ji měl a vzal by si ji, protože by to chtěla ona, a nabažil by se jí.

Ted ho posadili na flanderskou klisnu, teutonskou nevěstu, s níž měl zplodit druhého syna, vévodu z Yorku, aby tudorovský rod nevymřel. Nejen že zplodění syna mělo rozhodující význam pro království, k životu je potřeboval i muž, jenž dosud zplodil pouze tři žijící děti, dvě z nich nepotřebného ženského pohlaví.

Se svou německou manželkou nebyl vskutku schopen činu. Vzpomněl si na její pytlavé prsy a zkažený dech o svatební noci a zlostí nakopl nohu jemně vykládaného italského stolu. Jeho chorá noha a žaludeční vředy pulsovaly bolestí a donutily jej hlasitě zanaříkat. Jako král se oženil pro blaho Anglie. Ale jako muž chtěl tu ženu vystřadit ze svého života.

Chtěl novou nevěstu.

Poprvé od bezútešného ledna, kdy poprvé spatřil tu ošklivku, která se měla stát jeho ženou, pocítil Jindřich záchvěv naděje. Pozoroval slečnu Deanii a Kita, neušla mu lehkost, s níž s jeho pomocí vstávala.

Vévodu z Hamiltonu považoval za dobrého muže, patřil k jeho oblíbencům. Nikdo z Královské státní rady se mu nevyrovnal ve sportu či rozpravách. Jeho brilantní myšlení a troufalá vojenská odvaha více než jednou potlačily povstání na hranici se Skotskem. Určitě pomůže králi obstarat vhodnější nevěstu. Spojení s Annou Klevskou bylo pouze diplomatické, nešlo o sňatek z lásky. Stal se terčem posměchu, pochybovalo se o jeho mužnosti. S pořádným soukromým životem by dosáhl dokonalosti, jak o tom vždycky snil, a stal se úžasným vůdcem, jakým by už byl, kdyby jeho milovaná žena Jane nezemřela po narození prince Edwarda. Musí jednat.

„Cromwelle!“ zakřičel na svého hlavního ministra. Cromwell za to může, sjednal ten sňatek s klevskou ženštinou, vstrčil jej do tohoto nechutného svazku. Cromwell brzy zmizí. Ale nejprve bude trpět tak, jako trpěl Jindřich. Ať pozná ustavičná muka pekla na zemi.

„Cromwelle!“ zařval znovu.

Dveře se rozrazily a vstoupil Thomas Cromwell se zrudlou strohou tváří, jak spěchal do královny komnaty. Plášť pod zlatým řetězem na zavalitém krku měl nakřivo.

„Vaše Výsosti,“ uklonil se; ještě funěl.

„Dvě věci, Cromwelle.“ Král na něj nepohlédl, pozoroval ještě nápadný pár na dvoře. „Za prvé, zbav mě co nejdříve královny Anny. Je nám jedno, jak to bude provedeno, jestli anulováním sňatku, nebo soudem. A za druhé, chceme být volní do letního slunovratu, abychom si mohli vzít jinou nevěstu.“

Cromwell koktal odpověď, mluvil o králově zacházení s královnou, jež vede k válce, o diplomatickém neštěstí, jež by způsobil konec tohoto manželství. Ale král neposlouchal. Ze své přepychové komnaty sledoval, jak sluneční světlo zachytilo úsměv slečny Deanie a přemýšlel, jak by se líbaly tyto sladké rty v jeho manželské posteli a jak by konečně zplodil vévodu z Yorku.

KAPITOLA 4

„Neznám nic lepšího k snídani než rezavý mok,“ povzdechla Deanie a smetla drobký ze široké sukně. „Zdá se mi, jako bych byla na turné s Aerosmithem v sedmdesátých letech. Teď bych si nejradši dala cigaretu a hrnek kafe.“

„Promiň mi mou neznalost,“ řekl Kit a zakuckal se, když smetal trávu ze zadní strany její sukně, „ale můžeš mi vysvětlit, co jsi tím myslela?“

Když k němu vzhlédla, skoro se dotkli rukama. Maličko zaváhala a pak odpověděla: „No, rezavý mok se říká v Americe na kuželkách a Aerosmith je jméno hudební skupiny, něco jako kočovní pěvci nebo minstrelové.“

„Aerosmith.“ Odmlčel se, jako by přemýšlel, zda má pokračovat, a pak se usmál. „A to další?“

„Hm.“ Kousala si nehet a pokoušela se vysvětlit, co to je káva a cigarety. „Tak jo,“ konečně začala a všimla Kitova stěží potlačeného pobavení. „Káva je nápoj vyrobený z kávových bobů. Vaří se a nápoj se podává horký, někdy s mlékem a cukrem. Já mám ráda černou kávu, to znamená, že se do ní nic nedává. Nechutná to právě nejlíp, ale báječně to voní.“

„Když nemáš ráda jeho chuť, tak proč ten nápoj piješ?“

„Jednoduše. Je v něm plno jedné věci, které se říká kofein.“

Zvedl užasle obočí. „Nějaký kov?“

„Ne!“

Poprvé od chvíle, kdy se potkali v bludišti, se zasmál upřímným, nakažlivým smíchem. Nemohl ukrýt potěšení nad její reakcí.

Zhluboka se nadechla a pokračovala. „Kofein je něco jako lék. Cítíš se po něm úplně čilý, i když jsi zcela vyčerpaný.“

„Ach, to je naprosto úžasné. My nepoučení Angličané prostě spíme, když na nás přijde únava. A co ta druhá věc, o níž jsi mluvila, to je taky lék?“

„Cigarety? Ne.“ Odkáslala si, pokoušela se umlčet touhu po nikotinu. „Cigarety se dělají z listů rostliny.“

„A pak se vaří a polykají?“

„Ale kdeže, ty listy se usuší, posekají a pak se zabalí do papíru“

Prohrábl si rukou vlasy a rozčuchal tím ještě víc neuspořádané vlny.

„Suché listy zabalené v papíru? Papír je nejvzácnější druh zboží, Deanie. Jak je to možné?“

„Bude ti to připadat bláznivé, Kite.“

„Nemyslím. Co může být bláznivější, než pít hořký nápoj z bobů, jenž drží na uzdě spánek?“

„No...“ najednou se k němu otočila. „Jak víš, že káva chutná hořce?“

Založil ruce. Z náznaku úsměvu nešlo vyčíst žádnou narážku. „Protože někteří lidé si do ní dávají cukr a mléko. Jaký jiný důvod by člověk měl, aby přimíchal do nápoje cukr a mléko, než že lektvar je velmi hořký?“

„Hm,“ neurčitě odpověděla a on jí gestem naznačil, aby pokračovala. „S cigaretami je to tak, že vezmeš trubičku suchých listů v papíru a zapálíš ji.“

„Aha,“ pokrčil rameny. „Cigareta bude jako pochodeň?“

„Ne docela. Dáš si ji do pusy.“

Kit neodpověděl, ale oči se mu zúžily a pomalu se začal zabývat úklidem zbytků po pikniku. „Tropíš si žerty na můj účet?“

„Ne, vážně, nekecám, Kite. Do pusy strčíš nezapálený konec a saješ jím.“

„Tvoje ústa se změní v peklo?“

„Ne. Chutná to doopravdy dobře, tedy myslím tím kouř. Vdechuješ ho. Ale není to zdravé.“

„Deanie,“ začal pomalu, „jednou zachvátil můj dům malý oheň. Uvnitř zůstalo uvězněno malé páže. Vrátil jsem se, abych chlapce odtáhl do bezpečí. Také jsem se nadýchal kouře. Nechutnal dobře, jak tvrdíš ty. Kdybys mě vybědla, abych si vsunul do úst hořící pochodeň, poslal bych tě co nejdál od závěsů u postele a dříví na podpal.“

„No, je to pravda. A po letech, kdy všichni kouřili...“

„Kouřili?“

„Ano, tak se tomu říká. Po letech, kdy všichni kouřili, objevili důležití vládní doktoři, že kouření je nezdravé.“

„Ach, jak ostrovtipní musí být vaši lékaři.“ Kit po ní hodil úsměvem a neobřadně sbíral na jednu hromadu ubrousek, hrnky, konvice a nedojedené bochníky chleba.

Při jídle si bystře uvědomoval pronikavý pohled z královských komnat nahoře. Kdyby tušil, že se stanou terčem královny pozornosti, vybral by pro jídlo jiný dvůr. Třeba někde za příkopem, nebo i dvůr určený na rytířská klání. Kit znal králův skrytý pohled a vzpomínka na něj mu způsobila nepříjemný pocit.

Obrátil se k Deanii, která nezvykle ztichla. Při snídani švitořila jako treperenda. Nyní s podivným výrazem hleděla doprostřed dvora.

„Kde je fontána?“

„Jaká fontána?“

Čepec se jí houpal v ruce, pro tu chvíli zapomenut. Z nedávno zasazeného keře vyletěl pták a vesele trylkoval. Cloister Green vypadal poránu poklidně jako tiché místo k přemýšlení a rozmluvě. Na chodníku z cihel prázdně

zněly kroky spěchajících dvořanů a sloužících, kteří se stěží mohli zastavit a vychutnat krásu nádvoří.

„Právě jsem si vzpomněla,“ pokračovala rozechvělým hlasem, „než jsme začali natáčet, šla jsem sem na prohlídku.“

„Ach, byla jsi zde na loveckém výletě?“

„Ne. Natáčeli jsme tu hudební videoklip, který by doprovázel moji písničku pro Buckyho Lee Dentona.“ Zhluboka se nadechla, než pokračovala dál. Lehounký vánek jí zašuměl ve vlasech. Rychlým pohybem odhrnula pramen „Byl tu vodotrysk. Hlavní fontána byla pojmenovaná po někom, kdo se jmenoval jako pták.“

„Pták?“ Pokoušel se schovat úsměv, ruku sevřel v pěst a přitáhl ji k ústům, jakoby v hlubokém zamyšlení. „Třeba to byl pan Červenka, nebo snad sir Páv.“

„Ne. Ale vodotrysk byl starý, velmi starý, ale teď tu ještě není.“ Členka jí vyklouzla z ruky. „A já tu jsem doopravdy. Co si počnu?“

Kit bez zaváhání pustil na zem raneček se zbytky snídaně a jemně, ale rozhodně ji objal kolem ramen. „Deanie, drahoušku, poslouvej.“ Obrátila se k němu. Než promluvil, vrhl pohled směrem k velkým oknům královského apartmá. Král už je nepozoroval.

Deanie překvapeně zamrkala, když ucítila jeho pevné sevření. „Teď jsi tady. Musíš porozumět tomu, co ti řeknu, nebo se dostaneš do vážných potíží.“ Jeho přízvuk, nepochybně britský, zněl lehčeji, méně zmordován podivnou tudorovskou intonací. „Jsi v čase a na místě, kde se nevyznáš. Platí tu jiná pravidla. Všechno se řídí tajemnými zvyky a pověrami.“

„Všichni tady by měli být dávno po smrti,“ mumlala pro sebe. Nachýlila se k němu a přejela si prstem po bradě.

„Ty ne,“ dodala. „Och, Kite, nemyslela jsem, že bys měl být po smrti ty.“

Z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst. Zdálo se, že ji neslyšel, ale v očích mu žhavě zablesklo. „Měl bych být mrtev,“ řekl konečně. „Ale nejsem.“

„Ne, myslela jsem tím všechny ostatní tady.“ Mluvila překotně, chtěla odehnat z jeho tváře štvaný výraz. „Král. Ten by měl být mrtev.“

Kitovy oči, nyní už jasné, se zaklesly do jejích. Podivná nejistota, již na okamžik zahlédla, zmizela. „Takhle už nemluv. Poslechni. Pouhé pomyšlení na královu smrt nebo smrt prince z Walesu je velezrada. Kdyby tvá lichá slova zaslechl nepřítel, hned by se donesla ke královým uším.“

„O čem to mluvíš? Jak tu můžu mít nepřítel, když jsem se tu ocitla teprve včera? Jistě, v Nashvillu je pár úředníků u nahrávacích společností, co by mi rádi srazili hřebínek, a samozřejmě taky Vic Jenkins a Bucky Lee Denton mě nemají zrovna v lásce, ale tady?“

„Víc než si myslíš.“ Jeho hlas znězněl. „Tento dvůr je zlé místo plné zášti. A taková krásná panna jako ty...,“ zaváhal. „Budu při tobě stát, jak jen mi to dovolí mé povinnosti. Když s tebou nebudu moci být, nepoutej na sebe pozornost.“

Chvilí zůstala zticha. Z dálky slyšela smích skupiny mužů a zaržání koně. Dvojice služebných cupkala po kamenném chodníku, mezi nimi balancovalo velké dřevěné vědro. Jedna z nich, s bílým kloboukem uvázaným pod bradou, koukla rychle na Kita a pak se znovu smála se svou společnicí.

„Proč jsi ke mně tak hodný?“ Deaniin hlas zněl napjatě, když Kitův stisk kolem jejích ramen povolil. Kroužil palci líně po její paži a konejšil místo, kde ji tak drsně uchopil.

Ve vlasech zachytil odraz světla. Opět si uvědomila, jak jí připadá mocný a mužný. Jeho rysy působily příliš drsně, než aby mohl být považován za krásného. Nos se příliš blížil k jestřábímu a oči hleděly až moc pronikavě. Nicméně při pohledu na jeho nádherná smyslná ústa se jí tajil dech tak, jak nikdy předtím.

„Proč jsem k tobě hodný? Už ses mě na to ptala.“ Odkášlal si. „Nemám tu rodinu,“ vypravil ze sebe konečně. „Připomínáš mi mou sestru.“

Tohle právě neměla na mysli. Přesto se usmála a tělem jí projelo horko. „Děkuji ti.“

Zamrkal na ni a pak se sehnul, aby jednou ruku sebral zbytky snídaně i Deaniin čepec. Jak se sklonil, vysunul se mu zpod kabátce meč. Deanii napadlo, zda ho někdy vůbec odloží. Možná v noci. V posteli. Sám...

„Nu, sestřenko,“ vzal ji za ruku. „Musíme se postarat, aby ses zbavila těchhle šatů.“

„Cože?“

Zasmál se. „Coby komorná královny budeš potřebovat nová roucha. Máme tu mistra Locka, který pro všechny navrhuje šaty, pro vznešené dvořany i královskou rodinu. Hned za ním zajdeme.“

„Och.“

Společně opustili dvůr. Jejich souznění pozoroval z okna Thomas Cromwell a klepal přitom zlehka nehtem na sklenici. Přemýšlel, co učiní.

* * *

Slečna Cecílie Garrisonová nedokázala skrýt okouzlení Deaniinými šaty.

Na rozdíl od běžných šatů, bílé lněné spodničky do pasu s druhou vrstvou a jakousi vestičkou nahoře, sestával Deaniin oděv jen z jednoho kusu. Malé proužky látky, jež na první pohled vypadaly jako košile, byly falešné. Živůtek róby sestával z jediné vrstvy, k němu byly lesklou nití přichyceny rukávy a límec. Spodnička, jež vykukovala zpod lemu, nebyla nic jiného než ubohých pár palců látky. Podřadná látka mizerné kvality vypadala i špatně přišitá. Deaniiny střevíce měly prošlapané podrážky a podivný pásek přes nárt.

Cecílii ale tak neskonale ohromily suché zipy, až se svěřila Kitovi, že by Deaniiny šaty mohly mít tajemnou moc. Ten se zasmál a pozvedl ke svým ústům její ruku. Slečna Cecílie se zalila nachem.

„Ach, krásná Cecílie,“ zašeptal jí. „To je prostě velšská móda.“

„Říkala, že ty zakleté lemy se jmenují suché zipy.“ Slečna Cecílie jen doufala, že si vévoda nevšimne, jak jí vlhnou ruce. Ještě nikdy nestála tak blízko něho, ačkoli se mnohokrát snažila upoutat jeho pozornost.

„Ano, to je pravda. Suchý zip se říká velšskému hlodavci, neobyčejně dravému škůdci s ostnatou kůží.“

Po tom vysvětlení nechala Cecílie Deaniiny šaty na pokoji a přestala komentovat podivnou látku a zvláštní vzor. Místo toho pomohla Kitovi obstarat Deaniinu garderobu. Korzet z rákosu a lněné látky, nějaké podšité spodní prádlo, aby chránilo kůži před oděrem o lemy, rukávce, jež se daly nosit se dvěma brokátovými živůtky, a několik okrouhlých čepců, jimž se říkalo francouzské karkulky. Ty měly dlouhé záhyby látky, zvané lape-ty, jež buď volně visely na zádech, nebo se špendlily po straně.

Deanie bezradně stála a nechápala, jak se vlastně tyto šaty nosí. Všechny měly několik součástí, jež se před každým oblečením spojovaly. Dírky v korzetu jí nepůsobily tolik nepohodlí, kolik očekávala. Připojovaly se k nim vrstvy šrobených spodniček. Slečna Cecílie chtěla udělat na Deanii dojem a ráda jí pomáhala a vysvětlovala jednotlivé finesy, jež Deanie vzhledem ke své výchově ve vzdáleném Walesu postrádala.

Deanii fascinovaly na dvorském oděni dva detaily. Jedním z nich byla dlouhá vlečka, již všechny vysoce postavené ženy táhly za sebou. Kit jí vysvětlil, že jen značně bohaté ženy si mohou dovolit takový přepych: látku kroužící na podlaze.

„Jsi bohatý, Kite?“ zeptala se Deanie a přitom si cvičila dvorský postoj a chůzi. Při každém kroku musela skopnout látku z vykročené nohy, což ji zhouplo v bocích. Kit ji pozorně sledoval a bavil se její překvapivou

schopností přesně napodobovat ostatní dvorní dámy i s nadutým nošením hlavy a tuhou rovnou páteří.

„Co to bylo za otázku?“ zkrřížil ruce a ustoupil, aby se vyhnul její modré sametové vlečce.

„Ptala jsem se, jestli jsi bohatý. Určitě musíš mít nějaké peníze, aby sis mohl pro mě dovolit všechny tyhle šaty.“ Popadla druhou rukou šaty do hrsti a kráčela přes pokoj.

„Mám dost bohatství z hamiltonského panství, svého statku a jiných zdrojů. Velmi hezky ses otočila, Deanie.“

Ještě jedna věc Deanii překvapila. Spodní prádlo, kromě kytle a lněných kalhot, se prostě nekonalo. Čekala dlouhé spodky zdrhnuté na šňůru nebo něco jako bombardáky. Ale ani nejvznešenější dámy pod sukní a pod košilí nenosily zhola nic. Šlo o to zvyknout si, aby se stále nestrachovala, že zvedne vlečku příliš vysoko nebo že sletí se schodů.

„Pravdu povědic,“ přiznala slečna Cecílie, „většina pánů u dvora čeká právě na to. Modlí se, aby dáma špatně šlápla a strkají se, aby co nejlépe viděli.“

Dvůr už nevypadal tak cize.

Mary Douglassová, další Deaniina spolunocležnice, zůstala neoblomně nevlídná a prohlížela si Deanii zpoza ulámaných řas. Cecílie Deanii světila, že Mary, stejně jako mnoho dalších žen u dvora, se stala obětí šarmu jejího bratrance Kita. Ale pospíšila si s dodatkem, že on neudělal nic pro to, aby tu žabku povzbudil.

Deanie s Mary soucítěla. I ona vnímala závratné potěšení z Kitovy blízkosti a radostné vzrušení z pouhé jeho přítomnosti. A zatímco jedna část její osobnosti si libovala v nových podivných citech, druhá část ji varovala, jak nebezpečné je zamilovat se do muže, jako je Kit. Teď na to nebyl vhodný čas. A vlastní souhrn úspěchů a proher jí ukázal, jak nespolehlivé je mužské pokolení.

I přes vzrušení z nového života, učení se způsobům královského dvora, přizpůsobení se cizímu způsobu mluvy, podivným jídlům a poznání, že už asi nikdy nespátí matku, Deanii pronásledovala jediná utkvělá myšlenka. Každou noc, než usnula, stísněná mezi dvěma nemytými ženami s chlupatýma nohama, si vzpomněla, že druhý den uvidí úsměv oslnivé bělosti s trochu křivým zubem dole.

Udělat dojem na vévodu z Hamiltonu nebylo snadné.

Ale když pozoroval, s jakou lehkostí se Deanie naučila tituly a postavení u dvora, správné oslovení a vyjádření úcty, naplnilo ho to nezvyklým pocitem hrdosti.

„Ale to nic není, Kite,“ prohlásila jednoho dne pozdě odpoledne a sáhla si na záda, aby uvolnila jednu tkanici. Táhly se po obou stranách její róby a Kit jí sdůvěřil, že jim duchovní říkají brány do pekel. „V Nashvillu jsem absolvovala tolik večírků a koncertů, že to umím odříkat ze spaní. Řeknu ti jména všech producentů, jejich firem, manželek, milenek nebo milenců, jaké mají auto a do jakého chodí kostela. Tohle všechno se hodí.“

„Mně to trvalo roky, než jsem zvládl čtvrtinu titulů. Dovol, abych ti pomohl.“ Vedl ji k velkému prádelníku na chodbě. Zkušenými prsty vytáhl tkanici a utáhl ji. „Je to lepší?“

Zavřela oči, zhluboka se nadechla a třela si vzadu krk. Ode dne, kdy sáhla na jeho meč, měla ještě stále zavázanou ruku. Kit pozoroval, jak se jí pod róbou ze zeleného sametu dmou prsa. Ze živůtku vykukovala vyšívaná šněrovačka a rukávce, na ramenou stažené, se honosily stejným modrým vyšíváním. Hlavu jí pokrývala francouzská karkulka, z ní splývaly cípy na záda. Tento jednoduchý styl slušel jen ženě výjimečné krásy. Například Deanii.

„Nevím jak ty, ale já mám chodidla úplně placatá.“ Oči se jí rozevřely a rty roztáhly do milého úsměvu.

„Placatá?“

„Tyhle kamenné podlahy jsou pohodlné jak asfalt v červnu.“

Kolem se pronesla skupina dvořanů zabraná do vlastní konverzace. Deanie stále udivovalo, jaké davy lidí pojme Hampton Court. Na každém prahu se zastavovaly a lelkovaly skupinky, na každé židli seděl alespoň jeden dvořan dychtivý někomu se zalíbit.

Tento dav vypadal skutečně různorodě, hodnostáři hovořili všemožnými podivnými jazyky. V oblečení charakteristickém pro místo, odkud pocházeli, se nosili vzdušnými chodbami Hamptonu. Zvláště jeden muž připadal Deanii naprosto nezvykle. Hranatou bradu mu lemoval vous zastřižený do čtverce a vlasy měl podle kastroly jako Moe Howardová. Šaty z jemné látky pokrývaly skvrny a šmouhy jasných barev, ohnivě červené, jasně modré a sladce žluté. Oči hleděly s divokým vyšinutým výrazem. Zdálo se, že jedině tohoto dvořana Kit zjevně nenávidí.

„Král ho velmi obdivuje pro jeho uměleckou dovednost, ale já mu nevěřím,“ vysvětlil Kit Deanii a táhl ji z cesty muži, jenž se řítíl chodbou ke královské kapli. „Je Němec, malíř, jmenuje se Hans Holbein.“

„Maloval tě někdy?“ zeptala se Deanie. Muž, na něhož se ptala, rozhodil ruce do vzduchu a proběhl zpět dveřmi, jimiž právě přišel. Gestikulující paže jen těsně minuly Deanii.

„Ne,“ odpověděl Kit se zřejmým podrážděním. „Nesnesl bych jeho hrdelní mluvu při práci.“

Deanie pohlédla na své ruce a točila palci. „Och, musí ti znít příšerně, jak mluvím nosem,“ zamumlala.

Nechtěla si říkat o poklony a ani si nebyla jista, zda ji vůbec slyšel. Ucítila, jak jí po rameni klouže jeho silná ruka. „Ne, Deanie, tvůj hlas je jako hudba.“

Našla jeho pohled s otázkou, zda si z ní nedělá legraci. Než stačila něco říci, políbil ji na čelo. „Pojď, ukážu ti hudební salón,“ vyzval ji tiše. „Snad se ti zalíbí některý nástroj.“

Vedl ji chodbou, ruku měl na jejím kříži. Oba pokyvovali na kolemjdoucí dvořany a Kit jí k nim poskytoval průběžný komentář.

„Lady Cohenová chovala velmi hlubokou náklonnost ke svému podkonímu. Ten pán v zablácených vysokých botách? To je sir William Wade, známý zvláštní zálibou v kradení ubrusů. Jednou ho načapali, jak se válel v koši na prádlo, na sobě ani nit. Vedle něho ležela skříň z třešňového dřeva, kterou už dvakrát ukradli sloužící. Je to problém, najít sluhy s čestnou povahou.“

„Ale? I tady je těžké najít někoho spolehlivého?“

„Přesně tak.“ Kit se usmál a nechal ji vstoupit do pokoje první.

Chvilku trvalo, než si její oči zvykly na přechod ze sluncem zalité chodby do temné, dřevem obložené místnosti. Když se rozkoukala, povzdechla si.

V každém rohu, na každém stole a židli, ležely hudební nástroje. Okna zakrývaly těžké červenohnědé závěsy.

„Aby tóny hudby příjemně zněly,“ zodpověděl Kit Deaniinu nevyřčenou otázku. Dívka se s úctou dotkla nejbližšího nástroje. Tento velký strunný nástroj vypadal jako nafouklá tykev. Krk směřoval dozadu a celek připomínal tlustoučkou ženu hledící do nebe.

„Loutna,“ poučil dívku její průvodce. „Tahle patří královi loutnistovi Phillipu van Wilderovi.“

„Tu znám. Hrál jsem na její napodobeninu při natáčení videa, ale to se s touhle nedalo srovnat. Naprosto ne.“

Kit ukazoval a pojmenovával jednotlivé klávesové nástroje.

„Klavichord. Spinet. Varhany.“ Některé měly černé klávesy, jiné dvojitou klávesnici. Všechny okouzlovaly ozdobným vyřezáváním a zlacením nebo malbou s romantickými motivy andělů či Panny Marie. Deanie se vrátila ke strunným nástrojům, ale jen se jich dotýkala. Nezvedla je, neboť tyto exempláře patřily do muzea.

„Mandolína, lyra,“ pokračoval Kit. A pak ji uviděla. „Kytara,“ řekli oba najednou.

Tuhle vyrobili menší a užší než tu, na niž byla zvyklá, ale tvar nezapřela. „Och, Kite,“ rozplývala se.

„Chtěla by sis zahrát?“

Sehnula se k nástroji, ale ještě se jej neodvažovala dotknout. „Páni,“ hvízdla. „Kolik strun to má?“

„Jako vždycky, pět párů. Celkem deset.“

„Desetistrunná kytara?“ Narovнала se a utřela si ruce do sukně. „Člověče, chtěla bych vidět Lee Roy Parnella, kdyby se mu dostala tahle kytara do ruky.“

„Proč si nezahraješ?“

Deanie pokrčila rameny. „Nevím. Tahle věc stojí asi celé jmění.“

„Ne. Jen pár šilinků. Aspoň tolik se za ni zaplatilo.“

„Je tvoje?“

Přikývl a podal jí nástroj. Zadní stranu kytary pokrývaly geometrické krychle, jež dávaly zdání trojrozměrného obrazu. Krk s pražci vypadal stejně jako u moderní kytary, i jejich počet odpovídal. Hlava kytary, zvrácená v půvabném úhlu, jako by odpočívala a naslouchala akordům hraným na strunách.

Kit odkráčel do rohu místnosti a vrátil se s ozdobně vyřezávanou židlí z tmavého dřeva s vysokým opěradlem, ale bez područek. Vyřezané obličejy na židli, bizarně šeredné, se potměšile chechtaly a šklebily. „Propána,“ zamumlala. I přes dřevěný korzet a vrstvy spodního prádla cítila ostré hrbolky a zářezy ve dřevu. „Copak jste tu neslyšeli o pěkné židli s hladkým opěradlem?“

„V královské domácnosti?“ Kit se zatvářil pohoršené. „To je nemyslitelné.“

Deanie si posadila kytaru do klína, vychutnávala váhu nástroje, hladký povrch lakovaného dřeva. „To je úžasné, Kite. Kde jsi ji sehnal?“

„Od španělského obchodníka, pána, jenž obstarával zesnulé královně Kateřině mnoho zboží.“ Při vyslovení královnina jména se pozhnal.

Po krátkém váhání začala Deanie brnkat na nástroj. Zvuk působil hutně a bohatě, překvapivě hluboce vzhledem k malé velikosti kytary. Když se chystala zahrát další akord, projela jí zraněnou rukou ostrá bolest.

Kit okamžitě poznal, co ji přimělo přestat. „Tvé zranění, „ připomněl si tiše. „Tolik mě to mrzí, Deanie. Dovol, prosím, abych se na to podíval.“

Zaujatě zkoumal na její dlani říznutí od svého meče. „Myslím, že se to pěkně zahojí, když to budeš udržovat v čistotě. Nezaneřád’ si ránu balzámy a mastmi od dvorního lékaře. Myslí to dobře, ale jen Bůh ví, co v nich je. Nejspíš mločí oči.“

Když na ni pohlédl, objevil v její tváři podivný výraz. „Děje se něco?“ zeptal se.

Odtáhla ruku a položila ji na krk kytary. „Ano - s tebou, Kite. S tvou řečí. Už nemluvíš tak starobyle a pozpátku.“

„Já vím, snažím se napodobit tvůj způsob mluvy, abys mi lépe rozuměla.“ Vzal kytaru a opřel ji o stěnu. „Mluvím několika jazyky, Deanie. Ten tvůj zní nejpodivněji, ale nejlehčeji se učí.“

„Och.“ Vstala a uhladila si záhyby šatů. „Určitě ti to zní jako koňská řeč, připadá ti to známé, ale není. Je to tak?“

„To nemyslíš vážně, koně snad v tvé době mluví?“

Deanie se smíchy zakuckala a objala ho svou paží. „A nikomu to nevadí, Kite. Mám hlad. Myslíš, že dostaneme něco k jídlu? Nejlíp něco bez hlavy a nohou?“

„Myslím, že jsem zahlédl ve špižárně chléb a sýr. Utiší to tvůj hlad? Nebo i sýr v tvé době mluví?“

Se smíchem odešli hledat něco k obědu.

KAPITOLA 5

Konečně, po více než týdně stráveném na dvoře Jindřicha Osmého, se měla Deanie setkat s královnou.

Palác zachvátila horečná činnost. Tapisérie se klepaly a znovu věšely, obložením s bohatě vyřezávanými růžemi - tudorovským znakem - se leštilo do jasného třpytu. Na potahy a mezi dveře zavěšovali sloužící girlandy květin a přitom zuřivě zametali chodby a komnaty a cihlové klenuté spojovací chodby. Na podlahu ve velkém sále naházeli na starou sítinu, promáčenou vínem, jídlem a psí močí, čerstvou vrstvu. Řada nových komorných z královnina rodného vévodství Kleve dorazila přes noc, aby připravila vše pro příjezd nevěsty.

Všichni, kdo spatřili na vlastní oči králův sotva potlačovaný hněv, věděli, že král se na příjezd nevěsty netěší. Útočil na své nejbližší ministry stále častěji, zvláště na Thomase Cromwella, jehož k překvapení a úžasu dvora povýšil na hraběte z Essexu.

Svého nejnovějšího hraběte začal vladař fyzicky napadat: fackoval ho a kopal jak týraného psa. Zděšení svědci vyprávěli, jak král bušil Cromwellovi do ramen a do hlavy a jak po výprasku zmizel Cromwell se skloněnou hlavou do svého křídla.

„Proč král jmenoval Cromwella hrabětem, když ho tolik nenávidí?“ ptala se Deanie Kita, když spolu seděli ne svém oblíbeném místě, na dvoře Cloister Green. Ostatní se drželi stranou králova apartmá a skvělého výhledu pro královské oči. Kit a Deanie se však domnívali, že jejich soukromí stojí za to, pohrávat si s možností, že budou spatřeni králem.

Deaniina tmavě modrá sametová róba s malým čtvercovým výstřihem, lemovaným černočerveně vyšitými malinkými kyticemi, se rozprostřela, když se její nositelka posadila do trávy. Posunula se, aby si ulevila od korzetu, jenž ji tlačil na bocích. Ale to prostě nešlo. Královna měla dorazit každou chvíli a Deanie musela být spolu s ostatními komornými připravena. Zvedla prst, aby se poškrábala pod okrouhlým čepcem, francouzskou karkulkou posetou perlami, z nichž vykukovaly zářící tmavé vlasy, uprostřed rozdělené pěšinkou.

Její krátké vlasy, schované v karkulce, vyvolávaly poznámky Cecílie Garrisonové a Mary Douglasové. Obě ženy se domnívaly, že Deanie byla v klášteře, protože jen jeptišky nosily ostříhané vlasy. Většina dam si vlasy nikdy nestříhala a nechala je splývat k pasu, když je uvolnila z čepce.

Když Kit zaslechl tu pomluvu, opět přispěchal Deanii na pomoc. Uvedl dohady na pravou míru zmínkou, jak dívku vystrašilo, když jí během nemoci vypadaly vlasy. Dvorní dámy a dokonce i někteří muži pocítili nával soucitu s hezkou mladou pannou, jež přežila mozkovou horkost. Její krátké vlasy, dříve podivnost, se staly předmětem soucitu.

Kit žvýkal stéblo trávy a pozoroval Deanii, jak se bezvýsledně snaží udělat si pohodlí, jak tahá za šňůry na živůtku a přejíždí prstem pod čtvercovým výstřihem, aby jej uvolnila. Přikývl; stéblo trávy se přitom zvedlo.

„No?“ zopakovala otázku, trochu zadýchaná svým úsilím.

Z jeho výrazu, ostrých úhlů tváře, zvýrazněných úšklebkem, shledala, že jí nevěnuje pozornost. Ale ani nemohla předstírat, že ji to zlobí. I ona těžko

sledovala jeho slova. Místo toho pozorovala, jak si sluneční svit pohrává s jeho vlasy a jak se v propadlých a přísných tvářích objeví dolíčky ještě dříve, než se začne smát. Kabátec z tmavě šedivého sametu měl jednoduše střižený, jak to rád nosil, s úzkým límcem u krku. Prolamování na rukávech odhalovalo bílou košili, staženou na zápěstí a u límce. Nohavice daly vyniknout svalnatým nohám. Vždy přítomný meč s černou rukojetí mu odpočíval na stehně.

Opřen o loket, vytáhl ze zubů stéblo s koncem naplocho skousnutým. Deanie si připomněla cigaretu a polkla touhou po tabáku, jež ji trápila celý týden.

„Co ses ptala?“ Tón jeho otázky zněl povýšeně, s úšklebkem v hlase.

„Já?“

Kývl a bezmyšlenkovitě jí smetl hrudku hlíny z lemu šatů. Zřídka se vzájemně dotkli, leda když jí dvorně nabídl paži nebo když mu v rozrušení řeči poklepala na ruce. Jedinou výjimku učinil, když opomněl obvyklou sebekontrolu a políbil ji na čelo. Cítili mezi sebou napětí, podivné vzájemné vědomí, jež s každým dnem vzrůstalo a sílilo, jako by bez ustání setrvali ve vzájemném fyzickém kontaktu a uvědomovali si každý pohyb toho druhého. Když vstoupil do místnosti, poznala to, aniž vzhledla. Když odešla s ostatními dvorními dámami, cítil její nepřítomnost, aniž mu kdo řekl, že odešla.

Deanie zavřela oči, aby si vzpomněla, na co se vlastně ptala. Věděla, že neudrží myšlenky, když se jeho tvář sklání tak blízko k její. Každý jeho detail jí připadal tak známý, tak fascinující. Nikdy ji neomrzí dívat se na něj.

Zavřela oči, hladké čelo se zbrázdilo přemýšlením. Neviděla, jak jeho výraz zjemněl. Když studoval její tvář, zmizely z jeho obličeje hrubé rysy. Opájel se pohledem na světle modré žilky na víčkách, drobné pihy na nose. Myslel na to, jak se jí rozšíří, zhnědnou a rozzáří oči, když ji zásobí dalšími zvláštnostmi ze života na dvoře.

Ocitla se zde bezbranná, daleko od všeho známého. Poprvé za deset let, kdy se dostal na královský dvůr, jej překonala potřeba chránit jinou lidskou bytost. Předtím se jej nic nedotklo, neomezilo jemnými nitkami náklonnosti. Měl povinnosti ke králi a k rodinám, pro něž se stal domovem hamiltonský statek. Jiné myšlenky mu nerušily spaní. Třeba na zářivý úsměv, který by ho všude doprovázel. A teď se tu ocitla Deanie.

Všechno na ní mu připadalo úžasné. Okouzila jej Deaniina tmavovlasá krása, síla smíšená s jemností, rozhodnost se stopou nejistoty.

Možná mu věnovala svou důvěru jen proto, že jen on znal její minulost, věděl, odkud se tu vzala, o zázračné cestě, jež ji dovedla do Anglie roku 1540... k němu.

Nic by to neznamenal, kdyby ji nedovedl ochránit od fyzického nebezpečí, rizik na dvoře, malicherné žárlivosti, dvořanů žíznicích po moci, kteří bez skrupulí zničí něčí život, jen aby si víc užili neužitečného přepychu.

Seděla před ním se zavřenýma očima, jako by si neuvědomovala svoji závrť ani jeho všeříkající výraz. V šoku si uvědomil, že ji miluje. Dech se mu zarazil v krku, když v duchu vyslovoval ta slova.

Miluji ji.

Než stačil rozvážit tento objev, uvědomit si příval emocí bušících mu v žilách, otevřela oči a usmála se.

„Vzpomněla jsem si! Chtěla jsem se tě zeptat, proč král učinil Cromwella hrabětem z Essexu, když toho chlapa prostě nemůže snést.“

Kit zamrkal, jakoby polekaně, a převalil se na záda. Zavřel oči před sluncem. Před Deanií.

Než odpověděl, chvíli dýchal jako po dlouhém běhu. Deanie pozorovala, jak se jeho široký hrudník zvedá a klesá, jak výraz jeho obličeje přechází v

neznámý zmatek. Kit, který znal všechno o všem, najednou vypadal jako malý chlapec ztracený v davu.

Ještě jednou se nadechl a získal opět kontrolovaný, vyrovnaný výraz.

„Myslím, že učinil Cromwella hrabětem proto, aby, až padne - a pamatuj na moje slova, že padne...“ Kit zvedl obočí, „...spadl ještě dramatičtěji a z ještě větší výšky.“

„Myslíš,“ promluvila Deanie tiše, „že ho posadil vysoko jen proto, aby ho vykopnul?“

Znovu přikývl a Deanie hvízdl mezi zuby.

Kit se neudržel a musel se pro sebe smát kvůli nevyhnutelné paralele svých slov. Stejně jako ubohý, osudem sužovaný Cromwell i Kit přemýšlel, zda i on sám sobě nepřipravuje kolosální pád.

Všechny dámy a pánové, patřící ke dvoru, lemovali Velký sál. Část Hamptonu, v níž se vedla domácnost, se skvěla čerstvým pořádkem, obrovská kuchyně se všemi křídly, včetně špižírny, skladiště sušených ryb, koření, pekárny a máselnice. Stovky sloužících stály nehnuté v úhledných řadách, tiše a vážně jako vycíděné hrnce a úhledně seřazené lžíce, jež čekaly na královninu inspekci. Možná její drahokamy poseté střevíčky ani nevykročí ze sálu, ale kdyby snad přece, všichni sluhové čekali vydrhnutí a připravení.

Král Jindřich držel Annu z Kleve ve formální vzdálenosti, víc královsky, než bylo nezbytné. Jeho výraz neprozradil jeho nechuť, protože Jindřich si velice zakládal na tom, že prováděl své královské povinnosti s bezchybnou elegancí a důstojností. Když pohlédl na svou nevěstu, což činil, jak nejméně často mohl, sešpulené rty mu pod narudlým knírem ucukly a velký plnovous ztuhl, jako by král vyvíjel nadlidské úsilí, aby se nepozvracel.

Deanie se hluboce ukláněla, jak si to nacvičila s další novou komornou, bezstarostně veselou, boubelatou mladičkou Kateřinou Howardovou. Deanii překvapilo, že slečna Kateřina, jež Deanii připomínala typickou školní fanyнку, je neteří Thomase Howarda, odporného muže, jehož spatřila v bludišti, když se poprvé setkala s Kitem. Zdálo se nemožné, že tahle veselá Kateřina je nějak spřízněna s Norfolkem, jenž při každém setkání dával Deanii jasně najevo svůj nesouhlas tím, že zvláštním způsobem odfukoval.

Deanie sklopila oči, jak ji poučil Kit. Nesměla vzhlednout, dokud ji královna přímo neoslovila. Královnu ještě nezahlédla, ta totiž rozjímala nad každým jednotlivým členem dvora. Sál se dusil v nezvyklém odpoledním horku a další nepohodlí přinášely vrstvy těžkého ošacení. Okna utěsnili, aby osoby v místnosti neohrožoval čerstvý vzduch. Deanie se zkusila zhluboka nadechnout, ale korzet jí stahoval žebra i dech. Omdlím, pomyslela si znepokojeně.

Kit stál hned vedle ní, hluboko skloněn stejně jako ostatní otitulovaní šlechtici. Deanii - nové komorné, ale zároveň jeho sestřenici - se dostalo cti, že s ním směla stát v jedné řadě. Kit viděl, jak dívka poklesla ramena. Velmi tiše, aniž se mu pohnul meč nebo strčil loktem do prošedivělého vévody stojícího čtvrt metru od něj, dosáhl k Deanii a pevně ji uchopil kolem pasu.

Neposkočila, když náhle ucítila pár silných rukou, jež ji objaly. Jako by čekala na jeho pomoc. Za chvíli ji postavil, ale svíral pevně celou její váhu. Věděl, že kdyby ji pustil, skácela by se na podlahu.

Také věděl, že mu naprosto důvěřuje.

Tento fyzický dotek byl nejdelší, jaký prožili, jenž jim byl dovolen. Královna už procházela rychleji, kývala na své dámy a rozdávala laskavé úsměvy.

Deanie nechala spadnout roh objemné sukně, hladila Kitovu tvrdou ruku a jemně ji tiskla. Usmál se, rozuměl jejímu signálu. Uvolnil stisk. Kostí její ruky mu připadaly jemné a křehké, jemné ručky, o něž je třeba pečovat.

Deaniin obličej zalilo horko a něha, jež jí vnesla slzu do oka. A pak, příliš pozdě, si uvědomila, že královna stojí před ní.

Ocitnuvši se zpět ve skutečnosti, opakovala si Deanie horečně, co má udělat. Ztraceně! Vždyť si to dnes ráno cvičily s Mary, Cecílií a Kateřinou.

Konečně ji to došlo. Má se uklonit ještě níže do pukrlete. Ve spěchu zapomněla, že nechala cíp své róby dotýkat se Kitovy ruky. Špičkou střevice zachytila lem sukně a než stačila mrknout okem, svalila se zcela neobřadně na zem.

Všechno na chvílku ztichlo, ztuhlo a celou halou létaly překvapené pohledy. Jedna dáma si dovolila vypustit z úst vyjeknutí. Kdosi, zřejmě Thomas Howard, zhnuseně odfrkl.

Kit nakročil, aby nešťastníci pomohl, a šlápl na její svinutou vlečku. Mumlajíc omluvy králi a královně, zvedal dívku do polostoje, když náhle látka, na níž stál, se zvedla i se svou nositelkou. Deanie i Kit upadli na podlahu, mezi nimi řinčel meč.

Deanie se sebrala z podlahy, opírala se o Kitovo rámě. S Kitem na sukni neměla šanci.

Najednou sál naplnil výbuch smíchu. Jindřich se škodolibou radostí zvrátil hlavu, plácal rukama a řval upřímným smíchem.,

„Bože,“ křičel a šlechtici se začali smát také, uvolnění vladařovým potěšením. „To je nejlepší, co jsem za poslední roky viděl! Ha! Slečno Deanie a Hamiltone, co nejsrdečněji vám děkujeme!“

Král se rozplýval veselostí, slzy mu tekly po masité tváři, drahokamy zdobený kabátec se třásl nezkrotnou radostí.

Konečně oba nedobrovolní herci stanuli před královnou.

Takhle si ji Deanie nepředstavovala. Navzdory podivně tvarovanému čepci a rouchu s vysokým límcem, bohatě vyšitým zlatou nití a opásaném pod plnými prsy, vypadala královna Anna jako jeden z nejpřátelštějších, nejotevřenějších a nejlaskavějších lidí, jaké kdy Deanie poznala. Určitě nebyla krásná. Nos měla příliš velký a křivý, plet trochu podobanou, na zapadlých očích spočívaly silně roztřepené řasy.

Ale když se zasmála, její dívčí smích zněl nakažlivě. Pleskla Deanii po ruce.

„Slečno Deanie,“ řekla s velmi těžkým akcentem. „Musím vám vyslovit díky za to, že jste učinila mého vzácného manžela tak šťastným.“

Kit přispěchal s vysvětlením, že jeho sestřenka je u dvora úplně nová a že se ještě nenaučila způsobům. Omlouval se, skláněl se k její ruce a královna, stejně jako jiné ženy, se zarděla potěšením z jeho šarmu.

Král stále řičel smíchy. Než pokračovala v přivítání, zašeptala královna do Deaniina ucha: „Slečno Deanie, doufám, že když jsme u tohoto dvora obě tak zcela nové, staneme se dobrými přítelkyněmi.“ Pak odešla, aby ukončila královskou cestu.

Deanie, stále šokována tím, co se přihodilo, se usmála. Královna se jí líbila, ať si o ní král nebo Kit mysleli cokoli.

Ještě jedna myšlenka jí přešla myslí. I ve světě ohavných nepříjemných pachů Anna Klevská určitě nesmrděla.

Jeden z králových ministrů ve velkém sále chyběl. Jeho nepřítomnost znamenala do očí bijící opomenutí, jež král pečlivě plánoval a zvlášť vychutnával.

Thomas Cromwell rázoval svou komnatou a nevšímal si svědění na krku, jež mu působil plyšový límec lemovaný kožešinou. Dole královna přijímala ostatní šlechtice. Cromwell s čerstvým titulem hraběte z Essexu měl být mezi nimi, vedle Norfolka, Suffolka a Hamiltona. Místo toho nařídil král Cromwellovi pracovat na anulaci sňatku, i když královna právě hrála roli vznešené choti a nedbala na svůj nezadržitelný osud.

Nevadilo, že chod Anglie se mohl zadrhnout díky králově rozmaru a pobavení, když za krásného dne král a jeho rada cválali na venkově a hledali divokou zvěř, kterou by ulovili pro pouhé povyražení.

Cromwellovi nebylo dopřáno přijetí u ženy, již učinil královnou.

Brk v jeho ruce se rozlomil na dva kusy. Cromwell věděl, co znamená královo chování k jeho osobě. Mohl si ten neblahý nápis přečíst na kamenné zdi. Už dříve viděl svého vladaře chovat se podobně. Nápadná náklonnost se může přes noc otočit ve smrtelnou, někdy bezdůvodnou nenávist.

Tak se zachoval k Anně Boleynové, další ženě, již Cromwell učinil královnou. Bývala středem králova vesmíru, ale pak, možná během několika hodin, prohlásil Jindřich s krajním odporem, že ho ta žena uhranula, že jen pohled na tu, již kdysi tak zbožňoval, mu působí tělesnou slabost.

Stejně jako brk v Cromwellových rukou skončila Anna Boleynová rozdělena vedví, tmavá hlava oddělená od štíhlého těla katovým mečem. V té době si dvořané povšimli královy úžasné laskavosti, neboť nechal najmout ve Francii drahého, ale zkušeného šermíře, aby usmrtil jeho bývalou ženu rychleji, a dalo se předpokládat, že i méně bolestně, než kdyby se spolehl na místního kata s tupou, tlustou anglickou sekerou. Nikdo se neodvážil poznamenat, že Jindřich už byl s Annou Boleynovou rozveden. Mohl se oženit znovu, své v pořadí druhé ženy se už zbavil. Její smrt vyvolal záchvat zlovolné zášti rozzuřeného panovníka.

Na popravišti skončili další velcí lidé. Bylo jich příliš, než aby se dali spočítat: Thomas Moore, biskup Fisher a lord Rochford. Jako rozmazlené dítě, stále více znuděné třeptivými drobnostmi, se Jindřich obrátil zády k těm, kteří mu nejvěrněji sloužili.

Cromwell znal příklady. Pomáhal králi při bezpočetných příležitostech, tu obvinil ze zrady, tam uchvátil zem nějakého šlechtice, tu nějaké žádané zboží, vždy hbitý, když posílal oblíbence z minulého týdne do vězení v Toweru.

A brzy to bude sám Cromwell.

Nebylo jeho vinou, že zprávy o té klevské ženě se ukázaly značně nepřesné. Jeho vlastní ministři přísahali na její krásu a duchaplnost, prohlašovali, že se ve všech ohledech stane velkému Jindřichu Anglickému nejdokonalejší manželkou. Pokud chtěl král někoho obvinít z klamu, měl tak učinit s německým umělcem Holbeinem, jehož úžasný portrét sestry vévody z Kleve na prvním místě králi značně podnítil chuť.

Krále ale rozzuřilo, když Cromwell naznačil, že provinění leží na malíři.

„Je to umělec, Cromwelle,“ šklebil se král. „Především pochop uměleckou mysl. Není to jeho vina.“

Nevyřčena, ale naznačena královým pohledem měla jeho slova znamenat: „Co můžeš ty, bezvýznamný kovářův synu, vědět o umění a kráse?“

Cromwell dohodil sňatek a král si teď najde způsob, jak ho donutí za to zaplatit.

V duchu si představoval přijetí dole, pukrlata dam a poklony pánů, pohledy očí, jimiž si budou hosté sdělovat poznatek, že Thomas Cromwell, hrabě z Essexu, není přítomen. Jeho ničivý sestup právě začíná.

Kdo zaujme jeho místo? Vévoda z Norfolku, Thomas Howard, se bude dychtivě jako štěně snažit potěšit krále. Dokázal se oprostit od své ničující neteře Anny Boleynové tím, že se stal jejím nejhlučnějším pomlouvačem, když se jí král nabažil.

Královův patolízal Norfolk, podporován katolíky, pobouřenými Cromwellovým rozpuštěním klášterů, se znovu dostal do oblíby.

Královi stačilo ke štěstí zmocnit se bohatství rozpuštěných klášterů. Jeho rozhazovačný dvůr zruinoval Anglii a všichni na to měli doplatit. Kláštery měly znovu naplnit královskou pokladnu. Král teď za to vinil Cromwella.

Katolíci rovněž obviňovali Cromwella a přidali další výčitky, že Anna Klevská je následovnicí kacířského Martina Luthera. Nikomu už nepřekáželo, že si Anna po příjezdu do Anglie hrála na oddanou katoličku.

Jen Cromwell bude obžalován, obviněn a odsouzen.

Norfolk už zase přistrkuje ke králi další neteř - kolik jich ten chlap vlastně má? - s nadějí, že si udrží stálou panovnickovu přízeň. Kateřině Howardové je teprve patnáct, ale je dost pěkná obtloustlým ucouraným způsobem. Měl pravdu, ten Norfolk. Kdokoli králi poskytne protijed na prokletou ženskou z Klevy, bude vládnout dvoru, nad ním už bude jen král.

Cromwellova pěst dopadla na stoh pergamenů, dokumentů, jež sestavili jeho úředníci, aby dosáhli anulace sňatku. Pokud toho dosáhnou, nastane čas Cromwellova vzestupu. Pokud ne...

Vzpomněl si na výraz Jindřichova obličeje před několika dny, když sledoval novou dvořanku, Hamiltonovu sestřenici, děvče z Walesu. Královská tvář vyhlížela hladově, lascivně. Ta dívka skutečně vypadala neobyčejně krásně. Král měl rád ženy bystrého ducha se záblesky ostrovtipu, jež dovedly bavit jeho královský smysl pro humor. Tvrdil, že na ženě miluje ctnost, ačkoli na ženách doopravdy obdivoval veselost a živost.

V Cromwellových prsou vzrostla naděje.

Ovládl by Hamiltonovu sestřenici, předložil by ji králi jako vzácný šperk na černém sametu. Ten svazek s Klevkou by nakonec mohl být pro něho výhodný, protože král byl tak dychtiv spláchnout z úst hořkou chuť Anny, že ho takový rozkošný zákusek potěší.

Jak se vlastně jmenuje? Ach, slečna Deanie Baileyová. Zní to jako běžné jméno, ale stane se dostatečně královské, když jeho nositelka bude sdílet lože s králem.

To bude hra! Cromwell hry miloval. Čím vyšší sázky, tím větší bude jeho vítězství. Slečna Deanie se stane jeho pěšákem v tomto šachovém turnaji, Norfolk nasadí Kateřinu Howardovou. Vyhraje ten, kdo se zmocní krále.

Jen jeden malý problém mu stojí v cestě: Christopher Neville, vévoda z Hamiltonu. Zdá se, že mu na slečně Deanii záleží větší mírou než na pouhé sestřenici. Jestli vůbec je jeho sestřenici. Král na Hamiltonovi lpí, to může představovat další překážku.

Cromwellův obličej se zvrásnil smíchem v předtuše, že tak nebo tak je třeba Hamiltona odstranit. Nešlo o to jak, pokud Cromwell získá dobrou mušku na tu Baileyovu holku. Hamilton je chytrý, mnohem chytřejší než většina dvořanů. Žádá si to mnohem chytřejšího muže, aby ho porazil a vyhrál v konečném turnaji. Cromwell hry miloval, přímo je zbožňoval. Kdo v této hře prohraje, přijde o život.

Thomas Cromwell, hrabě z Essexu, stál opět na známé půdě.

Deanie se pokusila zakrýt zívnutí, trochu odvrátila hlavu a položila ruku před ústa. I trojrohý žonglující černý medvěd, zprvu fascinující, vypadal teď starý a pitomý. Jeho cvičitel, oblečený do nemožných sešíváných kalhot, červené čepice se štrápcem a rolničkami, se pokoušel diváky bavit chabým saltem dozadu. Ale špatně dopadl a vrazil do lady Alison Conyghamové, jež hrůzou zaječela. Deanie by se této grotesce zasmála, kdyby ji neotupila vyčerpávající nuda.

Kit si samozřejmě všiml Deaniiny ztuhlé brady, i když byl zabrán do rozhovoru o technice rytířských klání s Charlesem Brandonem, vévodou ze Suffolku. Ubohý Suffolk. Byl to docela pohledný chlapík, pomyslel si Kit, když pozoroval kdysi hezký obličej, nyní prozrazující život stále bohatší na jídlo a pití a stále chudší na tělesnou aktivitu. Kit sklonil pohled na svou ruku a teprve nyní si uvědomil, že netrpělivě poklepává prstem. Přestal, aby se Suffolka nedotkl, ale ten se nedal zastavit. Stůl se prohýbal pod jídlem

navršeným na stříbrných a zlatých talířích, pod poháry s vínem a kůží potaženými holbami s pivem.

Hostina, jež začala pozdě odpoledne, nejevila známky, že někdy skončí. Hodiny v Hampton Courtu odbily osmkrát, každý úder následovala melancholická ozvěna.

Všichni věděli, proč se král tak zdráhá rozpustit toto shromáždění. Znamenalo by to, že bude muset zůstat sám s královnou, jež po jeho boku vesele povídala v němčině a kostrbatě angličtině, setrvávala v blažené nevědomosti o strašných plánech, jež král právě v tuto chvíli osnoval. V lepším případě ji čeká ostuda a nemilost. V horším... Všichni v sále doufali, že k tomu nedojde. Ukázalo se, že Anna je velmi příjemná žena. V jejích obyčejně hnědých očích neplála žádná zášť a přátelské pokývnutí neneslo stopy zlé vůle.

Kit sledoval velmi bedlivě každý Deaniin pohyb, každé gesto, každý ždíbec jídla, který si vzala, a každíčkou poznámku, již pronesla ke slečně Cecílii nebo Kateřině Howardové.

Charles Brandon praštil dlaní o stůl, aby přitáhl Kitovu pozornost k vyčpělé povídačce z turnaje staré patnáct let. Ubohý Suffolk. Když se opije jako dnes, stane se z něho neohrabaný křupán. I přísluhovači, kteří se vlichocovali do královských kruhů, ho těžce snášeli. Deklamoval pořád dokola stejné příběhy z turnajů a vždy každý detail přifoukl. Právě praštil pěstí do stolu a z plných pohárů se rozlilo víno jako krev. Aniž by se k němu obrátil, Kit věděl, že Suffolk právě přemohl svého imaginárního protivníka jedním ze svých vyhlášených manévřů.

V mládí Suffolk vládl šarmem a vlastně i silou více, než kdokoli jiný na dvoře. Král mu dokonce odpustil, když unesl princeznu Marii Tudorovnu, královu vlastní ovdovělou sestru. Nyní, stejně jako jeho vladař, se Suffolk účastnil turnajů jen ve své paměti, obdivován krásnými ženami jen ve svých snech. S potlačeným povzdechem se Kit zavrtěl na lavici. Deanie se naklonila k jeho uchu a tiše zašeptala: „Není to tentýž příběh, který vypravoval v pondělí? Jak se mu povedlo jednou rukou porazit francouzského rytíře se lvem na štítu?“

Suffolk už zase bušil do stolu, z koutku úst mu ukápala slina. „Hamiltone, poslouchej mě!“ dožadoval se. Tak sir Jean de Coeur Lyon se řítí na svém mohutném hřebci. Ale já, Charles

Brandon, vévoda ze Suffolku, jsem byl připraven k boji...”

„Pomáhej nám, dobrý Bože,“ zamumlal Kit. „Tohle je dlouhá verze!“

„Co povídáš?“ vyštěkl Suffolk.

Deanie instinktivně sklouzla rukou na Kitovo stehno. „Och, milý lorde Suffolku,“ předla. „Můj bratranec mě požádal, abych mu podala pečené srnčí. Vaše vyprávění nás tak upoutalo, že jsem ho neslyšela. Prosím, velmi vás prosím, pokračujte.“

Kitova ruka pokryla její. Přikývl, raději nepromluvil, aby se hlasitě nesmál. Deanie s klidnou tváří pozvedla obočí, aby pobídla Suffolka k pokračování, což okamžitě provedl s obnovenou vervou.

„A já jsem řekl...“, drmolil.

Před nimi pleskl o stůl veliký podnos s pečenou srnou, kterou kuchař nezbavil kopýtek. Deanie překvapením zacouvala ke Kitovi a ztuhla v jeho sevření. Skoro se začala smát, ale pocit tepla a pevnosti jeho ruky ji zastavily. Pomalu na něho pohlédla, v pozadí pořád neurčitě hučel Suffolkův hlas.

Všechno ve velkém sále se rozplynulo, když se její dlaň obrátila ke Kitově dlani. Paží jí projel nával vzrušení. Z Kitovy náhlé zamlklosti poznala, že cítí to, co ona. Chvilí hleděl před sebe a pak pohlédl na ni.

Seděl tak blízko, že cítila jeho vůni, nádhernou směs kůže, trávy a mužného pachu, primitivního a neodolatelného. Očima si vrývala do paměti

každý detail, neposlušný pramen vlasů, jenž mu spadl do čela, rýhu v bradě, slabý stín vousu na tváři, ostře řezané rysy. A především oči, podivný zářící třpyt zeleně a jantarů, v mihotavém světle pochodní a svíček však téměř černé.

Dech se jí zastavil, když uviděla jeho výraz. Neochvějná vroucnost ji skoro vystrašila, ale cosi ji přinutilo jeho pohled vrátit. Uvědomila si, že doopravdy zapomněla dýchat, a když otevřela ústa, vyšlo z nich kvikavé škytnutí.

Zaznělo dost hlasitě, aby zastavilo Suffolka. „Bože, co to bylo?“ Kitovy koutky úst zvlínil nepatrný úsměv.

Kateřina Howardová se zachichotala do ubrousku, když Deanie škytla podruhé. Slečna Cecílie jí podala plný pohár teplého kořeněného vína.

„Snad by ti pomohlo trochu čerstvého vzduchu?“ navrhl Kit pevným hlasem a Deanie přikývla. Přelezla lavičku, když jí pomáhal vstát. Pomalu procházeli kolem pozorných očí ve velkém sále. Deanie se obvykle zastavovala, aby obdivovala vlněnou a hedvábnou tapisérii Romance růže, ale teď kolem ní prošla, jako by neexistovala.

Dvojice nevěnovala pozornost pohledům, jež ji sledovaly. Thomas Howard předstíral, že naslouchá italskému diplomatovi, ale sledoval každý jejich pohyb se soustředěně sevřenými rty. Pomalu pozvedl ruku a sáhl si na drahokam na plášti, aby se ujistil, že tam pořád ještě je.

Král sáhl pro medovou mandli a usmál se pro sebe. Slečna Deanie s rovnými zády, graciézním postojem a tváří krásnější než čerstvá růže opouští s Hamiltonem sál. Jeho malá očka se zableskla bystrostí a znalou inteligencí. Brzy bude odcházet z tohoto sálu po boku krále. Brzy bude jeho.

Chladný noční vzduch hladil jejich tváře, když se zastavili venku na dvoře. Hudba minstrelů ustoupila daleko, smích a bušení do stolů na hostině doléhaly z olovem zalitých oken jako z velké dálky, trhaně a tlumeně.

Kit se otočil k Deanii. Dvůr osvětlovaly planoucí pochodně. Dlouhou chvíli jen hleděli jeden na druhého. Škytavka přešla. Zvedl ruku k jejímu obličejí a s výjimečnou něžností hladil hedvábné tváře tvrdými klouby prstů. „Tolik jsem po tomhle toužil,“ pravil chraptivě.

Její rysy částečně zakrýval stín. Zvedla ruku a sáhla mu na vlasy. Byly hrubé a silné, takové, jaké si je představovala. Konce se jí zkroutily v prstech a uskočily, když je palcem přimáčkla. Její dlaň sklouzla po jeho tváři. Třesoucím se prstem pomalu přejížděla po propadlých tvářích a prohlubni u úst. A pak udělala to, o čem snila od chvíle, kdy ho poprvé spatřila. Pohladila jeho plný dolní ret.

Jeho paže ji najednou objaly s omračující naléhavostí. Nedbajíc na příšerné škrábání neforemného čepce, odpověděla tím, že objala pažema jeho štíhlý pas. Zavřela oči a odpoutala se od všeho kromě pocitu, že jsou tak blízko. Slyšela tlukot jeho srdce pod sametovým kabátcem.

Sem patřím, pomyslela si. Všechny ty podivné okolnosti, jež ji sem přivedly, všechno teď dávalo smysl. Toto jediné objetí jí to objasnilo a na chvíli zůstaly na celé světě jen dvě bytosti, na ničem jiném nezáleželo. Cítila, že ji zrazují kolena. Uchopil ji pevněji. Dosáhla na ramena a stiskla je. Mohutné a pevné svaly pod oblečením se mu pohnuly.

„Sem patříš,“ pravil hlubokým chraptivým hlasem

Jak mohl znát její myšlenky?

„Kite,“ povzdechla. Pohlédla na něj s planoucíma očima. Jeho ústa spočinula na jejích, hladově a naléhavě. Cítila, že reaguje podivným otřesem jako předtím, když pouhý jeho dotek ovládl celé její tělo.

Jeho ústa chutnala tak, jak si představovala, byla silná a měkká, žádostivá, ale poddajná. Ztrácela se v jeho objetí, vzlétala do výše a kroužila, oba cítili bezpečí i strach ve stejnou chvíli. Ustoupila, hlasitě dýchala.

„Kite,“ zalapala po dechu. „Co budeme dělat?“

Se zamlženým zrakem ji k sobě znovu přitáhl. „Nevím,“ mumlal. „Drahý Bože, nevím.“

Ale oba věděli. Zmocnilo se jich naprosté šílenství, čisté a ryzí bláznovství. Už nemohla stát a on ji nedokázal držet. Jakoby ho síla a moudrost opustily ve stejnou chvíli. Když jí podklesla kolena, pomohl jí jemně na zem. Jejich rty se znovu spojily. Nejprve se dotkly lehce, jemně, a pak se k sobě tiskly s ohnivou vášní, jakoby se měl svět roztavit.

Jeho ruce jí hladily nohu pod sametem, sunuly se po šatech, až sevřely do pěstí jejich lem. Ucítila na stehně chladný noční vzduch a pichlavou hladkou travu. A jeho ruku, kterou tak dobře znala.

Prohnula se v zádech a ocitla se ještě blíže k němu. V hloubi jeho hrdla zazněl hluboký povzdech.

„Deanie.“

„Och, prosím,“ zašeptala.

Na okamžik zaváhala a ona náhle přilnula k jeho tělu s nepřírozenou divokostí a nevšímalá si, že jí spadl čepec. „Kite.“

Se zvukem jeho jména na rtech ztratila schopnost ovládnout své konání.

Chtěla jediné: cítit jeho silné tělo na svém. Všechny ostatní touhy upadly v zapomenutí.

„Můj lorde Hamiltoně!“ Nečekaný křik pocházel od jednoho králova mladého pážete.

Na chvíli zůstali tiše, mlčení přerušoval jen jejich nepravidelný dech.

„Rychle,“ řekl chraptivě, přitáhl ji k sobě a pomohl jí na nohy. Trochu se kymácela a trásly její ruce, když si upravovala sukně.

Stále omámena jen zahlédla, jak jí rychle nasazuje čepec a upravuje pramen vlasů.

„Deanie,“ jeho hlas přicházel z velké dálky.

Než stačil znovu promluvit, ozval se na dvoře zvuk kroků a hrubě se ozýval v jejich uších.

„Můj lorde Hamiltoně,“ opakovalo páže, jež se vynořilo za keřem. „Tady jste! A slečna Baileyová! Král si žádá vaši přítomnost uvnitř! Prosím, pojd'te! Touží slyšet hudbu mé paní.“

„Špatné načasování,“ zamumlala Deanie třesoucím se hlasem.

Kit se zhluboka nadechl. „Musíme si promluvit později.“ Ruku jí vsunul pod paži.

„Kdy?“ zašeptala, protože páže se už blížilo.

Kit jí to neřekl. Místo toho pokývl pážeti. „Řekni králi, že se hned vrátíme, jen co slečna Deanie chytí dech.“

„Můj pane,“ uklonilo se hluboce páže a opustilo dvůr.

„Promluvíme si později,“ opakoval. „Teď nás čeká král.“

Kráčeli k velkému sálu, oba ponořeni do vlastních myšlenek.

„Kite, vždyť já ani nevím, kde bydlíš. Tedy, asi se pořád nepotloukáš u dvora?“

Usmál se. „Po tom, co se skoro stalo, chceš vědět, kde bydlím?“

Přikývla. „Máš vlastní dům nebo zkrátka přebýváš tam, kde je právě král?“

„Ne, Deanie. Mám vlastní statek a zároveň hamiltonské sídlo. Ve srovnání s královským palácem je malé, ale žije tam spousta sloužících a pážat.“

„Tvoje sestra bydlí s tebou?“

Zastavil se, v očích podivný výraz. „Proč se ptáš na moji sestru?“

„Protože jsi mi řekl, že ti ji připomínám,“ odpověděla zmateně.

„Moje sestra už nežije.“ Sklonil k ní pohled a oči mu znovu zvládněly.

„Pojď, král čeká.“

„To je mi líto,“ zajíkla se. Neřekl nic a vedl ji do velkého sálu.

Zastavila se. „Můj Bože, Kite,“ zašeptala. „Potřebuju vteřinu.“ Polkla a zavřela oči. „Mám vystoupit před anglickým králem.“

Když vstoupili, král zatleskal. „Ach! Slečno Deanie! Můj loutnista van Wilder ocení vaše schopnosti při hře na kytaru. Dovolte, ať si vás poslechneme.“ Královna se usmála, přikývla, jakoby šťastná, že pozornost se odvrátila od ní, ale nejistá, co vlastně král řekl. Van Wilder, v křiklavém kabátci pod rudým saténovým pláštěm, podal Deanii kytaru.

Musím se soustředit, napomenula se. Tohle je vystoupení, nezáleží na tom, co se dělo venku.

Přítomní se tlumeně bavili. Odmítla židli a přehodila si kytaru přes rameno. Místo řemenu si vypomohla pásem prolamované kytlice. Zahlédla šokovaný výraz Kateřiny Howardové.

Ležérně pokrčila pravé rameno a přehodila přes ně modrou sametovou vlečku. Všechny ženy vzdechly, ale Deanie to pečlivě ignorovala. „Dobrý večer, dámy a pánové,“ začala nacvičenými slovy úvodní řeči. „Och, a králi a královno.“ Rychle udělala pukrle a královský pár jí vladařsky pokývl.

„Doufám, že se dobře bavíte.“ Co měla říci? Jak může nazvat soubor maškar a zápasícího medvěda zahájením večera? Kit se k ní pohnul, jako by jí přicházel na pomoc. Vyslala k němu úsměv.

Tohle jediné přece uměla. Poprvé od chvíle, kdy přistála v bludišti, Kita nepotřebovala. Nečekala, že ji zachrání.

Většina diváků se nudila. S nepřírozeným úsměvem na tváři si pomyslela, že večere s vystoupením je dílo ďáblov. Jednou hrála v malé putyce v Texasu. Před pódiem měli napjaté pletivo, aby diváci neházeli na účinkující láhve. To místo bylo tak nebezpečné, že telefonovala se zády přitisknutými ke stěně a všechny považovala za zločince.

Ale přesto by se teď nejradyji ocitla zpátky v západním Texasu.

Polkla, odkašlala si a nahmátla známé akordy na štíhlém krku podivné malé kytary. Přestala žertovat a spustila staré vyzkoušené písně, jež zpěvačky country zpívají před neklidným davem, směs hitů Patsy Clineové. Od Fall to Pieces, Crazy, Walkin' After Midnight až konečně k Sweet Dreams.

Začala zdráhavě, nejistá si hlasem a kytarou v rozlehlém sále s kleštinami Ardantovy vazby u stropu. Po čtyřech akordech si uvědomila, že sál má úžasnou akustiku a její hlas se bohatě a sytě vznáší nad obecnstvem, jež ji sledovalo s otevřenými ústy.

Čím déle hrála, tím víc ji písně unášely z místa. Začala chodit po sále a dívat se svému publiku do tváře. Někteří na ni hleděli s očima komicky doširoka otevřenými, jiní zmateně uhýbali očima.

Sakra, pomyslela si. Jsem dobrá.

Obecnstvo zůstalo tiché. Mysl jí vířila, hledala pro to logický důvod. Možná ještě neslyšeli takové melodie, nezajiskřilo jim poznání a vzpomínkou, jež obvykle zvedla i nejopilejší posluchače na nejisté nohy.

Nečekala na ještě ničivější ticho a spustila melodii, jež se za čtyři sta padesát let stane hitem číslo jedna jiného zpěváka. Zpívala vlastní skladbu, rockovou baladu Slabost silného muže. Vždycky, když si představovala vlastní koncert, schraňovala si tohle číslo nakonec. Ale vzhledem k nynějším posluchačům si nebyla jista, jak to bude s vystoupením dál. Medvěd a jeho barevně oblečený cvičitel čekali na pokyn, aby znovu pokračovali.

Nehybnost davu jí vadila nejvíc. Jako zpěvačka ostřílená vystoupeními v klubech to nemohla takhle nechat. Když nezabral přímý pohled do očí, zkusila to jinak. Přecházela od stolu ke stolu, natáhla se přes podnos s ústřicemi a sebrala vévodovi ze Suffolku sametový klobouk s širokým okrajem. Nejprve se zarazil, pak se začal opile smát, potěšen její pozorností. Než k tomu stačil něco říci, sebrala další klobouk, jenž patřil staršímu muži v tmavém úboru.

Naneštěstí byl tento starý chlapík nový biskup z Winchesteru. Ale přistoupil na její hru a brzy začal kývat prostovlasou hlavou do rytmu. Další klobouk patřil Norfolkově. Deanie ho raději přešla. Stejně tak i ženy, neboť věděla z vlastní bolestné zkušenosti, jak je těžké upevnit čepec do vlasů.

Klobouky se vršily na rohu stolu a Deanie se stále pohybovala po sále a odkopávala nohou róbu, kdykoli měnila směr.

Uvědomovala si, že její hlas zní posluchačům nezvykle. Z toho, co poznala, byli zvyklí na vysoko posazené hlasy podobné Deanně Durbinové, jimiž zpívaly flegmatické ženy, usazené na těžké židli, a brnkaly přitom ochable na loutnu. Deaniin hlas však zněl hluboko a jistě.

Deanie si uvědomila, že její hlas zní jemněji a přiřkla tuto změnu tomu, že nekouří. Vysoké tóny, jimž se v Nashvillu musela vyhýbat tím, že přecházela do nižších poloh, k ní nyní přicházely snadno a vznášely se, když kladla důraz na poslední slabiku.

Deanie zpravidla své obecenstvo snadno odhadla, ale tento dav se vymykal její zkušenosti. Ti bez klobouků vypadali potěšené, ale ostatní zůstali úplně zticha. V různých okamžicích jejího představení se ji z balkónu minstrelů pokoušel neohrožený bubeník statečně doprovodit, ale ztratil se v nejistých bum, bum. Jediný flétnista jednou zapískal a zatrylkoval do ztracena s bubnem.

Píseň končila, kytarové struny se chvěly posledním znělým akordem. A pak se ozval potlesk, zprvu silný a pomalý. Pak zněl rychleji a zlobněji. Deanie mrkla udiveně na toho jediného, kdo vydával osamělý aplaus.

Anglický král.

KAPITOLA 6

Na podnět svého vladaře začali tleskat i ostatní v sále, někteří souhlasně, jiní rozezněli cínové a stříbrné poháry na tlustých prknech stolu jako při věžeňském povstání v Leavenworthu. Velký lovecký pes, který si po celou dobu Deaniina představení zcela neobřadně kvůli blechám kousal zadní nohu, odtáhl ze sálu, neboť ho vzniklý rozruch obtěžoval.

Deanie nevěděla, jak reagovat. Rychle vystříhla pukrle a zamumlala: „Byli jste opravdu báječné obecenstvo,“ a začala couvat. Kytara se jí přitom klínkala a plácala ji do pozadí.

Král povstal s podivně oživlým výrazem v obličeji mamuta. Pozvedl mohutnou ruku a umlčel sál. Prošel pódiem kolem hloupě se tvářícího Norfolk a benevolentně se smějící královny Anny, již vysoký čepec vrhal do očí stín.

Kit se pohnul k Deanii, aby ji bránil, ostražitý pohled oříškových očí upíral na krále. Jen málokdo si všiml, že pravou rukou svíral rukojeť meče. Bezhlase, vyčkávavé napětí připoutalo všechny oči k Deanii, jež z nejistého postoje pomalu nakročila ke Kitovi.

Jindřichova výška přes šest stop a jeho obrovský zlatý pás ho připodobovaly k přerostlému vánočnímu stromku, horlivě přeplácávanému ozdobami. Deanie odvrátila pohled od drahokamy posetého poklopce, vykukujícího z bohatých záhybů suknice jeho kabátce.

Král kýval a pomlaskával, když přicházel. Malá ústa měl sešpulena do tuhé vrásky. Deanie vrazila do Kita a ani jeden si nevšiml, že mu stoupla na nohu a róba se jí vyhnula nad kotníky. Dál ustoupit nemohla, stála bez hnutí, nejistá a poplašená. Zabije ji král? Připraví ji o hlavu, protože její vystoupení nepřineslo jeho majestátu uspokojení? Slyšela o případech úmrtí na scéně, ale nikdy nešlo o popravu.

„Slečno Deanie,“ šeptal vladař, jeho jindy hřímavý hlas byl tlumený a téměř pokorný. Postavil se půl metru od Deanie. Koutkem oka pozorovala Kita, jenž stál pevně a bez hnutí jako kamenná zeď.

Přinutila se pohlédnout králi přímo do tváře a cítila, jak jí úžasem klesá čelist. Anglický král měl v očích slzy.

„Nevídané,“ hlas se mu zlomil a natáhl ruku a dotkl se rtů. „Ještě nikdy jsme neslyšeli takovou hudbu, takovou poezii. Nikdy. Tak jednoduše tepanou, tak elegantní.“ Otřel si hřbetem ruky vlhká ústa a drobkou posetý vous. „Dojala jste královské srdce svými velšskými písněmi.“

Rychle jí stiskl ruku a uklonil se jí. Deanie se usmála. Král se jí najednou líbil. Byl to jen běžný fanoušek. Pozvedla oči ke Kitovi. Doufala, že v jeho tváři najde trochu obdivu, nebo aspoň strnulý souhlas s novým obdivovatelem Wilmy Dean Baileyové, ale zahlédla jen záblesk rozčilení. Takovou reakci už znala z dřívějšíka od Vika Jenkense a Buckyho Lee Dentona. Znamenala víc než jen pouhou žárlivost. Báli se jí, jakoby jim její schopnost tvořit a provozovat hudbu ubírala jejich vlastní talent. Vic a Bucky Lee se neradi dělili o pozornost. Deanii ohromilo, když si uvědomila, že Kit se v tom neliší od ostatních.

Přemohl ji dětský pocit. Kit jí určitě závidí dovednost, již prokázala s jeho kytarou. On toho asi moc neumí, hlupák. Teď ho odepsal někdo jiný před celým dvorem s králem.

S vypočítanou ostýchavostí se oslnivě usmála na vladaře, stejným úsměvem jako na předávání cen a tiskových konferencích. Velmi dobře si uvědomovala, že král ocenil její perfektní zuby. Tři měsíce v zubařském křesle jí zajistily dostatečně zářivý úsměv, aby rozjasnil každý videoklip. Přidala tečku tudorovské okázalosti, hluboce se uklonila a obdivně pohlédla na Jindřicha.

Králův výraz se změnil. Na chvíli jeho obličej ztratil výraz, pak mu očička zaplála. Celé jeho tělo ztuhlo.

„Slečno Deanie,“ pravil stroze. „Bude nám největším potěšením navštívit vás ve vašich komnatách.“

Zmatená Deanie se skoro obrátila ke Krtovi. Proč si král žádá souhlas, aby mohl bloudit vlastním palácem? Řekl „my“, a tak předpokládala, že vezme s sebou i královnu.

Než zvedla obočí s otázkou ke Kitovi, vzpomněla si na jeho hněv. Stál úplně bez hnutí a věděla, že slyšel každé slovo, jež král vyslovil. Dobře, pomyslela si. Jen pro nic a za nic se nestala špičkovou zpěvačkou v Nashvillu. Dobře, možná že ne zrovna špičkovou, ale skoro. Možná byla daleko od domova, ale žádný muž, ani Christopher Neville, vévoda z Hamiltonu, ji nebude omezovat.

„Vaše Veličenstvo,“ odpověděla a neodvážila se podívat králi do tváře, „jste vítán v kteroukoli dobu.“

Než mohla cokoli dodat, král zatleskal a obrátil se na mistrely. „Galiardu! Hrajte galiardu!“

Sál ožil pohybem, obsluhující chlapci odháněli psy, hudebníci klusali na své místo na balkóně. Král zamrkal na Deanii a vrátil se na své místo na pódiu, v královském kroku nepopíratelnou pružností. Vředy na noze upadly do zapomnění. Král omládl o dvě desetiletí.

Dvořané si museli všimnout, že se jim opět vrátil král Jindra Upřímný.

Dámy a pánové opustili lavice, někteří ještě žvýkali zbytky jídel, jiní se rychle napili vína. Na prostředním podlaží utvořili dvě rovné řady, muži čelem k ženám. Deanie chtěla vidět tanec, který jí připomněl kurz čtverylky na střední škole. Obrátila se ke Kitovi a s usmála se. Chytil ji za paži.

„Hej, co to děláš?“ vykřikla nesouhlasně, vyděšená bolestivostí jeho stisku i přes tři tlusté vrstvy látky.

Neodpověděl. Jediným rychlým pohledem jí stáhl z ramen kytaru a podal ji kolemjdoucímu sloužícímu, jehož úkolem bylo porcovat maso. Ten zůstal zmateně stát a žongloval s velkým podnosem s napůl snědeným srncím, velkým zlatým nožem a hudebním nástrojem. Kit popadl Deanii a táhl ji průchodem na dvůr, na stejné místo, kde spolu před méně než třiceti minutami sdíleli velkolepou mezihru. Když pustil její ruku, překvapení se změnilo v hněv.

Aniž řekla jediné slovo, obrátila se na podpatku a odcházela.

„Stůj,“ nařídil jí. Zastavila se zády k němu. Stál tak blízko, že jej slyšela dýchat, i přes hudbu a smích zevnitř.

Podívala se na své zaťaté pěsti. Přepychová látka, černě lemovaná krajka, jí pokrývala zápěstí. Z očí jí vytryskly horké a těžké slzy. V krku se jí cosi zauzlilo, a i když se to snažila polknout, stále to bolestivě cítila.

„Jsi jako ostatní,“ zamumlala, ale zaznělo to hlasitě. Příliš ji zranil, než aby se o to starala. Začala nemilosrdně škubat krajkou na manžetách, rozplétala jemnou výšivku a nedbala, že trhá jemnou látku.

„Deanie,“ vzal ji za rameno. Tentokrát ji stiskl jemně a zlost z jeho hlasu zmizela. Neodtáhla se, ztratila veškerou energii.

„Ty prostě žálíš,“ vzdechla. „Už jsem to zažila, Kite.“

„To jsi nemohla,“ začal napjatě, s rostoucím hněvem. Zhluboka se nadechl a začal znovu. „Poslouchej, vyslyš moje slova.“ Zvedl jí bradu. Uviděl slzy a utřel je palcem. „Řeknu ti to bez zbytečných okolků, Deanie. Právě jsi souhlasila s tím, že se staneš královou milenkou.“

„Co?“ všechny stopy sebelítosti zmizely. „To žertuješ, Kite. Ten starouš chce přece přivést svoji ženu...“

„Svoji ženu? Kdy se zmínil o své ženě?“

Zakroutila očima a podrážděně potřásla hlavou. „Řekl: ‚rádi bychom vás navštívili‘ nebo tak nějak. V každém případě vezme někoho s sebou. Nebude sám.“

„Deanie.“ Kit ji držel za obě ramena a nutil ji podívat se na něj. „Použil královské ‚my‘. Copak jsi o tom neslyšela?“

Pomalů jí svítilo. „Och.“

„Ano. Och.“

Na chvíli zůstali zticha. Pak se rozzářila, skoro se radovala z jeho stále hrozivého výrazu. Nezlobil se na její talent, nežářil na její schopnost bavit lidi. Měl jen na zřeteli její pověst.

„Hele, Kite, to není velký problém. Prostě se králi omluvím, víš. Necháme ho pomalu vychladnout.“

„Ne.“

„Ne?“

Jako by se snažil o maximální kontrolu, zavřel oči a vydal ze sebe hluboký výdech. „Celý dvůr slyšel váš rozhovor,“ připomněl jí tiše. „Nepostřehla jsi Norfolkův výraz? Bože, Deanie.“ Oříškové oči se otevřely a zlaskavěly, když spatřily její zmatek. „Dovol, abych mluvil jasně: král tě požádal, aby ses stala jeho milenkou, a ty jsi souhlasila.“

Chtěla něco říci, ale on ji vzal za ruku a zarazil proud protestů. „Poslouchej mě.“ Konečně přikývla a on pokračoval: „Souhlasila jsi před celým dvorem. Teď musíš něco pochopit. Král ze sebe nenechá dělat pitomce. Snese menší revolty, cizí invaze i hloupost části svých ministrů. Ale nenechá nikoho, a zvláště ne ženu, aby si z něj tropil šašky.“

„Ale, Kite, no tak. Není to tak vážné, je to jen nedorozumění.“

Kit sevřel ruku v pěst, jakoby ji chtěl přimět, aby mu porozuměla. Pak ji nechal dopadnout mezi ně. „Deanie,“ pronesl hrubým hlasem. „Tohle už jsem od jedné ženy slyšel. Byla příliš důvěřivá a pořád si bezstarostně myslela, že to, co se přihodilo mezi ní a králem, bylo jen malé nedorozumění.“

Deanie se zasmála. „Ano? Kdo to byl?“

„Jmenovala se,“ řekl Kit ostře, „Anna Boleynová a skončila na katově špalvu

Když se Deanie, vyčerpaná a omráčená tím, co jí řekl Kit, vrátila do své komnaty, nemohla se dočkat, aby se o své starosti podělila s Cecílií Garrisonovou. Jako sestra a dcera dlouholetých dvořanů bude určitě vědět, zda se dá z této situace vycouvat.

Možná se Kit ve svých závěrech ukvapil, protože viděl krále chovat se hrubě k jiným ženám.

Ale po Cecílii nenašla ani stopy. Ani morousovitou Mary Douglasovou nebylo nikde vidět. V přecpaném paláci, kde každý nadbytečný kousek místa zabrali dvořané z dobrých rodin nebo ti, co se dvořany chtěli stát, měla Deanie náhle pokoj pro sebe.

Na okamžik propadla zaslepené panice, že Jindřich vrazí každou chvíli do pokoje a zaklinká jí před očima blýskavým poklopem. Chytla se mahagonového čela postele a přitiskla čelo na vyřezávané dřevo. Cítila, jak se jí ostré hrany zakously do kůže. Fyzická bolest ji poněkud uklidnila a přinutila ji vnímat okolí.

Všude bylo ticho. Už neslyšela nevázaný rámus hostiny dole, ani přerušované rozhovory milenců, kteří unikli ven na dvůr. Natáhla se po mušelínem potaženém podhlavníku a pevně jej objala.

Potřebovala najít Kita.

Bradu položila na podhlavník a nehnuté seděla na posteli. Ve svém oblečení si nemohla udělat pohodlí, ale nevšímala si toho. Musí se dostat pryč z paláce. Kit měl pravdu, na dvoře vládnu zákony mimo její chápání. Pravidla chování byla určena jednou provždy. Teprve teď jí začalo docházet, jakou nebezpečnou hru hrála.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Deanie vyskočila. Je to snad král? Vstala, podhlavník spadl z tlustých fošen na zem. Možná že když se neozve, ten za dveřmi odejde.

Další zaklepání zaznělo naléhavěji.

„Slečno Deanie?“ zašeptal tichý hlas. Patřil Cecílii Garrisonové. Deanie uvolnila západku a Cecílie vklouzla do dveří.

Místo, aby začala švitořit jako jindy, Cecílie se hluboce uklonila.

„Co to děláš?“ nevěřícně se zeptala Deanie a zvedala dívku na nohy. Ta skláněla hlavu a nevzhlédla Deanii do očí.

„Zítra ráno máme odjet do Richmondu, slečno,“ oznámila Cecílie. „Jsem tu od toho, abych vám pomohla, když budete něco požadovat.“

„Co? Cecílie, co se tu děje?“ Deanie cítila, jak se k ní příšerným kvapem vrací strach.

Konečně dívka pohlédla zpříma na Deanii. „Och, slečno Deanie, to je velká pocta, sdílet lože s králem.“ „Nikdy!“

Cecílie pokračovala, s výrazem uctivého obdivu. „Král znamená samotnou Anglii. Co si přeje Anglie, je pro pokorné poddané velikou radostí splnit. Dovolte, abych vám pomohla s vaším korzetem a tkanicemi, my lady.“

Bez dalších instrukcí začala Cecílie uvolňovat Deaniinu čelenku a rozšněrovávat šňůry na zádech. Deanie se tupě podvolila. Všimla si, jak Cecílie odvrací pohled od jejího téměř nahého těla. Až se konečně zbaví těsných šatů i Cecíliiny společnosti, může se pokusit najít Kita. Určitě je v paláci. Bude vědět, co se dá dělat. Možná by mohla zajít do bludiště a vrátit se zpět do své doby s Kitem, snad...

„Slečno Deanie, budete si ještě něco přát?“

Deanie pohlédla na svou bývalou spolubydlící a přišlo jí na mysl požádat ji o pomoc při útěku. Ale k ničemu by to nevedlo. Jestliže považovala za velkou poctu, že si Deanii vybral král za svou spolunocležnici, určitě by nepochopila, jak celou věc Deanie vnímá. Všichni zde si mysleli totéž,

kromě Kita. Jen on věděl, do čeho zabředla, jaká muka bude snášet. Pokusil se ji varovat, ale její tvrdohlavá hloupá arogance ji proti němu poštvala jako vztekklého psa.

„Ne, Cecílie,“ pokusila se o úsměv.

Cecílie vycouvala z místnosti, jako by Deanie právě korunovali.

Opět sama, na sobě jen volně vlající bílou noční košili, klesla dívka do postele. Hleděla, jak z mihotavé svíce odkapává horký a hustý bėžový vosk. Musí přemýšlet, jak zmizet, než se před ní ocitne Jindřich.

Na dveře opět někdo zaklepal. Deanie, ztracená v ponurých myšlenkách, si prohrábla vlasy. „Pojď dál, Cecílie,“ pronesla se šíleným strachem.

Dveře se otevřely a vstoupil muž v tmavě zeleném sametovém plášti a černém klobouku s ohnutou obrubou. Deanie si přitáhla pokrývku k bradě, když drze přišel až k ní.

„Slečno Deanie,“ uklonil se hluboce.

Věděla, kdo je, ačkoli si dosud nebyli formálně představeni. Thomas Cromwell, čerstvý hrabě z Essexu, stál v její ložnici a na masitých rtech mu pohrával úsměv.

„Co tu děláte, pane Cromwelle?“ Oči mu ztemněly, když použila s jeho jménem titul pane. „Přichází král?“ V jejím hlase zněl úlek. Polkla.

„Ne, my lady. Ale jestli hrajete čestně, král si z této komnaty učiní svou vlastní.“

Naklonil se k ní tak blízko, že ucítila jeho páchnoucí dech. Ačkoli mluvil prostě, v jeho způsobech cítila nepochybnou hrozbu. Za denního světla by možná své způsoby více uhladil. Ale teď, v nočních hodinách, před novou členkou dvora, neměl důvod zjemňovat své hrubosti.

Deanie přitiskla záda k čelu postele a tiskla si podhlavník i přikrývku k nahému krku. Cromwell se znovu zasmál.

„Teď, slečno Deanie, dovolte několik otázek, abychom učinili cestu hladkému přechodu. Jste katolické víry?“

„Ne,“ vydechla a divila se, proč dokonale oblečený hrabě si s ní přeje v tuto nezvyklou hodinu probírat náboženství.

„Ne?“ Jeho pichlavé oči zachytily zář svíce u postele. V ohromném krbu prasklo poleno, poprašek rudého popela se rozletěl vzduchem. Na pozdní jaro byla noc chladná a Deanie cítila, jak jí po celé délce páteře přejel chlad.

Cromwell pokračoval neutrálním hlasem. „Takže se nebudete denně účastnit mše. Jste stoupenkyní Luthera?“

„Ne. Myslíte tím toho padoucha Lexe Luthora? Z komiksu o Supermanovi?“ Hlas jí začal nabírat na výšce. Uvědomila si, že začíná koktat. „Samozřejmě že toho asi nemyslíte, co to ksakru melu.“ Deaniiny ruce zvlhly. „Proč se mě na to ptáte?“

Klidně opakoval otázku. „Jste stoupenkyní Luthera?“

Myšlenky jí kroužily, pokoušela se zoufale vzpomenout na to, co jí říkal Kit o náboženství u dvora. Dívala se mu tehdy do očí a divila se, že na takové silné mužné osobnosti nachází tak tmavé řasy. Pamatovala se, jak rozhodně mluvil, vzpomněla si, jak blízko ní stál, a ona stáhla pohled z jeho tváře na jeho ruce

se žilkami na hřbetě a porostem černých chlupů pod manžetami. Co ale říkal?

Cromwell mlčel a trpělivě čekal na odpověď. Měla nepříjemný pocit, že bude čekat tiše a klidně tak dlouho, než odpoví, ať to bude trvat minutu či měsíc. Založil si ruce, všimla si, jak tlusté a krátké má prsty a na jednom z nich těžký zlatý prsten. Prohlédla si jeho obličej s profilem opice a širokou mezerou mezi předními zuby.

„Nuže?“ pobídl ji. „Jste protestantka?“

To znělo správně. Matka nemohla nikdy Deanii brát do kostela, protože v neděli měli na parkovišti nákladáků nejvíc práce. Deanie předpokládala, že

je baptistkou, protože všichni, koho znala, byli baptisté. Kdykoli navštívila s přítelkyní bohoslužby, bylo to vždycky v baptistickém kostele.

„Baptista je protestant, ne?“

Cromwell najednou vypadal zmateně. „Slečno Deanie, nejde o to, že jste byla baptizována čili pokřtěna, jde o to...“

Prerušily ho výkřiky za dveřmi a zvuky rvačky. Netušila, že na chodbě je ještě někdo jiný. Těžké dveře se náhle rozrazily a slabé světlo pochodní osvítilo její pokoj.

„Sire!“ zadýchaný mladý muž, ve špinavé kazajce nakřivo, vrhl na Cromwella naléhavý pohled. Deanie naprosto ignoroval. „Vévoda, on...“

Silná ruka zezadu odstrčila mladého muže zpátky do chodby. Deanie poznala rychle se mihnoucí rukávec i mohutnou ruku.

„Kite?“ zeptala se tiše. Vyskočila z postele a nedbala na studenou podlahu ani na Cromwellův rychlý hodnotící pohled na její spoře oblečené tělo. „Kite!“

Cromwell rychlým pohybem popadl výstřih její košile a zakroutil jím. Nemohla ani křičet, ani dýchat.

Ruce jí vylétly ke krku a bezmocně se rozhodily do vzduchu.

„Vévoda smí vstoupit,“ oznámil velkoryse Cromwell. Rachot a strkání na chodbě utichly.

Deanie spatřila ve dveřích Kita, s krví na čele a rozervaným kabátcem. Podklesla v kolenou, protože Cromwell ji pevně svíral.

„Nic z tohoto neřeknete králi,“ tiše nařídil Cromwell a nespouštěl pohled z Deaniina vyděšeného obličeje. Kit neodpověděl. Místo toho se k ní vrhl. Deanie nad jeho hlavou zahlédla těžkou železnou tyč s rudým šťapcem, strašlivě zaostřenou jako sekera. Z posledních sil se pokusila gestikulací Kita varovat před nebezpečím. Ale pohyb jejích rukou vyzněl nesrozumitelně. Šíleně rozmazaně zahlédla, jak se hůl vyhoupla nahoru, na okamžik se zastavila, prořízla vzduch a s hrozným zaduněním dopadla na Kitovo rameno. Na hrozivý moment se domnívala, že muž uhodil Kita do hlavy, ale ten v posledním okamžiku uhnul.

Cromwell uvolnil své sevření, Deanie zalapala po dechu a Kit se svalil na podlahu. Hůl se znovu zvedla. Když Kit zavrtěl hlavou a začal se zvedat, kývl Cromwell na pochopa, aby znovu udeřil.

„Ne!“ zaskřehotala Deanie sotva slyšitelným hlasem. Cromwell se zastavil a posunkem zadržel pohůnka třímajícího hůl.

„Nic z tohoto neřeknete králi,“ opakoval Cromwell. Deanie horečně přikývla. Cromwell pustil její košili a ona se vrhla ke Kitovi. Nejdřív vůbec neviděla jeho obličej. Bohaté kudrny černých vlasů se mu shrnuly dopředu a zakryly jeho výraz. Poklekla vedle něj a ustrašeně mu položila ruku na paži. Dýchal hlasitě a přerývaně a chvíli se zdálo, že je to s ním zlé. Z jeho vydechnutí ohromeně poznala, že je ještě při smyslech. Jen obrovská fyzická síla a vůle zabránily, aby neupadl do bezvědomí.

Než vzhlédl, jeho silná a jistá ruka zachytila její zápěstí, aby ji ujistila, že všechno dobře dopadne. Pak zvedl hlavu a pohlédl jí do očí. Deanii se zastavil dech. Tak upřený pohled na sobě ještě nepocítila. Určitě se na něj musel velice soustředit, protože se mu zrak brzy zamlžil, zavřel oči a znovu zavrtěl hlavou. Opět na ni pohlédl, ze zářících oříškových hlubin odplynula mlha.

Toporně, ale přece dosti rychle vstal a zvedl i Deanii. Jen ona si všimla slabé nejistoty v jeho postoji. Sečná rána na jeho čele, čerstvá krev prosakující v ohybu krku, kam ho právě zasáhli, a další šrám na paži jí prozradily, jakou řežbu přestál, než se dostal do její komnaty. V žaludku cítila podivnou lepkavost.

Prerývaně se nadechla a jeho pevná ruka ji ochranně objala kolem ramen. Miloval ji.

Žádný jiný muž by kvůli ní ani nehnul prstem. Žádný jiný muž by jí nepomohl, pokud by z toho neměl sám prospěch. Ale Christopher Neville, vévoda z Hamiltonu, právě přestál fyzické utrpení, aby se k ní dostal.

„Kite!“ tiše vykřikla, obrátila tvář k jeho hrudi a vychutnávala jeho vůni a nezkontrolovanou sílu. Druhou rukou ji přitáhl blíž a vroucně ji k sobě tiskl.

Vlasy jí spadly do tváře a Kit zahlédl její křehký a bezbranný krk, hroživou červenou čáru, kde ji držel Cromwell. Zavrtala se hlouběji do jeho objetí a tiskla ho k sobě, jako by chtěla stanout co nejbližší k němu.

„Jak rozkošné,“ pronesl Cromwell s pomalou afektovaností. Kývl na své muže, aby opustili místnost, kromě velkého muže s holí. Udělali, co jim nařídil.

„Tak to bychom měli,“ začal, když se nezvučně zavřely obrovské dveře. „Promluvíme si teď o budoucnosti?“

Deanie si nevšímalá Cromwella a pohlédla na Kita. Vlasy jí padaly z obličeje jako záplavy kaštanového hedvábí, oči měla veliké a jasně hnědé. „Chci být s tebou,“ šeptala. „Chci jít s tebou, kamkoli půjdeš. Je mi všechno jedno, Kite, chci jen být s tebou.“

Prstem jí přešel po tváři a chtěl něco říci, když se Cromwell zasmál.

„Slečno Deanie, připoutala jste k sobě králův pohled. Následujte mě a celá Anglie vás bude brzy nazývat královnou.“

Zamrkala. „Ale já nechci být...“

„Dejte na má slova,“ doplnil Cromwell tiše, „nebo shoříte jako kacířka.“

„Jste blázen,“ zavrčel Kit. „Zoufalý ubožák, který se brzy dostane ke špalku. Ztratil jste rozum.“

„Ne, vévodo. Už slečna Deanie navštívila svatou mši? Nebo provázela krále při modlitbách?“ ledabyle nadhodil Cromwell.

„A co vy, vévodo? Líbilo by se vám, kdyby vás obvinili z vlastizrady? To přeci je vlastizrada, uchvátit králův majetek, nasadit parohy královskému majestátu. Ach, jak snadno se takováto vlastizrada dokáže. Až tahle hezká hlava bude sedět na rezavém kopí na Bráně zrádců a trouchnivět před očima celého Londýna, budou vás dámy ještě shledávat krásným, vévodo?“

„Ne!“ Deanie cítila, jak se jí klepou kolena. V krku, ještě rozbolavělem od Cromwellova stisku, cítila stoupající žluč. Nestarala se o hrozby vůči sobě samé, ale popis toho, co by se mohlo přihodit Kitovi, byl tak živý, tak naléhavě opravdový. „Ne. Prosím. Udělám všechno.“

„Deanie, on jen blafuje,“ Kit pohlédl na Cromwella.

„Vážně?“

Aniž čekal na odpověď, pozvedl Cromwell jediný krátký prst na muže s tyčí. Tyč okamžitě práskla dolů na Kitovo rameno, na stejné místo, kam předtím. Kit vzdechl a Deanie viděla, jak celé jeho tělo opouští síly. Pak se svezl na zem.

„Kite!“ klekla vedle něho, ruce se jí hrůzou trásly. Kitova hlava spočívala v děsivém úhlu a na okamžik ji napadlo, že má přeražený vaz. Uchopila ho za zápěstí a nahmatala puls, slabý, ale stálý. „Kite,“ opakovala šeptem.

„Slečno Deanie,“ pokračoval Cromwell, jakoby se nic zvláštního nepříhodovalo, „teď už si konečně promluvíme o budoucnosti?“

Oni ho zabijí, uvědomila si. Jestli nepřistoupí na hru tohoto šílence, může považovat Kita již za mrtvého. Těžce polkla a s rukou stále svírající Kitovo zápěstí pohlédla na Cromwella. Kitův puls jí dodával sílu.

Když promluvila, zaznělo to prázdně a necitelně. „Ano, pane Cromwelle. Jak si přejete.“

KAPITOLA 7

Slunce ji pronikavě pálo do tváře a nutilo ji přivírat oči před horkem a trpytem. Deanie si poposedla v sedle, příšerné výstroji, již považovala spíš za mučidlo než prostředek pro jezdkyň. Výčnělek pod koleno ji měl nepohodlně udržet v sedle. Ačkoli na koni jela mnohokrát, nikdy ji nenutili sedět v dámském sedle navlečenou do pěti kil šatů a dřevěného korzetu.

Utřela si pot z horního rtu a v duchu proklínala těsně sešněrované rukávce. Ačkoli nebylo horko, vlhce horko, jak na to byla zvyklá, měla dojem, že ji strčili do trouby. V oblečení o čtyři čísla menší se cítila špinavá a krk ji škrábal a bolel.

Po její pravici jela Cecílie Garrisonová a po levici Kateřina Howardová. Náhodnému pozorovateli skýtaly dívky okouzlující obrázek. Tři komorné jedoucí v královském průvodu do richmondského paláce několik mil od Londýna. Daly se cestou podél Temže, jež se kroutila a vinula podle rozmarů řeky. Na rozdíl od ostatních dvořanů Deanii nezajímalo, jakým dojmem působí. Celou noc nespala a bála se jíst ze strachu, aby se jí neudělalo špatně.

Kůň klopýtl o kládu, ale Deanie to skoro nezaregistrovala. Sevřela otěže spíše reflexivně, než ze snahy vědomě zabránit nehodě. Nestarala se o to, jakou cestou jedou. Smysly měla otupělé. Všechno jí připadalo znetvořené a nevlídné, pronikavý koňský pach, neustálé chichotání Kateřiny Howardové, křik sloužících a dvořanů na cestě pokryté kameny a blátem. Bolestně si uvědomovala jedinou věc: že každé zatepání koňských kopyt ji odnáší dál od Kita.

Kit.

Žije ještě vůbec? Cromwell ji ujistil, že ano, ale neměla příliš důvěry v jeho slova. Zavřela oči a pokusila se vybavit si poslední pohled na něj, když ho předešlou noc odtáhli z její komnaty. Nemotorný pochop zakopl o práh, Kitova svěšená hlava bouchla o kámen a dřevo, ale Kit nevydal žádný zvuk, ani náznak. Jen protáhla kaluž krve na podlaze pokoje svědčila o jeho nedávné přítomnosti.

V jezdecké skupině to šumělo zprávami o královně Anně, již zanechali v Hamptonu, a naposledy ji spatřili, jak jim opuštěně mává z věže s hodinami. Anna se statečně pokusila sledovat průvod až k mostu přes hamptonský vodní příkop, ale Thomas Howard, vévoda z Norfolku, ji ponižujícím způsobem odvedl zpět.

Kit.

Pral se kvůli ní, proklestil si cestu do její komnaty. Zůstalo mezi nimi tolik nevyřčeného. Ani nevěděl, jak velkou má nohu a jestli není alergická na ústřice. A ona neznala ani jeho základní údaje. Kdy má narozeniny, kolik je mu let? Má raději modrou, nebo zelenou, a jaká byla jeho matka? Její kůň sebou opět trhl, tentokrát klopýtl o smotanou plachtovinu, zablácenou a zkroucenou.

Prodala svoji duši Cromwellovi. V touze zachránit Kitův život souhlasila s úlohou královy milenký a možná se stane i královnou. Především však zachránila Cromwellovi postavení králevo nejdůvěryhodnějšího poradce. Musí se ke Kitovi obrátit zády, aby mu neuškodila ani stopa Cromwellových hrozeb.

Možná by měla jen spadnout z koně a nechat se přejet tucty koní s pěknými postroji a vozy plnými královského nábytku, zlatých talířů a ubrusů. Možná by bylo lepší být mrtvá, než se podvolit Cromwellovým hnusným požadavkům. Ale kdyby zemřela, nemohla by Kitovi pomoci. Už by ho nikdy nespátřila. Raději mít špetku naděje, než se úplně vzdát.

Hluboce se nadechla a otočila hlavu, aby se podívala dozadu, s nadějí a proti všemu rozumu, že letmo zahlédne Kita, jak ji jede zachránit. Cválal by na velkém černém koni, za ním by vlál široký černý plášť a jeho vlasy by čechral vítr. Ovšemže se neobjevil. Cestu brázdili jen povídající dvořané,

pokývovali hlavami, smáli se a házeli mince otrhaným vesničánům podél cesty.

Kit.

Staral se o něj vůbec někdo? Celý dvůr věřil Cromwellově povídačce, že Kita sklátila náhlá nemoc. Neznělo to moc věrohodně, ale dvůr, a hlavně pohromami stíhaný Jindřich, toto vysvětlení rádi přijali. Deaniino nezdravě bledé vzezření jen propůjčilo důvěryhodnost této pověsti. Její bratranec vévoda se měl na Hamptonu zotavit a měli se o něj postarat královnini lidé a několik členů stálého zámeckého služebnictva. Král a jeho dvůr pojedou podle plánu na Richmond, dvořané a sloužící po souši a král ve své krásně vybavené královské lodi.

Deanie Cromwella mezi jezdci nespatriła, avšak v duchu ho viděla všude kolem, číhajícího ve stínu, smějícího se ze tmy. Minulou noc zvítězil, stál v její komnatě jako by tam sám bydlel. Bez Kita je úplně sama, víc než kdykoli dřív.

„Tak, slečno Deanie,“ pronesl uhlazeně Cromwell. Lusklnul prsty a ukázal na louži Krtovy krve. Objevil se mladý chlapec a beze slova skvrnu utíral. Cromwell mluvil dál, ale Deanie nebyla schopna vnímat jeho slova. S tichou hrůzou pozorovala, jak chlapec drhne podlahu zkrvaveným hadrem a ani k ní nezvedne oči.

Když chlapec odešel, pohlédla Deanie na Cromwella. „Slečno Deanie,“ uzavřel po podivné dramatické pauze, „především můžete mít pocit uspokojení, že jste zachránila život vévody z Hamiltonu.“

Střelila po něm pohledem. On klidně pokračoval. „Ať mezi námi nevznikne nějaké nedorozumění. Opakuji vám, uděláte to, co vám říkám. Když král spočine pohledem na panně,“ prohlédl si ji důkladně, „stěží se může brát na lehkou váhu jeho vůle. Budete jeho, slečno Deanie. Máte dvě možnosti. Buď se vzdáte proti své vůli a doslechnete se o nešťastné a mučednické smrti vévody z Hamiltonu, nebo uposlechnete mých pokynů. Udělejte, co vám nařizují. Jděte ke králi, až vás přivolá, ne dříve. Dovolte mu uvěřit, že je mocný dobyvatel, a přivítejte ho s otevřenou náručí. Stanete se jeho milenkou, možná i královnou. A budete opěvovat mé zásluhy. Zkrátka, zajistíte dobrou pověst mým službám u královské milosti a všichni z toho budeme mít prospěch. Neuposlechnete-li mou dobrou radu, budete chodit ke hrobu s vědomím, že vaše pýcha a dívčí rozmary způsobily utrpení a smrt oblíbeného vévody. A váš hrob na sebe nenechá dlouho čekat, protože proti vaší osobě bude podáno obvinění z kacířství. Neuposlechnete mě, a smrt kacířky vám bude konečnou odměnou.“

Deanie se pokoušela vzpomenout, co Cromwellovi odpověděla, ale nemohla si přesně vybavit svoje slova. To nevadí. Slíbila, že poslechne Cromwellovy rozkazy. Neměla na vybranou. Hrabě z Essexu ji dal další výstrahu. Pová-li králi, co se přihodilo, nebo jestli se to král doslechne z řečí u dvora - při těchto slovech si Cromwell založil ruce a zasunul je pod kožesinové manžety - vévodu z Hamiltonu potká dlouhé a bolestné umírání. Všichni věří, že je nemocen. Nikoho nepřekvapí jeho náhlá smrt. Krále to ovšem zarmoutí, ale pak si najde jiného oblíbence, jiného mladého muže, v němž ožije znovu jeho ztracené mládí.

V dále před sebou v první skupině královské jízdy zahlédla Deanie muže, kteří spravovali cestu, a informátory, kteří od Hamptonu po Richmond dávali ve všeobecnou známost králův brzký příjezd. Pak následovala druhá vlna: šlechtici a další dvořané, opravdová hostina s vínem, sladkostmi a tlacháním. Nakonec, úplně poslední cestovali povozníci, sloužící, kuchaři, pážata a opatrovníci.

A někde za nimi, až za poslední krávou, již vedl sýrařův syn, zůstal Kit, ponechaný se zostuzenou královnou a jejím nejnětupějším cizím

doprovodem. A samozřejmě půl tuctu Cromwellových přísluhovačů, připravených přesvědčit vévodu o moudrosti plánu svého pána.

Deanie si znovu utřela pot z horního rtu. Když jí Kateřina Howardová nabídla měch s kořeněným vínem, odmítla. Věděla, že by nemohla v sobě udržet ani doušek. Místo aby přiznala strach, který jí hryzal útroby, hodila po Kateřině zářivý úsměv.

Přesně tak, jak jí nařídil Cromwell.

* * *

Pach byl nesnesitelný, mocný puch nemytých těl, tuku a koření: odporná směsice sladkého, hořkého a hnilobného oděru.

Na čele ucítil jemnou konejšivou ruku. Podvědomě si pomyslel, že patří Deanii. Co se stalo? Viděl její tvář, zářící oči, rudé znamení na místě, kde ji Cromwell zranil. Zatraceně, že si nepřivedl žádného ze svých mužů! Jaké bláznovství ho popadlo, že stanul před Cromwellem bez pomoci?

Nevěděl ovšem o hloubkách Cromwellových plánů, o míře jeho zoufalství. Deanii spustil z očí jen na dvacet minut, když si uvědomil, že budou muset odjet, utéci z Anglie, aby vůbec měli šanci spolu žít. Po té noci už pro ně bylo příliš pozdě. Král upřel své zraky na Deanii. Když se král jednou rozhodl, nic jeho rozhodnutí nezmění. Kvůli ženě se rozešel s církví v Římě. Nebylo zbylí, museli prchnout. Snad do Calais nebo do Madridu.

Kde je Deanie? Snažil se držet na uzdě svůj hněv, zuřivost na své hloupé činy. Od chvíle, kdy dorazil ke dvoru, nikdy nejednal tak zbrkle. Cokoli udělal, jakoukoli slabiku pronesl, všechno pečlivě zvážil. Nikdy se nepohyboval bez doprovodu stráží. I se ženami - a obzvláště se ženami - zůstával opatrný, sledoval, kolik vypil vína, a choval se obezřetně i v nejdůvěrnějších situacích.

Zaslechl vzdech a přemýšlel, zda vyšel z jeho úst. Pokusil se pohnout hlavou, ale zastavil ho úder bolesti, jež zajiskřila a vybuchla mohutněji, než dosud zažil.

Konejšivé ruce zůstaly s ním. Nepatřily Deanii. Tyto byly velké a Deaniiny byly malé. Jemné. A pak letěl.

V duchu sledoval zemi pod sebou, farmy, kamenné ploty, osamělé koně a pasoucí se dobytek. Takhle vypadala anglická krajina ve všech dobách, tichá a prostá.

Pak uviděl železná nákladní auta a odfukující lokomotivu. Shora slyšel jen rámus vlastního motoru a vítr. Dole pod mraky bafal vlak s dětmi, malý jako dětská hračka, uháněl pryč od válečných nebezpečí. Vezl nejmenší utečence, nucené opustit maminku a tatínka. Pak zahlédl daleký kouř nad Londýnem, dóm katedrály svatého Pavla. Big Ben. Samé orientační body. Jestliže je vidí on, může je spatřit i nepřítel.

Výcvik. Cvičili se pro posláni, jak udržet nepřítele daleko od nákupů u Harroda, jak tomu říkal jeho kolega pilot z Královského letectva. Jak zabránit panu Himmlerovi sledovat vystoupení v Gaiety. Smáli se tomu při vzácných cigaretách. Řekli jim, jak se dostanou domů, jak doplní palivo. Poslední část byla formální, trochu uklidnění pro nováčky, kteří ještě věřili, že mají šanci vrátit se živí. Až později měli zažít prázdné židle v důstojnické jídelně, osobní věci narychlo vypakované před večerem. Osud jim beznadějně, směšně nepřál, ale oni pochodovali kolem kasáren s vervou a holedbáním jako v operetě.

Jejich úkolem nebylo nic jiného než sebevražda. Zabít nepřítele, zabít sebe. Možná zachránit Anglii.

Tohle byl jeho poslední bojový let po létě a podzimu, kdy byl v pohotovosti dvanáct, někdy patnáct hodin denně. V srpnu odlétal dokonce sedm misí v jediném dni. Číslo sedm, šťastné číslo. Pak jedna čtyřadvacetihodinová dovolenka.

Půjčil si motorku od jednoho kamaráda, jak se vlastně jmenoval? Studovali spolu historii na Oxfordu. Vzal si jeho motocykl i motocyklistické brýle, jezdil na roztržném stroji a nedbal na ostudné plýtvání benzínem.

Kam vlastně přijel? Ve vzduchu by to věděl. Na zemi, kde vytrhali všechny značky a ukazatele ze země, aby spletli německé záškodníky, byl ztracen. Pak zahlédl komíny Hamptonu a s brýlemi v ruce se vydal k bludišti. Hodiny tam chodil, kožené zasklené brýle svíral pevně v ruce a věděl, co nejbližší hodiny nejpravděpodobněji přinesou.

Nad sebou slyšel známý hukot letadel, výbuchy leteckých bomb dopadajících na okraj Londýna. Němci teď kroužili nad Londýnem, jako on nedávno létal nad Berlínem.

Bylo mu těžko od žaludku. Ne přímo ze strachu, jen z rostoucího poznání, že dýchá naposled. Ten pocit už samozřejmě zažil. Před každým letem se mu smysly zaostřily a vědomí obnažilo, takže každý pohyb vnímal přehnaně a s úzkostí.

Tentokrát to cítil jinak, mnohem silněji. Dřív by se neúměrně duševně vyčerpával vypočítáváním jakou má šanci, když poletí sám podle instinktu a bude střílet na nepřátelské letadlo, útočící střemhlav z mraků. Dornieri a heinkely létaly těžce, ale účel plnily. Na počátku léta Němci nasadili štuky, ale poznali, jak snadno se do tohoto pomalého stroje zakousne pilot Královského letectva.

Všechno jakoby probíhalo zpomaleně, každé pohnutí se mu zarylo do vědomí ostnatým detailem. Dosud hodiny pádily omračující rychlostí. Tentokrát to bylo jiné.

Všímal si každíčkého vlastního gesta. Když se zastavil v bludišti, aby si zavázal tkaničku u boty, přemýšlel, zda tato smyčka bude poslední, kterou udělal. Zvedl unavené paže nad hlavu a hleděl na staré tisy. Když sáhl do náprsní kapsy pro poslední cigaretu, cítil, že mu srdce pravidelně tluče. To je podivné, pomyslel si, že se ten pravidelný tep zastaví. Připadalo mu to skoro nemožné.

Podíval se na hodinky. Měl nejvyšší čas vrátit se, aby se připravil na poslední let. Pokud všechno dopadne dobře a přežije, bude trénovat nové piloty. Stejně měl dosud neobyčejné štěstí. V jednom dni číslo sedm.

Najednou mu podivně pulzující, blýskavě modrý paprsek světla vyrazil brýle z ruky. Zaburácelo hřmění jako ze sta bombardérů, pocítil podivné chvění samotné země. Ke svému údivu spřádal myšlenky, co by to mohlo být. Má snad nepřítel stroj na zemětřesení, výplod šílené nacistické mysli?

Dábelské. Podlé. Jednou se ocitl tak blízko doprovodného messerschmidtu, že uviděl pilota. Dva tisíce metrů nad zemí do sebe zabodli v okamžiku poznání pohled. V očích pilota Luftwaffe zableskla intelligence, zákmit břitkého humoru. Zasáhlo ho to jako úder pod pás. Ten muž byl úplně jako on, vysokoškolsky vzdělaný, naučil se létat v leteckém klubu v místě, kde bydlel. V jiné době, jiném roce, by se třeba i spřátelili.

Teď se setkali ve dvou tisících metrech a on okamžitě sestřelil toho německého doppelgängera, který zamrkal, když messerschmidt kroužil v plamenech a vítr mu řval pod křídly jako pekelná protiletecká siréna.

Z dálky zaslechl zasténání. Pak hluboký hrdelní ženský hlas.

Němka. Nepřítel.

Jméno, hodnost, identifikační číslo. Jméno, hodnost, identifikační číslo. Všechno, co musel říci, všechno, co ho mohli přinutit říci. Ztracený Hitler. Ztracení nacisté. Kéž by se k nim připojili Yankeeové. Kéž by se jeho spitfire zvedl.

Jméno, hodnost, identifikační číslo.

„Neville Christopher. Kapitán. Královské letectvo, devatenáct set čtyřicet,“ mumlal.

Ne. To byl rok, ne identifikační číslo. Pak ho hlas zradil. Chtěl se zeptat, kde je. Dopadlo jeho letadlo za nepřátelskou linii?

V dálce mluvila nějaká německá žena. Zatracená nacistka. Zatracený Hitler. Kde je Deanie?

Pak všechno zmizelo v černé sametové nicotě.

KAPITOLA 8

Čtyři míle po klikaté cestě z Hampton Courtu do Richmondu uplynuly v prázdné ochablosti. Deanie netušila, kolik času vlastně uplynulo. Asi měla hlad, ale nevnímala to. Celé tělo měla zmrtnělé, bez citu.

I ve stavu lhostejné mysli vnímala nádheru okolí. Richmondský park působil jako překvapivá kombinace divokého svěžího lesa a pečlivě prořezaných zahrad. Koutkem oka zachytila dlouhonožného jelena, jak skáče přes plot. Jeho ladného pohybu si nikdo jiný v průvodu nevšiml.

Kateřina a Cecílie se bavily o mužích a šeptaly si s ústy přikrytými rukou jako dvě studentky při hodině tělocviku.

„Thomas Culpepper? Ne, nemám ho ráda,“ zasyčela Cecílie Garrisonová. „Je příliš pyšný na svůj šarm.“

Kateřina Howardová dychtivě přikývla. „Máš pravdu. Ale jeho tvář stojí za pohled, když zapomeneš na jeho povahu. Ale podle mě se žádný muž nedá srovnat s vévodou z Hamiltonu.“ Cecílie se snažila svou přítelkyni umlčet, ale Kateřina si její narážky nevšimla a vesele rozvíjela své fantazie. „Doufám, že se brzy uzdraví, slečno Cecílie,“ pokračovala jako zaslepená svými myšlenkami. „Znáte snad jiného tak hezkého muže s tak příjemnými způsoby? Och, a navíc je tak mužný. A není takový fintil, jako mnozí mladí floutci u dvora.“

Konečně si povšimla napjatého mlčení a mrkla na Cecílii, která na ni hněvivě hleděla. S provinilým polknutím se obrátila k Deanii. „Velice prosím, promiňte mi to žvanění o vašem bratranci, slečno Deanie. Je to vážený šlechtic a nezaslouží si, aby se o něm hovořilo současně s tím neurozeným Culpepperem.“

Smrtelně bledá Deanie jen pokývla a odvrátila se. Cromwell jí dal jasné příkazy. Ale jak jen je ona dokáže provést?

Dívky právě vjížděly do vrat richmondského zámku. Deanie se vzpřímila v sedle a přitom dbala, aby jí noha zůstala nehybně zahákována v jezdecké pozici, a snažila se zahlédnout samotný zámek.

Proč Nathan nevybral pro video tuto turistickou atrakci? Richmond byl rovněž vystaven z cihel, z komínů stoupala mračna kouře. Dal se ale mnohem lépe nasnímat, neboť jeho velikost činila jen třetinu Hamptonu. Připomínal víc soukromou vysokou školu než královskou rezidenci.

Vjeli na nádvoří, ze všech rohů vyběhli štolbové a sloužící, aby pomohli dámám ze sedla a podepřeli několik opilejších mužů. Když se Deanie dotkla nohou dlažby, měla jedinou myšlenku.

Musí se dostat ke Kitovi. Nějak, jak jen to bude možné. „Slečno Deanie.“ Silná ruka uchopila její dlaň. Hleděla do krví podlitých očí Charlese Brandona, vévody ze Suffolku.

„Děkuji vám,“ zamumlala. Už se k němu chtěla otočit zády, ale zastavila se. „Můj Bože,“ vykouznila svůj nejhezčí úsměv. Suffolk na něj skočil a oči mu zasvítily tajnou myšlenkou, již Deanie nechtěla znát. Uklonil se.

„Je tu Cromwell, hrabě z Essexu?“ Deanie se snažila, aby to znělo nedbale, ale cosi v jejím hlase přimělo Suffolka k ostražitosti. Oči měl teď zvidané a zvažující. Musí být opatrná.

„Cromwell? Ne. Král ho dnes poslal na cestu ve státním zájmu. Mohu vám nějak pomoci?“

Nečekala, až dokončí svou nabídku. „Je pryč? Není ani tady, ani na Hamptonu?“ Och, ať je to skutečně tak.

Štolba uchopil otěže Deaniina koně. Sledovala jej, jak prošel vraty a dávala pozor, kde jsou stáje. Pak se znovu obrátila k Suffolkovi, který ji pozoroval s inteligencí, jíž by se u něj nenadála.

„A král?“ Její hlas prozrazoval nervozitu.

„Je na zámku, ošetřuje jej královský lékař. Cestou ho rozbolela noha a asi odpočívá.“

„Můj pane,“ pravila dívka slabým hlasem a snažila se, aby se jí třásla ruka, až chytí Suffolka za rukáv. Nemusela se moc přemáhat, měla skutečně strach. Pokud nevyjde tohle, dostane Kita i sebe do ještě větších potíží. „Není mi dobře.“

S těmito slovy se slečna Deanie Baileyová zhroutila do brokátových paží vévody ze Suffolku. Ve zmatku, jenž nastal, když přinesli nosítka, aby ji dopravili dovnitř, a když vzlykající Kateřina Howardová přisvědčovala, jak nedobře Deanie vypadala cestou z Hamptonu, si nikdo nevšiml úsměvu, jenž oživil Suffolkův knír.

Král hleděl přes rameno lékaři a dychtivě čekal, až dokončí svůj úkol.

„Prosíme, pospěšte si, doktore Buttsi.“ Skřípal zuby, když mu stáhli z nohy obvaz a vředovitá bolest pulsovala. Nepříjemnosti od lékařů už král znal. Ale bezstarostné rozpoložení Jeho Veličenstva nebylo obvyklé.

Doktor Butts se zhluboka nadechl ústy, aby nenasál odporný zápach hnisajícího stehna, a vyměnil obvaz, jak nejrychleji dovedl. Určitě nechtěl vzbudit královu zlost.

„Vaše Veličenstvo, bude to trvat jen okamžik.“

Lékařovy ruce ohledaly mohutnou královskou končetinu a shledaly, že se rána nezměnila. Nevypadala hůř, ale ani lip než předchozí den. Zahojí se vůbec někdy? Tento neduh krále sužoval několik let, od nehody při rytířském klání. Přežil tehdy jen zázrakem. Nikdo si neuvědomil, jak vážně je panovník zraněn, jak hluboko jej zasáhlo soupeřovo kopí. Jen horečky, jež následovaly, a opakované delirické záchvaty ukázaly skutečnou povahu zranění. Lékaři použili nejnovější poznatky moderní medicíny, od pijavek a pouštění žilou až po exotické masti a vášnivé modlitby. Nic nepomohlo, rána se nezhojila.

Král zamručel, buď netrpělivostí nebo bolestí, ale lékař neriskoval, aby se zeptal.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Vaše Veličenstvo?“

Král se usmál, neboť poznal hlas. „Jen pojd' dál, Suffolku.“

Dveře se otevřely a vstoupil Charles Brandon.

„Vaše Veličenstvo,“ uklonil se.

Jindřich mu pokynul, aby povstal. „Jen pojd', Suffolku. Dorazila už?“ Vypadal nedočkavě jako malé dítě.

„Ano, Vaše Veličenstvo.“ Suffolk se napřímil. „Dorazila a hned omdlela.“

„Omdlela?“

„Ano,“ Suffolk nemohl odehnat ze svého hlasu smích. „Omdlela mi do náručí, Vaše Veličenstvo.“

„Dobrý Bože, Charlesi. To není k smíchu.“ Jindřich pleskl doktora Buttse po zádech. „Dost. Jděte.“ Když lékař zaslechl rozčilení v králově tónu, velmi rád zmizel.

„Myslíš, že má stejný neduh jako její bratránek Hamilton?“ Král se ztěžka posadil na židli a odkopl zdravou nohou podnožku. Ta přeletěla nad podlahou, narazila na těžké dubové obložení a spadla stranou.

„Nevím, Vaše Výsosti. Odpočívá v komnatách na druhé straně nádvoří.“

„Zajisté, a my ji tam raději necháme odpočívát,“ zachrochtal král odporně a sevřel ruku v pěst. Pak se usmál. „Omdlela,“ zamumlal.

„Úplně jako mrtvá,“ potvrzoval Suffolk.

„Ha! Zase nějaký její žert?“ Král se natáhl pro zlatou nádobu s broskvemi a mlčky Suffolkuvi nabídl, ale ten zavrtěl hlavou. „Víš se něco o Hamiltonovi?“ Král kousl do ovoce, po červeno-hnědém vousu mu stékala řeka šťávy. „Na lodi to bude bez něj naprostá nuda.“

„Slečna Kateřina Howardová říká, že mu stále ještě není dobře, Vaše Veličenstvo.“

„Kateřina Howardová, ech?“ král posunul svou váhu v židli. „Zajisti, aby to Howardovic děvče posadili do naší lodi, eh, Suffolku? Když je Hamilton nemocen a slečna Deanie omdlela, bude zatraceně těžké najít tam nějakou zábavu.“

Suffolk se opět hluboce uklonil a odešel. Něco se dělo, ale než se o tom odváží zmínit králi, musí zjistit, o co přesně jde.

* * *

Bylo už po půlnoci. Někde blízko slyšela hodiny, ale ne tak veliké jako na Hamptonu, neboť jejich bití znělo jemněji.

Deanie seděla úplně oblečená. Neodvažovala se odstrojit, bála se, že by se sama znovu neoblékla. Opět a znovu ten večer musila odmítat dobře míněné nabídky starostlivých sloužících i slečen Cecílie a Kateřiny. Všichni doufali, že se bude cítit dostatečně dobře, aby mohla povečeřet s králem. Když už bylo zřejmé, že Deanie svůj nábytkem přecpaný pokoj neopustí, přinesli jí ke dveřím lahůdky.

Deanie z pokoje pozorovala, jak se v protějším křídle mihl král. Vykoukla z okna a zachytila královský pohled. Špehoval ji, a když uviděl její tvář, odskočil stejně rychle jako ona.

Ačkoli její komnata byla přepychová a prostorná, neskonale toužila po Hamptonu. Nejen že se jí stýskalo po Krtovi, ale chyběly jí tu záchody s trubkami vedoucími do kanálu a do řeky. Tady takové vymoženosti neměli.

Nyní, krátce po půlnoci, nastal pravý čas. Musí utéci teď, dokud je klid, než se vrátí Cromwell. V komnatě s nízkým stropem se cítila bezpečně a vykročila bezhlasně ke dveřím. Neodvážila se nést svíčku, aby k sobě nepřipoutala pozornost.

Dveře zaskřípaly, když je otvírala. Zastavila se a zalapala po dechu. Musí se dostat do stájí a najít svého koně, aby se mohla vrátit zpět na Hampton. Pojede podél toku Temže a za dvě hodiny tam dorazí. Ověř si jen, zda s Kitem dobře zacházejí, a pak se před rozbřeskem vrátí na Richmond.

Nechybělo mnoho a vkročila přímo do cesty sluhovi. Přitiskla se ke klenutému vchodu a nehnuté stála, dokud postava nezmizela v jiné chodbě. Černý přepychový plášť jí při chůzi šustil. Myslela si, kdovíjak není chytré obléknout si damaškový plášť s kapuci. Ale teď dělala rámus jako alarm v autě.

Kradla se při kraji dvora a přidržovala se cihlových stěn. V některých oknech zahlédla mihotavé světlo svící. Střevíce tiše šlapaly po dláždění. Hned za rohem zaslechla ržání a odfrkování koní ve stájích.

Velké pochodně na stěnách osvětlovaly stáje. Deanie se zastavila, než vstoupila dovnitř. Doufala, že žádný z koní neudělá rámus, když kolem něj projde.

Sehnutá se plížila kolem koní, aby ji zvířata nezahlédla. Hledala klisnu, na níž přijela, poslušné zvíře jménem Fancy. Pohodlnější by bylo dojít na Hampton pěšky, ale Deanie jednoduše neměla dost času, aby se dostala bez koně tam a zpět před rozbřeskem.

Ve třetí stáji na konci zahlédla Fancy, s plátěnou pokrývkou přehozenou přes hřbet. Cvakla klika.

„Fancy,“ zašeptala dívka do odřeného místa na klisnině sametovém nose. „Dovezeš mě zpátky na Hampton?“

Ze stínů se najednou vynořila velká postava. „Ptám se vás znovu, slečno Deanie, zda nepotřebujete moje služby? „ Charles Brandon ve stejném pestrobarevném brokátovém obleku jí sevřel rukou zápěstí.

S vykulenýma očima vyskočila hned, když zaslechla hlas. Jak vysvětlí svou přítomnost ve stáji?

Muž klidným hlasem pokračoval. „Musím se podívat, jak jste se dostala do stáji, když vás přemohla nevolnost. Jak se vám teď vede, slečno?“

„Ehm, ráda vás vidím,“ zasmála se, příliš sebejistě na tuto hodinu a okolnosti. „Je mi mnohem lépe, děkuji vám. Napadlo mě jen, že se zajdu podívat se na klisnu. Měla jsem pocit, že ji trochu unavilo počasí.“

„Aha,“ Suffolk uvolnil její zápěstí. „Vypadá to, slečno, že překrucujete skutečnost. Dnes jste omdlela vy, ne klisna.“

Deanie si odkašlala a přitáhla si plášť těsněji k tělu.

„Jestli dovolíte, zeptám se jasně,“ pokračoval muž. „Proč tu jste?“

Když chtěla promluvit, zarazil ji pohybem veliké ruky. „Nehrajte si na nevinátka. Zaslechl jsem vaše slova: ‚Dovezeš mě na Hampton‘.“

Deanie zůstala zticha, ale pak se svezla ke stěně stáje a z úst jí vypadla nadávka velmi typická pro dvacáté století. „Takhle je to lepší. Konečně jste upřímná. Povězte mi to, slečno.“

Najednou ji přemohlo vyčerpání a protřela si oči. „Mám starost o Kita. Je nemocný. Chtěla jsem jet zpátky, abych ho na pár minut viděla. Jen pár minut, přísahám. Doufala jsem, že dorazím zpátky do východu slunce, a nikdo se nedozví, že jsem byla pryč.“

„Aha,“ řekl Suffolk. Důkladným pohledem zjistil, že dívčina nevolnost je stále zřetelná. „Jakou povahu má nemoc, jež sužuje vévodu?“

Kůň se začal vzpínat. Než mohla Deanie odpovědět na otázku, otevřel Suffolk dveře u stáje a vystrčil ji od Fancyiných klapajících kopyt. Venku si vévoda složil ruce na prsou. „Dovolte mi, abych se zeptal ještě něco. Má s Hamiltonovou nevolností něco společného Cromwell?“

Deaniiny oči zachytily jeho. Chtěla to popřít, ale cosi v Suffolkově výrazu ji zastavilo. Tomuto muži, jenž ji prohlédl, se nedalo lhát. Bez jediného slova přikývla.

Suffolk ztuhl. „Zatraceně,“ štkl. „Toho jsem se bál.“

Odvrátil se od ní s napřímenými zády. „Je to padouch, ten Cromwell. Král mu příliš popustil otěže, protože nebylo nic, co by Cromwell pro Jeho Veličenstvo neudělal. Moc člověka zkazí.“

„A absolutní moc zkazí člověka absolutně,“ zamumlala Deanie.

Suffolk se k ní obrátil se zaostřeným zrakem. „Máte pravdu. Jak to víte?“

„Och, myslím, že to byla otázka v Risku!“

Poprvé jeho obočí dostalo zmatený výraz. „Riskujete něco?“

Přikývla. „Pomůžete mi dostat se ke Kitovi?“

„Ne. Bez dalších informací ne. Proč Cromwell tolik hazardoval, když zranil Hamiltona? Určitě ví, že Hamilton je královým oblíbencem.“

Zaváhala. Jak si může být jista, že Suffolk nepracuje pro Cromwella?

„Povězte mi teď všechno,“ požádal ji tiše. „Nebo půjdu ke králi.“

„Ne!“ Po chvíli tišeji dodala: „Prosím, ne.“ Neměla jinou možnost, jinou volbu, než Suffolkovi věřit. „Cromwell chce, abych se stala královou milenkou. Přeje si dokonce, abych se stala příští královnou. Mám Cromwellovi zajistit opětovnou důvěru krále. Jestli s tím nebudu souhlasit, zabije Kita.“

„Ale já jsem myslel...,“ začal Suffolk a vrtěl hlavou. „Co včera večer, když jste hovořila s Jeho Výsostí? Neznamenal to souhlas?“

„Ne, ne, špatně jsem to pochopila. Víte, odkud pocházím.“

„Wales?“ nadhodil Suffolk.

„Ano, jistě. Z Walesu. Víte, nerozuměla jsem tomu, co dělám. Bylo to nedorozumění.“

Suffolk opět zkrřížil paže. „Ale pro každou ženu by to znamenalo nejvyšší poctu, stát se společnicí krále.“

„Ne!“

Suffolk neřekl nic. Koně rozčílil zvuk lidských hlasů ve stáji. Začali se chovat neklidně a kopat do stání. „Řekněte mi,“ požádal ji nakonec vévoda. „Máte jiného milence?“

„Ano,“ řekla téměř neslyšně.

„Vévodu z Hamiltonu?“ dokončil otázku.

„Ano,“ zašeptala.

Následovalo dlouhé ticho. Pak ji Suffolk chytil za ruku. Povzdechla, uvědomila si, že ji asi vede rovnou ke králi.

Místo toho ji odváděl pryč od stájí, pryč od paláce. „Kam mě vedete?“ Sotva popadala dech a klopýtala, jak ji Suffolk odváděl do lesa.

„Nebudete mít dost času, abyste se dostala na Hampton a zpět,“ zasyčel. „Cesty jsou nebezpečné. Na pocestné číhají všelijací lidé. Mohli by vám ublížit.“

„Cože?“

„Lod'. Přepравíme se lodí, slečno Deanie. Bude to rychlé.“

Vyrazil takovou rychlostí a živostí, jíž by se u něj nenadála. Od Kita Deanie věděla, že Suffolk býval velký bojovník v turnajových kláních, nejschopnější jezdec a jediný dvořan schopný konkurovat královým atletickým schopnostem. Když ji vedl lesem, kmital nohama s překvapivou rychlostí a jeho mohutné tělo se pohybovalo tak lehce a mladistvě, že dívka těm vyprávěním uvěřila.

Dorazili k Temži. Vévoda dal lodníkovi hrst mincí a pomohl Deanii do vratkého člunu. Když konečně chytila dech, ujížděli už rychle k Hamptonu. Suffolk funěl, jak odstrkoval člun dlouhým bidlem.

„Proč mi pomáháte?“ zeptala se a vzpomněla si, že se podobně ptala i Kita.

Suffolk chvíli nic neříkal. Myslela si, že ji neslyšel, jak namáhavě hnal člun kupředu.

„Věděla jste, že jsem byl ženat s královou sestrou?“ vynořil se jeho hlas z tmy. Zavrtěla hlavou, ale on to neviděl. Pluli po Temži a kolem nich se vznášely ve tmě obrysy stromů. „Poslali mě do Paříže pro Mary, abych ji přivedl zpět po smrti jejího manžela, francouzského krále. Byl to zatrpklý starý muž.“ Suffolk se zasmál. „Starý muž, bylo mu tolik, jako mně teď. Mary byla překrásná, nejhezčí děvče u dvora, než se stala francouzskou královnou. Měl jsem ji přivést domů kvůli již dohodnutému manželství, další diplomatické smlouvě. Vzlykala mi na rameni a vyznala mi lásku.“

„Dovedl jste ji domů? Tedy, musela si nejdřív vzít toho druhého?“ Deanie na chvíli zapomněla na vlastní starosti.

„Ne. Byli jsme oddáni v Paříži roku 1514.“

Deanie povzdechla a opřela se o bok člunu. „To je romantické.“

„Ano. Bylo to romantické. Král nám odpustil, protože měl mladou krev jako my. Obávám se, že jsem nebyl pro Mary dobrým manželem. Byl jsem příliš mladý, příliš plný ohně. Nezachovával jsem jí věrnost, ale ona mi byla dobrou ženou. Naše manželství skončilo před sedmi lety v červnu, když zemřela. Mary byla nešťastná. Ale jako dívka byla krasavice. Vlasy černé jako půlnoc a zářivé oči.“

Deanie zavřela oči a představovala si obézního Jindřicha jako mladého prince a obtlouklého Suffolka jako jeho hezkého společníka. Oba ohnivě milovali. Jak vzrušující pomyšlení na ty dva zbojníky, jak se naparují nad svou silou a slávou.

„Slečno Deanie?“ Suffolkův hlas ji vytrhl z přemítání.

„Hmmm?“

Jeho hlas zněl suše. „Vypadala jako vy. Moje Mary vypadala jako vy.“

Zbytek cesty uplynul tiše. Jen zvuky drobných kapek se nesly nocí, jak kýl jejich lodi čeřil vodní hladinu.

Deanie stála před vodním příkopem Hamptonu a hleděla na úžasný zámek. Odolala naléhání vrátit se ke člunu, kde čekal Suffolk. Uvolnila si kapuci pláště a nechala volně splývat vlasy na ramena. Upřeně si prohlížela můstek před sebou.

Pramen obtékající budovu nebyl skutečný vodní příkop. Nechal jej zbudovat původní stavitel Hamptonu kardinál Wolsey, jenž obdivoval romantiku a krásu vodního příkopu.

Zpoza rohu budovy se vynořil strážný.

„Hej! Kdo je to?“

Deanie předpokládala, že v králově nepřítomnosti bude ostraha spíše laxní. Možná král tajně doufá, že vetřelci dobudou palác a unesou královnu Annu, a pomohou mu tak snadněji rozřešit jeho vlastní dilema.

„Odkáslala si. „To jsem já, slečna Deanie Baileyová. Přicházím navštívit svého bratrance, vévodu z Hamiltonu.“ Jejím vlastním uším to znělo neuvěřitelně hloupě, když se takhle vynoří ve tři hodiny ráno u vodního příkopu.

Strážný uchopil pochodeň a obezřetně kráčel k ní. Mhouřil oči, když zkoumal její rysy v oranžovém svitu plamene. Ale na nic dalšího se neptal. „Následujte mě,“ zabrumlal. Ucítla z jeho dechu silný závan vína.

Vedl ji beze slova prvním ze tří dvorů. Začala propadat zmatku a zoufale se chtěla zeptat, jak se Kitovi daří, i když se obávala odpovědi.

„Tudy, doleva. Královna se o něho stará,“ řekl muž a dál ji nechal jít samotnou.

Na stěnách viselo mnohem méně pochodní, důkaz králova podivného smyslu pro šetrnost. Sál byl opuštěný a vlevo našla trochu pootevřené dveře.

Pomalů vstoupila. Uprostřed místnosti, osvětlené jen jedinou svící, uviděla postavu ležící nehybně na posteli.

„Kite?“

Odpověď jí bylo naprosté ticho. U postele stála židle. Deanie shodila plášť a posadila se. Nohy židle zaškrábaly o podlahu. Sáhla po svíci a podržela ji ležícímu u tváře.

Byl to Kit. Ležel tak tiše, až si pomyslela, že je snad mrtev.

Roztřesenou rukou se dotkla jeho čela. Pálilo suchým žárem. Rozcuchané tmavé vlasy ležely v nahodilé zmeti na polštáři. Šrám na čele někdo vyčistil nebo alespoň otřel. Přejela prsty po propadlých tvářích a i přes narostlé vousy cítila, že má zvýšenou teplotu.

„Kite, to jsem já, Deanie,“ šeptala a doufala, že její hlas nenese stopy strachu. Kit nereagoval.

Komnatou zavanula zvláštní pronikavá pižmová vůně. Rozrušeně se rozhlédla místností, ale nezjistila, odkud ten závan pochází. Obrátila pozornost ke Kitovi. Dotkla se pramene jeho vlasů. Kabátec mu někdo svlékl. Pod pokrývkou zahlédla jen košili, zbrocenou krví a potem.

„Jsem tady, Kite.“ Naklonila se k němu, mluvila mu do ucha. Podivná vůně zesílila. Zhluboka nasála vzduch a uvědomila si, že vůně pochází z jeho košile. Dychtivě mu uvolnila šňůry u krku a pozorovala, jak se mu hrud' zvedá a klesá lehkým dechem.

Cítila se najednou strašně rozpačitě, že mu rozepíná oblečení, když tu bezvládně leží. Jeho široký svalnatý hrudník už znala z jejich objetí. Nečekala však kudrnatý černý porost, jenž mu pokrýval horní část trupu. Dotkla se ho, a rychle rukou ucukla. Bylo to nesprávné, neslušné. A přece si nemohla pomoci a prožívala slast, že se ho dotýká, cítila sílu, jež vyzařovala z jeho očí, i když spal.

Pak si všimla rány.

Rukou si zakryla ústa, aby nevykřikla. V ohybu krku, kam Cromwellův muž vedl úder, zela veliká, rozšklebená rána. Zdálo se, že Kit má zlomenou klíční kost. Pravé rameno zaujímal nepřírozený úhel. Zасhlá krev ztvrdla do černých skvrn kolem rány s rozrytými okraji, v nichž zůstaly přilepené kousky látky.

Zvláštní vůně pocházela od hojivé masti rozetřené po ramenou, jež se leskla ve světle svíčky. Opatrně, aby se nedotkla rány, přejela Deanie špičkou prstu po vrstvě masti. Zblízka vypadala krupičkovatě a nečistě. Možná to bylo Cromwellovo dílo, jed, jímž se chtěl Kita zbavit.

Sáhla za sebe pro plášť a jemně setřela mast, jak jen to šlo. Trochu jí ulpělo v ráně. Nemohla ji odstranit, aniž by mu nezpůsobila bolest. Při mizerném světle svíčky si nebyla jista, zda utřela mast dostatečně. Na stole stála mísa s vodou, ale Deanie nechtěla riskovat a použít nepřevařenou vodu.

Znovu mu pohlédla do tváře. Ty bezbranné rysy ji naplnily vlnou odhodlání. Dříve se cítila nepochopitelně nerozhodná. Teď měla jasný cíl: uzdravit ho. Sklonila se k němu, hleděla na něj zblízka a políbila jej na tvář. Vousy ji škrábaly, kůže nepřírozeně pálila, ale ona měla příjemný pocit.

Čas ztratil na významu, když si k němu sedla, mumlala mu tichá slova a hladila vlasy. Jednou zahlédla, jak se mu pohybují svaly na krku, jako by mluvil, ale nevydal ani hlásku.

Nikdy se nestarala o nic důležitého. Teď byla potřebná, aby zachránila život nejúžasnějšího muže, jakého kdy potkala.

Dokáže to.

Z okna zahlédla, že obloha slabě zesvětlala. Černočerná barva se změnila ve světle šedou.

Do komnaty nahlédl Suffolk. Neslyšela jeho kroky, ale nevyskočila, když zaslechla jeho hlas.

„Slečno Deanie,“ řekl jí a přešel k posteli. „Měli bychom jet zpátky. Nestihli bychom se do svítání vrátit.“

Pohlédl na Kita a ránu na rameni.

„Zatraceně,“ sáhl mu na čelo. „Pálí, má horečku.“

„Já vím,“ tiše pokývala a nespouštěla oči z Kitova obličeje. Jeho levá ruka ležela vedle její. Zvedla ji ke rtům a přitiskla ke tváři.

Přejížděla si jeho prsty něžně po líci.

„Já vím,“ zašeptala a hlas se jí zlomil. „Nemůžeš mluvit, ale víš, že jsem tady. Já neodejdu, Kite. Nepůjdu pryč.“

Suffolk vycouval z místnosti. „Já jdu, slečno Deanie,“ řekl tvrdě. „Přejte mi štěstí. Než dorazím do Richmondu, musím si vymyslet nějakou povídačku pro krále a pro Cromwella.“

„Slečno Deanie, slečno Deanie!“

Ta slova k ní dolehla na okraji snu, hlubokého, pevného spánku. Hlas, jenž ji z dálky volal, měl podivný přízvuk. Napůl ležela na posteli a napůl seděla na židli. Chvilí si myslela, že usnula v hotelovém pokoji a že v televizi běží starý film s Elke Sommerovou, vedle jejíhož německého přízvuku zněli ostatní herci hloupě a obyčejně.

„Slečno Deanie, prosím, vzbud'te se,“ prosil hlas.

Cukla sebou, otevřela oči a uvědomila si, kde je. Královna Anna Klevská, čtvrtá žena Jindřicha Osmého, jí nejistě a váhavě třásla ramenem.

„Vaše Veličenstvo,“ zašeptala Deanie, nemotorně vstávala a současně se pokoušela uklonit, aniž by pustila Kitovu ruku.

Královna Anna udělala odmítavé gesto a pokynula Deanii, aby se znovu posadila. „Cítí se dnes vévoda lépe?“ Ve zlatém brokátu a drahokamech a s tváří lemovanou hranatým čepcem ve tvaru papírového draka vypadala královna exoticky.

Deanie pohlédla na postel. Uviděla to, co předtím. Barva Kitovy tváře vypadala v ranním světle ještě nepřírozeněji.

„Ošetřil ho můj vlastní lékař z Kleve.“ Královna sáhla Kitovi na hlavu. Deanie zadržela dech, přemožena královniným odérem. „Je to dobré. Horečka klesá,“ rychle pokývla.

„Vyšetřil ho lékař, Vaše Veličenstvo?“

„Ano, tady tu kost,“ ukázala královna na Kitovu klíční kost. „Byla zlomená. Když poklesla, kazila vzduch, jenž vchází a odchází z těla. Můj vlastní doktor Cornelius připravil balzám na ránu.“ Královna Anna to pronesla s výrazem, že je sama na sebe pyšná.

„Och, děkuji vám.“ Deanie pozorovala, jak se Kitova hlava na polštáři slabě pohnula. Už se chtěla zeptat, z čeho vyrobili mast, třebaže se bála odpovědi, když se královna rozhlédla po místnosti.

„Jsme tu samy?“ zašeptala a zašátrala nohou pod postelí. Díky těžkému hávu přitom nespadla.

Deanie přikývla a královna si k ní přitáhla druhou židli, jíž si dívka předchozí noc nevšimla.

„Engelbert je požádal, aby odešli, ale bojím se, že se vrátí.“

„Engelbert?“ zeptala se naprosto zmatená Deanie.

„Můj člověk, Engelbert. Z Kleve, když jsem byla malá.“ Ukázala rukou do výšky asi jednoho metru. Deanie si nebyla jista, zda výška představuje Annu jako děvče, nebo Engelberta jako dospělého muže. „Řekli mu, že zůstanou, ale Engelbert řekl ne. Oni nezůstali.“

Deanie se skoro zeptala, o čem královna vlastně mluví, když ji osvítilo. „Cromwellovi muži?“ Ztišila hlas. „Byli to Cromwellovi muži?“

Královna dychtivě přikývla. „Oni říkají: ‚My zůstaneme.‘ Engelbert je zná, když jsme sem přijeli poprvé. On ví, oni jsou muži Cromwella, ne muži krále. On říká: ‚Řekneme to králi.‘ A Cromwellovi muži odejdou.“

Deanie přejížděla palcem po hřbetu Kitovy ruky a přemýšlela. Jeho ruka byla silná a pevná. „Vaše Výsosti,“ zašeptala, „ten Engelbert je chytrý chlápek. Být vámi, držela bych si ho nablízku.“

„Ja,“ odpověděla královna a znělo to jako jo. „Engelbert je chlápek.“

Deanie vzhlédla, jen kousek od dychtivého královnina obličej. Královská nevěsta hleděla na Kita s neskrývaným zájmem. Širokou, plochou rukou se letmo dotkla jeho čela. „Je horečka méně?“

„Ano, myslím, že je,“ souhlasila Deanie. „Doufám.“

„Doktor Cornelius přijde brzy, bude pustit žilou.“

„Ne.“ Deanie se snažila udržet klid v hlase. „Opravdu si myslím, že to není až tak nutné. Přemýšlela jsem, že vyvařím obvazy ve vodě a vyměním mu na rameni ty zamazané hadříky.“

Královna mlaskla. „Doktor Cornelius ví všechno o věcech lékaře. Říká pustit žilou vévodovi. Poslal pro nejlepší lazebníky, oni budou pustit žilou vévody.“

„Lazebníci?“ vzchopila se Deanie. „Víte, ty vousy musí být pro Kita opravdu nepohodlné. Mohli by ho oholit. Tak budou mít co na práci a všichni budou spokojeni. Ano?“

Královna na ni pochybovačně pohlédla. „Doktor Cornelius říká, my budeme pustit vévodovi žilou.“

„Já říkám, že ho oholíme. Dohodneme se, Vaše Veličenstvo. Nechejte mě pět minut o samotě s lazebníky a já je přesvědčím, aby Kita oholili místo pouštění žilou. Fajn?“

Královniny oči se zúžily, ale rty se usmály. „Fajn.“

Deanie, stále ještě s úsměvem, obrátila svou pozornost na Kita. Královna sepjala ruce a strávila příští půlhodinu cvičením slov fajn a chlápek.

Znovu snil.

Jedině tak si to mohl vysvětlit. Zhluboka se nadechl a polkl, aby si ulevil od bolesti. Hlava ho bolela, ramena také, měl pocit, jakoby mu celé tělo pasírovali sítem.

Nad hlavou se mu stále vznášel rozhovor vedený hrdelními hlasy. Tentokrát mluvil jiný hlas, jemný, s dotekem smíchu. Ale ještě se nesmála. Přízvuk zněl nepochybně americky. Nepocházel ale ze severovýchodu, ale z amerického Jihu. Hlas vyražel samohlásky pronikavěji než Vivien Leighová v novém filmu Jih proti Severu. Vzpomněl si na všechna divadelní vystoupení slečny Leighové. Říkali jí kráska noci. Byla krásná, měla buclaté ruce, příliš buclaté na tak útlou ženu.

Na tváři ucítil jemné a drobné dlaně. A uslyšel zašeptání: „Nejdu pryč, Kite. Vím, že mě slyšíš, neopustím tě.“ Představil si něžný obličej smáčený slzami. Plakala pro něho?

Deanie. Ovšem. Jak mohl zapomenout?

Znovu se zhluboka nadechl a uslyšel, jak mu vzduch proudí do plic. Znělo to jako obrovské množství vzduchu, ale potřeboval pořád víc. Zdálo se, že ho nedokáže dost nabrat.

Na tvář se mu položily jiné ruce, tentokrát tvrdé a mužné. Ucítil známé škrábání a uvědomil si, že ho někdo holí. Zkusil promluvit, utvořit slova „Nepotřebuju oholit, potřebuju víc vzduchu!“, ale nešlo mu to.

Stalo se něco jiného. Slyšel Deaniin hlas, cosi naléhavě vymáhal. Pokusil se otevřít oči, ale zůstaly zavřené.

„Slibuji.“ V hlase jí zazněl smích a on si představil její smích a oči. Bože, tolik ji chtěl vidět.

„Fajn, pojďte sem,“ říkala. Zaslechl neurčité šoupání nohou na podlaze. Následovaly ji do jiné části místnosti, daleko od jeho postele.

Chvilí neslyšel nic. Pak se ozval cákavý zvuk vody v míse a zavržení židle. A zase nic. „Ooch!“ vykřikla

Musí jí pomoci. Co to ti barbaři provádějí? Jiný ženský hlas pravil: „Fajn!“

S největším úsilím otevřel oči. Chvilí mu trvalo, aby se soustředil. Svět se bláznivě kymácel mimo jakoukoli kontrolu, než něco uviděl. Pootevřenýma očima spatřil Deanii obklopenou pultuctem lazebníků. Jeden z nich třímal v silné ruce zahnutý nůž a v druhé Deaniinu štíhlou nohu.

Vypadalo to jako pohanská scéna zvířecí oběti. Zkusil nabrat dost dechu, aby zakřičel a dal jí možnost uprchnout, když najednou spatřil, jak pohodila hlavou a zasmála se.

„Ne, nedělám si legraci. Tam, odkud přicházím, si všechny dámy holí nohy. Nedovedete si představit jak se pak člověk dobře cítí.“

Klevská princezna přikývla. „Fajn. Muži říkají nepustit vévodovi žilou, držíte slovo. Fajn?“

V jejím hlase zazněla úleva, když Kit zavřel oči.

„Výborně. Nechte ho být a já jim dovolím, aby mi oholili nohy, kdykoli budou chtít.“

Části jeho osobnosti se chtělo smát této nestoudné ženě, jež uzavřela takovou smlouvu se členy lazebnického cechu. Naprostá odvaha její myšlenky ho potěšila.

Druhá jeho část, rozbouřená city, chtěla plakat.

Místo toho usnul.

KAPITOLA 9

„Jak to myslíte, že odešla?“ chtěl vědět král. Všechny stopy jeho dřívější dobré nálady zmizely.

Charles Brandon, vévoda ze Suffolku, se odmlčel, než se opět rozhovořil. Brunátný nádech královny tváře mu napověděl, že krále Jindřicha více rozzlobila nepřítomnost pohledné ženy než to, že se někde toulá.

„Vaše Výsosti, bála se, aby nepřenesla nemoc na svého nejmilostivějšího krále. Potom, co zde na Richmondu omdlela, její první myšlenka patřila královi zdraví. Poprosila mě, abych jí pomohl vrátit se rychle na Hampton, kde by mohla pečovat o svého bratrance. Chtěla uchránit Vaše Veličenstvo před nákazou.“

Z královského hrdla se vydralo hluboké zamručení. Panovník pohlédl na svůj kabátec, překrásně zdobený drahokamy. Měl ho na sobě kvůli ní, slečně Deanii. A ona je pryč. V prvním hnutí chtěl nakopnout psa, ale neměl žádného po ruce. Stál před Suffolkem s rozkročenýma nohama a mohutnými pažemi zasazenými v bok, jako by chtěl vévodovi ukázat svou panovnickou sílu.

Suffolkova slova si proklestila cestu k jeho mysli. „Měla tedy na paměti naše zdraví.“ Učinil prohlášení, jež nedovolilo Suffolkovi měnit jeho vysvětlení.

„Vpravdě měla,“ potvrzoval. „Viděl jsem Hamiltona na vlastní oči, Vaše Výsosti, jeho nemoc se nezdá být nakažlivá.“

Král jednou pokývl a velikými kroky, obrácen širokými zády k Suffolkovi, rázoval k oknu. Bříšky chodidel se odrážel s překvapivou lehkostí na muže jeho rozměrů.

„Jakou povahu má nemoc, jež zdržuje Hamiltona na Hamptonu? Měl vždycky pevné zdraví. Nepamatuji, že by se kdy poddal zranění nebo nemoci.“ Tón králova hlasu zněl lehce, ale přesto zkoumavě. Suffolk si uvědomil, že král má podezření, že jde o něco jiného než obvyklou nevolnost nebo potní nemoc.

Suffolka už dávno nepřekvapovalo, jak král dovedl odhadnout situaci. Přes všechno poplácávání po zádech a pompézní projevy zůstal král Jindřich bystrým znalcem povahy. Dokázal člověka ohodnotit po sebekratší konverzaci, a když se jednou rozhodl, jen zřídka svůj úsudek změnil. Pokud by ovšem změna názoru neprospěla jeho záležitostem, které mohly být jakékoli. V tomto okamžiku se chystal najít novou ženu. Suffolk z celoživotní tvrdé zkušenosti věděl, že nic neodchýlí Jindřicha z jeho cesty.

„Odjel jsem z Hamptonu dnes ráno, Vaše Veličenstvo, než se v domě probudili. Nevím, co tomu říkají doktoři, a nedosahuji jejich znalostí.“ Suffolk nezvyšoval hlas a bedlivě vážil slova. „Vím jen to, že slečna Deanie se v nyní těší výbornému zdraví a že včerejší mdloby nastaly možná z dlouhé cesty ve vedru poledního slunce. Dělá si starosti o krále a o svého bratrance.“

„V tomto pořadí?“ vyzvídal Jindřich.

„Doufám, Sire,“ klidně přitakal Suffolk. Chtěl říci Jindřichovi o Cromwellově podílu na Hamiltonově nemoci, ale kdyby to učinil, žádalo by to vysvětlení skutečného vztahu mezi slečnou Deanii a Hamiltonem. Snad král bude tolerovat tuto skutečnost později, až pomine jeho pobláznění slečnou Deanii. Ted' ne.

Jindřich se obrátil tváří k Suffolkovi a chystal se promluvit, když se rozletěly dveře. Do místnosti vtrhl Cromwell, pokrytý cákanci bláta a prachem cesty. Černý plášť se za ním rozevlál, když se hluboce uklonil.

„Vaše Výsosti,“ mumlal a teprve pak si všiml přítomnosti Suffolka. Cromwell mu pokývl, obočí tečkované skvrnami bláta. „Suffolku.“ Byl to spíše výraz všimnutí než pozdravu.

Suffolk zachoval zdvořilý výraz a spolkl nutkání obvinít Cromwella zde přímo před králem z rozkazu brutálně zbít Hamiltona a z vydírání slečny Deanie. Místo toho formálně pokývl. „Essexi.“

Král si založil paže. „Neslyšel jsem tě klepat, Essexi.“

Na prchavý okamžik přeběhla Cromwellovy široké rysy nejistota, slabý výraz zmatku. Posledních osm let jednoduše vcházel do královny komnaty bez klepání, zvláště když přinášel zprávy o naléhavých státních záležitostech. Nyní se mu dostalo pokárání, král ho zpražil za jeho chování, jež obvykle toleroval, jako nějakou kuchyňskou ficku.

„Nechtěl jsem odkládat dobré zprávy, Vaše Výsosti,“ prohlásil s větší důvěrou, než jakou cítil. Co král ví? Così v jeho postoji a jistém pohledu Cromwella varovalo. „Všichni biskupové, Winchester, Durham a York se shodli, že pro anulování sňatku je mnoho příčin. Bůh snímá požehnání z tohoto manželství a král bude určitě volný, aby si vybral ženu více vyhovující jeho představám, ženu, jež by nesla ovoce pro dobro říše.“

Místo žoviálního medvědího objetí nebo poplácání po zádech, jež Cromwell očekával a na něž se už připravoval, král mlčel.

„Dnes večer odjíždíme na Hampton.“ Zdálo se, že to Jindřich sděluje Suffolku. Vůbec nezavadil očima o Cromwellův obličej.

„Na Hampton, Vaše Výsosti?“ nevěřicně opakoval Cromwell. „Proč, vždyť jsme odtamtud odjeli včera?“

„Břítka úvaha, Essexi.“ Králův hlas zavadil o nepříjemnou strunu. „Vidím, že cestování neoslabilo tvoje duševní schopnosti. Včera jsme z Hamptonu odjeli, ale dnes večer se tam vrátíme.“

Cromwell stiskl rty a znovu se uklonil. „Výtečně, Vaše Výsosti. Nařídím členům domácnosti, aby...“

„Ne,“ řekl král bez hnutí. „Nemusíš se namáhat, Essexi. Věřím, že vévoda z Norfolku přípravy zvládne.“

„Norfolk? Ale, Sire, to byla vždycky moje povinnost.“ Cromwell polkl. „Norfolk neví, jak se to dělá.“

„Norfolk ty přípravy zvládne.“ Král mluvil tiše, ale nepochybně pevně.

Cromwell pod pláštěm zatáhl ruku v pěst. Rubínový prsten na ukazováku ho řezal do kůže a zanechal v ní rýhu, ale Cromwell to necítil.

„Vaše Veličenstvo.“ Cromwell se znovu uklonil a vycouval z místnosti. Cítil na sobě žhavé pohledy Jindřicha a Suffolka. Takhle neodejde, zastrašený králem a jeho samolibým vévodou. „Och, Sire.“ Cromwell vymrštil hlavu a tvář se mu rozprostřela do důvěrného znalého úsměvu. Často takhle ke králi mluvil, jako přítel k příteli. „A jak se daří slečně Deanii? Je milá královské chuti?“

Králův obličej zůstal netečný. Suffolk odpověděl: „Nevíte snad, co se stalo? Minulou noc jsem odvezl slečnu Deanii zpět na Hampton, aby tam mohla pečovat o svého bratrance Hamiltona.“

„Hamiltona?“ Cromwellův hlas pronikavě vysoko zatrylkoval, než se dostal pod kontrolu. „Vévoda z Hamiltonu není na Richmondu? Nevěděl jsem, že je nemocen.“

„Neříkáme, že je nemocen, Essexi.“ Suffolk sepal ruce za zády, aby jimi nepřiškrtil Cromwellův tlustý krk. Cromwellova malá očka uhnula, než odpověděl.

Jen jsem se tak domníval, Suffolku. Řekl jsi, že slečna Deanie pečuje o bratrance. Logicky jsem si odvodil, že je nemocen.“

„Přeji hezký den, Essexi,“ prohodil král bez obvyklé vřelosti.

Cromwell krotil svůj vzrůstající vztek na vlastní muže, Hamiltona a především na tu couru Baileyovou, a s rachotem opouštěl místnost. Přísahal, že za tohle ponížení někdo zaplatí. Uvidí kutálet se něčí hlavu a dobře se tím pobaví! Někdo tvrdě zaplatí za to, že si dělal blázný z Thomase Cromwella, hraběte z Essexu!

„Můj šašek, můj šašek!“ tleskala královna Anna s potěšením, když mladý muž metal kozelce. Rolničky na jeho střevících a čepici zvonily, když se

přetočil do stoje a roztáhl ruce, aby mu zatleskali. Královna se vesele usmívala a obrátila se k Deanii, která jí tiše seděla u nohou.

Seděly v královnině komnatě, hrály nekonečnou hru zvanou Černé kostky a pozorovaly muže metajícího přemety, kterého by bez váhání zaměstnal každý ředitel cirkusu. Deanie ale nemyslela na nic jiného než na Kita, ležícího stále ještě v bezvědomí v malé dusné místnosti. Doktor Cornelius jí nařídil, aby se od něj vzdálila, a slíbil jí, že bude o vévodu pečovat vlastníma rukama.

Toho se bála.

„Že je můj šašek fajn?“ Královna se snažila, co mohla, aby Deanii pobavila a odvedla její myšlenky od Kita.

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ pokusila se Deanie usmát. „Je opravdu k popukání.“

Královna zvedla vyškubané obočí a zachichotala se. „K popukání? Tu frázi si musím vzpomenout. Oblibuji si ji. K popukání.“

Engelbert, královnin osobní strážce, k nim přistoupil s podnosem malých koláčků. Královna si jich nabrala hrst a pak pokynula Deanii. „Celý den jste ani trochu nejedla,“ naléhala. „Vezměte si. Můj kuchař dělá speciality.“

Engelbert strčil podnos Deanii před oči. Ta je zavřela, aby se jí neudělalo špatně. „Ne, děkuji. Ale voní krásně, jako koblihy.“

„Koblihy?“ Zkoumala královna. „Co je to?“

„Malé kousky smaženého těsta. Prodávala jsem je v Nashvillu.“

Engelbert vypadal stejně zmateně jako královna. Teprve když jemně odstrčila podnos od svého obličeje, Engelbert pokývl a odešel.

Královnin osobní strážce byl malý muž s kulatou hlavou a nezvykle černými vlasy. Pohyboval se shrbeně, ale v tomto postoji by asi nesloužil nikomu, kdo by si jeho služeb výslovně nežádal. Jeho oddanost královně Anně byla mimo jakoukoli pochybnost. Protože královna Anna tak očividně vyznamenávala Deanii svým přátelstvím, Engelbert vzhlížel k Deanii se vzácným potěšením.

„Možná bys mohla kuchaři ukázat, jak se ty koblihy dělají, fajn?“ Královna se na dívku podívala s takovou dychtivostí, že ta si nemohla pomoci a musela se na ni usmát.

„Fajn,“ souhlasila, hlasem zastřeným vyčerpáním a obavami.

Akrobat se přivalil Deanii k nohám. Začal ji popotahovat za sukni a šklebit se jako opice. Královna považovala šaškovy šprýmy za veselé a i Engelbert se začal smát.

Akrobat se cítil povzbuzen a praštil Deanii do kolena. Polkla, aby jí z očí nevytryskly slzy. Toužila vrátit se ke Kitovi, sedět u jeho postele, i když si její přítomnost neuvědomoval. Místo toho musela snášet tohoto příšerného kejklíře, jemuž při každém pohybu kulaté hlavy zvonily rolničky.

Koutky úst jí poklesly a stáhly se do zasmušilého výrazu, jenž přesně zrcadlil její pocity. Královna potěšené zatleskala a obrátila se k Deanii, aby se s ní rozdělila o svou radost.

Najednou přestala tleskat. „Dost,“ obrátila se k metači kozelců, ten pokrčil rameny, odskákal a zasunul se pod stůl.

Deanie jen hleděla na své ruce, sepjaté na přepychové sametové róbě.

„Ty jít zpátky ke svému bratranci,“ nařídila královna. „Víš, kam on tady patří?“

Deanie zamrkala, zmatená královninou podivnou frází. Pak si uvědomila, že ji královna propustila a dovolila vrátit se dolů. Zalil ji pocit vděčnosti. Impulzivně popadla královninu velkou ruku a políbila ji.

„Děkuji vám,“ zašeptala. Vstala, a než opustila královninu komnatu, poklesla do nízkého pukrlete. Poprvé Deaniina poklona vyjadřovala její skutečné pocity a ne jen napodobení dvorských způsobů.

Deanie rychle vycouvala ke dveřím, a než odešla, znovu se uklonila. Královniným obličejem přešel náznak úsměvu. Přeměnil ji z nehezské ženy ve výjimečnou. Nebyla krásná, ale nesla výraz sympatické laskavosti.

Když Deaniina dlouhá vlečka zmizela v chodbě, naklonil se ke královně Engelbert. „Slečna Deanie je fajn chlápek.“ Královna zatleskala na akrobata, aby pokračoval.

Deaniiným očím chvíli trvalo, než přivykly na temnotu místnosti. Ačkoli neviděla přesně, kde se nachází postel, věděla, že v ní leží Kit. Cítila jeho přítomnost, jeho bytí.

Doktor ji minul v chodbě, ve vrásčitém obličejí měl vážný výraz. Doktor Cornelius mluvil anglicky lépe než zbytek Anniny domácnosti, ale stále bylo obtížné mu rozumět.

„Vévodovi je lépe, slečno,“ zazpíval. „Mnohem lépe po mé masti, mám dojem. Včelí křídla v ní pomáhají nejvíc. Jak přišel k těm ranám?“

Deanie mu neodpověděla. „Děkuji vám, doktore,“ zamumlala a spěšně odšustila ke Kitovi. Cítila na zádech doktorovy oči a uvědomila si, že bez čepce, s volně spadajícími vlasy určitě vypadá podivně.

V Kitově komnatě za sebou zavřela dveře a opřela se o jejich těžké dřevo, aby si srovnala myšlenky. Z pachu usoudila, že doktor znovu použil svůj odporný balzám. Už dříve měla neblahé tušení, že to udělá. V rohu místnosti složila pruhy čisté látky.

Pradlena ji považovala za bláznivou, když ji požádala, aby vyvařila obvazy, jakoby z nich připravovala vývar. Královna dovolila Deanii, aby v její domácnosti požádala, o co chce. Aby pro uzdravení jejího bratrance vévody udělali, cokoli si bude přát.

Deanie odhrnula závěs zakrývající jediné okno a nechala proudit do místnosti paprsky slunečního světla, aby Kita viděla. Chvíli stála a upřeně hleděla, jak nehybně leží v posteli.

I když jeho obličej vypadal nepřírozeně bledě, vyzařovala z něj síla. I ve spánku jí připadal smělý a nepopíratelně mužný. Sklonila se, sebrala čisté pruhy látky a opatrně, aby příliš nehlukla, se k němu vracela. Židle, na níž předtím seděla, stála pořád na stejném místě, napravo od postele.

Čelo měl chladnější a tváře už škrábaly novým porostem vousů. U postele stál džbán s vodou, rovněž převařenou udivenými sloužícími. Namočila cíp látky do vody a uvolnila Kitovi zdrhovací šňůru na lněné košili. Velmi jemně odstranila vrstvu balzámu; na hadříku zůstal tlustý povlak krupičkovaté masti.

Její ruce pracovaly mechanicky. Cítila podivnou netečnost, když pozorovala vlastní ruce, jak se tisknou ke Kitovým svalnatým ramenům, pak namáčejí čistou látku do vody a opakují pohyb. V těch pohybech cítila něco důvěrně známého a hleděla při práci na své ruce. A pak si vzpomněla.

Její matka. Když jí bylo osm let a měla spalničky, seděla matka u její postele jako teď ona a přikládala jí na tělo chladnou látku, namočenou v růžovém kalamínovém mléku proti svědivé vyrážce. Deaniiny ruce v paprsku světla vypadaly přesně jako matčiny. Proč si toho nevšimla už dřív?

Zaslechla ženský vzlyk a na okamžik se vytrhla. Uvědomila si, že slyšela vlastní hlas. Opatrně dokončila péči o Kita, osušila ránu a zakryla ji jeho bílou košilí. Nemohla ale přestat plakat, vzlyky ji téměř zalkly, jak podlehla trápení.

Plakala pro Kita, pro sebe, plakala pro matku.

Cítila bolestnou prázdnotu, podivné poznání, že se nikdy nevrátí domů ke všemu, co znala. Stiskla ruce do pěstí a zabořila tvář do pokrývky u Kita, jako by se chtěla ujistit jeho teplem a blízkostí. Vzlyky se z ní draly v přerývaném trhaném dechu, až zůstala vyčerpaná a ochablá.

Pak ucítila na rameni velkou a teplou ruku. „Šš,“ řekl hrubý a vyprahlý mužský hlas. Ruka jí stále hladila rameno, i když cítila, že se třese.

„Kite?“ Vzhledla a skoro se bála, že se jí to jen zdálo. Popotáhl nosem a maličko pootevřel oči, okoralé rty se roztáhly do mírného úsměvu. Ruku nechal na jejím rameni bez hnutí, jako by na ni zapomněl.

„Och, Kite,“ řekla tiše. Teprve teď si uvědomila, jak se bála, že se už neprobudí. Strach ji stále provázel, vznášel se nad každou její myšlenkou. Stále vypadal příšerně, ale alespoň byl při vědomí. „Jsi v pořádku?“

Hned jí došlo, jak hloupě se ptá. Chvilí nehnuté mlčel. Velmi pomalu pohnul rukou, položenou na jejím rameni, prsty se sevřely do pěsti a palec ukazoval vzhůru starým gestem, jež si nemohla s ničím splést.

„Mohu ti něco donést?“

Skoro nepostřehnutelně zavrtěl hlavou. S velkým úsilím otevřel oči, na světle podivně žhoucí. „Cromwell?“

„Odjel vyřídit nějakou záležitost pro krále. Suffolk všechno ví, Kite. Pomohl mi dostat se sem zpátky k tobě.“ Odhrnula mu z čela pramen vlasů. „Klesla ti teplota.“

Neodpověděl, oči se mu zavřely vyčerpáním. Vzala novou látku, namočila ji ve vodě a přiložila ji k jeho suchým rtům.

„Musíme si promluvit,“ řekl.

„Teď ne, Kite. Potřebuješ si odpočinout.“ Vsunula mu ruku do dlaně. Překvapila ji síla stisku jeho prstů.

„Brzy,“ zamumlal. „Brzy.“ Pak usnul.

Najednou se cítila vyčerpaná, víčka ji začala tížit. Zívla, položila hlavu vedle něho, ruce měli stále spojeny. Poprvé za dlouhou dobu usnula klidně a spokojeně.

Královna hleděla z okna, zbytky jídla zůstaly na podnose. Na dvoře pod sebou zahlédla dva kurýry sesedající z koně. Jejich zelenobílé tuniky označovaly, že jsou královými posly.

O několik minut později vstoupil do královniny komnaty Engelbert. „Král se vrátí během hodiny, Vaše Výsosti.“

„On se vrací?“

„Ano.“ Engelbert nemohl skrýt vzrušení. Třeba je králův náhlý návrat známkou dobrých zpráv pro jeho paní. Možná velký anglický vladař konečně uvidí královnu Annu jako skvost, za nějž ji považovalo celé Klevsko.

Královna se zasmála. „Děkuji, Engelberte. Budeme připraveni uvítat Jeho Výsost.“

Engelbert přesně věděl, co je třeba udělat, a opustil místnost s hlubokou poklonou. Za jedinou hodinu muselo být hotovo mnoho věcí, a on už si jednotlivé úkoly rovnal v hlavě. Mířil do kuchyně, na rtech měl připraven pokyn pro kuchaře Scholsenberga, když ho zastavilo mladé páže.

„Pane Engelberte,“ hlásil mladík s obavami v pobledlém obličeji. „Za vodním příkopem čeká půltucet lazebníků. Říkají, že přišli za slečnou Deanií, pane. Taktéž i ostatní členové jejich cechu sem vážili cestu. Co jim mám říci?“

„Slečna Deanie?“

Engelbert poslal hochy pryč: „Jdi, mladý muži. Král přijede do hodiny.“

„Lazebníci jsou nanejvýš neústupní, pane.“ Chlapec se přemáhal, aby se nerozplakal.

„Uved’ je ke slečně Deanii. Je dole s vévodou.“

Chlapec pokývl a běžel oznámit neklidným členům cechu, kde slečnu Deanii najdou. Když k nim dorazil, zjistil, že je jich už devět, a podivil se, proč slečna Deanie potřebuje polovinu lazebníků z celé země.

Zdravou rukou se ji pokusil přitáhnout blíž a vdechoval svěží vůni jejích vlasů. Ve spánku povzddechla a natáhla se vedle něho v malé posteli. Ve

spaní si přesunula hlavu z jeho zraněného ramene na zdravé. Bolest, jež mu tím způsobila, jej probudila, ale rád zůstal vzhůru, potěšen, že ji má vedle sebe.

Kit zvedl hlavu a zkoumal pokoj. V hlavě mu hučelo a musel se zhluboka nadechnout, aby se nedávil. Tuto místnost neznal. Z úhlu, v jakém z okna dopadalo světlo, i z malých rozměrů místnosti usoudil, že patří k malým komnatám používaným pro sluhy. Dobře. Z tohoto místa může zmizet nepozorovaněji než z místností nahoře, kde se pořád něco dělo.

Pohlédl na Deanii. I ve spánku vypadala vystrašeně. Pokusil se jí uvolnit tkanice živůtku, aby jí udělal pohodlí, ale pod ním nahmatl plátěný korzet. Nemělo smysl rozvazovat tkanice, protože korzet by stejně zůstal pevný. Políbil ji na čelo a zavřel oči.

Už ho skoro přemohla dřímota, když mu klapající boty v chodbě otevřely oči. Cítil, jak Deanie ztuhla. Objal ji pevněji.

„Kite?“ zašeptala, neschopna skrýt hrůzu v hlase.

„Bud' zticha,“ pokynul jí hrubým skřehotavým hlasem. Rty se dotkl jejího čela. Trochu se uklidnila.

Dveře se rozrazily. I ve slabém paprsku světla oba poznali mohutnou postavu Thomase Cromwella.

Hrabě z Essexu jediným pohybem rozhrnul závěsy. Deanie a Kit zamžourali před sluncem.

„Vy jste se mi vzepřela,“ vyštěkl Cromwell s nekontrolovaným hněvem. „Oba jste se mi postavili na odpor. Teď za to zaplatíte.“

Do místnosti vstoupil tentýž pochop, jenž nedávno zranil Kita. V jeho tváři se zračilo spíše vzrušení než hněv.

Kit začal vstávat, ale Deanie si sedla dřív. „Nepostavili jsme se proti vám, pane Cromwelle,“ začala. „Chtěla jsem se jen přesvědčit, že je o Kita dobře postaráno. Vráťím se s vámi na Richmond, pokud mě o to žádáte.“

„Ženská bláznivá!“ zasyčel. „Král sem dorazí každou chvíli. Velmi ho zarmoutí, až se dozví o vévodově smrti. Slečna Deanie pak bude balzámem na jeho zraněnou duši.“

„To vy jste blázen!“ odpověděla chladně Deanie. Kit, jenž chtěl cosi říci, se užasle zarazil. Takový tón řeči u ní neznal, nevěřil, že by byla schopna takové tvrdosti. „Myslíte, že se stanu královou milenkou, aniž by Kit zůstal živ a zdravý? Na to zapomeňte. Jestli se ho jen dotknete, můžete si hledat pro krále jinou ženu.“

„Pak zemřete také,“ pevně zazněl Cromwellův hlas. Jen v jeho očích, jimiž se letmo dotkl Kita, zableskla nejistota.

„Fajn.“ Pokrčila rameny a vstala.

„Ne!“ Kit se zvedl na jednom lokti, rty mu zbělely bolestí. „Nech jí být, Cromwelle. Se mnou udělej, co chceš, ale jí se nedotýkej.“

„Jestli se ti cokoli stane, je mi jedno, co bude se mnou.“

„To je bláznovství.“ Cromwell se otočil k jednomu z pochopů, už zvedal prst, aby mu dal příkaz, když se chodba zaplnila klapavými kroky. Dovnitř nakouklo mladé páže.

„Slečno Deanie? Mám tu přes tucet lazebníků, všichni přišli na vaši žádost. Mám je uvést?“

„Tucet?“ Cromwellova malá očka se zavrtala do chlapce.

„Inu, pane, ještě se k nim připojilo několik dalších. Rozneslo se, že slečna Deanie velmi často potřebuje lazebníky, a tak přišli z celé Anglie na Hampton. Nevím proč, ale během hodiny přijdou ještě další.“

„Och, pošlete je sem!“ Pod Deanií podklesla kolena a sedla si na roh Kitovy postele. Uchopila jeho ruku. Jen z toho, jak studenou a vlhkou dlaň měla, poznal, jak se bojí.

Cromwell a jeho muži vycouvali, z komnaty je vytlačil podivný houf mužů všemožného stáří a vzrůstu. Všichni si nesli kabely.

„Ještě jsem s vámi neskončil,“ zamumlal Cromwell.
Ale Deanie ho neslyšela. Vybírala si lazebníka, jenž jí podruhé za dvanáct hodin oholí nohy.

KAPITOLA 10

Deanie se jen těsně vyhnula čelní srážce s královním šaškem, když vklouzla do velkého sálu. Střevíce měla ještě zamáčené od osmnácti lazebníků, kteří se střídali v holení jejích nohou. Kůže ji svědila. Jeden z lazebníků si udělal ostudu, když ji náhodou škrábl do nohy, a další trucoval a hořce si brumlal, že dorazil příliš pozdě a už se na něho nedostalo.

Když oznámili příjezd krále, Deanie se plnou rychlostí vyřítla z pokoje. Poslední, co zahlédla, bylo, jak Kit nabízí zklamaným lazebníkům, že mohou oholit nohy jemu, ale to jim nepřipadalo zábavné.

Deanie se zařadila vedle rozesmáté Kateřiny Howardové a Cecílie Garrisonové a klesla do nejhlubší poklony, jakou jí dovolily ztýrané nohy. Zahнала myšlenky na to, co se mohlo stát, kdyby Cromwella nevyrušili nedočkaví lazebníci. Když vzhlédla, spatřila Cromwella, zírajícího na ni přes celý sál. Norfolk a Suffolk stáli za králem, Norfolk zamračený a zasmušilý, Suffolk se smál. Oči mu zazářily na Deanii a tázavě zvedl obočí. Pokývla s malým úsměvem a jeho to zřejmě potěšilo. Než sklopila pohled k zemi, Suffolk na ni mrkl.

Královna zdravila své poddané s opravdovou noblesou a elegantně se pohybovala po manželově boku. Na rozdíl od Deanie a ostatních anglických žen nosila královna sukni ukončenou jen lemem, bez ošidné vlečky, s níž se Deanie při každém otočení obávala, že se do ní zamotá. Deanie tak nadchly královny sukně, v nichž se dalo pohodlně chodit, že si objednala něco podobného u dvorního krejčího pana Lockeho. Pana Lockeho její žádost překvapila, většina ostatních dvořanů se královním nemoderním cizokrajným róbám vysmívala. Nakonec ale souhlasil. Za týden mohla Deanie plout po pokoji, aniž musela při každé změně směru odkopnout sukni.

Král pokukoval po elegantních hlavách, jako by někoho hledal. Jeho drahokamy bohatě zdobený kabátec blyštivě svítil a z prolamované látky vykukovaly ostrůvky zářivě bílého plátna. Královna sledovala jeho pohled se zřejmou vážností a spíše ustrašeně. Deanie zatoužila, aby mohla královnu vzít za ruku a ujistit ji, že všechno v této cizí zemi bude dobré. Sama cítila z nepředvídatelného dvora podobnou úzkost. Obě trpěly rozmary nestálého panovníka a jeho dravých dvořanů.

„Ach! Tady je.“ Král mrštně protáhl svou mohutnou postavu davem k Deanii. Královna ho spěšně následovala. Obličej měla částečně zakrytý diadémem a poloprůhledným závojem. Jindřich podal Deanii zavalitou ruku s rovně zastřiženými nehty. Nemohla jinak, než ji stisknout.

„Slečno Deanie.“ Poprvé si všimla, jak znělý a ve středních polohách zvukný má hlas. „Velmi nás zajímá zdraví našeho nejoblíbenějšího poddaného, vévody z Hamiltonu. Jak se vynachází?“

V králově otázce nezazněla ani dvoj smyslnost, ani chlípnost. Deanie z ní cítila jen opravdovou starost. Královské oči ji poprvé nesjížděly od hlavy až k patám a zase zpátky.

„Mnohem lépe, Vaše Výsosti,“ odpověděla. „Určitě díky tomu, jak se královna o Kita - tedy vévodu - výborně stará. Poslala k němu vlastního lékaře a seděla u jeho lože, než jsem se vrátila.“

Deanie mluvila se skloněnou hlavou, nechtěla vidět královu nelibost, když chválila královnu. Ale cítila, že je to nezbytné. Král neměl potuchy, jak obratný řečník a diplomat před ním stojí.

Pomalu zvedla oči. Král se tvářil zmateně. „Královna? Ošetřovala Hamiltona?“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ dodala rychle Deanie. „Královna byla ke mně i k Hamiltonovi nanejvýš laskavá.“ Deanie chtěla vysvětlit víc, ale instinktivně pochopila, že král není připraven na tak štědrú chválu královny Anny a snese jí najednou jen trochu.

Král se zamračil a vrhl na královnu postranní pohled. „Jsme nanejvýš potěšeni,“ oznámil všem v sále a Anně zvlášť. „Jsme nanejvýš potěšeni,“ opakoval. „Hned Hamiltona sám navštívím.“ Pak poplácal Deanii po ruce a připojil se ke své ženě.

I přes celý rozlehlý sál cítila Deanie nenávistný Cromwellův pohled.

Čekala už dost dlouho.

Ten zatracený orolnickovaný královnin šašek zas metal kozelce po podlaze, aby si užil pozornosti přítomných. Deanie stiskla zuby a přemýšlela, kdy konečně bude moci opustit sál a jít dolů ke Kitovi. Konečně jí královna pokynula. Směla odejít.

Opět běžela chodbami, stejně jako před několika hodinami, když se doslechla o králově příjezdu. Střevíce jí klouzaly a šaty si držela v hrsti mezi nohama, aby se dostala ke Kitovi co nejrychleji. Chytila se za klenutý vchod, aby se neudeřila o stěnu a dala se chodbou. Bez dechu si odfukovala z očí vlasy, když vrazila do Kitova pokoje.

„Uf!“ vyrazila ze sebe, těžce dýchala a přirazila za sebou dveře. „Tomu říkám banda vejtahů, nebo spíš vytahaných kabátů.“

Komnata vypadala prosvětleněji než předtím, zářilo v ní alespoň deset tlustých žlutých svící. Pak uviděla Kita.

„Ahoj.“ Usmála se na něho, nadevše potěšená, že ho vidí sedět. „Už lazebníci konečně odešli?“

„Ovšem, a nechali nás tu o samotě.“ Zvučný hlas patřil králi Jindřichovi, jenž seděl ve stejné židli, již ona opustila.

„Vaše Veličenstvo,“ uklonila se, zneklidněna přítomností krále. Viděla, jak odešel z velkého sálu a pokynul hlavou skloněným poddaným. Předpokládala, že odešel do svých komnat.

„Prosím, slečno Deanie, žádné fanfáry.“ Král pokynul k druhé židli. „Jsme mezi přáteli.“

Po malém zaváhání klesla do židle a ruce sepjala na klíně. Všichni tři se navzájem prohlíželi a náhle nastalo nepříjemné ticho. Deanie se přiměla k hovoru.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Kita. Kit současně odpověděl: „Je mi mnohem líp.“

Král se spokojeně usmíval. „Slečno Deanie, můžete nám podat ten kousek papíru, který leží u vašich nohou?“

Zmateně koukla dolů. Vedle nohy židle ležel béžový pergamen, složený do obdélníkového tvaru. Sáhla pro něj a podala jej králi.

„Vaše Veličenstvo, nemyslím...,“ začal Kit. V hlase mu zazněl podivný tón, jenž nepocházel z vyčerpání, ani ze zranění či nemoci. Očima se zaklesla do těch jeho a tvář se jí zamračila tázavým výrazem.

„Kdepak, Kite.“ Král se smál. „Viděla už tvoje sestřenice tenhle trik? Slečno Deanie, tohle je neskutečně mazané. Ukaž nám, co to dělá. Vévoda vždycky najde něco, čím nás pobaví. Ukaž nám to, Kite.“

Podal pergamen Kitovi. Chvilku Kit nedělal nic, jen se opřel o polštář a zavřel oči. Deanii to polekalo.

„Kite, cítíš se dobře?“ Dotkla se jeho čela, ale kůže byla chladná.

„Ukaž nám ten trik,“ opakoval král se známou netrpělivostí.

Kit se zhluboka nadechl a pohlédl na pár okamžiků na Deanii. Nesmál se, ale prohlubně v tváři se mu zvětšily jakoby vyčerpáním. Pak, aniž od ní

odvrátil pohled, začal papír skládat, znovu a znovu, do plochých trojúhelníků.

„Ha! A teď to nech letět, Kite!“ Král vypadal jako dítě a radostně tleskal rukama. „Jak tomu vlastně říkáš? Jak bylo to slovo, Kite?“

Jediným pohybem poslal Kit papír do vzduchu. Vznese se do vzduchu a zakroužil Deanii do klína. Deanie na něj nevěřícně hleděla, ruce se jí začaly třást.

„Vaše Veličenstvo, říká se tomu,“ řekl Kit bezbarvým hlasem, „letadlo.“

„Ano!“ zaburácel Jindřich. „Letadlo! Naprosto důmyslné.“

Deanie chvíli myslela, že se jí udělá špatně. Barva jí zmizela z tváře a nahradila ji mrtvolná běloba. Jediný zvuk, jenž slyšela, bylo bušení vlastního srdce.

„Slečno Deanie, nebojte se,“ upokojil ji král, když si všiml její náhlé bledosti. „To není černá magie ani čarodějnictví. Vévoda zná mnoho zázraků techniky, jedinečných ve světě vědy.“

„Papírové letadlo,“ řekla hloupě.

Zvuk klepání na dveře prorazil vzduch. Jeden ze starších komorníků vstoupil s vážnou tváří do místnosti. „Vaše Výsosti.“ Uklonil se. „Hrabě z Essexu vás žádá o slyšení. Jedná se o nanejvýš důležitou záležitost, Sire.“

„Cromwell pro nás poslal?“ udivil se král, na papírové letadlo zapomněl. „Bože, jak rád ho uvidím padnout.“ Žoviální panovník zmizel. Král se zlostně postavil na nohy a nestaraje se o Kita a Deanii, opustil pokoj dvěma odrazy silných nohou. Sluha, jenž následoval kroky svého pána, se přikrčil strachy a vyrazil za ním.

Deanie hleděla přímo před sebe, v hlavě zmatek.

„Chtěl jsem ti něco říci, Deanie,“ jemně k ní promluvil Kit. Neodpověděla a on pokračoval. „Narodil jsem se v roce 1917 v Kentu. Můj otec byl zabit ve světové válce a matka vychovávala mě a moji starší setru Kateřinu. Posloucháš?“

Polkla. Natáhl k ní ruku a ona ji slepě stiskla. Ruka se jí třásla.

„Jak ses sem dostal?“ její hlas zněl podivně prázdně.

„Bludištěm. Deanie, v tom bludišti je nějaká tajemná síla, která umožňuje přenést se v čase. Zkoušel jsem se vrátit zpět do své doby. Kdykoli mám tady na Hamptonu příležitost, jdu do bludiště a doufám, že znovu najdu vchod. Když jsem tě potkal, zkoušel jsem se dostat zpátky domů.“

S hlubokým povzdechem na něj pohlédla. „Z jakého roku jsi?“

Jeho mozolnaté prsty obalily její. „Přišel jsem sem v roce 1940 a teď jsem tady deset let.“

Pomalu ji k sobě přitáhl a objal ji zdravou rukou. Mechanicky se k němu přitiskla s rukama složenýma, jako by se chránila. Dlouho neříkala nic, jen zavřela oči a hlavu mu opřela o hrud'. Hladil ji po hlavě konejšivým hypnotizujícím pohybem.

„Jak se ti to stalo?“ Její hlas zněl klidněji.

Zvedla hlavu. Kit se zhluboka nadechl. „Byl jsem pilot Královského letectva. Měl jsem naposledy letět, bránil jsem Anglii před invazí zatracené Luftwaffe. Čekali jsme, až se k nám přidají Yankeeové. Přidali jste se?“

„Ano,“ zamumlala do jeho košile. „Ale dějepis není moje silná stránka.“

„Dějepis?“ Cítila, že se směje. „Jemine, cítím se tak starý. Hitler prohrál, vid’?“

„Och, jistě. Zastřelil se v bunkru na konci války. Byl pak už naprostý cvok.“

„Vždycky byl blázen.“ Kit pohlédl na strop, na třepotavé tvary, jež načrtlo na dřevu světlo svíček. „Pamatuješ se, ve kterém roce válka skončila?“

Deanie chvíli přemýšlela a Kitova ruka se začala do pěsti, než odpověděla. „Bylo to v roce 1945. Když jsem odjížděla, zrovna byly oslavy padesátého výročí.“

„Můj Bože!“ Kitova ruka se napjala. „Jak jsme to přežili? V roce 1940 jsme byli skoro na dně.“

Zůstali zticha, každý ponořen do vlastních myšlenek.

„Tys byl pilot?“ zarachotila do ticha Deaniina otázka.

Přikývl.

„To ses musel příšerně bát.“

Poprvé se jí zdálo, že ji neslyší. Konečně promluvil hrubým i tichým hlasem: „Když jsem přišel sem, většina mých kamarádů byla po smrti. Kluci, se kterými jsem chodil na univerzitu, do jednoho správní chlapi. Nevím, proč jsem přežil, proč já žiju a oni ne. Pořád se mi po nich stýská. Ještě se nenarodili, a už mi chybějí.“ Odkášlal si, Deanie mlčela. „Proto to pro mě bylo relativně snadné, když jsem sem přišel. Rytířské klání není nic ve srovnání s bojem na nebi. Zřejmě jsem si získal krále tím, že jsem zápasil bezohledněji a riskoval ještě víc než on.“

Deanie zvedla ruce k očím a protřela si je, jako by se snažila vnést smysl do vlastních neuspořádaných myšlenek. „Věděla jsem, že jsi jiný než ostatní,“ řekla konečně. „Hned od začátku jsi přijal příběh, odkud jsem přišla. Teď mi to dává smysl, alespoň vím, proč jsi byl ke mně tak laskavý.“

„Laskavý jsem byl, protože jsem rozuměl tomu, co prožíváš.“

„Och.“

Usmál se. „Nejdřív to byl tenhle důvod. Skoro hned mi došlo, že tě - no, že tě mám pořád víc rád.“

Pozvedla hlavu a přejížděla mu rty po bradě. „Opravdu?“ zeptala se a pokoušela se odehnat prosebný tón ze svého hlasu.

Natočil si k sobě její tvář. Zavřela oči, toužila ucítit na svých rtech jeho. Místo toho ji roztěkaně políbil na čelo. „Řekni mi, co se přesně stalo, když jsi sem přišla bludištěm?“

Překvapeně otevřela oči a hleděla na něj. „Myslela jsem, že jsem ti řekla všechno.“

„Od začátku, Deanie. Možná nás díky tomu napadne, jak bychom se mohli dostat zpět.“ V jeho hlase zazněl dychtivý tón plný naděje.

„Tak jo... nech mě přemýšlet. Filmovali jsme videoklip a já jsem vešla do bludiště.“

„Ty jsi sem přišla na jaře, já se sem dostal 11. září 1940.“ Čelo mu zvrásnilo myšlenky. „Možná je na jaře slunce stejně daleko od země jako na podzim. Kolik bylo hodin?“

„Krátce před západem slunce. Chystali jsme se ten den skončit, protože jsme stejně ztratili nejlepší světlo.“

„U mě to bylo úplně stejné,“ pokýval hlavou a jeho ruka jí znovu hladila vlasy. „Měl jsem se vrátit na leteckou základnu. Najednou slunce osvítilo brýle, které jsem držel v ruce.“

„A já jsem nesla láhev s kolou,“ dodala vzrušeně Deanie. „Udělalo to modrobílé čáry, připomínající trojúhelník?“

„Přesně! Bylo to rozložené světlo, ale vypadalo skoro jako živé.“

„Chtěla bych vědět, jestli by se mohla přihodit stejná věc, kdybychom tam šli při západu slunce.“

„Ty jsi přišla na jaře, já jsem dorazil na podzim.“ Mluvil tiše, jako by nahlas přemýšlel. „Jestli má roční doba a postavení slunce nějaký význam, můžeme jen doufat, že zastihneme stejné uskupení.“

„To si musíme pospíšet, Kite. Brzy bude léto, jestli to nestihneme teď, budeme možná muset čekat až do podzimu na další pokus.“

„Nemůžeme čekat,“ varoval Kit. „Celý dvůr bude rozeštvaný a možná bychom nepřežili.“ Deanie zvedla hlavu. „To by mohlo vyjít.“

„Ale jestli to vyjde, nemáme žádnou záruku, že se přesuneme do našeho času. Já jsem přišel z roku 1940 a ty z doby o půl století později. Bůhví do jakého roku se dostaneme.“

„Možná bychom měli zůstat tady,“ uvažovala tiše.

„Och, k čertu,“ mumlal. „Cromwell se nás chystá zabít, král tě chce za milenkou a každou chvíli někdo z nás může chytit nějakou chorobu nebo být obviněn z čarodějnictví.“ Pohlédl na svoje rameno, které začalo pulsovat palčivou bolestí. „Musíme opustit Anglii, Deanie. Nemůžeme tady zůstat, začíná to tu být příliš nebezpečné. Možná bys mohla utéci sama do Španělska. Já bych přijel za tebou.“

„Ne,“ odpověděla s konečnou platností. „Zůstanu s tebou, Kite.“ Neodpověděl, a to ji zmátlo. „Koneckonců byl jsi mi tak, ehm, nápomocen. Bylo by ode mne hnusné, kdybych od tebe utekla.“

„Nemusíš zůstat z pocitu povinnosti.“ Jeho hlas zněl přiškrceně. „Nemusíš mi nic oplácet.“

Přestal mluvit i hladit jí vlasy. Ruka kolem jejích ramen se napjala, jakoby se jí zdráhal dotknout.

Polkla a pohlédla na svou dlaň odpočívající na jeho hrudi. Špičky prstů jí ztvrdly léty hry na kytaru, ale výjimečně citlivě vnímaly každý jeho pohyb. Zdálo se, že přestal dýchat. Pod hlavou cítila, jak mu těžce buší srdce.

Ohromná bolest jí sevřela hrdlo a hrozila, že ji uškrtí svou silou. Proč takhle jednala? Proč byla ke Kitovi i k sobě tak neupřímná?

„Kite,“ šeptala a hlas se jí zakolísal. „Lhala jsem.“

Cítila, jak na ni mrkl, ale do tváře mu neviděla. „Proč jsi lhala?“ Mluvil tiše, dechem jí čečral vlasy.

„Lhala jsem, protože jsem ti neřekla pravdu.“

Povzdechl, trocha napětí z něj ustoupila. „To je obvyklá definice lži, Deanie. V čem jsi mi lhala?“

Obrátila hlavu k jeho prsům, vdechla jeho známou vůni, vnímala jeho košili i svaly na hrudi a z jeho tepla čerpala odvahu,

aby promluvila. „Nechci odejít bez tebe, protože tě miluju.“

Oba na chvíli zůstali bez hnutí. Deanie se schoulila, čekala, že ji odstrčí, nebo, což by bylo ještě horší, že se začne smát. Rukou svírala vši silou jeho košili v obraně proti jakékoli jeho reakci. Každá vteřina plynula přehnaně dlouho, v pomalé agónii očekávání.

Pomalu, váhavě, si dovolila vzhlednout. Jeho rty zůstaly sevřené, nápadně prohlubně v tvářích mu dodávaly drsný, nelítostný vzhled. Oči hleděly přímo před sebe, v jejích jasných hloubkách se zrcadlil vysoký lesk. Pomyslela si, že ji třeba neslyšel, a na prchavý moment se uklidnila. Pak si všimla, že mrkl.

Z pravého oka mu ukápla jediná slza.

Cestovala mu po lícní kost, a když se k ní obrátil, spadla jí na ruku.

Jeho slova splynula v jediném dechu. „Můj Bože, Deanie, jak tě miluju.“

S těmi slovy jeho rty přilnuly k jejím a na zádech ucítila jeho rozevřenou ruku. Překvapením se jí zamotala hlava a ucítila podivné teplo, jež jí vířilo v útrobách. Kitovy rty, o jejichž doteku snila už ve chvíli, kdy je poprvé spatřila, se tiskly k jejím se sladkou naléhavou touhou. Posunul se, přenesl skoro celou váhu na nezraněné rameno a jak se pohnul, dotkl se jazykem jejích zubů. Ve výbušném záchvatu vášně cítila jeho jediný křivý zub, zářící nedokonalost, jež ji neustále pronásledovala.

Odtáhl se a hleděl na ni. Pramen jejích vlasů mu padl před tvář. Jemně ji odstrčil. „Deanie,“ pravil tiše.

Otevřela oči, hleděla s touhou, nevnímala.

„Deanie, to nemůžeme.“

Také on těžce dýchal a čelo se mu lesklo potem.

„Co?“ zeptala se nejistě.

Zasténal a přitáhl ji znovu k sobě. Natáhla se k němu, aby znovu políbila ta úžasná ústa, a on se zasmál.

„Deanie, každým okamžikem sem může neohlášené vstoupit král nebo Cromwell.“ Polkl.

To ji zarazilo. Nemohla zvládnout nedobrovolný třes. Rukou ji hladil po paži.

„To teď není důležité, Kite. Cromwell a všichni ti chlapi jsou pro mě tak daleko.“

„To je nebezpečný způsob myšlení.“ Jeho oči sklouzly na její.

„Já jen chci zůstat napořád u tebe.“ Vzdechla s letmým úsměvem na tváři.

„Prosím, poslouvej mě. Nyní je naléhavější než kdykoliv jindy rozhodnout se, co budeme dělat. Možná budeme moci zmizet dnes v noci. Jestli utečeme na statek Hamilton, můžeme získat čas. Mám tam své lidi, sloužící, kteří jsou mi věrní.“

„Je ti natolik dobře, abys mohl cestovat?“ Deanie stočila pohled plný obav na jeho rameno. Když je spatřila, okamžitě vyskočila z postele a sáhla pro čistou látku. Jejich objetí způsobilo, že rána začala znovu krváčet.

„Je mi dobře.“ Jeho zdravá ruka zůstala otevřená jako předtím, ale když si všiml ramene, zamračil se. „Zatraceně.“

Namočila látku do vody a přitlačila ji k ráně, aby zastavila krvácení. „Jak daleko je na hamiltonský statek?“

„Asi padesát mil,“ připustil.

„Výborně. Jak se tam dostaneme? Poletíme tvým papírovým letadlem?“

Zazubil se. „Kdybys jen věděla, jak nádherně to zní, když říkáš letadlo. Och.“

„Promiň.“

Pak se přestal smát. „Ty musíš odjet napřed, Deanie. Já ještě nemohu cestovat. Byla by hloupost pokusit se cestovat tak daleko s tím rozseknutým ramenem.“

„Ne,“ rozložila vlhký hadřík. „Nechci být od tebe odloučena.“

„Ani já od tebe. Ale možná je to jediný způsob, jak se odsud dostat. Ale stejně to nemusí vyjít.“

„Mám takový strašný pocit, že když se rozdělíme, už se nikdy nesetkáme.“

Chvilí přemýšlel. „Myslím, že Suffolk zná španělského vévodu, a já se zase znám s některými diplomaty ze dvora královny Kateřiny, kteří se vrátili do Španělska. Nechci tě brzdit, a kdybych krvácel cestou přes celý kontinent, nedostali bychom se dost daleko, abychom se mohli cítit bezpečně.“

Jejich oči se setkaly. Vzala ho za ruku. „Nikdy tě neopustím,“ prohlásila přesvědčeně. „Myslím, že bychom měli zkusit bludiště.“

Zdá se mi, že bychom měli vyrazit z toho křoví i zpáteční lístek.“

Smál se a Deanie těžce polkla. I zraněný a uzdravující se z nemoci byl naprosto fantastický. Hlas měl znělý, podmanivý. „Tak tedy bludiště.“

„Myslíš, že je tam ještě ta láhev od koly?“

„Asi ano. Od doby, kdy Anně Boleynové stali hlavu, tam sotva kdo zajde. Lidé si myslí, že je to tam očarované.“

„A skutečně je.“ Jediným pohledem sklouzla na jejich propletené ruce. Zdálo se, že do sebe perfektně zapadají. „Co když skončíme v nějakém podivném čase?“

„Deanie, upřímně řečeno, kdekoli jinde nám bude lépe. Myslím, že se můžeme dostat jen dopředu, protože bludiště je jen deset let staré. Když jsem sem přišel, zrovna je založili. Kamkoli dál se pohneme, všechno bude dobré.“

„Co když nenajdu láhev? Máš pořád ještě ty brýle?“

„Ach. Brýle. Ovšemže je pořád mám, na hamiltonském statku. Léta jsem je nosil s sebou, využil jsem každé příležitosti, abych vkročil do bludiště. Pořád jsem se tam vracel, s brýlemi nebo bez nich. Hnala mě tam asi síla zvyku. Možná že jsem nikdy nechtěl tolik pryč jako teď.“

Zarazila se. „Do pytle, Kite! Jestli tu láhev najde před námi někdo jiný, možná se odsud nikdy nedostaneme.“

„To mě taky napadlo.“

„Měla bych tam jít hned, se svíčkou.“

„Ne, Deanie, teď ne. Se svíčkou bys byla příliš nápadná. A stejně bys toho moc neviděla. Proč nepočkáš do rána?“

„Ráno to může být ještě horší. Sloužící jsou vzhůru už kolem rozbřesku a zahradníci také.“

„Tak počkej do zítřejšího odpoledne a já půjdu s tebou. Můžeme říkat, že jsme si vyrazili na zdravotní procházku nebo jiný nesmysl.“

Skoro se s ním chtěla hádat a připomenout mu, že mu třeba nebude dost dobře, aby šel zítra nebo pozítří ven, a že každá ztracená minuta dává kolemjdoucím příležitost narazit na láhev. Místo toho přikývla. „Dobře,“ řekla a uhnula pohledem.

Ozvalo se silné zaklepání na dveře. „Vstupte,“ odpověděl Kit a krátce Deanii stiskl ruku, než jí ji vrátil do klína.

Vstoupila silná žena oděná do hrubé skládané sukně a germánského čepce. „Slečna Deanie? Královna vám přeje dobrou noc a já vás mám doprovodit do vašich komnat.“

Deanie vstala. „Děkuji, matko Loweová.“ Obrátila se ke Kitovi. „Znáš se s královninou vrchní komornou?“ Potřásl hlavou, udiven ženinou mohutnou postavou.

Matka Loweová krátce pokývla a zamumlala: „Ja, vévodo,“ než se otočila ke dveřím.

„Věř nebo ne, stydí se,“ sdůvěřila Deanie Kitovi jako odpověď na jeho zvednuté obočí.

Zvenku doléhalo do komnaty mumlání, všechno německy. Vstoupil Engelbert.

„Pane,“ řekl a uklonil se Kitovi, „pro vaše pohodlí jsme umístili čtyři klevské strážné před vaši komnatu. Nechcete, aby sem přišli v noci lazebníci, vidíte?“

Deanie se na Engelberta usmála. „Děkuji vám,“ zašeptala vřele a rychle ho objala. Zapýřil se.

„Zvládneš to tady beze mě?“ zeptala se Deanie Kita. Chtěla mu toho říci mnohem víc, v několika minulých hodinách se toho tolik přihodilo. Ale ve společnosti matky Loweové, Engelberta a strážných to nebylo možné. Musela odejít a více času o samotě neměli, alespoň ne ten večer.

Jeho neochvějný pohled zachytil její. Nějak, jen očima, tmavozeleně zářícíma, jí sděloval city, jež sama cítila. Dech se jí zachytil v krku a instinktivně si položila ruku na srdce.

Přesně ve stejný okamžik zvedl Kit ruku a spočinul jí na svém srdci.

„Slečno Deanie?“ Matka Loweová se objevila na prahu a Deanie vycouvala.

„Dobrou noc,“ tichý hlas prozrazoval nekonečnou lásku.

„Dobrou noc,“ odpověděl jeho hlas s ozvěnou slibu a přísahy.

S tím matka Loweová odtáhla Deanii do bezpečných nocležen ostatních komorných.

Něco ho vzbudilo. Snad to způsobilo všechno to kořeněné víno, jež vypil, nebo porce holubího koláče navíc. Ale mnohem pravděpodobněji za to mohl jeho překypující vztek. Neměl jim dovolit provést jejich šílené plány. To bylo nemyslitelné.

Roztáhl závěsy u postele. Byla chladná noc a oheň v jeho pokoji se zmenšil na žhnoucí uhlíky. Nohy, jeho urozené nohy, cítily chlad, když se dotkly podlahy.

Přešel k oknu. Ne že by v tuto hodinu očekával, že něco uvidí. Pokoj zalévalo jen matné světlo měsíce, už se chtěl vrátit zpátky do postele, když jeho pohled cosi zachytil.

Bože, někdo byl v bludišti!

Zahlédl mihotavé světlo svíce. Kdokoli tam byl, určitě byl blízko u země, snad na všech čtyřech.

Hodil na sebe plášť, jenž dosud ležel na židli u okna, a vydal se co nejtíšeji k bludišti. Dveře, které nikdy nevrzaly, si právě dnes řekly o olej, prkna, dosud tichá, nyní ohlašovala každý jeho krok.

Konečně se dostal do zadní zahrady a plížil se po trávě, aby mu pod nohama nekřupaly oblázky. Když se dostal blíž, zaslechl z bludiště hlas. „No tak, ukaž se, vím, že jsi tu.“ Ach! Byla to slečna Deanie!

V prvním instinktu se málem protáhl tisovými keři a postavil se před ni, ale pak tu myšlenku rychle zapudil. Možná se dozví víc, když ji bude jen pozorovat.

Horlivě cosi hledala. Úplně se užíral zvědavostí.

„Mám to!“ zasyčela slečna Deanie s potěšením v hlase.

Okamžitě zhasla svíci. Pozoroval, jak se krade zpět do paláce. Ted' už nezjistí, co vlastně hledala.

Mlčky vstoupil do bludiště, tam, kde předtím po něčem pátrala slečna Deanie. Nic. Náhle si uvědomil, že jeho impulzivní výlet zavání idiotstvím. Bylo chladno, a on tu chodil bos, na jeho jemné nohy mu útočil každý ostrý kámen. Kromě toho v matném světle téměř nic neviděl.

Zakroutil nad sebou hlavou, otočil se a chtěl odejít, když jeho noha o něco zavadila. Sehnul se pro to a sebral několik papírů.

Zastrčil je do pláště a běžel zpět do své komnaty, jak nejtíšeji dovedl. Těžce oddychoval, zavřel za sebou dveře a nad posledním zábleskem ohně rozžehl tenkou svíčku.

Vytáhl papíry a povzdechl si. Co to bylo? Nějaký druh čarodějnictví?

Papíry, hladké jako sklo, byly svázané dohromady. Na každé stránce uviděl obrázky tak výborné kvality, až měl pocit, že by do nich mohl vstoupit.

Stránky pokrývala tištěná slova, podivná a taková, jaká nikdy předtím neviděl, ačkoli vlastnil víc než tucet knih. Přidržoval si svíčku a četl, co dovedl.

Všechno pojednávalo o dvoru, králi a jeho ženách.

Skoro vykřikl, když našel vlastní portrét! Tento týden seděl modelem, malíř Holbein dokončil hrubý náčrt. Ale tady se viděl na hotovém portrétu, vyvedeném v zářivých barvách.

Dál v knize uviděl obrazy dvorních dam, některé byly označeny jako Jindřichovy ženy. Ale ony nebyly jeho ženy!

Ruce se mu roztřáslly, když uviděl u svého jména datum v blízké budoucnosti. Přál mu někdo smrt?

A pak ho něco téměř donutilo vykřiknout hrůzou. Na zadní straně knihy uviděl obraz krále, starého a odulého, s datem 1547.

Někdo se zabýval čarodějnictvím a předpovídal královu smrt.

Otočil knihu a podíval se na titulní stranu. Slova vypadala podivně a neznámě.

Turistický průvodce zámkem Hampton Court.

Dlaně se mu zpotily a zastrčil knihu pod matraci.

Byl si jist, že knihu tam nastrčila Deanie. Nejenže se provinila čarodějnictvím, ale i mnohem větším hříchem, velezradou.

Zatáhl závěsy u postele a přemýšlel, co si počne s tou novou informací. K ránu se tep uklidnil a na tváři se mu rozlil sebejistý úsměv.

Než posnídal, rozhodl se, jak s novým poznatkem naloží. Velmi brzy celý dvůr, možná i král, bude naslouchat každému jeho přání.

KAPITOLA 11

Bylo to beznadějně.

Deanie nemohla žádným způsobem schovat láhev od koly cestou do Kitových komnat. Láhev byla příliš velká, aby se dala vsunout za pásek či do falešného prolamovaného rukávce její róby. Zkusila ji přitisknout pod vlající cípy čelenky ve tvaru štítu, ale jediný pohled do d'obkovaného pokřiveného zrcadla ji přiměl vyjeknout nechutí. Pohled na komornou honosně vystavující na odív čelenku vylepšenou lahví od koly vyzněl ještě bizarněji než nejsmělejší vize Andyho Warhola.

Proto se rozhodla, že ponese láhev v ruce. Nejdřív ji napadlo, že by láhev mohla naplnit pivem a doufat, že si nikdo nevšimne, jak si vykračuje palácem s otevřenou lahví piva.

Tento nápad zabila skutečnost, že na dně láhve ještě chrastily vysušené zčernalé buráky. I když skoro s naprostou jistotou mohla předpokládat, že oříšky nemají nic společného s jejím posunem v čase, a pokud se pamatovala, ani Kit necestoval s brýlemi plnými buráků, nechtěla na láhvi nic měnit, aby neporušila křehkou rovnováhu.

Pohled z okna na jarní slunce prozařující zahradu jí vnukl inspiraci. Jednoduše se procházela po zámeckém pozemku, jemně kývala na dvořany, jež mījela, a po cestě trhala růže s dlouhými stonky. Když skončila procházku, v láhvi hýřilo barvami tolik květin, že si nikdo nevšiml průhledného skla.

Čtyři dny tajila před Kitem, že má u sebe láhev, a sledovala, jak se uzdravuje ze zranění a horečky. Nepřál si nic jiného, než uniknout ven, jako pes touží utéci z řetězu. Jen spojené úsilí Suffolka, Engelberta, královny a především matky Loweové ho udrželo v pokoji.

Třetí den přecházel neúnavně po komnatě a osnoval plány, jak projde přes německé strážné, a mumlal přitom nesouvislé nadávky týkající se jejich původu. Deanie se ho snažila každým coulem svého šarmu ukonejšit a přivést k rozumu, naléhala, aby zůstal, dokud se neuzdraví.

„Myslíš, že ses tu měl špatně?“ Ztratila zbytky své rozervané trpělivosti. S rukama v bok pronásledovala Kita, jenž se právě snažil rozrazit okno, aby unikl do zahrady.

„Nechala jsem si tucetkrát oholit nohy, dala jsem pěstí pradleně, aby ti vyvařovala obvazy, a musela jsem bránit doktoru Corneliovi, aby ti pouštěl žilou, kdykoli si k tomu našel příležitost. Poslechni mě, Kite. Zůstaň tu ještě pár dní, nebo aspoň do té doby, než budeš moci vyskočit z okna a nic si přitom nepolámeš.“

Jen se na ni díval, nakonec se rozesmál a souhlasil s jejími logickými argumenty.

Několik dní odolávala touze přiběhnout k němu a hlasitě jásat radostí, že našla láhev od koly. Kromě toho, že čekala, až se Kit pozdraví, měla ještě další dva důvody vyčkávat.

Jeden z důvodů jejího usedlého chování byla skutečnost, že ji opět ubytovali v křídle s ostatními komornými. Dokonce jí přidělili stejnou místnost jako předtím, tu, v níž jim vyhrožoval Cromwell a kde zranili Kita. V pokoji nezůstal žádný fyzický důkaz po tom, jak tu bezbranného Kita mržčili. Přesto se jí strachem sevřely útroby, kdykoli se otevřely dveře, a stále si připomínala, jaké nebezpečí jim stále hrozí.

Druhý důvod jejího váhání tkvěl v tom, že Kita by rozzuřilo, jak bezhlavě riskovala, když se vydala pro láhev sama. Ačkoliv hledala ve tmě, uvědomovala si poštilost svého konání. Chtěla jen najít tu zatracenou věc,

aby mohli uskutečnit své plány. Bez láhve by si uzavřeli nejpravděpodobnější cestu k úniku.

Když shromáždila květiny do Kitova pokoje, měla pocit, že drží klíč k jejich společné budoucnosti.

Čekala, že ho zastihne vzhůru, možná ho bude právě holit zástup lazebníků. Ani pohled na Kita ve spánku, jenž by vyčerpanému a zbitému tělu dopřál tolik potřebný odpočinek, by ji nepoplašil.

Poslední, čeho se nadála, bylo, že ho nenajde, že Kit zmizí, jako by do této malé komnaty nikdy nevstoupil.

Když si uvědomila, že tu opravdu není, láhev jí skoro vyklouzla z rukou.

„Kite?“ zašeptala jako v nemocničním pokoji. Žádná odpověď. I strážce z předchozí noci zmizely. V pustém pokoji zůstalo jen trochu nábytku, malá postel, dvě židle a stůl. Nikde nespátřila ani látkové obvazy a převařenou vodu.

Uchopila láhev pevněji a pokusila se zvládnout svůj strach. Kitovu nepřítomnost si mohla velmi logicky vysvětlit. Možná snídá se Suffolkem nebo s králem. Možná matka Loweová, již dnes ráno dvakrát viděla, se rozhodla zotavujícího se Kita přestěhovat.

Ale copak by se jí o tom matka Loweová nezmínila? Měla přece k tomu příležitost a anglicky nemluvila zas tak špatně.

Na mysl jí přišel mnohem pravděpodobnější děj. Cromwell. Skoro cítila jeho horký hněv, zuřivost, již se snažil skrýt ve velkém sále. Cromwell měl muže, kteří byli za peníze schopni všeho. Naslouchali jeho rozkazům a síle, nikoli vlastnímu svědomí.

Kit byl silný muž, ale ještě se neuzdravil ze svých zranění.

„Kite?“ Pořád žádná odpověď.

Pomalou procházela pokojem se srdcem tlukoucím až v krku. Nebude utíkat ani volat jeho jméno.

S koleny stále více roztřesenými kroužila sály a nakukovala do každé místnosti, již minula. Na Hamptonu bylo víc než tisíc pokojů. Zařekla se, že prohledá každý z nich, dokud Kita nenajde.

Chodila skoro hodinu, její neklid každou minutou rostl. Zbytek dvora si zřejmě užíval zámeckých pozemků. Ze zahrad a ze dvora pro rytířská klání zaslechla náhodné výbuchy smíchu.

Tiskla si ruce tak blízko k tělu, že se začaly teplem rozvíjet. Hlava se jí točila. Uvědomila si, že od předešlého dne nejedla. Měla v úmyslu posnídat s Kitem.

Chodila pořád dokola a do komnat vlastně nenahlížela. Konečně vyšla ven. Doufala, že najde Engelberta, matku Loweovou, nebo někoho, kdo jí řekne, kde je Kit.

Na dvoře pro turnaje stál velký kruh dvořanů, bavili se mezi sebou a občas vybuchl spontánní potlesk. Z davu Deanie zaslechla kovový zvuk. Poznala řinčení mečů.

Když přišla blíž, kruh se rozevřel a nechal ji vejít dovnitř. Několik žen zůstalo hledět na popelavě šedou Deanii s velkou náručí povadlých květin.

„Hamilton, přichází tvá sestřenice. Zdá se, že vydrancovala celou zahradu!“

Hlas patřil Charlesi Brandonovi, vévodovi ze Suffolku. Uprostřed kruhu diváků předvádělo několik mladých mužů své šermířské umění. Jedním z nich, s mečem v levé ruce, byl Kit. Podal Suffolkovi svůj meč a šel k Deanii. V trochu velké košili a kalhotách vypadal zcela zdravě. Deanii se ulevilo. Přesto si stačila všimnout hladových pohledů některých žen.

„Pro mě, sestřenko?“ zvolal Kit, když dorazil k Deanii a ukázal na kytici. Mnozí dvořané se rozesmáli a vrátili se ke konverzaci nebo sledovali mladého Surreye, jak začíná bojovat s Brandonem.

„Kde jsi, sakra, byla?“ zeptal se naléhavě Kit a položil jí bratrsky ruku na rameno. Shlížel k ní se zářivým úsměvem na tváři a oči mu nebezpečně žhnuly. „Zatraceně, Deanie, všude jsem tě hledal. Takhle se mi už neztrácej.“

„Kde jsem byla já?“ nechtěla věřit jeho otázce. „Hledala jsem tě po celém tom pitomém zámku. Když jsem tě nenašla v pokoji, myslela jsem si, že se ti něco stalo. Och, Kite.“ Hlas se jí zlomil a přes svůj hněv si uvědomila, jak šíleně vypadá, když si tiskne k prsům zvadlé květiny. Kit se rychle rozhlédl kolem, aby se ujistil, že je nikdo nepozoruje příliš zblízka, a odvedl ji za keř. Tam se na něj zhroutila, neschopna udržet se na nohou.

„Kam jsi zmizel?“ ptala se zabořena do jeho košile.

„Engelbert mě vzbudil brzy ráno. Řekl, že viděl Cromwella, jak se radí s několika svými muži, a vyslovil názor, že by bylo dobré, abych se přestěhoval do jiné komnaty. Myslel jsem, že ti to řekl.“

Zavrtěla hlavou. Cítila, jak její obavy ustupují. „Ne. Jsem ráda, že mi to neřekl, protože by mě mohl někdo z Cromwellových chlápků sledovat až k tobě.“ Ustoupila, na rtech jí pohrával úsměv. „Měl jsi pravdu. Ty růže jsou pro tebe.“

Podala mu je, a právě, když chtěl něco vyslovit, poznal, v čem květiny jsou. „Jak jsi...“

„Neptej se.“ Podala mu je.

„Viděl tě někdo?“

„Ne. Šla jsem tam tu noc... Nerozčiluj se. Byly asi tři v noci a hned, jak jsem to našla, jsem zhasla svíci. Víš, že se tou dobou stmívá? Asi tucetkrát jsem vrazila do cihlové zdi.“

„Měl bych se na tebe zlobit,“ řekl a objal rukama láhev. „Ale tak zatraceně se mi ulevilo, když jsem tě uviděl. Když mě Suffolk přinutil zúčastnit se narychlo vyhlášeného turnaje, nemohl jsem odmítnout. Měl jsem k tomu velmi dobrý důvod. Na tomto dvoře není bezpečné zmizet lidem na dlouho z očí.“

Odhnula mu z čela pramen vlasů. „Jak je ti? Nemohu uvěřit, že jsi venku z postele.“

„Je mi příšerně,“ připustil. Teprve teď si všimla, že pod nápadně zdravou září skrývá jeho pleť křídovou bělost. Vrásky u úst a vějířky kolem očí se mu prohloubily. „Nemohl jsem už v tom pokoji vydržet ani o den déle. Kromě toho věřím, že se uzdravuji.“

„Díku doktoru Corneliovi a jeho zázračné masti?“

„Ne.“ Přestal se smát. „Díky Wilmě Deanii Baileyové a její kouzelné lásce.“ Náhlá změna tónu ji přemohla. Položila si ruku na ústa. Hleděl přes její hlavu, vědom si přítomnosti ostatních dvořanů. Byli sami. Postavil láhev do trávy pod křoví, přitáhl ji k sobě a ovinul ji rukama. I když ho paže bolely od meče, její naprostá blízkost bolest ztišila.

„Zkusíme to dnes večer, při západu slunce?“ Když jí to říkal, čechrál jí dechem vlasy.

„Možná později,“ mumlala s očima zasněnými.

„Později? Ale potřebujeme přece...“ Jeho náhlý smích ji probral. „Deanie, chci tím říci, že později zkusíme bludiště, ne...“

Začervenala se. On přikývl, a větu už nedopověděl. Přitiskla se k němu blíž a objala ho pevně pažema kolem pasu, aby se jí snad nevykroutil.

Kit jí položil bradu na hlavu a vdechoval vůni jejích vlasů. Jeho oči stále sledovaly okolí. Naslouchal, zda neuslyší zašustit donašeče, jenž by narušil uzavřenou oblast jejich soukromého světa.

„Určitě to vyjde,“ pronesla konečně a laskala ho rty po hrudníku.

Kit neřekl nic, Deanie se odtáhla a vzhlédla. Pohledem zůstal v dálce, na tváři neproniknutelný výraz. Polkl, oči stočil na její. Obličej mu zněžněl a roztavil se dojemného úsměvu.

„Raději se znovu připojíme k bitce,“ zabrumlal a shýbl se pro láhev. Zvedl ji proti světlu, plátky květů poletovaly k zemi, jak s ní pohnul. „Kdybych s tebou nemohl mluvit, mohli bychom se dohodnout na čase, kdy se v bludišti setkáme. Řekněme dnes v šest hodin?“

Deanie se neúspěšně pokusila přemoci třes.

„Je ti zima?“ zeptal se a nabídl jí rámě.

„Ano,“ odpověděla tlumeně. „Je mi zima od té doby, co jsem se ocitla tady.“

„Ach. To se dá velmi snadno vysvětlit.“ Vynořili se zpoza keře, slunce stěží prohřívalo vzduch. Mluvil tiše. „Jsme na konci doby ledové.“

„Děláš si legraci.“

„Ne. Je teď o dobrých deset až dvanáct stupňů chladněji než ve dvacátém století. Copak sis toho nevšimla?“

„Myslela jsem, že mě mrazí z těch všech čmuchalů v paláci.“

Usmál se. „Určitě k tomu svým způsobem napomáhají.“

Vévoda ze Suffolku zamával z místa, kde se shromáždilo ještě více dvořanů. „Hamilton, tady jsi. Pojd' a zkus se utkat se Surreyem.“

Kit zvedl ruku a naznačil, že se hned objeví. „V šest? „ hleděl jí do očí.

„V šest,“ potvrdila.

„Hamilton!“ Vzhledla právě ve chvíli, kdy mu Surrey hodil meč a Kit jej levou rukou zachytil.

Pravou rukou podal Deanii květiny v láhvi od koly. Hřbetem dlaně jí přešel po tváři. „Do šesti hodin dávej pozor, „ zamumlal a vykročil k mužům.

„Na láhev?“ zeptala se a sledovala jeho široká záda, jak odcházel. Jeho tmavé kudrnaté vlasy stěží dosahovaly k límci bílé košile. Zastavil se a velmi pomalu k ní otočil tvář.

„Ne.“ Jeho výraz nic neříkal. „Dávej pozor na sebe, Deanie. Dávej na sebe pozor.“

S tím si přehodil meč do druhé ruky a nechal Deanii přemýšlet, co měl ten podivný tón znamenat.

Král dělal, co mohl, aby v hudebním sále udělal dojem na slečnu Deanii.

„Ach, klavichord,“ oznámil a jemným gestem natáhl mohutné ruce. Začal hrát jednu ze svých oblíbených melodií, každá nota se chvěla vzduchem. Odvážil se pohlédnout na slečnu Deanii, která vzpřímeně seděla u okna, na klíně jakoby zapomenutou Hamiltonovu cikánskou kytaru.

Předobry bože, byla k pomilování! Vlasy měla červenější než kaštanový odstín, husté kadeře zářily v zapadajícím slunci. Krále doháněl k šílenství její zvyk dívat se z okna a byl odhodlán přilákat její pozornost ke svému skvělému umění. Dostavila se poslušně po poledním jídle. Seděla ovšem vedle svého bratrance Hamiltona a zdálo se, že se oba těší ze své společnosti, jak už bývá zvykem u členů rodiny. Když jídlo skončilo, Hamilton se ji zdráhal opustit, ačkoli dány se vracely do svých komnat.

„Líbí se vám to, slečno?“ král dohrával poslední akordy.

„Prosím?“ Zdálo se, že ji jeho hlas vyplašil.

Král ohrnul rty a pokusil se zkrotit svou netrpělivost. Rudý vous mu přistříhl jeden z mnoha lazebníků, kteří v poslední době zaplavovali Hampton. Jiný mu přistříhl řídnuoucí vlasy, pak se zamračil a narazil králi na hlavu kulatý klobouk s pérem jako korunu. Král si byl dobře vědom zvětšující se pleše a odmítal, aby se tohoto poznání dostalo i pouhému lazebníkovi.

„Hudba, slečno Deanie,“ opakoval král. „Líbí se vám?“

„Je velmi pěkná, Vaše Veličenstvo.“

Král přemohl nutkání, aby se zaškaredil. Místo toho se usmál nejzářivěji, jak dovedl. Byl hrdý na své téměř netknuté zuby, jež nenesly ohavné zbarvení jako u většiny mužů jeho věku.

Píseň skončila a král souhlasně pohlédl na třpytivé prsteny na svých prstech. „To je skladba, již jsem sám složil,“ prohlásil.

„Opravdu?“ Zachytil její zájem. „No, bylo to překrásné, Vaše Výsosti.“

„Ano, je opravdu překrásná,“ vstal a přiblížil se k ní. „Slečno Deanie, potěšila byste naše uši některou vaší skladbou?“

„Ovšem.“ Pokusila se usmát. Neměla představu, kolik je vlastně hodin, ale věděla, že šestá hodina se nezadržitelně blíží. Bude muset utíkat pro láhev do svého pokoje, než se setká s Kitem v bludišti. Objala prsty krk kytary a zmáčkla akord. Neměla zdání, co zahraje, chtěla to jen provést zkrátka a rychle.

„Slečno Deanie,“ králův hlas zazněl s nečekanou laskavostí. „Neklape tu něco? Naši pozornosti neuniklo, že vypadáte rozrušeně.“

Dívka brnkla na malou kytaru nečistý akord a hodnotila situaci. Okamžitě zahнала nápad říci králi všechno o Cromwellovi a jeho taktice silné ruky. Cromwell by jen zaútočil rychleji a mocněji, protože nemá co ztratit.

Místo toho volila opatrně slova. „Obávám se, Vaše Výsosti, že nejsem zvyklá na způsoby u dvora. Všechno mi připadá tak nezvyklé. Obávám se, že nějak pohorším nějakého dvořana nebo, co horšího, vás.“

Král se uvolnil a posadil se vedle ní na sedadlo u okna.

Drahokamy na kulatém klobouku odrážely slunce, paprsky, jež se zlomily na olovem silně zalitých tabulkách.

„Věděla jste, že jsem se neměl stát králem?“ Panovnický důraz mu vyprchal z hlasu a vypadal lidštěji, méně nabubřele.

„Skutečně?“ Položila kytaru, náhleji zajímalo, co jí chce říci.

Z úst mu unikl nepatrný úsměv a natáhl před sebe nohy v hedvábných kalhotách. Velký rudý podvazek zakrýval místo, kde mu vřed užíral končetinu. „Byl jsem jen vévoda z Yorku, druhý syn. Můj starší bratr Artur, víte, ten byl pravý princ.“

„Co se mu stalo?“

Jindřich se zatvářil více než překvapeně. I ve Walesu byla historie jeho rodiny běžně známá. Ale stejně to vysvětlil. „Artur byl oblíbenec mého otce, pojmenovali ho po legendárním králi.“

„Och, už to mám! Král Artuš!“ Deaniiny oči, rámované neskutečně dlouhými černými řasami, se naprosto soustředily na Jindřicha. Král to vnímal jako nadmíru příjemný pocit.

„Ano. Artur byl každým coulem správný anglický princ. Dokonce ho oženili s nejlepší křesťanskou princeznou, Kateřinou Aragonskou, dcerou Ferdinanda a Isabely.“

„To byli ti dva, co poslali Kryštofa Kolumba do Nového Světa?“

Jindřich se znovu zasmál. „Skutečně, byli to oni. Ale učinili tak až po mém otci, který v důsledku výjimečně špatného úsudku odmítl mořeplavbu hradit. Objevitelův bratr, Bartoloměj Kolumbus, přijel do Anglie prosit o podporu u mého otce, ale otec odmítl. Říkal, že se to nevyplatí.“

Deanie zapomněla, že sedí v králově společnosti, a hvízdla mezi zuby. „Tedy vsadím se, že toho jistě litoval.“

„Ne tolik jako já. Mít na svých bedrech náklady říše je poněkud nákladné.“ Králův hlas zněl lehce a pronikavá černá očka mu zářila.

„To si myslím,“ souhlasila. „Ale co se stalo s Arturem?“

„Ach. Oženil se stár pouhých čtrnáct let a zemřel.“

„Ne! To je mi líto. Ach, to je strašné. Chudák Kateřina.“

Král si odkašlal. „Tedy, slečno Deanie, Kateřina jako mladá žena vypadala překrásně. Najednou jsem se já, obyčejný Jindra, vyšvihl do postavení prince z Walesu. Můj ubohý otec jezdil po Evropě, aby mi opatřil nejlepší

možné učitele. Jako druhému synovi mi bohužel chybělo vzdělání. Stačilo sice pro muže církve, jímž se měl stát druhý syn, ale pro krále bylo nedostatečné. Jen horlivým studiem jsem mohl uspět.“ „Jinými slovy, jste musel šrotit?“

Král zamrkal a pak přikývl. „Předpokládám, že je to vhodný výraz pro učení se z knih, jaké jsem zažil. Šrotit.“ Smetl neviditelné smítko z nákladného hedvábí svého kabátce. „Jednou mou učitelkou byla Kateřina, vdova po mém bratrovi. Když zemřel otec, bylo mi osmnáct a Kateřině dvacet tři. Tak jsem se s ní oženil.“

„Počkejte chvíli, vy jste se oženil s ženou zemřelého bratra?“

„Ano. K mé lítosti nám Bůh nepožehnal žijícím synem. Víte, potrestal nás. Potrestal za to, že jsme se vzepřeli Boží vůli. Je proti teologickému učení, aby si muž vzal bratrovu ženu. Manželství bylo anulováno.“

„To je smutné.“

Král se zamračil. „Ano. Bylo to opravdu smutné.“

Deanie cítila, že by měla změnit téma. „Jak jste se naučil být tak výborným králem?“

Zdálo se, že se nafoukl, jak jen mu to obrovitý kabátec dovolil. „Ach. Věřím, že se mě dotkl Bůh svou velikostí.“

Deanie se kousla do rtu, dobře věděla, že král nežertuje. V rohu místnosti zaslechla odbíjení jedněch z mnoha králových hodin.

„Och, Vaše Výsosti,“ řekla a přitom počítala údery. Šest. Bylo šest a Kit čekal v bludišti.

Král se na Deanie líně usmál. „Ano.“ V hlase jí zazněla vášeň a on miloval chraptivý tón.

„Musím...“ Vstala a osvítil ji nápad. „Musím jít na záchod,“ zašeptala dychtivě.

Král se napřímil. „Pro Boha všemohoucího, slečno. Odejděte ihned.“ Přes tvář mu přeběhl královská nechut'. Neraď myslel na tělesné funkce žen. Velmi ho to pohoršovalo.

S krátkou poklonou a zamáváním opustila Deanie hudební salón a hnala se rychlostí větší, než pro jakou ušili její těžké sukně.

* * *

Hrabě ze Surrey, Norfolkův syn, čekal na Hamiltona, až půjde kolem.

Tento den znamenal pro Surreye ponížení. Vyzval Hamiltona k šermířskému klání, dobře si vědom soupeřova vážně poraněného ramene. Když mu ten nabubřelý blázen Suffolk pověděl o zranění, Surrey předstíral údiv a zájem, a snažil se Hamiltona utěšit.

Jak ale očekával, Hamilton prohlásil, že se bude bít levou rukou. Dámy potěšením skoro omdlely a Surrey skřípal zuby, aby nezařval a soupeře neproklel. Kdo to vlastně je, ten Hamilton? Co se ví o jeho původu? Vypadá každým coulem jako výtvar urozenosti, ale titul mu udělil král.

Surrey se narovnal a doufal, že nemá úplně červený nos. Jaro ho vždycky nutilo ke kýchání.

Chystal se Hamiltona porazit. Před dvorem, otcem a Suffolkem. A především před dámami. Jeho dobré vychování a způsoby mu jaksi nepomohly přitáhnout pozornost krásného pohlaví. Hamilton, hrubý a méně důstojný, měl zřejmě lepší předpoklady.

Jak se to přihodilo? Jak ho dokázal dvakrát porazit Hamilton, třímající meč v levé ruce místo v pravé? Uši mu hořely ponížením. Některé z dam se začaly smát. Hamilton se nesmál, jen mu po posledním kole podal ruku. Surrey ji bohužel přijal. Musel. Ale hned si ji otřel, jak Hamilton a Suffolk odešli na večeři.

Hamilton.

Surrey vyskočil. Někdo přicházel. Kdyby prořízl Hamiltonovi hrdlo, bylo by všechno dobré. Ne. Ještě ne. Příliš mnoho lidí by dosvědčilo Surreyovu

zahanbující porážku a uvrhlo by mrzké podezření na jeho dobré jméno, pokud by se Hamiltonovi něco přihodilo.

„Kite?“

Byla to slečna Deanie. Surrey si olízl rty. Takové nádherné děvče. Jak by Hamiltonovi bylo, kdyby se jí zmocnil jiný muž, užil si s ní, a pak ji odhodil jako odpaděk? Ha! Líbilo by se mu vidět Hamiltona trpět. Bylo by dobré vzít si slečnu Deanii.

Jeho otec ji nemůže vystát. Ovšem, otec chtěl, aby se královnou stala jiná flundra, sestřenice Kateřina Howardová, a pozvedla je ještě výše ze současného urozeného postavení. Přežili Annu Boleynovou, další flundráckou sestřenici. Přežijí i Kateřinu.

„Kite?“

Svůdná slečna Deanie stála jen dva metry od něho. Mohl ji chytit, dotknout se jejích jemných vlasů. „Deanie!“

Hamilton, vem ho čert, se vynořil zpoza rohu. Surrey vycouval. Jindy. Usmál se svému slibu. Než opustil zahradu, poslal Deanii tichý polibek.

Pomalým krokem vstoupili do bludiště. Kdyby je někdo z paláce sledoval nebo kdyby narazili na nějakou dvojici, vzbuzovali by dojem, že si užívají ubývajících minut denního světla.

„Klid,“ varoval Kit dívku, když ucítil její napětí. Z keře se vynořila lady Longleyová a červenolící podkoní. „Dobrý večer, lady Longleyová.“ Kit se usmál, Deanie jen ukázala zuby.

Lady Longleyová pokývla a rázovala rychle do paláce. Štolba se hnál za ní.

Když došli do bludiště, podala Deanie Kitovi láhev. Kit z ní vytáhl květiny. Na dně čiré a holé láhve se válely zčernalé buráky.

„Je skoro čas.“ Zamžoural do slunce. „Jsme tam, kde jsi stála?“

„Nejsem si jista.“

„Já jsem stál tady a díval jsem se támhle.“ Jeho ruka prořízla silným a energickým gestem vzduch. Obrátil se k ní. „Jsi v pořádku? Máš trochu nazelenalou barvu.“ Vzal ji za bradu.

Na světle vypadaly jeho oči úžasně, zeleň zápasila s hnědí, až vytvořila úžasný oříškový odstín. Odvrátila pohled a snažila se přemýšlet. Nedařilo se jí to, když byl Kit tak blízko ní.

„Něco neklape,“ řekla konečně.

Držel láhev nad hlavou a zkoušel, co se bude dít. Druhou rukou uchopil Deanii za nadloktí. Jediný paprsek světla zasáhl láhev a vyrazil z ní modrý záblesk.

„Deanie...“ začal a držel ji pevněji.

Najednou zvedla ruku a vytáhla mu láhev z ruky. Modré světlo okamžitě zmizelo. „Co to děláš!“ zvolal.

Uvolnila si ruku. „Něco děláme špatně, Kite. Takhle to není správně.“

S výbušným povzdechem se pokusil vytrhnout jí láhev, ale ona uskočila. „Zatraceně, Deanie.“

Myšlenky jí běžely hlavou, přikryla si obličej nepříliš pevnou rukou a snažila se dojít k vysvětlení, co je špatně. Kit stál tak blízko, že vnímala jeho teplo. Ustoupil ještě o kousek, potřebovala přemýšlet bez jeho rušivé přítomnosti.

Přistoupil k ní. „Anna!“ vzdychla. Projela jí strašná malátnost a nedařilo se jí myslet jasně.

Zachytil ji, když se zakymácela. „Deanie, podívej se na mě,“ požádal ji, záblesk hněvu odezněl.

Slunce zapadlo s posledním zášlehem světla.

Kit ji dovedl ke kamenné lavičce. Sedla si vedle něho a neodvažovala se dotknout jeho těla. Popadla třaslavě dech a pohlédla na něj. „Co se stane s královnou Annou?“

„Proboha, Deanie, tohle mi už nedělej.“ Teprve teď si uvědomila, jak je rozechvělý, jak nasává velké doušky vzduchu a vrhá na ni rozzlobené pohledy.

„Co se stane s královnou Annou?“ opakovala otázku a začala se v tom okamžiku cítit lépe.

„Tak ty chceš lekci z historie?“ vyštěkl. „Deanie, copak si nepamatuješ říkanku, co si děti vykládají na školním dvoře?“

„Jakou?“

„O Jindřichovi a jeho šesti ženách. Mě ji naučila sestra a podle ní si pamatuji pořadí, v jakém jdou za sebou. Jaké vzdělání ty vlastně máš?“

„Velmi špatné. Řekni mi jen, co se stane s královnou Annou?“

Ovinul svou rukou její. „Takhle to jde za sebou: Rozvedena, s'ata, zemřela, rozvedena, s'ata, přežila.“ Deanie začala počítat na prstech. „Můžeš to opakovat?“ Kit opakoval a ona se zastavila u čtvrtého prstu.

„Kite, Anna je čtvrtá žena,“ pronesla tiše. „Ano.“

„Jindřich se s ní rozvede.“

Kit přikývl. „Cromwell zařídí anulování sňatku.“

„Je to na Cromwellovi?“

Znovu přikývl. „Deanie, co se děje?“

„Cromwell,“ řekla konečně. Jestli odejdeme, nemysli si, že Anna bude jen rozvedená. Všechno je jinak, protože jsme tu. Cromwell zuří, Kite. Co když jsme nějak změnili dějiny? Nebo ještě hůř, Cromwell je k smrti vyděšený. Copak si nevzpomínáš, jak to bylo onehdy v tvém pokoji? Ten člověk je v úzkých.“

Kit zůstal zticha a ona pokračovala.

„Jestli odejdeme, kdo myslíš, že ponese hlavní nápor jeho vzteku? Potřebuje někoho obvinít, to víš lépe než já. Svede to na Annu. Ona je logicky terčem jeho útoků. Zaženou ho do kouta a on ze všeho obviní Annu. Postará se, aby přišla o hlavu. A bude to naše vina!“

Chvilí neříkal nic, pak pozvedl její ruku ke svým rtům a pohládl klouby polibkem. „Máš pravdu, Deanie. Ale ve skutečnosti s tím nemůžeme nic dělat.“

„Nedopustíme, aby se to stalo.“ Mávla rukou, ale teplo jeho rtů na nich stále lpělo.

„Deanie, pravděpodobně se nemůžeme pokusit změnit chod dějin.“

„Proč ne?“

„Proboha, nebuď tak americká!“ Kopl do oblázku a obrátil se k ní. „Tohle není Boston v osmnáctém století. Tady nemají pojem o demokratické justici, nemá smysl osvěcovat jejich omezené přesvědčení. Z našeho hlediska jsme ve středověku. Lidé se tu upalují za čarodějnictví a uřeknutí. Jakkoli to zraňuje tvou americkou představu o rovnosti, ženy jsou něco mezi tažným koněm a párem pevných bot.“

„Ale...“

„Používej oči a uši, Deanie,“ pokračoval. „Jak, k čertu, můžeme zachránit královnu, již předurčil Jindřich buď k smrti, nebo rozvodu v okamžiku, kdy na ni poprvé pohlédl?“

„Zachránila ti život.“ Chtěl něco říci, ale mlčel.

„Ty ji prostě nemáš rád, protože má německý přízvuk,“ zasyčela Deanie a v očích jí plála taková zloba, že se narovnal.

„Deanie, ty začínáš být hysterická.“

„Němci prohráli, Kite. Prohráli druhou světovou válku a prohráli ji na plné čáře.“ Polkla a snažila se zklidnit. „Anna není nacistka, je to jen ubohá žena ze ctižádostivé rodiny z Klevska. Ošetřovala tě vlastníma rukama a dělala, co mohla, abys přežil. Jak jí za to poděkujeme? Tak, že ji necháme umřít?“

V tichu, jež nastalo, se zahleděl na oblohu a přemýšlel, zda skutečně Annu zavrhoval kvůli hříchům jejích krajanů, jejích vzdálených příbuzných, kteří

se nenarodí dřív než za další tři a půl století. Ve skutečnosti Anna sama nebude mít děti, nezanechá nikoho, kdo by se v daleké budoucnosti postavil proti Anglii.

Slunce zapadlo,“ řekl klidně. „Dnes večer už nemůžeme nic dělat.“

„Nemáš pravdu, Kite.“ Vsunula mu ruku do dlaně. Automaticky kolem ní ovinul prsty. „Dnes večer můžeme něco udělat. Jedna osoba má větší moc než Cromwell. Jindřich. I když má svou ženu tak málo rád, možná nebude tak snadno souhlasit s Cromwellovými plány.“

„Nezáleží na tom, že Cromwellový plány jsou tak zbytečně pomstychtivé. Pamatuji, jak král souhlasil s Cromwellovými záměry jednoduše proto, že vyhovovaly jeho vlastním tužbám. Teď si Jindřich přeje, aby Anna zmizela, a král má úžasnou schopnost popřít jakékoli zavinění, především své vlastní. Nemá to smysl, Deanie.“

„Možná,“ začala, „můžeme zajistit, aby Anně zůstala hlava na krku. A navíc,“ řekla tiše, „bez ní bys neměl moje srdce.“

„To není fér,“ zabručel muž. Pak s povzdechem vstal. „Slečno Deanie, přejete si, abychom si zahráli na námluvčí mezi králem a královnou?“

Dychtivě přikývla a vstala také, stále ještě ruku v ruce Kitově.

„Bůh mi pomáhej. Věřím, že toho v životě budu litovat.“ Vyhodil láhev do vzduchu a obratně ji chytil druhou rukou. Společně kráčeli k zámku, oba ponořeni do vlastních myšlenek.

KAPITOLA 12

Při večerní radě král projevoval optimismus. Obličej zrudlý vínem a dobrým rozmarem mu zářil nezvyklým vzrušením. Všichni přítomní těžili z jeho veselé nálady, od nejnižšího pážete až k Thomasi Howardovi, vévodovi z Norfolku, jehož mnozí v sále stěží poznávali. Měl nejnezvyklejší masku: příjemný výraz. Někteří s rukou před ústy poznamenali, že Norfolk by měl sundat tuto kamufláž a nasadit svůj obvyklý výraz, protože nikdo nebyl s to uhodnout, co se skrývá za bezkrevným, ale vědoucím úsměvem nejurozenějšího vévody z Norfolku.

Ani přítomnost královny Anny zřejmě nerušila králův proud žoviality. Anna seděla tiše a uštipovala malé kousky jídla. Snažila se nepoutat pozornost. Kit vypadal vyčerpaně, málo mluvil a ještě méně jedl. „Měl bys jít spát,“ zašeptala mu Deanie, když Charles Brandon znovu vypravoval o tom, jak vévoda z Hamiltonu porazil mladého Surreye na kolbišti.

Kit se choval, jako by všechnu svou pozornost upíral na každé Suffolkské slovo, ale koutkem úst jí dokázal odpovědět: „Ne dnes, když tu Cromwell trůní jako dravec. Musím hrát roli poddaného, který rádně plní své povinnosti.“

„Král by to určitě pochopil. Viděl přece na vlastní oči, jak jsi byl nemocen. Pojď, Kite. Já tu zůstanu a odvedu pozornost od tvé nepřítomnosti.“

„To je ten problém,“ naklonil se jí blíž k uchu. „Bojím se myšlenek, které uzrají v tvé mysli, když tě tu nechám s králem a královnou Annou.“

„Do kolika průšvihů se můžu dostat za jediný večer?“

„Prosím, Deanie.“ Jemný úsměv prohloubil jeho tvář. Palcem si mnul obrubu kabátce. „Zdá se, že král si pro dnešní večer objednal herce. Díky tomu si můžu klidně zdřímnout.“

„To jsou tak nudní?“

Pozdvihl obočí a pokývl váhavě na ženu na druhém konci místnosti, jež mu hleděla s napjatým výrazem do tváře. „Herci teď dávají nový význam sousloví nemastný - neslaný.“

„Kdo to je?“ zeptala se Deanie na ženu, která k nim upírala roztoužené pohledy.

Světlo pochodně se mu odrazilo od vlasů, když se k ní obrátil. „Ach. Už vidím, co plánuješ. Chceš mě udržet v bdělém stavu vyšetřováním. Myslím, že je to proti Ženevské dohodě.“

„Vážně, Kite. Vypadá, jako by tě chtěla očima sníst.“

„S tou bych jen tak neskoncoval,“ zamumlal.

Dívčinými útroby projel podivný pocit. Narovнала se v zádech. Neznámá žena sledovala Kita se rty trochu pootevřenými. Deanie od ní odvrátila a hleděla do klína na ozdobně prošitý živůtek své róby a pomalu se dotýkala prstem vyšívané květiny.

Ostatní ženy pozorovaly Kita se stejně nejasným necudným výrazem. Dříve si nevšimla, kolik ženských očí zamrkalo, když prošel kolem, jak se jejich tváře zklidnily, když přilákaly jeho pozornost. Ocítala se na každém kroku v takovém víru nových pohledů, pachů a zvuků, že si předtím neuvědomovala, jak mnoho očí na dvoře se na Kita zaostřuje.

Rukou si pomalu přejela přes živůtek a pod lněným korzetem cítila vlastní tělo, tak zatraceně obyčejné. Představila si Kita, jak hovoří se Suffolkem a popisuje její tělo mezi výpady mečem.

„Postava slečny Deanie dává nový význam sousloví nemastný - neslaný.“ Suffolk se s porozuměním zachechtá. „Deanie, nejsi nemocná?“

Otázka ji vytrhla z myšlenek. Zčervenala, když si uvědomila, že Kit mluví s ní. Kateřina Howardová a Cecílie Garrisonová si vyměnily přes stůl zmatené pokrčení ramen.

„Už jsi někdy někoho miloval?“ vyhrkla a snažila se ztišit hlas.

Jak vnímal její slova, dostávala jeho tvář omámený výraz. Zdálo se, že otázka přišla odnikud. Potřásl udiveně hlavou mystifikován proudem jejích myšlenek. „Ano,“ konečně odpověděl a vrátil pozornost svému kabátku.

Deanii došlo, co znamenaly podivné pocity v jejím žaludku. Žárlivost. Nikdy předtím nezažila duševní utrpení ryzí závidosti. Jistě pozorovala s posvátnou hrůzou, jak ostatní ženy se svými písněmi stoupají na vrchol žebříčků nebo uzemňují neklidné obecenstvo perfektním koncertním výkonem. Ale nikdy se to netklo jejího soukromého života a nenarušilo to její vztahy s muži.

Žárlila.

„Miloval jsi tamhletu ženu?“ nedokázala už držet slova na uzdě, tak zoufale to potřebovala vědět.

„Bessii Carpenterovou?“ Nechopna slova přikývla.

„Dobrý Bože, ne.“

Rozlil se v ní podivný pocit úlevy a zhluboka se nadechla.

„Nevěřím, že bych se mohl skutečně zamilovat do zdejší ženy, do jakékoli z těch, které zde vidíš.“ Rukou provedl odmítavé gesto, jako by chtěl odehnat dvůr do zapomenutí jako otravnou mouchu. „Jejich myšlenky mě vyvádějí z konceptu, příliš mnoho věcí berou jako dané a neměnné, a to bych nikdy nepřijal. Musel bych falšovat vlastní život a hrát nekonečnou roli.“

Ztracen ve vlastních myšlenkách pokračoval, jakoby tu Deanie nebyla. „Do jisté míry jsem to musel dělat, vystavět si základ. Myšlenka zamilovat se do zdejší ženy a muset hrát tuto roli dvacet čtyři hodin denně, každý den v roce, mě drtila. Umíš si představit to břemeno? Nezdolné a zdrcující...“ Pozorovala, jak se mu rozklepala čelist. „Ne, Deanie,“ zněl závěr. „Nikdy bych nemohl milovat žádnou z dvorních dam.“ Usmál se, podivně a pobaveně.

„A kdo to tedy byl?“ Věděla, že by měla přestat, ale nějaký vnitřní démon ji hnál vpřed. „Ta žena, kterou jsi miloval?“

S ohledem na citlivé pravé rameno zkřížil opatrně paže a pozorně sledoval její dychtivý výraz. „To nebylo nic, stalo se to před mnoha lety. Spíš studentská láska, skutečně.“

Ústa se jí nechtěně rozevřela. Rychle stiskla rty. Ovšemže slyšela šeptandy o britských mužích, o všech těch odlehlých internátních školách, kde se takové prostopášnosti děly. Sledovala dost epizod z „Uměleckého divadla“, aby rozeznala Kitův přízvuk horní vrstvy. Avšak jeho přiznání ji vyvedlo z míry.

Sedla si zpříma a pokusila se chovat co nejnonšalantněji. „Aha. Jak se jmenoval ten muž?“

Kit se k ní obrátil, v obličeji výraz naprostého ohromení. „Jak se jmenoval kdo?“

„Ten tvůj spolužák, do kterého ses zamiloval.“

Chvilí neřekl nic. Pak jeho pohled zalil rozbřesk pochopení. „Ty myslíš, ty se domníváš...“

„To je v pořádku, Kite.“ Stiskla soucitně rukou jeho předloktí. „Já pracuji v showbyznysu. Takové věci se stávají pořád.“

„Deanie, byl jsem zasnouben, abych se jednou oženil. Mysleli jsme, že se milujeme, ona byla přítelkyní mé mladší sestry. Jak se zdá, nebyla to opravdová vášeň.“

V poslední větě Deanii něco známě zaznělo, ale dívka si toho nevšímala. Na několik příštích okamžiků zazněl velký sál Hampton Courtu, obsazený nejmocnějšími muži Anglie, chraptivě zbarveným smíchem vévody z Hamiltonu.

Nápad vypadal tak jednoduše, až se skoro styděla, že na něj nepřišla už dřív.

Ta představa k ní přiletěla rychle a mocně jako letní bouře, když se Kit přestal smát, chytil dech a vysvětlil jí, že byl zamilován do mladší sestry jednoho kamaráda z Oxfordu.

Královnin Engelbert pozoroval obezřetným pohledem, jak Cromwell zmizel ze sálu. Právě přinesl královně podnos se sladkostmi. Král seděl ke královně zády a pozvedal pohár vína

směrem ke Kateřině Howardové. Něco ho přinutilo, aby se otočil čelem k Engelbertovi. Byla to vůně sladkého. Král připil Kateřině Howardové teprve potom, když uspokojil svou žádostivost po sladkém. Koblihy.

Králi budou určitě chutnat. Deanie v duchu viděla krále Jindřicha Osmého, jak vstupuje do Krispy Kream, zvedá tlustý královský prst a kupuje všechno. Polévané koblihy, namáčené v čokoládě, plněné marmeládou. To by byl ale piknik!

Deanie věděla, jak se smaží koblihy, a králi určitě budou chutnat. Jestliže je dostane od královny Anny, může se jeho nevázané nadšení pro každé sousto přelít i na ni. Možná nevyhraje jeho srdce, ale zcela jistě si může uplatnit nárok na jeho žaludek. A u Jindřicha bylo pro jeho štěstí obojí stejně důležité.

Král určitě nepřipraví o hlavu zdroj koblih.

Právě když se Deanie chystala povědět Kitovi o svém plánu, začalo představení herců. Král jim zřejmě dal pokyn, aby začali, ale dívka si nepovšimla, kdy vydal rozkaz.

Deanie už kvůli představení nemohla mluvit. Sledovala půltucet herců, jak předvádějí pomalými pohyby své číslo a zastavují se, když se dostanou do nějaké pozice. Měli na sobě jasně zbarvené šaty s kápěmi, jež jim zakrývaly obličej. Zdálo se, že v tom, co dělají, je nějaký řád, ale Deanie v tom viděla jen naprosto náhodné pozice.

Vrhla na Kita chápavý pohled a všimla si, jak mu ztuhly rty, aby se nesmál. Starý trik mimů se skleněnou stěnou nebo schody do sklepa by se stal vítanou úlevou.

Pak ji napadla ještě úžasnější myšlenka. Když se všechny oči upíraly na herce, mohla by se vytratit do kuchyně za Scholsenbergem, Anniným kuchařem, a vysvětlit mu, jak se smaží koblihy. Základní těsto na koblihy je jednoduché a podobné těstu, které už používají. Král měl tak výjimečně dobrou náladu, že by byla škoda takové příležitosti nevyužít. Kdopak ví, kdy kapriciózní královská nálada bude tak výhodná?

Pomalů vstala, opatrně, aby k sobě nepřivedla pozornost. Kit ji objal pevnou rukou kolem pasu a začal vstávat s ní, ale ona zavrtěla hlavou a s rozpačitým pokrčením ramen pokývla směrem ke dveřím vedoucím dolů k záchodu.

Když opouštěla slavnost, tři páry očí sledovaly každý její krok.

Jedny patřily Kitovi. Další královi, jenž se podívoval, proč všechny ženy tráví nemírné množství času putováním na záchod a ze záchodu.

Třetí patřily pánovi od dvora, jenž považoval za svou novou povinnost sledovat to Baileyovic děvče, kamkoli se vydá. Byl chytrý. Když všichni sledovali Deanii, jak odchází, vykradl se opačným směrem a protáhl se dveřmi po straně sálu, u komnaty králových strážců, zatímco slečna Baileyová odešla hlavními dveřmi.

Nikdo si jeho tichého odchodu nevšiml.

Tři týdny poté, co Deanie dorazila na Hampton, se konečně naučila nesahat instinktivně po vypínači, když vstoupila do místnosti. Kateřina Howardová ji jednou nachytala, jak šátrá po zdi a Deanie se začervenala a vysvětlovala, že ani to nejjemnější obložení stěn ve Walesu se nedá srovnat s dokonalostí královských zdí.

Před třemi týdny bez přestání nepřemýšlela o tom, co učiní v místnosti jasné, rovnoměrné světlo. Bez luxusu žárovky se v noci stávaly chodby a prázdné místnosti záhadnými místy, kde se třepotaly stíny.

Minstrelové dole hráli neznámou melodii. Deanie usoudila, že je to jedna z posledních královských skladeb. Měl velice dobrý hudební sluch, ale přesto by to nedotáhl na žebříček hitparád. Když plula chodbami, napadl ji další myšlenkový obraz Jindřicha ve dvacátém století v Nashvillu, jak na obstarožním magnetofonu přehrává své demosnímky, ale netrpělivý producent je neposlouchá déle než patnáct vteřin.

Dovedla si představit jeho karmínově rudý vztek, když nařizuje, aby nahrávky vyslechli do konce. Většina producentů by prostě jen zívla a popřála Jindřichovi hodně štěstí u jiné firmy.

Vtom si Deanie uvědomila, že zabloudila.

Všechno najednou ztichlo, minstrelové buď přestali hrát, nebo zašla tak daleko, že je už neslyšela. V zámku bylo tolik stovek místností, k nimž se ani nepřiblížila, a během krátké okružní cesty, při níž hledala Kita, vůbec netušila, v jakém křídle se ocitla.

Umlčela v sobě naléhání křičet o pomoc a vrátila se zpět, kudy už prošla, a nakoukla otevřenými dveřmi komnaty. Poznává tento pokoj s jedinou pochodní a tapisérií svatého Šebestiána? Nic jí nepřipadalo povědomé.

Právě když se chystala vydat se na cestu dál chodbou, zřetelně ucítila, že ji kdosi sleduje. Krátce se zastavila, ale žádný zvuk k ní nedolehl. Zřejmě si to jen představovala.

Zabočila do jiné chodby a vzdechla, ruka jí vzlétla k ústům. Tuhle chodbu skutečně znala z prohlídky, jíž se účastnila s celým štábem před prvním natáčecím dnem. Průvodce jim vyprávěl, že chodbu často navštěvuje duch nějaké ženy. Deanie si nemohla vzpomenout na její jméno. Sakra, proč nedávala větší pozor? Z toho, co si pamatovala, by to mohla být ona sama, kdo tu bude strašit dalších pět set let.

Znovu se zastavila a tentokrát za sebou zaslechla šustění. Skutečně ji někdo pronásledoval.

„Haló?“

Když mluvila, uvědomila si, jak směšně její hlas zní. Co čekala? Že se ze stínu vynoří duch a představí se jí? Nebo že se jí ukloní nějaký zločinec a vysvětlí jí, proč ji pronásleduje do tmavých koutů paláce?

Nabrala rychlost a svižně kráčela do další chodby, aniž se obtěžovala nahlédnout do místností, jež míjela. Hrdlo jí svíral strach, ale ignorovala ten nepříjemný pocit. Za sebou cítila někoho jiného, kdo opakoval každý její pohyb, rychlejší či pomalejší, jak se drala velkými dvojitými dveřmi.

Než stačila dosáhnout na velký kulatý knoflík na dveřích, někdo jí přitiskl ruku na ústa.

„Buďte zticha, slečno.“ Hlas neznala. Muž přitiskl její lopatky ke svému vysokému a hubenému tělu.

Žduchla do něj a odstrčila ho stranou. Zasténal, ale nepustil ji. Naopak zesílil stisk. „To nebylo moudré.“

Držel jí ruce vzadu v bolestivém úhlu. Kousla ho vši silou do ruky. Překvapeně vyštěkl kletbu a ona využila jeho náhlého úleku k útěku.

Ve slepé, zvířecí panice udělala dva kroky a dostala se k velkým dveřím za svými zády. Přirazila je za sebou roztřesenýma rukama a v matném světle hledala zámek. Žádný tam nebyl.

Pronásledovatel lomcoval na druhé straně dveřmi. Deanie vši silou držela dveře zavřené. Zoufalým pohledem přes rameno zahlédla tapisérii pokrytý stůl a židli s vysokým opěradlem. Na stole stála jediná tlustá svíce a vosk z ní odkapával přímo na výšivku. Zbytek komnaty halily stíny.

Natáhla za sebe nohu a nepřestávala svírat kliku. Přitáhla k sobě židli a nacpala ji pod kliku. Věděla, že to neudrží déle než několik vteřin, a okamžitě se vrhla po stole, hmátla pod tapisérii a modlila se, aby tam nebyly zásuvky a aby nepřevrhla svíci a nezapálila celý zámek. I když v té chvíli by jí skýtal bouřlivý oheň větší bezpečí, než když se bude krčit strachy pod stolem v místnosti na konci chodby.

Stůl byl skutečně stůl a měla pod ním spoustu místa, kam se mohla schovat. Jak zaslechla, že se na dřevěnou podlahu kácí židle, přitáhla si závoj šatů blíž pod stůl a pokusila se utišit přerývaný dech.

„Vím, že jste tady.“ Zaslechla v jeho slovech vítězný škleb. Deanie se pokoušela poznat útočníka, ale marně. „Kdepak se moje pěkná oběť skrývá?“ Nepříjemně ostře se zachechtal. „Pod židlí? Ne, tam není místo. Co takhle pod stolem? Plamen svíce se chvěje, jakoby neznámá síla rušila jeho zář.“

Deanie už skoro promluvila, chtěla vylézt, než vrazí meč do tapisérie. Právě, když rozhrnovala látku, protal vzduch jiný hlas.

„Odejděte.“

Tento jediný rozkaz kdosi rozhodně vyštěkl.

„Kdo to je?“ Útočníkův hlas zněl nejisté.

„Thomas Cromwell, hrabě z Essexu.“ Deanie to poznala, ještě než se představil. Jeho hlas se navždy vryl do jejich nejdivočejších nočních děsů. „Mladý Surrey? Zasuň meč do pochvy, štěně.“

Deanii se zatočila hlava. Surrey? Jindřich Howard, Kateřinin bratranec a Norfolkův vyzáblý syn? S rukou na ústech klesla ke stěně. Proč by ji chtěl Surrey pronásledovat?

„Cromwelle.“ Surrey byl každou minutu drzejší. „Opět se nacházíte v nemilosti? Skuteční šlechtici sedí dole s králem.“

„To pak vysvětluje vaši přítomnost zde.“ Cromwell použil stejný uhlazený tón, jako když mluvil s Deanií.

„Cože, ty zbohatlická sketo!“ prskal hněvivě Surrey. „Nemáš ani kapku vznešené krve ve svých sprostých žilách! Ty... ty...“

„Ano, Surreyi?“ Cromwell se odmlčel. „Nemáš snad menší vadu řeči? Příliš mnoho modré krve rodí nedokonalost. Takovou, jako je tvůj ošemetný jazyk. A tvoje komické šermování.“

„Ne!“

„Můžeš odejít, Surreyi. Hned. Než zavolám své muže.“ Deanie si dovedla představit ponížený výraz v mladíkově tváři.

„Brzy budeš poražen, Cromwelle,“ vyštěkl Surrey v konečném výbuchu domýšlivosti. Pak Deanie zaslechla, jak se těžké dveře otevřely a zabouchly. V závanu studu zapomněl Surrey na dívku, stále ještě schoulenou pod stolem.

Zůstala zticha a čekala, až Cromwell odejde. Doufala, že si nevšiml její přítomnosti. Jestli byla komnata od další oddělena přepážkou nebo malým předpokojem, mohl by Cromwell myslet, že předchozí pranicí způsobil Surrey sám.

„Můžete už vyjít, slečno Deanie.“

Zachvátil ji skutečný strach. Surrey znamenal neznámou veličinu. S Cromwellem věděla, že jí hrozí nebezpečí, neboť je schopen násilí. Už jediným zvednutím prstu způsobil Kitovi umrtvující ránu. Zůstala zticha, končetiny jí hrůzou znehybněly.

„Pojďte, slečno. Nemusíte se ničeho bát.“

„Ano, správně,“ zamumlala nahlas.

„Budu opakovat svou žádost ještě jednou. Nebo snad si přejete, aby vám pomohl některý z mých mužů?“

Okamžitě vylezla, čepcem zavadila o nohu stolu, kolena měla zamotána do metrů látky tapisérie a vlastní róby. Když se drala na nohy, Cromwell jí s pobaveným pohledem přidržel tapisérii.

Chvilí nemluvili. Deanie na něho hleděla, vědoma si vlastní zranitelnosti i Kitovy bezbrannosti tam dole. Doufala, že si Kit nevšiml Cromwellovy nepřítomnosti v sále. Mlčky se modlila, aby ji právě v tuto chvíli nehledal.

„Co tu děláte?“ položil jí Cromwell jednoduchou otázku.

Deanie zamrkala. Klidný způsob, jakým se zeptal, ji překvapil i varoval.

„Prosím?“

„Dole je hostina jako obvykle. Je tam král jako obvykle.“ Cromwell se vztyčil. „Zapomeňme na naši dohodu, slečno. Copak jste měla v plánu, že jste se plížila chodbami?“

Zkřížila paže, aby získala čas a pokoušela se vymyslet odpověď. Takovou, aby nezpůsobila další těžkosti ani sobě, ani Kitovi. Pak ji to napadlo. Řekne pravdu. Na tom, kam a proč šla, nebylo nic špatného.

„Pokoušela jsem se najít kuchyni,“ řekla konečně.

„Kuchyni?“

Přikývla. „Vím, jak se připravuje něco, co by králi mohlo chutnat. Říká se tomu koblihy, a jsem si jista, že by mu chutnaly.“

„Kde je Hamilton?“

„Dole, dívá se na ty strašné herce.“

„A on vám dovolil jít bez doprovodu do kuchyně?“

„Ne,“ připustila a potřásla hlavou. „Myslí si, že jsem šla na toaletu. Ten nápad jsem dostala při chůzi po schodech dolů. Viděla jsem, jak král odvrátil pozornost od Kateřiny Howardové ke sladkostem, a uvědomila jsem si, jak moc by králi chutnaly koblihy. Tak jsem se rozhodla, že se vytratím do kuchyně a řeknu Scholsenbergovi všechno o...“

„Scholsenberg?“

„Och, to je královnin kuchař. Tedy, zkrátka jsem si myslela...“

Cromwell zvedl ruku a zadržel ji. „Já vím.“

Pomaloučku stočil pohled na jedinou svíci, píchl prstem do vzduchu jako do vlastní bytosti. Zdálo se, že nevnímá Deaniinu přítomnost. Na chvíli upadl do mlčení vynuceného vlastními myšlenkami.

Deanie neměla mlčení ráda. Cromwellova bystrá mysl, spřádající ublížení na těle s tak ničivým soustředěním, vytvořila už příliš mnoho neštěstí.

„Mohu se vás na něco zeptat?“ zaútočila.

Zdálo se, že ho vyrušila. Zadíval se na její tvář a krátkým pokývnutím jí naznačil, aby mluvila.

„Pár posledních dní jste nás nechal na pokoji. Minulý týden jste skoro zabil Kita, ale od té doby jste nic neučinil.“

Cromwellův korektní nudný obličej nejevil známky, že k němu pronikla její slova. Dlouze na ni hleděl, než odpověděl.

„Byla byste raději, kdybych ten úkol dokončil?“ Mluvil tiše.

„Ne!“ zajíkla se. „Nevíme jen, co můžeme čekat, a začínáme z toho bláznit.“

Cromwell se vrhl k Deanii se žhnoucím černým očima. Už málem vykřikla, když jeho ruka vklouzla za ni, a ze stolu s tapisérií uchopila svíčku.

„Pojďte sem, slečno.“ Poprvé v jeho hlase nezazněla zloba, ani výhrůžka za každou slabikou.

Vedl ji zpět do komnaty. Svíčka vrhala žluté kruhy světla na nábytek, který míjeli. Uvědomila si, že právě klopýtá do jeho soukromých komnat, do jeho vlastního brlohu, kde se věnuje státním i osobním záležitostem.

Uviděla masivní stůl pokrytý pergameny. Se svíčí v ruce, aniž na ni pohlédl, pokynul k hromadám tlustých papírů, lahvím inkoustu a svazku brků. Leželo tam pečetidlo, vyrobené buď z mosazi, nebo ze zlata, a síto. Věděla, že stříbrné síto je plné písku na sušení inkoustu.

„Tyto dokumenty anulují královo manželství a přivedou královnu Annu ke špalvu. Jsou skoro dokončené, chybí na nich jen hrst podpisů, jež lze snadno koupit.“

Deanie nebyla schopna slova. Cromwell pokračoval: „V posledních několika dnech se objevilo jisté rozmrazení vztahů mezi králem a královnou. Mí muži mi sdělili, že to začalo, když jste pověděla králi, jak se královna laskavě zachovala k Hamiltonovi a jak ho vlastníma rukama ošetřovala.“

„Je to pravda.“

„Není z ní štekna, která pořád něco chce, jaká se stala z Kateřiny Aragonské a Anny Boleynové.“ Konečně se na ni podíval. „Je mi jedno, kdo se stane královnou, pokud je král spokojen a mé vlastní postavení jisté.“

„Myslíte, že nevadí, zda je to Anna, Kateřina Howardová nebo já?“ Pokoušela se skrýt vzrušení v hlase.

„Ne, to neříkám. Stane-li se královnou Kateřina Howardová, budu zničen. A zapište si, že vezmu vás, Hamiltona a královnu Annu s sebou.“ Hleděl na ni v temnotě. „Kdybyste mohla přesvědčit krále, aby měl královnu rád o trochu víc, bylo by to dobré pro nás všechny.“

Málem se ho zeptala ještě na něco: aby jí vysvětlil, jak to myslel, ale Cromwell ji gestem vykázal. „Teď jděte. Jděte rychle a udělejte králi nejpříjemnější pochoutku.“

Ted' nebyl čas na pokračování v hovoru. Bez otálení vyběhla z místnosti, v jedné ruce vlečku, druhou nataženou dopředu do černočerného vzduchu a doufala, že nevrazí do stěny nebo kusu nábytku. Než dorazila ke dveřím, zastavila se.

„Promiňte, pane Cromwelle...“

Chvilí nic neřekl, pak podrážděně zareagoval. „Ano?“

„Jak se dostanu do kuchyně?“

Z Cromwellova směru k ní dolétl velmi podivný zvuk. Deanie si uvědomila, že je to smích; suchý, neveselý smích. Páteří jí projelo zachvění. I když se smál, šla z něho hrůza. „Dál chodbou a doleva. Nechte se vést svým nosem - v kuchyni to pořádně páchne.“

„Děkuji,“ ucedila. Nedostalo se jí žádné odpovědi. Vyrasila od hraběte z Essexu tak rychle, jak ji nohy dokázaly nést.

Cecílie Garrisonová se vrátila do velkého sálu, zastavila se jen, aby se poklonila panovníkovi a jeho manželce, a přímo se hnala k vévodovi z Hamiltonu, který čekal na její zprávu.

„Našla jste ji?“

Kit vypadal nezvykle dychtivě. Muž, jenž chladně hleděl tváří v tvář smrtelnému nebezpečí na nebi nad Anglií, jenž riskoval svou zaslouženě dobrou pověst nepřekonatelného šermíře v brutálním zápase se Surreyem - horším, ale zdravějším soupeřem -, projevoval jasné známky obavy. A důvod? Že se mu sestřenice nevrátila ze záchodu. „Ne, nenašla,“ odpověděla.

Kit začal vstávat a neobtěžoval se bavit slečnu Cecílii ani nikoho jiného z dvořanů. Právě když začal prchat průchodem, levou rukou přitom svíral rukojeť meče, vrazil do ženské postavy, jež se vynořila ze tmy.

„Kite!“ vydechla.

„Deanie, proboha, kde jsi byla?“

Mírný zmatek, jenž pár způsobil, brzy odsunul do pozadí zájmu královnin akrobat, předvádějící duet s třínohým medvědem.

Pevným stiskem přitáhl Kit Deanii k jejich místu na lavici. Když se usadili, zářivě se na něj usmála. „Určité neuhádneš, co se mi přihodilo!“

„Něco ti řeknu.“ Mluvil se zaťatými zuby, tváří měl zrudlou rozčilením. „Běhal jsem po zámku s vytaseným mečem a hledal jsem tě. Copak jsem tě nežádal, abys znovu někam nezmizela? Neříkal jsem ti to právě dnes ráno?“ Konečně se zhluboka nadechl a pohlédl na ni.

Oči se jí rozšířily, plně se na něho soustředila. Všechno jeho hněv zřejmě vyprchal, když na ni pohlédl. Uvědomil si, že jí stále svírá ruku. Jemně stiskl, než ji pustil.

„Máš něco bílého na nose,“ upozornil ji tiše, natáhl ruku a smetl jí poprašek z nosu.

„Och, to je mouka.“ Stírala si z nosu zbylou mouku, až zčervenal. Kit se musel usmát.

„Podívej se! Podívej se na krále!“ zašeptala. Skoro mu pověděla o setkání s Cromwellem, ale rozhodla se, že počká, dokud se neuklidní.

„Proč?“

„Jen se dívej.“

Na pódiu nabízel Engelbert králi s hlubokou poklonou zlatý podnos s kulatým pečivem. Královna nakoukla nervózně Engelbertovi přes rameno, aby prozkoumala obsah podnosu. Na chvíli zbledla, pak jí uvolnil rysy pomalý úsměv. Obrátila pohled na Deanii.

„Co je to?“ zahřímal král. Pak se podíval blíže. Ruka s drahokamy okamžitě popadla jednu tu věc. Začichal jako podezřívavý pes, pořádně ukousl a se strojovou rychlostí žvýkal.

Pohyb zpomalil. Deanie na druhém konci sálu zadržela dech a stiskla rukou Kitovo předloktí.

Král se obrátil ke královně s ještě plnými ústy. „Od vás?“ Obviňujícím prstem, jímž nedržel pečivo, ukázal na královnu Annu.

Ta s pokleslým výrazem přikývla. „Ja. Říká se jim koblíhy.“

Král na ni hleděl a zuřivě žvýkal. A pak kývl, červený vous ulepený medem. „Má královno! Výborné!“ Sáhl po další polévané koblize a všem ostatním nabízel také. Nakonec, jako vzácný dar, nabídl poslední královně Anně.

Engelbert zářil.

Kit se začal smát. „Ty jsi usmažila králi Jindřichovi koblíhy?“

Deanie přikývla. „Chtěla jsem udělat obalované v cukru, ale víš, že tu nemají normální cukr? Musela jsem místo něj použít med.“

„Ty by sis dobře rozuměla se ženami z úřadů vojenské správy,“ rozesmál se Kit a krátce ji objal kolem ramen.

„S jakými ženami?“

Sklonil se blíž. „Přinášely pilotům čaj a sušenky. Dámy v zástěrách, a ty báječné cigarety!“

„U nás máme něco podobného,“ zabrumlala a měla příjemný pocit z váhy a tepla jeho ruky. „Počkej chvíli. Řekl jsi cigarety. Chceš tím říci, že jsi mě nutil, abych ti vysvětlovala, co jsou to cigarety, že jsi ze mě dělal naprostého idiota, a přitom jsi kouřil?“

Pozvedl bujné obočí a zazubil se. „Jako komín.“

„Kite, pověz mi, kdy zapomenou na cigarety? Myslím tím, když tady zůstaneme nebo se ocitneme v čase bez tabáku, kdy na ně přestanu myslet?“

Kolem právě procházel Engelbert s podnosem koblih. Kit dvě vzal a jednu podal Deanii. „Prosím, Kite,“ naléhala a zatahala ho za rukáv. „Kdy se zbavím myšlenek na kouření?“

S úmyslnou lenivostí kousl do koblihy a přikývl souhlasně s královým oceněním. Když polkl, nasadil vážný výraz. „Povím ti tohle,“ zašeptal. „Prvních deset let je nejhorších.“

Obličej jí tragicky poklesl. A podruhé ten večer se sál naplnil smíchem vévody z Hamiltonu.

KAPITOLA 13

Následující den po snídani museli Kit s Deanií dlouho čekat, než spolu mohli promluvit. Předchozí večer Deanie Kitovi pověděla to nejdůležitější, o čem mluvila s Cromwellem, i o jeho chování, jež se změnilo v záhadné mlčení.

„Teď je ještě nebezpečnější,“ vyvodil z toho Kit. „Víš, že pokud se král ožení s Kateřinou, je s ním konec.“

„Proč?“ zeptala se Deanie, když vyšli ze sálu. Nejprve se rozhlédla, aby se ujistila, že ji nikdo neposlouchá, a přitiskla se ke Kitově paži. „Myslím, že je milá. Žádná chytrá hlava, ale sladké kotě.“

Kit se smál. „Myslet na Kateřinu Howardovou jako ženu s chytrou hlavou...“ Zavrtěl hlavou. „Cromwell nemá strach z Kateřiny Howardové, ale z její rodiny. Jsou ambiciózní každým coulem jako vaše Wallis Simpsonová.“

„Neznám žádnou Wallis Simpsonovou.“

„No přece ta rozvedená Američanka, která se provdala za našeho Eduarda.“ Když Deanie vypadala pořád zmateně, zastavil se a jemně ji postrčil do kouta. „Prosím tě, Deanie, neříkej mi, že nevíš, o kom mluvím.“

„Opravdu nevím, o kom mluvíš,“ přisvědčila.

„A co známá řeč ‚Žena, kterou miluji‘?“

Deaniina tvář se zalila porozuměním. „Och, přece jen si vzpomínám! O tom jsem viděla televizní film. Ona byla rozvedená Američanka z Baltimoru a Edward kvůli ní abdikoval. Bylo to nádherné! Myslím, že ji ve filmu hrála Jane Seymourová.“

„Jane Seymourová?“

„Ne královna. Tahle Jane hrála ve filmech s Jamesem Bondem a pak v televizi doktorku Quinnovou.“

Kit potřásl hlavou a prohrábl si rukou vlasy, než pokračoval. „Tedy, naše Kateřinka má ctižádostivého strýčka a ještě ctižádostivější stádo katolických stoupenců. Ti stále ještě trpí tím, že Cromwell nechal rozpustit kláštery.“

Jestli se stane Kateřina královnou, jako že se stane, Cromwell zůstane sám a ponese hněv Jindřichův, Norfolkův a všech katolíků v zemi.“

„Copak Cromwell nemá žádného zastávce?“

Kit udělal rukou odmítavé gesto. „Nikdy neoplýval osobním magnetismem. Největším Cromwellovým talentem bylo to, že se učinil nepostradatelným pro krále a že nikdy nikomu nevěřil natolik, aby se dělil o moc. V téhle chvíli si už znepřátelil všechny potenciální obránce. Vždycky jednal sám a nikdy se nenamáhal vybudovat za sebou politickou sílu. Chvilí to fungovalo, ale...“

Kit přestal mluvit, protože k nim přicházel Norfolk a vyznamenal je škrobeným pokývnutím. Teď, když se král živě zajímal o jeho neteř, zdálo se, že každé mlsné mrknutí, jež král vyše ke Kateřině, je Norfolkovu pokynem k rozpínavosti v jeho úřadu.

Když se chystali znovu pokračovat v rozhovoru na chodbě, skončil náhle večer tím, že Deanie a ostatní komorné doprovodily královnu Annu do ložnice. Deanie už neměla čas zmínit se o závěru honičky se Surreyem.

Následující ráno strávila Deanie zničujícím pokusem naučit se vyšívat tapisérii matky Loweové, vyhlášené svým nabroušeným jazykem. Kit si mezitím krátil dlouhou chvíli se Suffolkem a s ostatními pány tím, že plánovali turnaj na oslavu příchodu léta. Deanii objevil v její komnatě, otočenou zády ke dveřím, jak se špičkami prstů dotýká látky. Sály byly neobvykle tiché. Většina členů dvora obdivovala královu novou kuželkářskou dráhu.

„Prší,“ oznámil jí Kit od dveří. Když vcházel do pokoje, zvedl ruku nad hlavu a vzepřel se jí samozřejmou silou o klenutý vchod. Bolest v rameni pociťoval stále silně, ale odhodlaně jí vzdoroval a odmítal připustit si jakékoli omezení. „Musíme počkat, až se počasí vyjasní, než budeme znovu moci zkusit bludiště.“

„To je jenom dobře,“ souhlasila Deanie zády k němu. „To je jenom dobře?“

„Získáme víc času, abychom mohli něco udělat s královnou Annou. Potom, co mi ukázal Cromwell ty papíry, doufám, že bude pršet týdný. Obětuju tomu hodně času, abych jí zajistila bezpečnost, Kite.“

„Myslel jsem, že jsi byla spokojena s tím, jak dobře zapůsobily koblihy,“ namítl k jejím žádům.

„Šest tuctů koblih námluvy neudělá.“

Kit se zamračil. „Ksakru, co to má znamenat?“

„Že potřebujeme víc času, spoustu času, abychom pomohli králi ocenit jeho královnu.“

„Nemáme spoustu času, láska,“ ztišil hlas. „Čím déle tu zůstaneme, tím spíše nás obviní z čarodějnictví nebo z velezrady.“

„Ty ses tomu dokázal úspěšně vyhýbat víc než deset let,“ zdůvodnila, aniž na něho pohlédla.

„To bylo předtím, než jsi sem přišla. Když jsem byl sám, bylo to dobré. Ale ty jsi příčinou, že se všechno najednou změnilo. Co to proboha děláš?“

Po chvíli se na něj zpřímá podívala. „Je to dobře, nebo špatně, že se všechno změnilo?“

„Většinou dobře.“ V jeho hlase zaslechla smích. „Většinou je to překrásné. Jen velezrada nebo čarodějnictví by nám mohly přinést rychlý konec.“

„Přemýšlím, co by bylo horší,“ přemítala. „Jestli velezrada, nebo čarodějnictví.“

S nenuceným úsměvem přenesl váhu na druhou nohu.

„Kdybys se mohl rozhodnout, volil bych čarodějnictví. Můžeš mít štěstí a oheň uhasí déšť. Ale nemáš mnoho naděje, když tě pověsí, vykuchají ti vnitřnosti a rozčtvrtí tě.“

„Všechny ty tři smrti?“ Ztuhla. „Není to mnohonásobné zabítí?“

„To je všeobecně přijatá myšlenka. Ujistí se, že ten chudák je ještě při vědomí, aby viděl, jak mu rvou střeva z břicha. Pověz, Deanie, co to vlastně děláš?“

Deanie se otočila a zvedla levou ruku. I přes celou místnost uviděl malé pramínky krve.

„Dobrý Bože, co se ti stalo?“ Několika dlouhými kroky byl u ní.

„Zkoušela jsem vyšívát goblén.“ Vzdychla. „Vypadá to tak jednoduše, Kite. Dámy jen tak posedávají, nadělají spoustu řečí a šijou. Ale tyhle jehly jsou ostré a matka Loweová mě přinutila dokončit vzorník.“

Když zkoumal její zraněné prsty, sáhla po malém vzorníku. Se zřejmou nechutí mu ji přidržela před očima.

„To je v pořádku. Můžeš se smát, jestli chceš,“ zamumlala.

Kit přesunul pozornost na malý čtverec látky. „Och. Dobře. Řeknu ti, Deanie, že je to opravdu dobré. Velice dobré, skutečně.“ Zamžoural, shýbl se blíž a pak odvrátil oči se zřejmým výrazem naprostého zmatku.

„Víš, co to je?“ Ústy jí zaškubl úsměv.

„Co? Ovšemže to vím. Nejsem přece úplný idiot. Hmm, dovol, ať se podívám.“ Soustředil se opět na špičky jejích prstů. „Chtělo by to trochu jódu.“

„Co je to?“

„Jód? No, to je oranžově zbarvený lék, který zabíjí bacily.“

„Já vím, co je jód. Ptám se tě, co znázorňuje můj goblén.“

„Och, tak.“

Vážně přikývla.

„Tak se tedy podíváme znovu, ano?“ Jeho hlas zněl nepřírozeně vesele. „Ó, jaké krásné barvy! Je to úplně úžasné, Deanie. Podívej se, jak efektnější použila červenou.“

„Červenou? Žádnou jsem nepoužila.“ Podívala se zblízka na látku a kousla se zevnitř do tváře, aby se nerozchechtala. „To je krev,“ řekla konečně. „Matka Loweová mi nedovolila šít s náprstkem.“

„Aha. Ale vypadá to dobře, že?“

„Nechme na pokoji barvy, Kite. Řekni, co je to.“

„Ale, Deanie, já přece vím, co to je.“

„Tak mi to pověz,“ trvala na svém.

Prohlubně ve tvářích se mu zvýraznily soustředěním. Najednou se jeho výraz rozjasnil. „Ovšem! Je to brouk!“ Zavrtěla hlavou. „Pták? Tohle jsou křídla, ne?“

Zvedla obočí, tentokrát se jí nezdařilo zahnat z tváře rošťácký výraz.

„Velmi dobře. Vypadá to jako nějaké mytologické stvoření, snad fénix, jenž povstává z popela. Ne? Dovol, ať se podívám ještě jednou. Podívejme se, nesedí na zádech toho tvora člověk?“

Dychtivě přikývla.

„Je to úplná hádanka,“ odkašlal si, pohlédl na Deanii, na vyčkávavý, dychtivý úsměv v její tváři. A pak si uvědomil, co stvořila.

„Deanie.“ Hlas mu najednou zachraptěl, když si přitáhl vzorník blíž. Dlouho neříkal nic, jen zkoumal její neobratný pokus o goblén, divoký tvar s hrbem k jedné straně. Neuhnul pohledem, když prohlásil: „Je to letadlo.“

„Uhodls.“

Ztěžka polkl, než se vrátil k výšivce, a divil se, odkud se vzala náhlá bolest v krku. Udělala to pro něj, jen pro něj. Snažil se o lehký tón, aby nedal znát, jak hluboce jej to gesto dojalo. „Co je to za letadlo?“ Slova zněla drsně a vyčítavě, ale Deanie se to zřejmě nedotklo.

„Och, nevím.“ Pokrčila rameny. „Trochu jsem to vylepšila. Na cestách jsem viděla tuny starých válečných filmů. Já těžko usínám hned po koncertu. Tak jsem zavřela oči a zkoušela si vzpomenout, jak vypadala

letadla v tom ve starém filmu s Danou Andrewsovou. Když jsem to viděla poprvé, čekala jsem, až se objeví, protože jsem si myslela, že Dana je určitě dáma.“ Uvědomila si, že breptá, jen aby přehlušila jeho mlčení. Koukla na látku, najednou poděšená. „Líbí se ti to?“

Když pohlédla do jeho očí, zachytila v nich podivný, znepokojivý záblesk. Pak promluvil. „Ano,“ řekl konečně a přitáhl ji k sobě jednou rukou, zatímco stále ještě zkoumal práci v druhé ruce. „Mohu si to nechat?“

„Ovšem. Vyrobila jsem to pro tebe.“

Uvolnil tkanice na předním dílu černého kabátce a strčil látku za sněhobílou košili. Nezvyklý výraz z jeho tváře nezmizel.

„Deanie, bylo to jedno z našich letadel, nebo nepřátelské letadlo?“

Popleteně se na něho podívala, když ji vedl ven dveřmi. „Jedno z našich. Proč?“

„Jen jsem tak o tom přemýšlel,“ zamumlal a vzal ji za ruku. Pak se zastavil, přitáhl si její špičky prstů popíchané od jehly ke svým rtům a přitiskl na ně vřelý polibek. „Seš si jistá, že jsme vyhráli válku?“

„To teda jsem,“ zašeptala. Ale poslední, co měli v té chvíli na mysli, byla válka.

* * *

Hodinu před podáváním večerního jídla si zavolala královna Anna slečnu Deanii do své komnaty. Děšť narážel do oken a činil z paláce ještě vlhčí a chladnější místo než obvykle.

„Slečno Deanie.“ Jakmile se dívka uklonila, královna se usmála. „Musím vám poděkovat, že jste včera večer přinesla ty koblihy. Král si jistě myslel, že jsou fajn.“

Deanie pozvedla oči a usmála se. „Určitě je zhltl, vidíte, Vaše Veličenstvo?“

„Myslím, že zhltl najednou čtyři nebo pět.“ Královna gestem vyzvala Deanii, aby vstala a posadila se na židli. „Pojďte, sedněte si. Potřebuji vás chytit za ucho.“

„Prosím?“

„Potřebuji si promluvit, chytit vaše ucho.“ Královna si nevšímala ohromeného dívčina zamračení, otočila se a vrátila se s oficiálně vypadajícím pergamenem. Jeden hrozný okamžik si Deanie myslela, že Cromwell doručil královně nařízení k popravě. Rychle tu myšlenku zahнала a ulehčené vydechla. Královnu trápila nějaká myšlenka, ale zřejmě se neocitla tváří v tvář smrtelnému nebezpečí.

„Přečtete si tohle, možná vás to potěší,“ pravila královna a podala Deanii papír.

List byl popsán nádherným rukopisem, mnohem čitelnějším než většina ostatních, jež Deanie viděla poté, co dorazila do roku 1540. Deanie zahvízdla mezi zuby. „Velmi hezké, Vaše Veličenstvo. Kdo tohle napsal, by mohl dělat kaligrafické práce v jakémkoli obchodě s dárky nebo si nahromadit majetek psaním jmen na diplomech.“

Královna ukázala prstem se zastřiženým nehtem. „Čtete, prosím.“

Deanie pokrčila rameny a začala číst.

Dovolte mi, prosím, projevit tímto listem oddanost, s níž Vám věnuji svou úctu jako královně a svou naprostou poslušnost jako své matce. Jsem příliš mladá a slabá a nemohu udělat víc, než Vám z celého srdce poblahopřát do začátku Vašeho manželství. Doufám, že Vaše Veličenstvo bude mít pro mne tolik dobré vůle, jako mám já oddanosti sloužit Vám.

Deanie zmateně pohlédla na královnu. „Počkejte, nevěděla jsem, že máte děti,“ namítla. „Ten, kdo to psal, vás nazývá matkou.“

Královna Anna přikývla. „To je moje nevlastní dcera, dítě mého královského manžela.“

„Och.“ Deanie se zamračila na papír. „Kolik je jí let?“

„Šest.“

„Cože? Myslíte, že to dítě to psalo samo?“

Královna se napůl usmála. „Zdá se, že je to chytrý chlápek, ne?“

Deanie přikývla a očima znovu přejížděla princeznina slova. „Kde je?“ zeptala se, aniž vzhledla. „Neviděla jsem ji u dvora. Ani malého prince jsem nezhlédla. Stráží ho jako vězně.“

„Je to králův dědic, další nástupník trůnu. Král musí být na svého jediného syna opatrný.“

„Princezna je také královská dědička, Vaše Veličenstvo. Tak proč není u dvora?“

Královnu zřejmě ta odezva potěšila. „I mne to zlobí, slečno. Nemyslíte si, že by tu malá princezna Alžběta měla být?“

Pergamen odpočíval v Deaniině klíně. „Ovšem. Kde je?“

„Vykázali ji do jiného paláce. Zdá se, že ji král nenávidí a nedovolí jí se tu usadit, pokud tu dlí on.“

„Proč ji proboha nenávidí? Je to pouhé dítě,“ mumlala Deanie. Obraz dychtivého, chytrého šestiletého dítěte, odmítaného králem, jí připomněl vlastní vzpomínky na dětství. „Mám o tom trochu neurčitou představu. Kdo je její matka?“

Královnu to trochu zaskočilo. „Její matka byla Anna Boleynová, král ji nechal popravit před třemi lety.“

„Pro pána Jána! Tomu dítěti byly tři roky, když se to stalo.“

Královna obezřetně pohlédla ke dveřím, přikradla se k nim a nakoukla ven do chodby, než je zavřela. Pak rychle pravila: „Ukázala jsem ten dopis králi a doufala, že mu bude toho malého dítěte líto. Dokonce jsem nechala usmažit pár koblih, než jsem s ním mluvila.“

„A co se stalo?“ zeptala se Deanie s tváří u královniny hlavy. Zblízka si všimla rozšířených pórů a nasála oblak nyní již známé vůně, silné a bahnité, ale ne nepříjemné, když si na ni člověk zvykl.

„Rozzlobil se, slečno Deanie. Vyčkrl několik nadávek, ale nerozuměla jsem jejich významu. Rozkázal mi, abych odtamtud odešla, a řekl, že matka princezny Alžběty byla čubka.“

Deanie sebou mimoděk cukla, když si představila králův hněv. „Takže princezně nedovolí, aby se směla připojit ke zbytku rodiny u dvora,“ usoudila tiše.

„Ne. Nařídil mi, že mám dát dopis Cromwellovi, a ten že na něj odpoví.“

„Výborně. Cromwell si určitě rád dopisuje s šestiletýma holčičkami.“

Královnu to překvapilo. „Myslíte si to?“

„Ne, Vaše Veličenstvo,“ řekla Deanie nakonec. „Myslím, že je to strašné.“ Pohlédla znovu na papír a v rohu si všimla maličkého obrázku. Byla to kresbička malého děvčátka, tak malá, že ji člověk snadno přehlédl. Váhavá prosba opuštěného dítěte o přátelství.

„Už to viděl Cromwell?“ Deanie si dovedla představit škodolibou radost, s níž by trýznitel udeřil nevinné dítě.

„Ne, slečno Deanie, nemám na krále žádný vliv. Vy ho máte. Vymyslela byste něco, co by mohlo pomoci té ubohé malé princezně?“

Deanie sepjala nad dopisem ruce a přemýšlela, zda laskavá královna, prosící o pomoc pro dítě, jež nikdy neviděla, si uvědomuje nebezpečí, které číhá na ni samu. V tmavých královniných očích zahlédla dívka cosi, co ji přimělo věřit, že královna si uvědomuje rizika dvora.

„Vaše Veličenstvo, dala byste mi trochu času na přemýšlení?“ Přejela si dlaní po čele a zkoušela si představit, co asi napadne Kita.

„Ale ovšem.“ Královna se usmála a vstala, jemným pohybem sebrala dopis z Deaniina klína. „Možná si budeme moci promluvit při večerním jídle.“

Unaveně přikývla. Když vyšla z královniny komnaty, přemýšlela, kde by mohla najít Kita. Ten určitě vymyslí výtečný plán.

* * *

„Co jsi jí slíbila?“ chtěl vědět Kit a těžce dýchal po šermířském zápase. Špička jeho meče odpočívala na zemi vedle její nohy. Kousek couvla. Volnou rukou si hnětl bolavé rameno.

„Řekla jsem jen, že se jí pokusíme pomoci,“ opakovala Deanie. V šermířském sále se ozýval zvuk kovu narážejícího o sebe. Ze vzdáleného rohu na ni hleděl Surrey zpod nepohodlné síťované helmy. Jeho otec trval na tom, aby se chránil, i když tím syna rozčiloval. Nikdo z uznávaných šermířů ho nepožádal o zápas, což rozdmýchalo jeho hněv.

„Jestli deště zítra přestanou, musíme se pokusit zmizet,“ pronesl Kit uklidňujícím tónem.

„Ne. Kite. Opravdu tu chci zůstat a pomáhat, teď ještě víc než jindy.“

„Copak tomu nerozumíš? Nemáme jinou možnost,“ nadechl se zhluboka a koukl do sálu. Dámy právě dorazily, mladí muži od dvora měli jedinečnou příležitost předvést své atletické dovednosti. Ke vzrušenému potěšení žen tu muži nenosili kabátce.

I přes zájem o princeznu si Deanie nemohla nevšimnout, o co byl Kit dokonalejší než zbytek pánů. Někteří působili přitažlivě, několik z nich mělo docela pěknou postavu. Ale vévoda z Hamiltonu, s hezkým, námahou zčervenalým obličejem a tmavými, na krku zvlněnými vlasy, byl výjimečný.

„Prosím, Kite. Měl bys vidět ten dopis. Upřímně, zlomilo mi to srdce.“

„Tvůj zájem o ostatní je obdivuhodný, lásco.“ Utřel si kapku potu z očí. „Schovej si trochu té péče pro nás. I když tu jen stojíme a hovoříme spolu, vydáváme se do nebezpečí. Zítra se pokusíme odejít a pak se snad všechny tyto intriky stanou vzdálenou minulostí.“

Obrátil se a přešel do rohu místnosti, pokynul hloučku dam a pověsil fleret na věšák na zdi. Se zkříženými pažema ho následovala a pokoušela se zkrotit svůj hněv. Zakopla o zvednutý fleret hraběte.

„Je mi jedno, jestliže mi odmítneš pomoci,“ zasyčela mu do ucha. Překvapeně se otočil, zaražen nezvyklou naléhavostí v jejím hlase. „Nemáš zdání, co to je, když je tvému vlastnímu otci úplně fuk, co se s tebou děje, jestli jsi nemocný, nebo je ti dobře, jestli jsi chytrý, nebo hloupý. Ty jsi byl bohaté dítě ze solidní rodiny.“

„Mého otce zabili ve válce, když jsem byl ještě dítě.“

„Já vím a je to strašné, opravdu. Ale aspoň schválně neodešel a nenechal tě, abys zbytek života přemýšlel, co jsi udělal špatně, možná zavinil, poněvadž tě mockrát napadne, že odešel možná právě kvůli tobě.“ Slzy jí rozmazaly zrak, ale pokračovala: „Ty i já jsme měli aspoň matku a tys měl ještě sestru. Koho má Alžběta? Je úplně sama, píše dopisy cizím ženám a žádaje, aby se staly její matkou. Och, Kite. Ubohé dítě.“

„Možná tohle ubohé dítě potřebuje, aby se s ní takhle zacházelo. Asi nikdo nehledí na její parádu, ale až vyroste, stane se skvělou královnou, jež bude mít natolik rovnou páteř, aby udržela Španělsko v patřičných mezích. Nech ji být, Deanie.“

„No dobře, tak z ní bude skvělá královna,“ odpověděla útokem Deanie, a zvýšila hlas: „Možná by byla ještě skvělejší, kdyby měla šťastnější dětství.“

„A možná je její nešťastné dětství klíčem k tomu, aby se z ní stala velká královna.“ Ostatní dvořané se ztišili a pokoušeli se porozumět podivné

výměně názorů těch dvou. Ani pán, jenž jim stál nejbliž, neměl z jejich rozhovoru jasno. Ale všichni věděli, že jsou svědky scény plné vášně.

„Raději bych tomu dítěti pomohla,“ vyštěkla. Pak s hlubokým nadechnutím, aby se uklidnila, pokračovala: „Prosím, Kite.“

„Deanie.“ Hlas mu zněl drsně, když ji rukou podepřel. „Lásko,“ řekl tiše, „to, že bys pomohla Alžbětě, nepomůže ani trochu tvému vlastnímu dětství.“

Deanie hleděla před sebe, ale nevnímala. „Nevím, Kite. Něco v tom dopisu na mě skutečně zapůsobilo. Možná...“

„Možná co, Deanie?“

„Možná že chci vlastní dítě,“ vydechla. „Naše dítě, které nebude nikdy přemýšlet, kde jsou jeho rodiče a jestli je milují. Nikdy předtím jsem tohle necítila.“

Beze slova jí setřel z tváře slzy, nejraději by ji objal, ale dobře věděl, že největší dvorští odborníci na pomluvy si již z jejich rozhovoru učinili poznámky.

„Jestli v bludišti půjde všechno dobře, budeme tu příležitost mít. Jenom tehdy, jinak se toho nedočkáme.“

„Kite, prosím. Co když se nám v bludišti něco stane, jestli nás to odloučí nebo zabije? A jestli se to stane, co zanecháme jako odkaz? Recept na koblihy? Úžasný záznam z rytířského klání? To není moc, Kite. Ale když učiníme tu dívku, budoucí královnu, šťastnou... A když pomůžeme velkorysé ženě, jež stejně jako my nemá na tomto dvoře místo... Alespoň budeme žít pro něco důležitého.“

Dlouhou chvíli se ozývaly jen zvonivé zvuky fletů a tichý šepot rozhovoru. Nakonec se na Kitových ústech objevil náznak úsměvu. „Dobře, Deanie,“ svolil. „Uzavřeme dohodu. Jestli zítra bude pršet nebo bude příliš zamračeno, abychom zkusili bludiště, pokusíme se vymyslet něco, čím bychom pomohli malé Alžbětě a královně. Jestli bude slunečno, pokusíme se zmizet.“

Ještě popotahovala, ale po rtech jí přeběhl úsměv a modlila se, aby přišel anglický monzun.

Ani Kit, ani Deanie si nevšimli, jak se Jindřich Howard, hrabě ze Surrey, uculil.

KAPITOLA 14

Na dvoře vypukla šuškaná.

Nejdříve se Deanie obávala, že se novinky týkají královny Anny a že nastalo tolik očekávané anulování sňatku. Chodby se chvěly tlumeným vzrušením. Obvyklé ranní zdravení vyznívalo odbytě a váhavě, jakoby jen pouhým pozdravem člověk mohl přijít o nejnovější drb.

V deset hodin se slunce přehouplo vysoko na bezmračnou oblohu. Obvykle takové počasí přinášelo horečnou činnost dvořanů, kteří se shlukovali do skupin, aby naplánovali den s okázalou činností venku. Ale toto ráno i nejneklidnější členové dvora zevlovali uvnitř a zdráhali se opustit zámek.

V královnině komnatě bylo jasné, že se cosi děje. Deanie a ostatní ženy mluvily o módě a Kateřina Howardová podrobně líčila nejnovější vysoký náhrdelník, jenž sem právě začal pronikat z Itálie a Francie. Nedbala přitom na nepřírozené přestávky a nepřítomné poznámky ostatních žen.

„A hlavně sluší všem postavám, buclatým i hubeným,“ uzavřela Kateřina. Pak zmlkla a rozhlédla se po kroužku dam. „Musíme si dát velký pozor.“

Všech pět dam včetně královny náhle zbystřilo sluch. Jejich jehly zůstaly trčet ve vzduchu a čekaly, až bude Kateřina pokračovat.

„Proč, slečno Kateřino?“ zeptala se královna suchým a rozechvělým hlasem

„Protože...“ Kateřina se naklonila dopředu a Deanie zadržela dech. Králova důvěrná přítelkyně a Norfolkova neteř by mohla být nejlepším zdrojem informací na celém dvoře.

Kateřina zívla, než začala mluvit, a navodila tíživé, pomalé napětí, v němž měly všechny ženy dost času, aby si představily to nejhorší.

Konečně byla Kateřina připravena mluvit. „Musíme si dávat pozor, protože vysoké límce se mohou snadno zamotat do čepce.“ S tím pokývla, spokojena, že všichni slyšeli její prohlášení.

„Cože?“ zeptala se Deanie a nevšímala si jehly, jež se jí právě zapíchla do prstu.

„Je to pravda. Dámy musí nosit pokrývky hlavy jako páni. A musí si dávat pozor na čepce, ať vyztužené nebo skládané z roušky na způsob francouzských karkulek.“

Deaniiny oči se setkaly s královninými a najednou se obě začaly smát. Brzy se k nim přidala Cecílie Garrisonová a ostatní. Kateřina Howardová vypadala překvapeně.

„Ale to je vážné,“ začala. „Slyšela jsem o mnoha dámách, jež se zachytily svízelným čepcem a najednou...“

Když se otevřely dveře, Kateřina zmlkla. Do místnosti vstoupil bledý Engelbert, uklonil se královně a podal jí zprávu. Ta očima přejela papír a zbledla také.

„Mé dámy, žádám soukromí, jestli je to fajn,“ zamumlala. Deanie vstala s ostatními a začala sbírat šití.

„Slečno Deanie, vy, prosím, zůstaňte.“

Když ostatní dámy jedna po druhé opouštěly místnost, necítila se Deanie právě příjemně a sundávala si kousky přišpendleného goblénu z předního dílu šatů. Dveře se zavřely a z chodby za dveřmi zaslechla šepot dam.

Královna nečekala a promluvila. „Cromwella dnes ráno odvedli do vězení v Toweru.“

Překvapená Deanie se svezla na svou židli, aniž se dovolila. „Je to dobře, nebo špatně?“ zeptala se rovnou.

„Nevím,“ zamumlala královna, v ruce stále držíc zprávu od Engelberta. „Cromwell domluvil můj sňatek. Bral ohled na mé cizí mravy a oděv. Slečno Deanie, jsem daleko od domova. Víte, jaké to je? Jsem vydána na milost a nemilost svému manželovi.“

„Možná byste měla utéci,“ rychle řekla Deanie. „Možná byste se měla vrátit co nejdříve do Kleve. Ráda bych vám pomohla a jsem přesvědčena, že Kit udělá všechno...“

„Ne.“ Přešla k vykládanému stolu a nechala pergamen vyklouznout z ruky. „Jsem teď vdaná žena. Ať se stane cokoli, nezneuctím svého bratra tím, že bych se vrátila do Kleve.“

„Ale co když to nedopadne dobře?“

„Nedopadne dobře? Nevím, co tím myslíte.“

Deanie si odkašlala a snažila se vyjádřit své myšlenky diplomaticky. „I když vy sama na tom nemáte žádnou vinu, král si možná přeje za manželku nějakou jinou ženu.“

„Považuje mě za hloupou?“ vypálila královna. Byl to první projev náladovosti, jež Deanie viděla u jindy vyrovnané Anny. „Jeden den chce vás, další Kateřinu. Božínku, slečno Deanie, nikdy mě nechtěl, a já jsem tomu velice ráda.“

„Myslíte tím, že vám nevádí, že se vám nedostává královy, ehm, pozornosti?“

„Nevadí? Ha.“ Vrátila se k Deanii a ztěžka usedla vedle ní. „Slýchávám, co se stalo dámám, jimž se královy pozornosti dostalo. Jedna předčasně

zestárla a zemřela ponížená a vyhnaná, druhé usekli hlavu. Ta třetí, šťastná, zemřela po porodu. Ne. Nechte mě, ať zůstanu královnou, a nechejme krále, ať věnuje svou pozornost nějaké jiné ubohé ženě.“

„Ale Vaše Veličenstvo, král si přeje mít vévodu z Yorku.“

„Ale já mu v tom nebráním. Dám mu vévodu z Yorku a on si pak může jít k jiné.“ Vypadala spokojeně.

Ale Deanie byla naprosto zmatena. „Myslíte tím, že vy a král spolu... Tedy, víte, co tím...?“

„Co že vím?“

„Tedy, dovolu mi, abych přemýšlela, jak to vyjádřit.“ Deanie hleděla z okna a pozorovala ptáka na parapetu. Veselý obrázek maličkého ptáčka deformovalo tlusté sklo. „Je zde možnost, Vaše Veličenstvo, že byste v blízkém čase přivedla na svět vévodu z Yorku? Jestli je to tak, mohla byste tu s tím pěkně zamávat.“

„Pokud to král nařídí, budu mít vévodu z Yorku brzy.“

„Promiňte mi, Vaše Výsosti, ale k vytvoření vévody z Yorku je třeba trochu víc než královský rozkaz.“

Královna zvedla jedno vyškubané obočí. „Ano?“

Deanie si znovu odkašlala. „Já se ptám na to, uf, tedy... co se děje mezi vámi dvěma v noci?“

„Och, aha! Je to docela příjemné, skutečně. Král mi poklepe na rameno a popřeje mi dobrou noc.“

„A pak?“

„No já pochopitelně opětuji přání, řeknu: „Dobrou noc i vám, Vaše Milosti.“ „A pak?“

„No, je noc, a tak jdu spát.“

Deanie sepjala ruce. „Ale než usnete, nepolíbí vás někdy?“

Královna na ni upřela bezvýrazný pohled. „Proč by mě líbal a udržoval v bdělém stavu, když už je čas spát?“

„Propána, Vaše Veličenstvo!“ Deanie se naklonila ke královně. „Copak nevíte nic o ptáčcích a včelách?“

„Ovšemže vím, hlupáčku. Obojí létají ve vzduchu.“

Když se neobvykle zamlklá Deanie přerývaně nadechla k odpovědi, na dveře opět někdo zaklepal. Objevil se Engelbert, už méně popelavý než předtím, ale stále ještě vážný.

„Vaše Výsosti, vévodové ze Suffolku a Hamiltonu žádají o slyšení.“

Deanie vyskočila. „Kite! Jsi v pořádku?“

„Deanie?“

Královna se musela usmát Deaniině náhlé dychtivosti, přikývla, a Engelbert ze široka otevřel dveře. Nejdřív se zrudlou tváří a jasnýma očima do místnosti vstoupil, nebo spíše vplul Kit. Deanie k němu přiběhla, a aniž o tom přemýšlela, objala ho kolem pasu.

Vévoda ze Suffolku odměřenými kroky provedl velkolepý vstup a plavně se před královnou hluboce uklonil. Zpoza řídkých řas našel Kitův a Deaniin pohled a přes formální vážné chování se na ně rozhodl mrknout.

Všichni v místnosti pozorovali pár, jenž se s podivnou silou oddělil od zbytku světa. Chvilí nemluvili, ona zabořila tvář do jeho kabátce a on ji pevně objal kolem ramen. Královna si všimla ulehčeného výrazu na vévodově obličeji. Zavřel oči, jako by si ze všech pocitů přál vnímat jen ženu ve svých pažích.

Odtáhl se a vzal jí tvář do dlaní, palcem jí přejížděl po tvářích. „Slyšelas to?“

Přikývla. „Cromwell je v Toweru. Co to znamená pro nás ostatní?“

„Pokud bych směl promluvit,“ řekl vévoda ze Suffolku, „to je právě to, co se pokoušíme určit. Vaše Veličenstvo, byla jste dnes v přímém kontaktu s Norfolkem nebo s králem?“

„Ne. Byly jsme od rána zavřeny zde.“ Královna hleděla na dvojici s otevřenými ústy.

„Dnes je slunečný den,“ připomněl Kit tiše Deanii.

„Já vím.“ Oba nechali ta slova viset ve vzduchu, jen oni znali význam svého rozhovoru. „Ale nejsme na tom teď lépe, Kite, když je Cromwell v Toweru?“

„Nemusí to znamenat, že ano. V tuto chvíli má příliš starostí, aby zachránil vlastní kůži, než aby si je dělal o nás. Ale jiní se teď mohou soustředit na další, skutečné či smyšlené hrozby. Obávám se, že to může potrefit nás.“ Navzdory strašlivému významu svých slov se na ni trochu usmál. Letmo zahlédla jeho křivý dolní zub.

Vztáhla ruku a rychle a jemně ho pohladila po tváři.

„Všechno jsem viděl.“ Jeho tvář vystřízlivěla. „Viděl jsem jeho ponížení. Bůh ví, že jsem nikdy nesouhlasil s Cromwellovou politikou, ale nikdy jsem neviděl žalostnější pohled. Norfolk ho srazil k zemi a strhl mu jeden ze zlatých medailonů. Obvinil Cromwella z velezrady - nevím, z jak rozsáhlé. Cromwell odhodil klobouk a zeptal se, zda ho za zrádce považuje i někdo jiný.“

Kit se rozhlédl po pokoji, podíval se na královnu, Engelberta a Suffolka. Nevědomky sevřel Deaniino rameno pevněji a pak pokračoval: „Ani Norfolk, ani nikdo z nás neřekl jediné slovo.“

Ale pak Norfolk Cromwella nakopl, pořádně a s velkou chutí.“

„Ano, to udělal,“ potvrdil Suffolk. „Hamilton, ty především by ses měl těšit z Cromwellova pádu. V posledních týdnech jsi nesl hlavní nápor jeho vzteku. Všichni věděli, že Cromwell ti tak těžce ublížil. Ale vypadal jsi, jako kdyby ti nebylo dobře. Opravdu jsem myslel, že jsi snad onemocněl.“

„Nikdy jsem nebyl svědkem takové brutality. Všichni šlechtici se kolem něho sběhli jako hladoví vlci a sebrali mu podvazek i kožešinou lemovaný kabát. Dřív mu říkali přáteli a vyhledávali ho kvůli jeho moci. Opravdu mi bylo nevolno, když jsem viděl, jak pozorují pád muže, jenž jim byl osm let roven. Nikdo z nás si nemůže myslet, že je v bezpečí. A kde byl král?“

„Ach.“ Suffolk vystoupil na špičky, jako by ho tato změna tématu rozčilovala. „Král nesnese pohled na něčí utrpení. Pláče pak jako žena a vždycky odvolá to, co způsobilo té duši útrapy.“

„Zač ho uvěznili?“ Deaniin hlas zazněl pronikavě ostře ve srovnání se sytým zabarvením Suffolkovým a Kitovým.

„Nebyla vznesena žádná obvinění, Deanie,“ odpověděl Kit. „Nestvůrné je, že ho porazila vlastní vychytralost. Byl zadržen na základě Aktu ztráty cti a občanských práv, tedy nástrojem, jenž vymyslel, aby mohl tak dlouho zadržovat starou komtesu ze Salisbury. Všechny jeho světské statky, každý dům a píd' půdy, každý talíř, tapisérii a kalamář zkonfiskovala koruna. Cromwell nevlastní už vůbec nic.“

„Bude se konat soud?“ zeptala se královna. Kit na chvíli vypadal překvapeně, protože dlouho předtím usoudil, že královna je beznadějně jednoduchá a nikdy nedokáže zvládnout anglický jazyk.

„Ne.“ Suffolk zavrtěl hlavou. „Pochybuji o tom, Vaše Veličenstvo.“

Vyslala ke Kitovi tázavý pohled a Kit přikývl.

„Vaše Veličenstvo,“ pokračoval Suffolk, „domníváme se, že král neposlal Cromwella do Toweru jen s několika kousky nutného ošacení. Usuzujeme, že Cromwell má v cele úplně vypracované listiny pro anulaci. Promiňte mi, Vaše Veličenstvo, ale král si přeje toto manželství zrušit.“

Místo aby omdlela nebo vybuchla v omluvitelný pláč, královna jen ztuhla. Nejprve si Deanie nebyla jista, zda vůbec Anna Suffolkovým slovům rozuměla.

„Co mohu dělat?“ zeptala se po krátké odmlce.

Engelbert se k ní vrhl, ale ona ho odstrčila. „Nech mě být, Engelberte, já jsem v pořádku, fajn? Ale ptám vás všech tady, co mohu udělat, abych se zachránila před špalkem?“

Deanie váhala, zda se přitisknout blíž ke Kitovi, nebo utěšovat královnu. Jemným postrčením do zad ji Kit pobídl, aby šla k Anně. Místo aby královna dívku odstrčila, stiskla jí ruku.

„Jak může král legálně anulovat manželství?“ Deanie stiskla ruku. „Jsou oddáni podle práva a každý to ví.“

„Opravdu, slečno Deanie, v tom je právě ta potíž.“ Suffolk rychle klepl do klobouku, aby z něj smetl malý kousek bláta. „Možná se cítí zahrán do kouta, a proto udělá všechno možné, aby se dostal zpátky k moci. A i když se Cromwell ocitl v pořádné šlamastyce, stále pracuje na té podvržené dohodě o anulaci sňatku. Jen Bůh ví, k jakým intrikám ho dovede jeho stav mysli. Jeho jedinou nadějí - a velmi slabou - je dotáhnout k úspěšnému konci anulaci králova sňatku. Prosím Vaše Veličenstvo za prominutí, že mluvím tak zpříma.“

„Ne, milý Suffolku,“ pravila tiše královna. „Vy zde jste mí skuteční přátelé, ne ti, co mě chtějí ochránit před krutými slovy, bez ohledu na to, nakolik ta slova mohou být pravdivá.“

Kit se znepokojeně pohnul, když k němu Deanie nenápadně vyslala pokývnutí.

„Ptám se vás znovu, co mám dělat?“

„Myslím, že jak královna Kateřina, tak Anna Boleynová se mohly vyhnout problémům, kdyby byly vstřícnější ke královým proměnlivým náladám,“ delikátně navrhl Kit.

„Kdyby současná královna nosila pod srdcem mužského dědice, král by dozajista změnil názor,“ pomalu přidal Suffolk.

„Plně zamýšlím brzy nosit vévodu z Yorku,“ prohlásila královna Anna a Deanie zamrkala.

„Inu, v této oblasti možná narazíme na menší problém.“ Deanie bezradně pokrčila rameny směrem ke Kitovi a ten hned rozuměl, co tím míní.

„Chceš mi říci...,“ začal.

„Uhodls to,“ potvrdila.

„Co to znamená?“ mávl vévoda ze Suffolku kloboukem mezi Deanii a Kita.

„Slečna Deanie se obává, že král a královna možná nemají, tedy...“

Suffolkovým zrudlým obličejem kmitl výraz pochopení. „Och, dobře. Hm. Dobře.“

„Přesně,“ potvrdil Kit.

Královna celý rozhovor sledovala, aniž by se k němu připojila. Jen zúžila pohled. „Mluvte, prosím, slovy. Nerozumím náznakům, které si tu přehazujete.“

„Pamatuje si Vaše Veličenstvo rozhovor, který jsme vedly, než sem vstoupili vévodové?“

„Ovšemže pamatuji, slečno Deanie. Mluvily jsme o nových límcích z Francie, ačkoliv v Kleve takové límce už nosíme mnoho let.“

„Ne, Vaše Jasnosti,“ zašeptala jí Deanie do ucha. „Ten rozhovor o ptáčcích a včelách.“

„Ach tak.“ Královna vypadala naprosto zmateně.

Kit náhle začal kašlat a Suffolk se přebíral péry na klobouku a prohlížel si je, jakoby to byly nejúžasnější předměty, které kdy vlastnil. I Engelbert, dosud tak tichý, že všichni zapomněli na jeho přítomnost, začal rovnat židle.

Kit diskusi ukončil: „Myslím, že víme o nástroji, jenž Cromwell a král mohou použít pro anulaci,“ pravil už uvolněně. Suffolk zachytil očima Kitův pohled a přikývl.

„Ale co můžeme dělat, Kite? Jak nám tahle informace pomůže? „ Deanie během řeči přešla ke Kitovi. Aniž se na ni podíval, s pohledem stále upřeným na Suffolka, otevřel náruč a ona se schoulila do jeho tepla.

„Možná,“ začala váhavě, „ještě není pozdě, aby měli šťastné manželství. Možná že když jí ukážeme, jak potěšit krále, chápete...? Můžeme jí ukázat, jak flirtovat a hrát na kytaru a zpívat. A ty, Kite, ji můžeš naučit všechno o lovu. Můžeme jí opatřit nové šaty a pak možná budou šťastní.“

Suffolk se na Deanii mile usmál. „Bohužel, sladká slečno Deanie, ačkoli vaše srdce je naplněno dobrými city, obávám se, že na takové skutky je příliš pozdě. Máme jen málo času, než král začne jednat.“

Kit ucítil, jak se Deanie rozechvěla, přitáhl ji k sobě a políbil do vlasů. „Měli bychom odejít,“ zamumlal.

„Myslíš odejít navždy nebo jen na chvíli?“

„Obojí. Ale teď odejdeme na pár hodin. Suffolk a já se potřebujeme dozvědět víc.“ Skoro neslyšně dodal: „Nikdy bych nedopustil, abych letěl nevědomý.“

Když se Suffolk a Kit formálně loučili a slíbili, že jakmile objeví něco nového, přijdou jim to říci, pocítila Deanie v útrobách osten strachu. „Kite.“ Vzepjala se k němu a nechtěla ho nechat odejít.

Místo aby se zastavil, klidně se usmál. „Myslím, že si s královnou potřebujete trochu popovídat, až odejdeme.“

„Och, sakra,“ zamumlala a okamžitě zapomněla na malomyslné myšlenky, že bude vzdálena od Kita.

„Věřím, lásko, že já a Suffolk budeme mít lehčí úkol. My jen potřebujeme dostat životně důležité informace.“ Rychle na ni mrkl. „Ty ale musíš najít prostředky, jak určitou vědomost sdělit. Buď delikátní, Deanie.“

S posledním pohledem na rozloučenou královně, jejíž zmatený pohled přeskakoval z Kita na Deanii, opustili Kit a Suffolk komnatu. „Och, Deanie. Ať budeš dělat cokoli, nepokoušej se dokreslovat svou mluvu jedním ze svých vyšíváních výtvorů.“

„Velmi zábavné,“ zabručela s úsměvem.

Když se dveře komnaty konečně zavřely, Deanie začala vyprávět Anně Klevské, královně Anglie a manželce Jindřicha Tudora, jak to vlastně v životě chodí.

„Nic neříkej. Jen se usměj,“ nařídil Kit, když zezadu přistoupil k Deanii a vzal ji pod paží.

„Bože, Kite. Tohle nedělej! Hroznější mě vyděsil,“ vyhrkla. Promenovali se po zámeckých pozemcích spolu se zbytkem dvora. Nyní, když vešlo ve všeobecnou známost, že je Cromwell v Toweru, cítili se ostatní šlechtici dostatečně uklidnění, aby se odvážili na zastřižené trávníky a užívali si nezvykle hezkého počasí. Procházeli se v malých skupinkách, hlavy skláněli k sobě a diskutovali o nebezpečné atmosféře na dvoře.

Teprve když se několikrát zhluboka nadechla, aby znovu získala vyrovnanost, všimla si Deanie podivného Kitova výrazu. Jeho silný profil vypadal v jasném slunci ještě nelítostněji než obvykle; hleděl přímo před sebe a ne na ni.

„Co se děje?“

„Směj se, až budu mluvit,“ nabádal ji. Udělala to a on pokračoval. „Odcházíme, Deanie. Jdeme přímo do bludiště. Láhev mám v plášti.“

„Nemůžeme odejít, Kite. Co bude s Annou a s princeznou Alžbětou? Obě potřebují naši pomoc.“ Na tváři vykouznila znovu umělý úsměv, na nějž na chvíli zapomněla.

„Budeme to muset nechat na Suffolкови, láska. Zdá se, že náš drahý přítel Norfolk přesvědčil krále, že jsem vinen velezradou.“ Pokývl mile na lady Rochfordovou, již míjeli. „Možná že do setmění bych mohl docela dobře bydlít pod jednou střechou s Cromwellem.“

Jen Kitovo pevné sevření jí zabránilo škobrtnout. „No, to se nám do plánu zrovna moc nehodí,“ zašvitořila a Kit na ni pohlédl a dvorně se usmál.

Koutkem oka zahlédla nenápadnou skupinu čtyř mužů. Nejdřív ji napadlo, že je to další vlna lazebníků, kteří ji hledají, aby jí oholili nohy. Pak v nich poznala Cromwellovy pochopy, včetně toho velkého, jenž svou zbraní poranil Kita.

„Kite,“ začala a pozvedla hlas.

„Já vím. Sledují mě celé odpoledne. Nyní, když jejich bývalý mecenáš sedí v Toweru, dokázali změnit spojence. Dávej pozor, kam šlapeš.“ Vedl ji přes kmen, lemuující chodník. Mířil s ní přímo do bludiště a ani se nenamáhal sledovat ozdobnou cestičku. „Teď pracují pro Norfolka.“

„Jak by tě, proboha, mohli obvinít z velezrady?“

Jen zavrtěl hlavou a pak objal rukou pěst druhé, odpočívající na paži. „Jsi opravdu velmi dobrá.“

„Ehm?“

„Nikdy jsem neměl příležitost ti to říci, Deanie. Tvůj zpěv je opravdu úplně radostný. Velmi zvláštní, ale přesto naprosto úžasný.“

Zmateně zamrkala. „Děkuji ti. Připomeň mi, abych tě zapsala do klubu svých fanoušků, až se dostaneme zpátky domů.“

„Mohu dostat i tvůj autogram?“

„Uvidíme.“ Usmála se na něj a zamžourala do slunce.

Náhle zpomalil krok, pak se úplně zastavil a obrátil ji k sobě. „Musím ti něco říci,“ pravil tiše a oči mu tékaly přes její hlavu ke statnému kvartetu opodál. „Jestli to nevyjde, jestli se nám to nepodaří spolu, určitě to zkusíš sama.“

Začala protestovat, ale umlčel ji tím, že jí položil prst na ústa. „Možná jsem tu příliš dlouho, abych se vůbec mohl vrátit. Deset let, skoro třetina mého života, proběhla v tomto čase. Možná jsem příliš lapen tím vším, než abych odešel. Ovládám jazyk, nemusím myslet na způsoby chování. Chvillemi skoro myslím spíš jako tudorovský muž než jako člověk, který kdysi poslouchal jazz a pilotoval letadlo.“

„Ale...“

„Ne, poslouvej.“ Polkl a pohledem přejížděl její rysy. „Ty sem nepatříš. Ty jsi příliš čerstvá, živoucí a mladá. Ať se stane cokoli, až vejde do bludiště, vez: Miluji tě, Deanie. Zbožňuji na tobě všechno a nikdy se to nezmění. Kdybych náhodou zůstal tady, vezmi si s sebou mou lásku.“

Než pokračoval, zhluboka se roztřeseně nadýchl. „Budu mrtev, má láska. Dlouho mrtev, moje tělo zmizí. Ale pořád tě budu milovat. Ty vždycky budeš velkou láskou mého života. Pamatuj si to. Po století tě stále budu milovat, ale ty si musíš najít lásku ve svém čase, hřejivou, dýchající lásku.“

„Kite,“ zašeptala, neschopna sdělit cokoli jiného.

„Skoro se bojím, že pokouším osud. Bůh nám oběma pomáhej,“ povzdechl a jeho ústa se přimkla k jejím.

Nestarali se o to, že je plné denní světlo, že celý dvůr je co by kamenem dohodil. Jazykem se nořil do jejích úst, jako by ji chtěl pohltit, a ona odpovídala stejně vášnivě.

Jediným rychlým pohybem, se rty stále blaženě spojenými, ji vzal do náručí a tiskl její rozehvělé tělo ke svému. Tak společně vstoupili do bludiště, lhotejní k překvapeným přihlížejícím, jimž se z nich zatočila hlava. A ani jeden člověk se je neodvážil následovat.

Nepadlo mezi nimi jediné slovo, jen naprosté porozumění. Položil ji něžně na zem a na okamžik se odtáhl, aby si prohlédl její rysy. Zdálo se, že se všichni vypařili a zanechali je požehnané samotá.

Pomalů jí rukama uvolnil výztuhy, tkanice mu zplihle visely mezi prsty. Když jí živůtek a sukně sklouzly dolů a spodnička je následovala, jen se na ni díval.

„Ještě nikdy jsem neviděl takovou dokonalost,“ povzdechl spíše pro sebe než k ní.

Nestyděl se, nevadila jí vlastní nahota. Jeho pohled ji zahříval jako ranní slunce, všepohlcující, plné jednoduchého kouzla.

Vlastního oblečení se zbavil v jediném okamžiku, na vrchu hromádky odpočíval meč. Smyslně hleděla na jeho tělo, naprostou mužnou dokonalost, jež se jí teď nabízela. Vypadal tak, jak si ho představovala, svalnatý, mohutný, ale štíhlý. Na pažích, trupu a stehnech viděla šrámy a řezné rány, jež se zhojily do bílých čar nebo klikatých cestíček. Místo aby ho hyzdily, v jejích očích ukazovaly život plný fyzického utrpení, bolest, již musil trpět posledních deset let.

Něco v těch zhojených ranách - i té nedávné od Cromwella - ji dojalo a cítila, jak se jí do očí palčivě derou slzy. Vždycky vypadal tak mocně a nepřemožitelně, ale ona jej teď viděla jako sice statečného, ale zranitelného člověka.

Něžně mu políbila šrám na rameni a na nadloktí. Tiše zasténal a rukama jí projel vlasy.

Neměli čas na nic jiného, ani na sladká slova, ani slastné mazlení. Oba si ve spěchu uvědomovali pohyb slunce a přitahovala je k sobě jakási záhadná síla.

Najednou byl uvnitř ní a na blaženou vteřinu se přesunuli jinam, kde se stali osamělými dušemi, a všechno ostatní se rozplynulo v zapomnění.

Leželi spolu, jeden druhého ovíjel pažemi.

Deanie se neodvažovala promluvit, aby neporušila kouzelnou extázi, jež je pohltila a chránila před odpoledním sluncem a před nevíтанou přítomností někoho jiného. Hlava jí odpočívala na jeho hrudi a zvedala se a klesala při každém jeho dechu. Oči měl zavřené v ospalé spokojenosti.

Zhluboka se nadechl, paží sevřel pevněji její ruku a přitáhl si ji blíž.

„Je čas.“ Jeho hlas jí zněl podivně. Cítil, jak ztuhla.

„Ne.“

Ale neodporovala, když se nadvzděl na jednom lokti. Ještě jednou si ji celou prohlédl a rukou objel její křivky, než sáhl pro oblečení. Beze slova se oblékli. Každou vrstvu její róby vrátil na místo a když jí šněroval postranice živůtku, políbil ji do prohlubně krku. Přetáhla mu dmoucí se košili přes hlavu a zastavila se, aby naposled vychutnala vůni jeho nahé hrudi.

Když si zapínal kabátec, zahlédla, jak si upravuje malý kousek látky mezi košilí a kabátcem. Pečlivě si připevnil čtverec přímo na srdce a Deanie se až zajíkla, když si uvědomila, že je to výšivka, kterou pro něj udělala.

S úsměvem ji vzal za ruku a ona vložila svou dlaň do jeho. Slunce skoro zapadalo a Kit držel ve vzduchu láhev.

Ze skla se začalo mihotavě do různých směrů odrážet jemné modré světlo. Oba zadrželi dech, když se mu ruka začala chvět. Deanie se k němu přitiskla se zavřenýma očima.

A pak to přestalo.

„Co se, k čertu, děje?“ začal.

Okamžitě ustoupila. „Co se stalo?“

„Nevím. Prostě to přestalo fungovat.“ Obrátil láhev dnem vzhůru a doufal, že znovu zachytí záblesk slunce. Láhev zůstala tvrdošíjně netečná.

„Předtím to vypadalo stejně jako teď,“ pravila. „S tebou a brýlemi to vypadalo taky takhle?“

„Přesně takhle. Ale pokračovalo to.“

„Správně.“ Koukla na láhev obviňujícím pohledem. „Předtím to fungovalo. Co může být špatně?“

„No, možná jsme přišli o světlo,“ začervenala se a on zavrtěl hlavou. „Ne, nemyslím dnes. Možná je jaro příliš daleko, aby to fungovalo.“

„Sakra,“ zamumlala a poprvé za dlouhou dobu se oba nervózně zasmáli.

Když znovu popadli dech, poklepal na láhev. „Přemýšlej, Deanie. Co bylo jinak, když jsi cestovala sem?“

Dlouho mlčeli, každý zvlášť přemítal o podrobnostech své cesty.

„Počasí bylo stejné,“ řekla konečně. „Já můžu říct totéž.“

„Bylo to právě při setmění,“ přikývl souhlasně. Náhle se zarazil. S otázkou v očích na něj pohlédla. „Letadla,“ řekl konečně. „Jaká letadla?“

Mluvil rychle. „Hřmělo, blýskala světla bomb, která na Londýn svrhla Luftwaffe. Nejdřív jsem myslel, že mě zasáhli, Deanie. Kvůli těm zábleskům a tomu hřmění.“

„Myslela jsem, že je to zemětřesení,“ rychle vyhrkla. „U mne také byly záblesky.“ Náhle se zarazila.

„Prokristapána, Kite, reflektory kamer!“

„Cože?“

„Na trávníku byly rozestavěné reflektory kamer. U tebe záblesky světla pocházely od bomb. Co když je to tohle, co když...“

„Nestabilita,“ dokončil. „Záblesky, výbuchy světla. Deanie, ty jsi génius!“ „Ale jak to můžeme napodobit?“

Nejdřív neříkal nic, jen přejížděl prstem po láhvi. „Nech mě přemýšlet.“ Důkladně se škrábal na bradě a přitom hleděl na láhev.

„Hamiltoně?“ zvolal známý hlas hned za bludištěm.

„Suffolku, tady jsme.“ Kitova pozornost byla plně soustředěna na láhev, když se objevil Suffolk, funicí námahou.

„Celý dvůr mluví jen o vás dvou,“ posmíval se. „Někteří si dokonce vylezli tamhle na kopec a soutěžili o nejlepší výhled.“

Pane Bože, Hamiltoně, co to do tebe vjelo?“ „Bud' zticha, Suffolku, přemýšlím.“

„To jsi měl udělat dřív, místo... však ty víš.“ Pak pohlédl na Deanii. „Přijměte mé omluvy, slečno.“

Deanie nepřítomně pokrčila rameny, s očima stále na láhvi od koly.

„Jen tak mimochodem, slečno, jak to dopadlo s královnou a vaším rozhovorem? Zdá se mi, že dnes odpoledne, ehm, ta epizoda byla částí vaší lekce.“

„Dej pokoj, Suffolku,“ varoval Kit, ale Deanie jen vyprskla.

„Ona mi nevěří.“

Kit jí skočil do řeči. „Ona ti nevěří?“ opakoval a stín smíchu mu zbrázdil tvář.

„Ne. Křičela: ‚Bože, zachraň mě‘ a ‚Fuj, jděte mi z očí!‘ a vyhnala mě z komnaty. Poslední, co jsem zaslechla, bylo, jak se ji Engelbert snažil uklidnit.“

Ze Suffolkova hrdla uniklo zařvání smíchu, jež přešlo do hysterického záchvatu. Kit se začal smát také. „Takže věří bez otázek, že si její manžel přeje anulaci, že jí možná klidně srazí hlavu, ale nemůže uvěřit...“ Nemohl pokračovat, jak ho přemohl velký záchvat smíchu.

„Nech toho,“ řekla a ze všech sil se snažila odolat jejich veselí. Ale bylo to nemožné a bludiště opouštěli ještě se smíchem, Kit uprostřed, s rukou na každém společníku. Deanie se k němu vinula a v ruce držela láhev od koly.

„Lady Longleyová, pojd'te se podívat,“ volal udivený štolba. „Nebyli tam jen ti dva! Vévoda ze Suffolku tam byl s nimi! Všichni tři spolu!“

Lady Longleyová odstrčila stranou mladého muže a hleděla značně udiveně, jak Hamilton bodře poplácal Suffolka po zádech a současně něžně políbil slečnu Deanii na čelo.

„Hleďme, hleďme,“ řekla dáma náhle chraptivým hlasem. „To znamená, že náš hezký vévoda je ještě úžasnější, než jsem si kdy představovala.“

„A jeho sestřenice také,“ ozval se podkoní, ale za tu poznámku se mu dostalo šťouchnutí ostrým loktem pod žebra.

KAPITOLA 15

Zdálo se, že napětí na dvoře vzrůstá s každou hodinou. Každý šlechtic, každé páže, každý sluha nepřesvědčivě předstíral, že je všechno jako jindy, že královo náhlé zmizení nic neznamená. Ale všichni si uvědomovali nebezpečí, jež číhalo na chodbách. Král už měl takový zvyk, vyklidit dvůr, když mělo dojít k nějaké méně příjemné události. Vydal své rozkazy a odjel, jako by neměl potuchy, co se má stát.

Cromwell se stal nejčerstvějším hostem v Toweru. Každý hádal, kdo bude další.

Ti nej zvědavější ze zvědavých měli nutkání posvítit si na vévodu z Hamiltonu. Norfolk a jeho nohsledi šeptandu dychtivě podporovali, dychtivě přidávali každičkou drobinku, jež by přidala váhu k pověstem o hrozícím soudu s krásným vévodou.

Při večerním jídle hrál Hamilton svou roli okouzlujícího dvořana dobře. S jediným postřehnutelným rozdílem: očividně neměl chuť být oddělen od své sestřenice, slečny Deanie. Několik bystrých pozorovatelů si všimlo fyzického kontaktu, jež se snažili stále udržovat. Když vévoda hovořil s jiným pánem přes stůl, jeho ruka zůstala pevně a troufale na jejích ramenou. Když je Kateřina Howardová vtáhla do lehkého rozhovoru, ruka slečny Deanie zlehka odpočívala na jeho stehně.

Někteří si mysleli, že je to jen přetrvávající důsledek dovádění v bludišti. Jiní v síle jejich sblížení zahlédli cosi hlubšího, naléhavějšího.

Po večeři se komorné shromáždily do hloučku kolem královny. Anna vypadala trochu vyšinitě a s dychtivou zvědavostí pozorovala Kita a Deanii.

Vévoda ze Suffolku konečně vstal a položil přátelsky ruku na Hamiltonovo rameno. Nato odešel ze sálu.

„Dávej na sebe pozor, příteli,“ zamumlal. Během jídla zůstal neobvykle nemluvný. Byl to jiný člověk než družný účastník zábavy, jenž obvykle využil každou příležitost k napití. Dnes usrkl ze svého poháru jen málo a jedl ještě méně.

Deanie přikročila ke královně a sklonila hlavu. „Vaše Veličenstvo, mohu zůstat se svým bratrancem o trochu déle?“

Zdálo se, že královna o té záležitosti uvažuje. Pak přikývla, jako by si nemohla odepřít splnit přání své služebné. Dámy odkráčely ze sálu s vážnou důstojností. Deanie zachytila záblesk královnina smíchu, než se prosmýkla klenutým východem.

Když vzal Kit Deanii za ruku, zůstala v sále jen hrstka lidí. „Zatím je to dobré,“ usmál se.

„Možná jsou ty pověsti falešné,“ řekla s nadějí. „Norfolk vypadal dnes večer klidně, ne?“

Neodpověděl. „Pojďme na čerstvý vzduch.“ Služebnictvo začalo s horečným metením a uklízením sálu, sbíralo džbány a podnosy a zahánělo psy, kteří se pletli pod nohy. Obloha byla nádherně jasná, hvězdy dodávaly výmluvné záblesky světla ke svěžím barvám. Ve tmě neříkali nic. Rozhostilo se příjemné mlčení, přetékající nevyřčenými slovy a city se syrovými, nevyzkoušenými vazbami.

Stočila pohled na jeho profil, na ostré úhly jeho obličeje, tvrdé i v namodralém světle měsíce a hvězd. Zdálo se, že Kit nepozoruje, jak jej dívka sleduje, a že je ponořen do vlastních myšlenek. Náhle se mu na tváři objevil úsměv a koutky očí se prohloubily.

„Chci znovu létat,“ zašeptal.

Na chvíli se soustředila jen na jeho rysy, na způsob, jímž noc svou temnou září zalévala jeho obličej. Pomalu, aniž porušila kouzlo okamžiku, si opřela hlavu o jeho rameno. Spolu stáli pod věčnými hvězdami a snili o budoucnosti, v níž doufali.

Bylo právě po půlnoci, když vévoda z Hamiltonu kráčet majestátními chodbami zámku Hampton Court. Deanie se nacházela v bezpečí své komnaty a chrápání ostatních komorných svědčilo o klidném večeru.

Podal jí láhev od koly a hleděl jí do tváře, jako by si chtěl vrýt do paměti každý její rys.

„Dobrou noc.“ Jeho hlas zněl stísněně. Později přemýšlela, proč spolu nemluvili déle, proč neprchli k nějakému vzdálenému pobřeží. Intenzivně vnímala každý zvuk a pocit, temnotu chodby, zapraskání pochodně na stěně. Pramen tmavých vlasů přes jeho čelo, který si neshrnul stranou. Cítila se jako těžké závaží přitiskla k jeho prsům.

„Dobrou noc,“ odpověděla mechanicky, prázdně. Špičkami prstů pohladila teplo jeho ruky, když si od něj brala láhev.

A pak odešel, vzdaloval se jistými ráznými kroky. Chtěla ho zavolat, zastavit jen kvůli jedinému dotyku, přimět ho ještě k jednomu slovu.

Také on se chtěl zastavit, prostát noc vedle ní. Být s ní a vědět, že je tady.

Kroky pronásledovatelů byly tiché. I kdyby nedostali příkaz, aby byli zvláště obezřetní, Kit by přes své zvířené myšlenky varovné zvuky nezaslechl.

A když dopadl klacek a srazil ho do temnoty, nepřekvapilo ho to, cítil jen podivnou prázdnotu.

Proboha, proč spolu nemluvili víc, když měli příležitost?

V okamžiku, kdy se probudila po krátkém přerušovaném spánku, věděla, že se něco stalo.

Úplně oblečená přecházela po své komnatě už od páté hodiny ráno. Těsně před osmou jí doručili zprávu od královny.

Prst slova. Nic násilného, jen jednoduché konstatování skutečnosti. Žádné překvapení.

Vévodu z Hamiltonu zavřeli včera v noci do Toweru.

Očekávali to, dokonce i včera večer pod zrádným leskem hvězd. Věděl to on i ona.

Deanie spěchala do královniných komnat. Engelbert ji ihned vpustil, obešel se bez obvyklých formalit. Královna seděla u okna a dívala se do zahrady.

„Je to tak krásné, květiny a zeleň, slečno Deanie.“ Povzdechla. „I když to zakrývá příšerné věci.“

„Prosím, Vaše Veličenstvo, řekněte mi, co se stalo.“

„Vévodu včera v noci přepadli čtyři muži. Několik lidí to vidělo, ale kdo to byl, nevím. Udeřili ho zezadu do hlavy.“

Deanie klesla do židle, ve strnulé tváři výraz nevíry.

„Mám pokračovat?“ Královna hovořila tišeji. Deanie hleděla chvíli před sebe s očima lesklými a nevěřícími, pak přikývla. Královna pokračovala.

„Oznámili nám, že vévoda upadl, a ti muži ho odtáhli pryč. Neřekl ani slovo. Engelbert soudí, že vévoda si nepřeje další přírůstky v Toweru a že velice ho trápí myšlenka, aby nesebrali i vás.“

„Viděl někdo Norfolka?“ Každé slovo jí působilo bolest.

„Ano, a to je na tom nejpodivnější. Norfolk vypadal překvapeně. Nevěděl, že vévodu sebrali. Vlastně ho udivilo, že k tomu došlo tak brzy.“

Deanie si promnula oči. „Ví někdo, z čeho Kita obvinili?“

Královna zaváhala, až po chvíli odpověděla. „Říká se, že vévoda byl obviněn ze spiknutí s Cromwellem.“

„Cože?“ ztuhla Deanie a její netečnost se rozplynula. „Vy přece víte, že je to hloupost, Vaše Veličenstvo.“

„Já to vím a říkala jsem to Engelbertovi, ale on tvrdí, že lidé mluvili o tom, jak odmítl bít Cromwella, i když měl k tomu příležitost. Říkají, že je nejvš podivné, aby muž jako vévoda nechtěl oplatit ponížení, které se mu ze strany Cromwella dostalo.“

„Výborně. Zavřeli ho do Toweru pro velký zločin, totiž že odmítl bít bezbranného muže.“ Deanie náhle vstala a sepjala ruce. „Bude se konat soud?“

„Ne. Žádný soud nezasedne, slečno Deanie. Bude stížen stejným osudem jako Cromwell.“

„Ne, pokud mu mohu pomoci,“ prohlásila dívka. „Kde je král?“

Královna pokrčila rameny. „Nikdo mi nechce říct, kde je král, ale někteří tvrdí, že na Richmondu.“ Pak na Deanii živě pohlédla, jako by ji spatřila poprvé.

„Slečno Deanie, slyšela jsem o vás a vévodovi v bludišti.“

Deanie se začervenala a pokoušela se něco říci, ale královna pokračovala, jako by mluvily o počasí. „Sledovala jsem vás dva také včera při večeři a všimla si způsobu, jakým jste spolu mluvili. Musím se omluvit.“

„Omluvit mně?“

„Včera jsem nevěřila tomu, co jste mi říkala o včelách a ptáčcích. Ale myslím na to, slečno. Propána, celou noc jsem o tom přemýšlela a teď vám věřím.“

Deanie se usmála, její výraz nesplýval s tím, jak se cítila. „Vaše Veličenstvo, nikdy bych si z něčeho takového nedělala legraci.“

Královna jí vrátila úsměv a pokynula prstem, aby k ní Deanie přišla blíž. „Nyní jsem opravdu ráda, že jsem nevzbudila královu pozornost,“ zašeptala Deanii do ucha.

Král si mnul v očekávání ruce.

Thomas Howard, vévoda z Norfolku, věděl přesně, na co panovník myslí. Jeho neteř Kateřina čekala dole, oblečena do nejnovějšího výtvaru pana Lockeho. Norfolk nešetřil na výdajích a zahalil ji do nejdražšího oblečení, jež jeho omezené finance dovolily. Považoval samet a hedvábí za investice, protože získá-li si Kateřina opravdu krále, Howardova rodina zase zaujme nejvyšší postavení.

Tentokrát, s poddajnou Kateřinou místo jankovité Anny Boleynové, by mohl Norfolk dosáhnout dobrého výsledku. Kateřina nebyla ani inteligentní, ani přehnaně vzdělaná, ve skutečnosti stěží dovedla číst a psát. Věděla ale, jak přitahovat muže, zvláště obrovitého obézního monarchu, jehož potěšit se stávalo obtížnější s každým dalším rokem a kilem.

Král se vypulíroval jako páv. Norfolk jej pozoroval, jak se šnoří se vši rozvážnou spokojeností mladého hřebce. Co viděl v zrcadle? Určitě ne obraz toho, co se ukazovalo světu jako Jindřich Anglický.

Norfolk věděl, stejně jako ostatní úspěšní dvořané, že klíč k zachování kariéry leží v uchování králových iluzí. Ty Jindřichovy tkvěly v tom, že je stále ještě mladistvý princ, pýcha Evropy, nepřekonatelný v atletických dovednostech a v mužné kráse. Stručně řečeno, že je ideálním princem, skvělou partií z pohádek nebo dívčích snů.

Norfolk si odkašlal a nabízel se králově pozornosti. Zdálo se, že si ho král nevšímá a že je soustředěn jen na vlastní obraz. Držel v ruce malé zrcátko;

již si nepřál spatřovat své plné tvary v nepromíjejícím skle dlouhého zrcadla.

„Vaše Výsosti,“ oslovil jej Norfolk. Král jen souhlasně zvedl jedno téměř průhledné rudé obočí. Norfolk to pochopil jako pobídku, aby pokračoval. Ale král místo toho promluvil sám.

„Jaká je nálada na Hamptonu?“

„Vaše Výsosti?“

„Po Cromwellově uvěznění,“ vysvětlil král podrážděně. Na Norfolkově Jindřich nenáviděl, že nebyl schopen sledovat rychlý tok jeho myšlenek. Jedna věc ctíla Cromwella: vždycky předvídal královny výkyvy. Norfolk byl zoufale rozvázný a lopotný. Král upřesnil svou otázku: „Cromwell byl včera uvězněn, Norfolku. Byl jste na Hamptonu, když k tomu došlo, a snad mi nastíníte, jaká byla reakce dvora.“

„Ach tak,“ zamumlal Norfolk. „Cromwellovo uvěznění vlastně nikoho tolik nepřekvapilo, Vaše Veličenstvo. Mnoho těch, kteří toho neurozeného mizeru pozorovali, očekávalo i předvíдалo jeho možné klopýtnutí.“

„Zavládl tam velký smutek?“ Král to chtěl vědět, aby posoudil, kdy bude nejvhodnější čas k návratu. Chtěl se vyhnout nepříjemné scéně Cromwellova uvěznění, ale Richmond mu už šel na nervy. Hampton Court bylo jeho oblíbené sídlo.

„Ne, pro Cromwella nikdo nesmutní.“ Norfolk hovořil opatrně, jak si to nacvičil během plavby na Richmond. Mluvil neutrálním hlasem. „Ale byl jsem svědkem velkého překvapení, když byl náhle uvězněn Hamilton.“

Král se zamračil a uložil zrcadlo do svého rozsáhlého saténového klína. „Hamilton? Nikdy jsem nenařídil uvěznit Hamiltona. V tom je určitě nějaká chyba. Asi jste špatně slyšel.“

Norfolk zpozorněl. Tohoto se bál. Ovšemže chtěl odklidit Hamiltona z cesty, ale na ten plán bylo příliš brzy. Hamilton byl pořád příliš oblíbený a jeho náhlé a nečekané uvěznění by mu přineslo jen víc zastánců. Část vévodovy obliby by pak přešla i na vévodovu sestřenici a královny oči už teď spočívaly s potěšením na její velkolepé postavě. Ztraceně! Kateřina byla příliš boubelatá a příliš fádni, aby si královskou pozornost udržela, pokud by byla slečna Deanie přístupná.

Ztraceně.

„Mám Hamiltona rád,“ mumlal král. „Je opravdu jedním z mých oblíbenců.“ Jeho malá očka na chvíli spočinula na zarputilém Norfolkově, než pokračoval: „Někdo ho unesl, a já přijdu na to, kdo to byl. Pořádně za to zaplatí. Jestli ublíží Hamiltonovi, zaplatí za to životem.“ Norfolk doufal, že si jeho tvář zachovala příjemný výraz, ale trhnul sebou, jakmile uslyšel králův tón. Když hovořil takhle tiše a klidně, byl mnohem nebezpečnější, než když kázal a řval.

„Najdu odpovědi na vše, co budete žádat, Vaše Veličenstvo.“

Jindřich poklepal prstem na nyní zapomenuté zrcadlo. „Jak se vede slečně Deanii?“

„Vaše Výsosti?“

Král otázku neopakoval. „Hned ji sem pošlete, Norfolku. Nazítří si přeji její přítomnost.“

„Ale, Vaše Veličenstvo.“ Norfolk se usmál a rozhodil rukama, jakoby snažně prosil. „Dole čeká dychtivé mladé děvče a doufá, že učiní nejmilovanějšího krále nejšťastnějším panovníkem křesťanského světa.“

„Pak jí k tomu musíme dát příležitost,“ pravil klidně král a se zasténáním se postavil na nohy. „A zítra očekávám na Richmondu slečnu Deanii.“

Norfolk věděl, že byl právě propuštěn. Horečně přemítal, co by mohl ještě dodat, hledal nějaké tenké stéblo, jímž by změnil královu mysl a vypudil z ní slečnu Deanii.

„Vaše Veličenstvo, smím říci...“

„Zmizte, Norfolku.“

Vévoda se uklonil a opustil královské komnaty a v duchu proklínal toho, kdo unesl vévodu z Hamiltonu.

Poslední, co si Norfolk mohl kromě dalších nákladných šatů pro svou tupou neteř dovolit, bylo nečekaně nemít co na práci.

Zvykal si na to, že se probouzí v neznámém prostředí s tak úpornou bolestí hlavy, že by člověka usmrtila.

Kit otevřel oči a chvíli myslel, že oslepl. Neviděl vlastní ruku ani místnost, do níž ho uvěznili. Pak z několika metrů zahlédl záblesk světla, slabý paprsek světla pod dveřmi.

Cítil podivně známou vůni zatuchliny, vlhka a země a zjistil tak, že je pod zemí.

Ale v Toweru by ho přece zavřeli do některé z nadzemních cel, ne?

Pomalů se posadil a položil si ruku na temeno. Hlava jakoby se měla rozštípnout vedví. S těžkým dechem spočinul s lokty na kolenou a hlavou v dlaních, s touhou, aby ta pulzující bolest přestala.

Dlouho zůstal v této pozici, s očima zavřenýma, i když seděl v téměř naprosté tmě. Otok na hlavě byl bolestivě citlivý, i když věděl, že zranění není vážné.

Pak si vzpomněl na Deanii.

Doufal, že je jasný slunečný den, že může vejít do bludiště a vrátit se do vlastního času. Vzpomene si na něho? Možná se jí jejich společné týdny vymažou z paměti. Svým způsobem v to doufal, protože by bylo snadnější, kdyby na něho nemyslela.

„Prosím, nezapomeň na mě,“ zamumlal a zvuk vlastního hlasu ho překvapil. Řekl to skutečně on sám?

Zhluboka se nadechl a dumal, co se mu vlastně přihodilo. Nepřemýšlel o náhlém zajetí ani o ohromujících událostech u dvora. Už prožil mnohem horší věci, politickým intrikám a surovým činům musel čelit s téměř únavnou pravidelností. Kit posledních deseti let byl muž bezmyšlenkovitých činů a impulzivních reakcí.

Včera v noci, když ho přepadli muži, kteří ho sem unesli, kapituloval pokorně jako jehně. Před dvěma měsíci by byla taková reakce nemyslitelná. Před dvěma měsíci by na útočníky udeřil neochvějnou silou.

Před dvěma měsíci nebyl zamilovaný.

Zaklel do tmy a hlava mu klesla. Příliš přemýšlel a o každém činu přemítal, jaký dopad bude mít na Deanii. Na tomto dvoře to bylo víc než nebezpečné, skoro sebevražedné.

Ale neměl jinou možnost. Jediné neuvážené gesto nebo slovo může znamenat smrt pro kteréhokoliv z nich. Všechny mechanismy přežití na královském dvoře, jež během desetiletí vymyslel, se ukázaly být k ničemu. Náhle pocítil vyčerpání, únavu z role, o níž se dříve ani nenamáhal pochybovat. A teď musí brát v úvahu Deanii.

Znovu zkusil svůj hlas. „Haló?“ Volání se odráželo od mokrých kamenných stěn. Cítil jejich hladkou a slizovitou vlhkost. Patří slovo „haló“ do roku 1540? Myšlení mu nefungovalo, zdálo se, že zapomněl všechny podrobnosti života v tomto čase.

Nemá, co ztratit, když zavolá znovu.

„Haló?“ jeho hlas zazněl silněji. „Jsem v londýnském Toweru?“ Otázka zněla směšně, ale potřeboval znát odpověď.

Z drahé strany dveří zaslechl rachotivý zvuk.

„Dobré jitro, vévodo,“ odpověděl veselý muž. „Nesu jídlo, pane. Zavřete oči a já vám je podám. Nechceme, aby vám světlo způsobilo bolest hlavy.“

„Kde jsem?“

„Dávejte pozor, tady je.“ Dveře se otevřely, ale než se jimi Kit mohl prostrčit, znovu se přirazily.

Zamrkal na to, co viděl před sebou. Před ním stál podnos plný nádob s jídlem a jediná svíčka, plápolající ještě od jeho příchodu do cely. Podle vůně by řekl, že má před sebou opravdovou hostinu: maso, pečivo a zpod lněného ubrousku vykukoval kulatý bochník chleba. Nechyběl ani velký džbán vína. Jeho vězňatelé ho neměli v úmyslu nechat vyhladovět. Jestli si má z tohoto podnosu něco vydedukovat, možná si přejí způsobit mu pokročilou dnu.

Neměl hlad, ale jedl ze zvyku. Když se pohnul, uvědomil si, že má u sebe stále meč. Co je to za vězení, když podávají vězni nákladná jídla a dovolí mu, aby si nechal zbraň?

Jídlo chutnalo výborně. Kuře na rožni připravili přesně tak, jak to měl rád, s vrstvou bylinek a soli. Víno bylo také znamenité, natolik dobré, že nemuseli maskovat kořením chuť a vůni podřadného nápoje.

Když skončil, natáhl se na lůžko. Svíčka ještě osvětlovala celu, ale místnost vůbec nevypadala jako vězení. Ve skutečnosti připomínala spíš sklep nějakého velkého domu nebo statku.

„Haló?“ zakřičel znovu.

„Chutnalo vám jídlo, vévodo?“ odpověděl veselý hlas.

„Ano,“ přitakal Kit a měl pocit, jako by mluvil spíš s číšníkem v lepší předválečné londýnské restauraci. „Kde jsem?“

„Nestarejte se o to, vévodo. Jste v bezpečí, jak je to jen možné.“

„Tohle není Tower,“ spíš konstatoval, než se ptal. Odpovědí mu byl výbuch smíchu. „Mohl bych někomu poslat dopis?“

„No, přijde na to...“ Neviditelný muž přemýšlel. „Zkusíme to. Tím nikomu neublížíme.“

O několik minut později se otevřely dveře a Kit zůstal klidně sedět na lůžku. Dokud se nedozví přesně, kde je, nepodnikne žádný pokus o útěk. Vlastní osud ho nezajímal, nechtěl, aby jeho splašený čin neodpykala Deanie. Starostlivý muž mu pod dveřmi přistrčil brk, několik listů pergamentu a malou lahvičku inkoustu.

„Svíčka ještě hoří, vévodo?“

„Ano,“ odpověděl Kit a přitáhl si světlo. „Děkuji vám.“ Po chvilce přemýšlení začal Kit psát dopis Suffolku. Nechtěl riskovat psát Deanii.

Suffolku,

zdá se, že mě vězní neznámá osoba na neznámém místě. Odpuť, že po Tobě žádám velkou laskavost. Mohl bys se zvláštním úsilím pomoci slečně Deanii? Potřebuje někoho, kdo by jí pomohl zapálit malé smotky střelného prachu v bludišti na Hamptonu. Nemysli si, že jsem blázen, ale sama nebude vědět, co si v bludišti počít.

Jestli zůstane u dvora, prosím, starej se o ni, než se k ní budu moci vrátit. Pokud osud nařídí jinak, a já se nebudu moci vrátit, použij mé peníze ze statku, aby jí pomohly.

Nakonec jí řekni, že se mnou v současnosti dobře zacházejí a že ji nade vše miluji.

Děkuji Ti, můj dobrý příteli.

Hamilton

Když dokončil dopis, prostrčil jej dveřmi.

„Kam se má ten dopis doručit, vévodo?“

Kit jasně dopis adresoval, ale uvědomil si, že strážný neumí číst. „Je pro Charlese Brandona, vévodu ze Suffolku.“

Strážný odpověděl až za chvíli: „Uvidím, co budu moci udělat, vévodo.“
„Děkuji,“ poděkoval Kit. Najednou ho začala znovu bolet hlava. Zavřel oči vyčerpáním a doufal, že zpráva nějak dostihne Suffolka a že se Deanie dostane do svého času.

KAPITOLA 16

Vévoda z Norfolku zlobně hleděl, jak slečnu Deanii přivádějí na richmondský dvůr. Stál stranou, aby nespatriřila v okně jeho tvář, kdyby náhodou vzhledla.

Dostalo se jí zvláštního privilegia cestovat z Hampton Courtu v královském člunu. Neznalý člověk by si význam tohoto gesta neuvědomil, ale jen královi nejbližší, nejdůvěrnější přátelé byli obšťastněni plavbou v královské lodi - opulentním plovoucím paláci, jenž Jindřich užíval s okázalým potěšením. Slečnin prostý zadek seděl na sametu se štrápci a její plebejské nohy šlapaly po vysokém koberci. Norfolk nebyl ještě do královské lodi pozván. Nenáviděl tu Baileyovu couru, opovrhoval způsobem, jímž se smála na toho nabubřelého pitomce Suffolka. Držel ji za ruku s dvornou pýchou jako královnu ze Sáby. Jeho mdlá neteř se nemohla rovnat tmavé, štíhlé kráse slečny Deanie, která se dnes předváděla v tmavé karmínové róbě. A pak najednou přikývl.

Slečna Deanie, kterou ženou před krále jako oceněnou klisničku, se oblékala stejně jednoduchým způsobem jako královna

Anna. Opravdu, její rudé sametové šaty značně připomínaly ty, jež měla na sobě Anna na nešťastném Holbeinově portrétu, který krále zavedl na scestí. Ačkoli hlavu jí pokrývala francouzská karkulka místo těžkopádného zprohýbaného čepce, v němž si libovala klevská klisna, nekroutila se za ní v nákladných skladech vlečka, ani přiléhavý živůtek netěšil mužské oko.

Až král uvidí slečnu Deanii, ztratí na to děvče chuť a pak, jak si lze se vzrušením domyslet, ztratí svou vznešenou náladu.

Vévoda opustil výborný výhled u okna. Nechtěl riskovat, aby přišel o to, z čeho by se mohla vyklubat velice zábavná scéna.

Suffolk držel Deaniinu ruku, když spolu vznosně kráčeli dvorem. Oba si dávali pozor na Norfolka, jenž si mylně myslel, že je schován jejich pohledům za tlustým nepravdělným sklem. Ale mýlil se.

„Proč jste se, proboha, takhle oblékla?“ zeptal se Suffolk, s úsměvem přišpendleným na tváři. Náležel ke dvoru dost dlouho, aby zvládl schopnost mluvit, aniž změnil diplomatický výraz.

„Co je na tom špatného, jak jsem oblečená?“

„Jen se netvařte tak nevinně, má milá. Máte na sobě šaty podle nešťastného německého střihu. Krále to nepotěší. Dávejte pozor, kam šlapete.“

Deanie neodpověděla. Před chvílí jí Suffolk pomohl z lodi a ona věděla, že ji sledují neviditelné oči. Dvůr byl podivně tichý a ona cítila horko zvědavých schovaných pohledů.

„Kit je v Toweru,“ zašeptala. „A já se ho chystám odtamtud dostat.“

Suffolk se na okamžik zastavil a pokračoval jakoby nic. „Má drahá, jak navrhneme, aby ho propustili z Toweru?“

„Chystám se k nejkolosalnějšímu políbení královského zadku v dějinách.“

Usmála se a pokývla na páže, jež se vynořilo z vedlejšího vchodu. Za okamžik již z hlavních klenutých dveří vyšel vévoda z Norfolku s rukama sepjatýma v dlouhých kožešinových manžetách svého šatu. V posledních týdnech se jeho oblečení, dosud nejlepší kvality, stalo ještě opulentnějším.

„Ach, Suffolk a slečna Deanie.“ Norfolk stál, jako by on sám byl zámeckým pánem. „Dovolte mi...“

„Suffolku!“ Zdálo se, že nezaměnitelný výbuch králova hlasu zachrastil okny a cihlami. „Slečno Deanie!“ Vešel s příšerným šklebem, trochu zamrkal, když přenesl váhu svého mohutného těla na nohu s vředem na stehně. Bílé saténové nohavice měly na sobě vyšívaný podvazek, který měl zakrýt mnoho vrstev obvazů. Provázel jej oblak kolínské, jenž měl zakrýt puch z rány.

Chladně se zastavil a jeho radostný výraz v odulé tváři se změnil na tvrdý a nepřístupný. „Co to máte na sobě?“ zavrčel.

„Jak šlechetné, že jste si všiml, Vaše Výsosti.“ Suffolk se hluboce uklonil. „Bože, už je to roky, kdy jste mě naposled shledal trochu přitažlivým.“

Králova maličká očka zasvítla jako dva černé broky a zadoutnala na Suffolka. Norfolk, jenž je sledoval z metrové vzdálenosti, nemohl odolat záchvěvu smíchu.

Pak, k překvapení všech, i krále samého, se Jindřich neudržel a začal se smát. „Charlesi, ty mezku! Teď, když tě dámy nepokládají za neodolatelného, hledáš pochvalu u starého přítele? Ha!“ Pořádně vycpaný kabátec se mu smíchem vyboulil. Smích z Norfolkovy tváře zmizel.

„Slečno Deanie, teď vidím, jak se tyto šaty mají opravdu nosit, a je to opravdu uspokojivý pohled. Pojdte dovnitř. Budeme jíst, pít a bavit se.“

„Vaše Veličenstvo,“ rychle vpadl Norfolk, „má neteř Kateřina se k vám připojí.“

„Dobře, dobře,“ odpověděl nepřítomně král a obrátil se k Norfolkovi zády. Když Suffolk, slečna Deanie a krásně oblečený král vstoupili do paláce, pozoroval je Norfolk s hořkou nenávistí.

Přísahal, už podesáté tento den, že se stane nejmocnějším mužem v Anglii. Je to jeho povinnost. Jen on sám s milostí Boží je toho hoden.

Král nedbal na nervózní napětí v komnatě. Po dlouhé době se zase jednou těšil ze zábavné společnosti, protože ve srovnání s okázalostí Hamptonu byl Richmond opravdu nudný. Richmond stále nesl vážné rysy zarputilosti jeho přísného otce, muže s málo nápady a s ještě menší žízňí po radostech života.

Sedmimetrové stropy byly vyloženy Jindřichovými iniciály, ovinutými tudorovskou růží. Nejednou Deanie vzhledla a počítala obkladové desky a připomněla si sebe samu, jak v čekárně u zubního lékaře počítala protihlukové obklady.

Kateřina Howardová se neustále chichotala, rychle mluvila a spiklenecky se obracela na krále. Ten příkyvoval, polichocen, když její buclatá ruka skrývala bezvýznamná slova před ostatními. Zdálo se, že ji Norfolk přeruší, vyburcován vulgárním dojmem z jejího chování, jež nelichotilo ani jeho povzbuzujícímu pohledu. Král si toho zřejmě nevšímal.

„Slečno Deanie.“ Král promluvil přes Kateřinin hlas, ale ji to do úzkých nezahnilo. „Jak se vede vašemu bratranci Hamiltonovi?“

Úplně zvrácená dozadu - počítala právě čtyřicátou osmou stropní desku - pokoušela se Deanie odhadnout, zda král nehraje jednu ze svých krutých her. Střelila pohledem na Suffolka a ten rovněž vypadal zaskočen otázkou.

„Děkuji za optání, Vaše Veličenstvo. Když jsem ho naposled viděla před dvěma dny, zdálo se, že se má dobře.“ Přidala neutrální úsměv a odklonila se od vyřezávání na židli s vysokým opěradlem.

„Víme, kde je?“ král si zamyšleně probíral vous, aniž spustil oči z dívčiny tváře.

Koutkem oka zahlédla, jak Suffolk ztuhl a Norfolk se naklonil blíž. Jen Kateřina, jež si vzala další hrst medových fíků, nevisela na každíčkém slovu.

„Ne, Vaše Výsosti.“ Skoro to dořekla, ale jakási neviditelná síla ji nutila mluvit dál. „Myslela jsem, že možná vy budete vědět.“

„Já?“ Jeho obličej se zmenšil na jediný popletený otazník. „Jak mám vědět, kam ten blázen zmizel?“ Král ponořil zápěstí do medových fíků a očka mu zasvítila, když se ve zlaté míse jeho prsty srazily s Kateřininou rukou. „Dobře, budeme pozorovat a poslouchat a pokusíme se přesvědčit, že se mu neděje žádné příkoří. Je to tak správně, Norfolku?“

Norfolk vyskočil, když zaznělo jeho jméno. „Ovšem, Vaše Veličenstvo.“

„Nuže, Norfolku? Víte, kde je Hamilton?“ Král stěží skrýval své rozčilení a raději se soustředil na další fík.

Deanie se kousla do rtu, aby nezačala na krále křičet. Proč to dělá? Každý přece ví, že Kita odvedli do londýnského Toweru. Už se královská potěšení natolik ztenčila, že se král musí uchýlovat k takhle necitelnému chování?

Do místnosti vešel sluha a uklonil se králi. „Vaše Výsosti, právě přišel dopis pro vévodu ze Suffolku.“

„Ach, Charlesi.“ Zdálo se, že král na předchozí rozhovor zapomněl. „Můžeš si převzít zprávu. Předpokládám, že přichází přímo ze tvé rozbourené domácnosti.“

„Moje domácnost je určitě rozbourená, Vaše Jasnosti,“ souhlasil Suffolk, když mu sluha podával dopis. Na krátký okamžik se jeho tvář změnila, ztvrdla zájmem, než se opět uvolnila obvyklým spokojeným úsměvem. „Mám teď problémy s krávy, zřejmě začaly trojčit. Ale vše se jistě urovná, Vaše Výsosti.“ Složil dopis a strčil jej do kapsy kabátce.

„Snad.“ Král si pak vzpomněl na Deanii. „Dobrá slečno, potěšte mé ucho jednou z vašich velšských písní.“

Zamrkala, jako by ji požádal, aby udělala stojku. Hudba. Kdysi pro ni byla tak životně důležitá, považovala ji za nejvýznamnější věc ve svém životě. Teď jí připadala jako bezcenná náhražka skutečných citů. Před Kitem byla hudba její jedinou vášní. Proč jen žila tak naprázdno?

„Slečno Deanie.“ Suffolk zvedl hlas, nikoliv nelaskavě, ale aby ji probral. Zdála se zcela ponořená do vlastních myšlenek. „Král si přeje píseň.“

Obrátila se k Suffolku a najednou si připadala ztracená. Sepjala ruce, aby zastavila jejich viditelný třes. Co tu k čertu dělá, jak může plkat nad medovými fíky, když Kit hníje v Toweru?

„Nevzpomínám si na žádné písně,“ pravila zničeně.

„Ale jděte,“ chlácholil ji Suffolk a varoval ji významným pohledem. „Připomenu vám, jak jste zpívala píseň o prázdné mysli.“

„Ano!“ Král souhlasně zatleskal. „A o tom, jak někdo ztratil víru ve vlastní bytí. Slova zněla prazvláštně, ale potěšila nás.“

Sluha, jenž Suffolku přinesl dopis, se vrátil se známou kytarou. Zadní díl byl složen z dřevěných čtverců, střídavě světlých a tmavých, jež vytvářely podivně moderní vzor. Ke krku a patě nástroje byla připevněna šerpa, takže si ji mohla přehodit přes ramena.

Byla to Kitova kytara.

„Jak se sem dostala?“ Jemně pohládila dřevo, jako by to byl sám Kit.

„Poslali ji sem z Hamptonu,“ odpověděl Norfolk, rozzlobený nedostatečným královým zájmem o svou neteř, jež zkoumala semena polosnědeného fíku a tvářila se, jako by skrývala tajemství vesmíru.

Deanie zazpívala písně, které si přáli: Crazy a Fall to Pieces - méně procítěně, než by si objednala pizzu. Ale její posluchači si toho nevšíмали a při poslední sloce se k ní připojil královský hlas s takovou vervou, jež zalila královské oči slzami.

Konečně zůstal Suffolk s Deanii sám a zahrnul do jedné z krátkých chodeb v Richmondu.

„Dopis byl od vašeho bratrance.“ Mluvil rychle, bez zdlouhavého úvodu nebo obvyklých květnatých slov. „Je vězněn, ale zacházejí s ním dobře.“

„Kde je?“ Chtěla ho chytit za klopy, ale žádné neměl. „Kdy ho můžeme dostat ven?“

Suffolk uchopil obě její zápěstí svou velikou rukou, aby jim zabránil chytit jej kolem krku. „Zacházejí s ním dobře,“ opakoval pomalu. „Vzkazuje vám, že vás miluje.“

„Co? Co si myslí, že to je, pohled ze skautského tábora? Ukažte mi ten dopis.“

„Ne,“ odpověděl, uklidněn, že jí drží ruce. „Ze zřejmých důvodů jsem dopis zničil.“

„Zatraceně, Suffolku! Proč jste to udělal?“ Oči se jí zalily horkými slzami a chtěla někoho udeřit, ale on jí držel zápěstí ještě pevněji.

„Čím méně víte, tím lépe pro vaši bezpečnost,“ pravil rozhodně.

„Nechte si ty řeči typu ‚tatínek to ví nejlíp‘. Řekněte mi, kde je! Je v Toweru, že?“

„Uklidněte se.“ Ztišil hlas. „Napsal mi, že vás miluje nadevše na světě, slečno Deanie. To je všechno, co panna potřebuje vědět.“

„K čertu, nejsem panna!“ Suffolk zčervenál, ale ona pokračovala a pokoušela se, aby její slova zněla přesvědčivě, ne hystericky. „Prosím, snažte se pochopit. Kit a já potřebujeme být spolu a jít do bludiště v Hamptonu. Abychom byli spolu, musí být propuštěn z Toweru. Heleďte, když mi povíte, ve které části Toweru je, nechám vás být.“

„Psal o bludišti.“

Deanie na něj hleděla, a nevěděla, zda mu to má věřit.

Suffolk pustil její ruce a šel od ní, v zamyšlení tloukl pěstí jedné ruky do druhé. „Psal, abych vám pomohl, abych odpálil malé smotky střelného prachu, až budete v bludišti. Psal, že budete vědět, kdy to provést, a že...“

„To bylo v dopise?“

Suffolk přikývl.

„To znamená, že si myslí, že se odtamtud nedostane. Určitě je v Toweru.“ Pocity slepé paniky, jež se pokoušela potírat, ji znovu zalily. Zhluboka se nadechla.

„Chtěl, abych vás uklidnil tím,“ pokračoval Suffolk, „že jestli se nevrátí - takhle stála jeho slova - mám se o vás postarat a vy dostanete všechny peníze z jeho statku.“

„Nechci nic z jeho statku.“ Zdálo se jí, že se kolem ní zavírají stěny. „Chci jeho.“

Suffolk otevřel ústa, aby jí řekl, že Kit sám neví, kde ho vězní. Ale čím méně slečna Deanie ví, tím lépe. A sluhy, který zprávu přinesl, se nemůže zeptat, odkud přišel, protože dopis jednoduše ležel na prahu, jak řekli sloužící. Ať Deanie věří, že je vévoda v Toweru, alespoň se s menší pravděpodobností pokusí o něco bláznivého.

„Znám Kita dlouho,“ řekl jí jemně. „Od doby, kdy byl mladý muž, samá ruka, samá noha, samé nadšení a odvaha. Přišel ke dvoru jako mladík a teď je jedním z nejstatečnějších a nejlepších mužů v Anglii.“

Deanie si neelegantně utřela oči a Suffolk pokračoval: „Mohu vám věrohodně říci, slečno Deanie, že vás velice miluje. Vyslovil přání, abyste byli spolu, ale pokud bude této šťastné možnosti zabráněno, přeje si, abyste se měla dobře sama. Málo mužů miluje tolik, že se odváží představit si svou lásku po boku někoho jiného.“ Vzal ji za bradu. „Já jsem tak nikdy nemiloval. Udělejte, co si přeje. Příliš riskoval, aby mi poslal zprávu. Věřte mu a v jeho zastoupení věřte i mně, a možná všechno brzy dobře dopadne.“

Chtěla protestovat, běžet rovnou k Toweru a osvobodit Kita, ale uvědomila si, že musí najít jiný způsob. Suffolk udělal, co bylo v jeho silách, věděla to. A tak, místo aby ho nakopla do holeně a utekla, odhodlaně se na něj usmála.

„Děkuji. Pokusím se o to.“

Ale ani jeden tomu úplně nevěřil.

Konečně mu hlava přestala třeštit.

Žalářník byl natolik pozorný, že ho neomezeně zásoboval svíčkami, což byl další důvod, jenž Kita utvrzoval v tom, že není vězněm krále. Jindřich by nikdy neplýtl takovým množstvím svící pro vězně, bez ohledu na to, jak ho měl kdysi v oblibě.

Jiný důvod, jenž ho vedl k tomu, aby věřil, že je vězněn někým jiným než králem, bylo královo nedávné chování. Určitě se na Kita nezlobil, protože král svůj vztek netajil, když se mu poddaný znelíbil. Ne, proti jeho vůli ho drží někdo, kdo má dobrého kuchaře.

Přejel si rukou po čerstvém porostu vousu, škrábavém a nepohodlném, ale určitě ne natolik nesnesitelném, aby se dal nazvat mučením. Jeho oči pozorovaly plamen. Nevěděl ani, kolik je hodin, ten temný, mlčenlivý svět mu nedával žádná znamení.

Jeho myšlenky se stočily k Deanii a přemýšlel, zda Suffolk obdržel jeho zprávu. Pokud ano, možná už ví, že s ním dobře zacházejí. Chtěl se jen sakra dostat odsud, aniž by ji tím uvrhl do nebezpečí. Deanie... Jak asi vypadá v noční košili? Ne

v takovém tuhém monstru s korzetem, jež nosily dámy u dvora.

Dokázal si ji představit v saténu s hlubokým výstřihem na zádech, v košili á la Myrna Loy, aby vynikly její křivky. Bez vyztuženého čepce, vrstev oděvu, tkanic a kožených spojek, jež drží rukávy, zato v rozkošných, strojově ušitých šatech.

A jak by její nohy vypadaly v punčochách tělové barvy? Dosud nosil nohavice jen on. Usmál se v tlumeném světle a přemýšlel o tom, jak by kamarádi z letky zareagovali, kdyby se jich zeptal, zda má rovně švy.

Deaniiny vlasy by mohly volně splývat k ramenům, rozpuštěné, tmavé a lesklé. Ukázal by jí Londýn nebo to, co z něj zbylo. Londýn by ji měl vidět a obyvatelé East Endu, kteří přestáli šok po výbuchu granátů, by na jeho Deanii mžourali usazenými očima.

Možná by ji mohl vzít do letadla, aby pocítila vzrušení při letu v oblacích.

„Vévodo? Máte tu další jídlo.“ Jeho ustavičně veselý žalářník zarachotil dveřmi a strčil do místnosti další lahůdky.

„Děkuji vám,“ poděkoval automaticky Kit. „Och, počkejte.“ Slyšel, jak se muž zastavil. „Dostala se zpráva k Suffolku?“

„To zrovna teď nevím, pane vévodo.“ Kit skoro viděl, jak se muž škrábe na hlavě. „Doufám, že ano, protože nepřišla zpátky.“

„Děkuji vám,“ pravil Kit znovu a neobtěžoval se zkoumáním ironie, že vězeň děkuje svému žalářníkovi. „Och, ještě něco.“

„Ano, vévodo?“

Skoro se bál zeptat. „Je moje sestřenice, slečna Deanie Baileyová, tady vězněna také?“ Pokoušel se o konverzační tón, aby se nedotkl žalářníka, jenž zřejmě měl vlastní smysl pro čest a slušnost.

„Ne! Myslíte, že bychom tu drželi dámu? Jsem překvapen, pane vévodo, že byste si tohle mohl vůbec myslet! Já nikdy...“ Muž si mumlal pro sebe, jak odcházel chodbou.

V takovou odpověď Kit doufal. Muž nebyl natolik dobrý herec, aby odpověděl v tomto smyslu, pokud by to nebyla pravda.

Kit se nestaral o jídlo, jež rychle chladlo, usadil se na lůžku s rukama za hlavou a dál přemýšlel o Deanii.

* * *

Vymluvila se na bolest hlavy, což byla vlastně pravda, aby nemusela zpívat při večeři další píseň.

Ohromilo ji, jak každé královo jídlo bylo sehráno s přesností divadelního představení a vážností náboženského obřadu. I když se svědky tohoto

obřadu stalo jen několik poddaných, desítky sluhů beze slova vykonávaly své povinnosti, od královského stolníka s ubrousky až po nosiče páráték. Král této mlčící armádě nikdy nepoděkoval, jejím posláním bylo uspokojit každý jeho vrtoch. Kdyby poděkoval každému z nich, strávil by den nekonečným řetězem díky.

Výhoda malého richmondského dvora tkvěla v tom, že každý chod byl podáván úžasnou rychlostí. S takovou trochou rozruchu jedl král rychle a hltavě, a nestaral se kousky jídla, jež mu padaly z úst, když se prokousával jednotlivými chody.

Konečně bylo po večeři a ženy - Kateřina a Deanie - byly propuštěny. Kateřina se zdráhala odejít a vyzývavě mrkala řasami na krále. Král si to rozmyslil a požádal Kateřinu, aby ještě zůstala.

Deanie rychle vklouzla do své komnaty, aby ji král nezavolal zpět. Oficiálně je propustil, a tak jen předstírala, že si nevšimla Kateřinina manévru. Právě když mizela, uviděla na úzkém Norfolkově obličejí samolibý výraz.

Ulevilo se jí, že je sama, že kráčí chodbami a nemusí ukázněně předstírat potěšení ze života u dvora. Konečně se mohla přestat smát. Tváře a rty ji bolely od umělých úsměvů, jimiž blýskala na krále. Není to tak špatný chlapík, uvažovala a třela si bolavý obličej. Zkrátka si nepřipouští, že i za jeho vlastními touhami existuje svět.

Chodby na Richmondu nebyly jen prázdné, ale také mnohem skromnější než na Hamptonu. Toto místo bylo vystavěno před mnoha lety, než se stala populární vzdušná, prostorná architektura. Než nastoupil na trůn Jindřich, jenž ochotně přijímal všechny moderní věci.

Deanii se svým způsobem líbil Richmond víc než Hampton. Nebyl sice tak působivý, ale připomínal jí víc obyčejný dům než palác, jenž se má stát středem pozornosti.

Procházela sály s potřebou člověka dvacátého století uvolnit se a jen přemýšlet. Trýznila si mozek, jak se dostat ke Kitovi i třeba ho jen vidět. Musí ho osvobodit - vůbec neměla v úmyslu podniknout cestu zpět do svého času bez něho.

Koutkem oka zahlédla šustivý pohyb šatů ze zeleného sametu.

Nejdřív si vzpomněla na Hampton a podobnou zkušenost, kdy procházela sama síněmi a napadl ji Surrey. Myšlenka rychle odezněla. Surrey přece zůstal na Hamptonu. Kromě Norfolkka zde neznala nikoho, kdo by ji mohl vystrašit nebo jí ublížit. A ten se tvářil víc než spokojeně v přítomnosti krále a Kateřiny.

Vstoupila do pokoje, kde zahlédla zelený samet, nepochybně patřící k ženskému šatu. Místnost byla prázdná, stálo tu jen několik malých židlí a na sedátku u okna leželo pár papírů.

„Je tu někdo?“

Několik okamžiků se nedočkala odpovědi. Když už se chystala odejít, vykročila ze stínu servírovacího stolu malá postavička.

Deanii nejprve napadlo, že vidí trpaslici, jíž ušili oblečení pro miniaturní dospělou ženu. Ale bylo to dítě, malá dívka v oděvu formálním jako nejvýše postavená dvořanka. Na hlavě jí seděla miniaturní francouzská karkulka a živůtek měla tak sešňorovaný, že vypadal ještě nepohodlněji než obvykle. Jen ruce s dolíčky, červené, jako by je dřela při mytí, vypadaly dětsky.

Malá dívka udělala pukrle a očima se zavěsila na Deaniiny nohy.

„Ahoj,“ řekla Deanie přátelským tónem ve stylu „copak to tu máme za holčičku“.

Dívka pohlédla na Deanii a ta si okamžitě uvědomila, koho má před sebou. Červené vlasy, průhledné řasy, tmavé oči - byla to princezna Alžběta.

Vážný, vyzáblý, ztrhaný obličej se nehodil k dítěti tak útlého věku.

„Právě jsem večeřela s vaším otcem,“ řekla jí Deanie. Dívčin obličej zůstal apatický.

„Jste Kateřina Howardová?“ princeznin hlas nezněl dětsky. Byl plný nejisté autority.

„Ale houby,“ odpověděla Deanie. „Jsem Wilma Dean Baileyová, ale říkejte mi Deanie. Tak mi říkají všichni přátelé.“

Přes dětskou tvář přešel chápavý výraz. „Slyšela jsem vás zpívat.“

„Opravdu? Ale já jsem vás neviděla.“

Velmi drobný úsměv, nepatrný jako dívěnka sama, jí pohnul ústy. „Schovávala jsem se,“ zašeptala. Pak se zarazila. „Neřeknete to na mě, vidíte?“

„Ovšemže ne,“ zamračila se Deanie. „Nejsem žádný práškač.“

„Cože nejste?“

„Myslím tím, že to nepovím, slibuji vám to.“

Princezna vypadala uklidněná. Podívala se na Deanii očima, jež vyzářovaly stejnou zdrcující inteligenci jako královny. „Proč jste tak smutná?“

Deanie už to chtěla popřít, když princezna pokračovala. „Vaše písně jsou velmi smutné, nic veselého. Já smím zpívat jen latinské náboženské písně nebo veselé lovecké popěvky. Proč jste tak smutná?“

„No, jednak neznám žádné latinské ani veselé lovecké písně,“ připustila, „ale asi máte pravdu. Jsem smutná.“ „Proč?“

Deanie si odkašlala. „Protože se mi po někom stýská.“

Dívěnka dychtivě přikývla. „Vím, proč to tak je! Zpívala jste zrovna jako já.“ Bleskově, jako všechny děti, změnila předmět rozhovoru a ukázala na papíry na sedátku u okna. „Nakreslila jsem dnes několik obrázků.“

„Opravdu? Mohu se podívat?“ Princezna zadumaně přivřela oči. „Jste ke mně milá, protože jsem princezna.“ Mluvila, jako by věděla, že má pravdu, ale chce, aby jí to někdo rozmlouval.

„No, možná je to jeden z důvodů,“ připustila Deanie. „Hlavně chci vidět vaše kresby, protože všichni ostatní v tomhle domě jsou nesnesitelně nudní, a raději budu s vámi kreslit, než s nimi zívát.“

Alžběta otevřela pusku, pak si ji dětsky přiklapla rukou a zachichotala se. Bylo to první přirozené gesto, jež jí Deanie spatřila předvést. Napůl přeskočila sedátko u okna a sebrala výkresy.

Když se obrátila zády, všimla si Deanie, že dívčiny šaty jsou odřené a pro Alžbětu příliš malé. Zada byla opravována pečlivě, ale přesto viditelně, nit vypadala trochu tmavší a stehy klikatě. Lem zřejmě několikrát prodlužovali, až jej nakonec nastavili několika centimetry modré látky. Aby opravu trochu zamaskovali a zároveň prodloužili i rukávy, stejnou modrou látkou olemovali i manžety.

Jak mohou strojit princeznu takhle uboze, když její otec utrácí jmění jen za vyšívané spodní prádlo?

Holčička se vrátila s kresbami a stydlivě je podala Deanii.

„Pojďme blíž ke svíčke, ať je lépe vidím,“ zamumlala Deanie a pohlédla na první obrázek.

Nevěděla, co má čekat. Představovala si, že opravdová princezna maluje obrázky jako ostatní děti: pejsky se směšnými čumáky a smějící se sluníčka. Odkáslala si, aby mohla pochválit nedokonale načmárané skrčky nebo primitivní panáky.

Místo toho spatřila krásně zobrazenou krajinu. „No tohle!“ vykřikla bezmyšlenkovitě. Probírala se papíry. Všechny byly výborné, načrtnuty perem a inkoustem. Detaily ji ohromily, každý list a kámen byly vystínovány a vypadaly trojrozměrně. Na jednom obrázku bylo skutečně zvíře, ale byl to velmi realisticky provedený zajíc, vykukující za spadlou

větví. I zvířecí srst a odlišnou strukturu chlupatých uší a hladkého hřbetu vyvedla dívenka tak odborně, že ho Deanie skoro chtěla pohladit.

„Tohle jste kreslila vy?“ Deanie si uvědomila, že musí stát v hloupém úžasu s otevřenou pusou. „Jsou úžasné. Chci vám říci, že jsou to jedny z nejlepších kreseb, jaké jsem kdy viděla.“

Alžběta potěšené zatleskala, přikývla a tvářička jí zčervenala nezvyklým potěšením z upřímné pochvaly.

„Ano, to já sama! Kreslila jsem je několik těch dlouhých dní, když jsem neměla dovoleno vyjít z tohoto pokoje. Kreslila jsem je z tohoto okna a dívala se na pozemek přes sklo.“ Pohlédla kriticky najeden obrázek v Deaniině ruce. „Viděla jsem zajíce jen na chvíličku, ale zapamatovala jsem si každý jeho rys. Jeho nos mi připadal vlhký.“ Cvrnkla se do nosu v neuvědomělém napodobení zvířete. „Nevěděla jsem, jak udělat na obrázku vlhký nos.“

„Princezno Alžběto, jste rozená umělkyně,“ obdivovala ji Deanie. Pak pohlédla na děvče, jež ještě stále hodnotilo vlastní práci. „Co jste to před chvílí říkala? Musela jste zůstat uvnitř za tak nádherného počasí?“

Dívka se zarazila a neřekla nic, jako by vážila všechny možné odpovědi. Když se podívala Deanii do tváře, měla výraz odzbrojující upřímnosti. „Ano. Můj královský otec se nečekaně vrátil na Richmond. Zapomněl, že jsem tu, a tak mě poslali do tohoto pokoje. Nepřeje si mě vidět. V tomto odlehlem křídle je nejvýš nepravděpodobné, že na mě narazí.“

„To je odporné,“ řekla bez přemýšlení Deanie.

Princezna vypadala šokovaná, jako by takovou reakci měla nacvičenou. Pak se znovu začala chichotat, s oběma rukama na ústech.

„Máte pravdu, slečno Deanie,“ zašeptala. „Taky si myslím, že je to odporné.“ Náhle se ve dveřích objevila silná žena v černém. „Lady Alžběto,“ vyštěkla s rychlým pohledem směrem k Deanii. „Už je čas na modlitbu a spaní.“

„Děkuji vám, lady Bryanová,“ odpověděla vážně dívenka. „Hned tam budu.“

Žena odešla a Deanie se naklonila blíž k Alžbětě. „Proč vám neříká princezno Alžběto?“

„Protože mi to upírají.“ Začala pečlivě sbírat obrázky a z jednoho setřela smítko uschlého inkoustu. „Můj otec nechal mé matce srazit hlavu. Další dáma, s níž se oženil, královna Jane,“ dívka udělala znamení kříže, „se nás pokusila dát dohromady, ale umřela.“

„Pamatujete se vůbec na matku?“

Dítě se usmálo. „Ano! Byla vždycky tak hezká, s dlouhými černými vlasy do pasu a měla hnědé oči jako vy. Pamatuji se, jak se pořád smála a honila mě v zahradě. Nevím, co to bylo za zahradu, ale vím to, protože to v mé mysli vidím velmi jasně.“

Deanie pohladila Alžbětu po hebké tváři a cítila, jak jemnou má pleť. Poprvé se dítě doopravdy zarazilo, překvapené, že se s ním někdo mazlí. Pak se Alžbětě sraštilo čelo, jako by usilovně přemýšlela. „Přece jen se na matku pamatuji,“ prohlásila rozhodně.

„Vaše matka by na vás byla velice hrdá, princezno Alžběto.“

„Myslíte?“

„Vím to.“

Dívenka Deanii upřeně pozorovala. Pak s rychlým purklem a malým úsměvem chtěla odejít.

„Och, počkejte chvíli, princezno.“

Zastavila se a zvědavě pohlédla na Deanii.

„Dala byste mi některé z těch obrázků?“

Holčička na chvíli zaváhala a pak podala Deanii celý stoh. „Jsou pro vás, slečno Deanie. Děkuji vám za pochvalu.“

S rovnými zády pak opustila místnost a nesla se jako královna. Jen když došla ke dveřím, otočila se k Deanii a dětsky jí zamávala rukou.

Deanie seděla dlouho sama v místnosti, probírala se obrázky a myslela opět na Kita.

KAPITOLA 17

Král si jí hned všiml, usazené na dvoře přímo pod jeho apartmá. Pospíšil si s oblékáním, aby se k ní připojil dřív, než se probudí zbytek domácnosti, než Norfolk k němu vyše jedno ze svých nesouhlasných zavrčení a než Suffolk, milovaný švagr, jímž opravdu byl, ho zaplaví svou energickou přítomností.

Zkontroloval v zrcadle svůj vzhled, jeho osobní sluhové při pohledu na svého pána zamlaskali s potěšením. Věděl, že dnes ráno vypadá skvěle, v několika posledních dnech nekonzumoval příliš mnoho pití ani jídla.

Jindřich možná není tak hezký jako Hamilton, aleje přece král, a to by v očích dívky mělo něco znamenat.

Čelo se mu najednou zkrabatilo. Kde je Hamilton? Jistě, i dříve mizeli poddaní od dvora. V takových nešťastných případech Jindřich věděl, kam zmizeli, obvykle do odlehlých koutů Toweru. Nebo na dno Temže.

Tohle byl jiný případ. Kita měl rád, těšil se z jeho společnosti i z jeho vynikajících výkonů na kolbišti. Upřímně doufal, že se jeho příteli nepříhodovalo nic špatného a že se brzy svěží a zdrav vrátí ke dvoru.

Mezitím si soustředěně všimal Hamiltonovy sestřenice. Když byla na dvoře s Kitem, zdálo se, že ignoruje všechny ostatní muže, včetně, což bylo nanejvýš nepříjemné, krále samotného. I když se srdečně modlil za Hamiltonův návrat, modlil se i za to, aby to přišlo až za pár dní. Určitě si nepřál, aby Hamiltonovi někdo ublížil. Ale jestliže božská prozřetelnost Hamiltona udrží mimo dvůr, bude to dobře. Bude to brát jako znamení, poselství od samotného Pána, že Jindřich má strávit nějaký čas v přítomnosti opuštěné slečny Deanie.

Narovnal svá impozantní ramena, pozvedl hlavu, aby sledoval svůj odraz v příručním zrcadle. Pravdu povědic, bylo pořád obtížnější vypadat tak, jak si přál. Ochotní krejčí rozšířili záda jeho šatu, aby se pas zdál útlejší. A když král nachýlil hlavu ke straně, nevzhledná, nedávno nabytá dvojité brada, se stala skoro neviditelnou. Bude tedy uklánět hlavu na stranu, když bude hovořit se slečnou Deanií.

Když byla jeho toaleta dokončena, propustil král sloužící a znovu zkontroloval dvůr. Stále ještě tam seděla pod stromem a kreslila. Jaký působivý obrázek tvořila ona sama, i v tom germánském rouchu! Skoro zapomněl na svou vlastní královnu, manželku, jíž opovrhoval tím méně, čím více času trávil odloučen od ní.

Rychle vyšel ven. Než vstoupil na dvůr, provedl rychlou kontrolu svého zlatavého kabátce. Nemůže se objevit před dívkou s kabátkem poskvrněným kousky jídla.

Deanie si smetla kousek trávy z červených záhybů své róby a čekala, až dorazí král. Věděla naprosto jistě, že se vyvalí ze dveří během několika minut. Potřebovala jen trochu času o samotě, bez Norfolka i Suffolka, jenž to s ní myslel dobře. Snad se jí podaří vyložit ten naprostý zmatek několika dobře vybranými slovy.

Naneštěstí si nebyla úplně jista, co vlastně řekne. Potřebovala nějak osvobodit Kita, spojit malou princeznu s otcem a přesvědčit krále, aby ušetřil svou ženu.

Klíč k vítězství nad králem byl jednoduchý: přizpůsobit se jeho náladě. Nemohla přesně naplánovat, co řekne, aniž by neprozkoumala jeho

rozpoložení. Kresby v ruce zašustily, jak se na ně znovu dívala. Očima přejížděla krajinky, stromy a králíka s vlhkým čumákem, ale doopravdy viděla jen Kita.

Opravdu uplynuly pouhé tři dny od doby, kdy byli spolu? Dokázala si vzpomenout na každou podrobnost, váhu a teplo jeho paže kolem svého ramene, toužebný pohled, jímž hleděl na noční oblohu.

Když poprvé slyšela, že ho odvedli do Toweru, měla na sebe vztek, že promarnila tu noc. Vůbec nic si neřekli. Většinu času se ani nedívali na sebe, jen stáli vedle sebe, nebo seděli na trávniku a dotýkali se rukama.

Ted' si uvědomila, jak dokonalé to bylo. Žádnými slovy nemohli sdělit, co ten večer cítili. A možná, jen možná, by mluvení porušilo kouzlo té chvíle.

Musí být v bezpečí a v pořádku. Určitě by pocítila v srdci, kdyby tomu tak nebylo.

„Slečno Deanie!“ Král se kolébal k ní, mával mohutnými rukama, jako by si ho mohla nevšimnout. Velmi nepravděpodobně by jeho příchod přehlédla. Nejen že byli jediní dva lidé na dvoře, ale drahokamy jeho kabátce a kulatý klobouk s pérem odrážely slunce s jasností sta plamenů.

Usmála se a zamávala také. Když k ní přišel, vstala a udělala pukrle. Teprve když si všimla jeho obtíží s chůzí, uvědomila si, že zde není židle ani lavička, na niž by se mohl posadit. Ona sama seděla na trávě. Byla tak zvyklá sedávat s Kitem, jenž dokázal vyskočit na nohy i s ní.

„Vaše Veličenstvo,“ začala. „Půjďme dovnitř, nebo si necháme přinést židli?“

Krále to potěšilo. Napůl čekal, že odejde. Až když se zmínila o židlích, uvědomil si, že miní zůstat. Drsným mávnutím ruky ukázal na travu.

„Ne, slečno Deanie. Co je dost pohodlné pro vás, poslouží dobře i mně.“ Vzal ji za ruku. Po chvilce váhání si uvědomila, že jí pomáhá zpět na její místo na trávě. Když se znovu usadila, složil se vedle ní; jeho dnou trpící klouby přitom nesouhlasně vrzaly. Bylo zřejmé, že mu námaha působí velkou bolest. Tenké rty napětím téměř zneviditelněly. Ale v překvapivě krátkém čase se usadil do trávy. Nohu s vředem vysunul stranou, jako by ji nemohl ohnout.

„Je mi líto, Vaše Výsosti. Měli jsme si říci o židle.“

„Nesmysl!“ usmál se a jediné péro na jeho klobouku mu zaclonilo levé oko. „Už je to léta, kdy jsem měl naposled příležitost sedět na zemi. Jako chlapec jsem sedával právě na tomto dvoře a díval se do nebes.“

Měl výjimečně dobrou náladu. Oba to věděli a oba měli podezření, že to má hodně společného s jarem a s láskou. A možnost...

„Spal jste dobře, Vaše Veličenstvo?“

Oči mu skoro komicky překryla těžká víčka, jak ji studoval. „Snesitelně dobře, slečno. Snesitelně dobře.“

Nesměřovalo to tam, kam plánovala. Potřebovala změnit předmět rozhovoru na něco neutrálního.

„Měl jste někdy psa?“

Lascivní škleb odpadl od královského vzhledu jako uvolněná cihla. „Psa? Ano. Myslím, že jako chlapec jsem měl jednoho nebo dva.“ Pak se usmál, tentokrát sladkým smíchem vzpomínek na dětství. „Měl jsem rád jednoho psa. Jmenoval se Lancelot, protože byl statečný a silný. To je důvodem ostudného počtu psů u dvora. Každý rok nebo dva vydám prohlášení, že vykazují z Hamptonu, Whitehallu a všech ostatních paláců všechny psy, kromě těch, jež chovají na klíně dámy. Pak uvidím hafana, jenž mi připomene Lancelota a zapomenu na prohlášení.“

Fajn, Baileyová, pomyslela si. Ted' máš příležitost. „Jak nádherné dětství jste musel mít, Vaše Veličenstvo,“ začala.

„Ano. Otec byl přísný, ale moje matka byla mírná a laskavá.“

„Pro dítě je důležité, když je rodiče milují, Vaše Výsosti.“

Neodpověděl a podezřívavě pozvedl obočí.

„Můžete mi vyprávět o vašich dětech?“ Hlas se jí začal chvět. „Máte tři, Vaše Veličenstvo?“

„Mám syna Eduarda.“ Králova tvář zůstala dobromyslná, ale oči prozradily podezření. Hovořil opatrně. „Eduard je hodný syn. Možná maličko chatrného zdraví, a tak ho držím dál od nemocí na dvoře.“

„Eduard má sestry...“

„Mary je moje nejstarší dítě,“ přerušil ji. „Je už to mladá žena, ale bohužel se podobá na své matce povahou i vzhledem.“

„A kde je?“

„Mary je všude možně,“ pravil záhadně. „Vidím, že jste nakreslila nějaké obrázky, slečno Deanie. Mohu se podívat?“

„Potkala jsem vaši dceru Alžbětu, Vaše Výsosti. Je to úžasné dítě, chytré a zvědavé a plné...“

Zvedl k ní pomalu pohled a Deanie se zajíkla. Nikdy neviděla výraz takové chladné zlosti. Došla moc rychle příliš daleko. Začal se zvedat a ona se dotkla přepychového prošíváního saténu jeho rukávu.

„Prosím, zůstaňte, Vaše Výsosti,“ sklonila se před ním k zemi. „Promiňte mi. Moc mluvím.“

Král se zastavil a pohlédl na ni, jako by rozvažoval, zda mu stojí za to zůstat. Možná že zvednout se ze země představovalo příliš námahy. Možná chtěl znovu získat dřívější dobrou náladu. Aniž řekl slovo, klesl znovu do trávy. Ale nemluvil s ní.

Horní ret jí zvlhl potem, i když na dvoře bylo chladno. Musí si dávat pozor. Jinou příležitost už nedostane.

„Jak krásný den je dnes, Vaše Veličenstvo.“

Zůstal zticha.

„Co rád děláte za takového počasí, jaké je dnes, Vaše Výsosti?“ Začala mluvit jako moderátorka v pořadu pro děti. „Já chodím ráda na dlouhé procházky.“

Zůstal tvrdošíjně mlčenlivý. Odmítal podívat se jejím směrem, místo toho předstíral velký zájem o kořen stromu, jenž prorazil na povrch trávníku. Prsty s drahokamy rýpal a šťouchal do kořenu, odrýval zem a stahoval kůru pečlivě manikúrovanými nehty.

Už to vzdávala, když promluvil.

„Rád lovím.“

„Och, lov?“ Sepjala ruce nad kresbami. „Co rád lovíte?“

Opět nastala dlouhá pauza, než odpověděl. „Všechny druhy zvěře, které přicházejí v úvalu.“ Jeho útok na bezbranný kořen zřejmě ustal. „Obzvlášť rád štvu jelena nebo divokého kance. Čím větší zvíře, tím větší pocit triumfu. Váš bratranec je výborný společník na lovu.“

„Kit?“

„Ovšem.“ Král se usmál a pohlédl na Deanii. „Připomíná mi mě samotného, když jsem byl mlád. Pozoruji ho na lovu a přemýšlím, kdo je méně krotký, zda Hamilton, nebo zvíře.“ Zasmál se pro sebe. „Obvykle prohlásím, že je to Hamilton.“

Těžko si představila Kita jako brutálního lovce. Většinou ho viděla z té jemnější stránky. Ovšem, dělal, co se od něho v tomto čase očekávalo, a to znamenalo lovit zvěř a účastnit se rytířských turnajů i bitev. Stejně tak těžko si ho představila jako pilota, který se v běhu se chvatně obléká a vrhá se do letadla, když zazní poplach.

Pak ji to napadlo. Kit musí odejít s ní. Nemyslela si, že by tentokrát přežil. Deanie porušila křehkou rovnováhu, již musel udržovat, aby snesl brutalitu této existence. Už ho viděla klopýtnout, když příliš přemýšlel, než aby instinktivně pozvedl meč.

Otupila ostří, jež si vybrousil za poslední desetiletí.

Král stále mluvil. Pomalu vracela pozornost k jeho slovům.

„...ať je kdekoli. Norfolk tvrdí, že po něm pátrá, slečno. Nebojte se, vašeho bratrance najdeme. Bůh si přeje, aby byl v pořádku, až ho najdeme.“

„Okamžik, Vaše Veličenstvo. Vy opravdu nevíte, kde je Kit?“

„Copak jsem to právě neřekl?“ začal znovu škubat za kořen. „Ach, vy ženy jste všechny stejné.“

Chvilku jí trvalo, než zpracovala informace. Král, ať má jakékoli chyby, Kita neuvěznil. Je to dobře, nebo špatně? Pravdou nadále zůstávalo, že Kit je nezvěstný. Nezmizel svévolně.

Zhluboka se nadechla. Rozhovor zatím neprobíhal zdárně, ale alespoň získala nějaké informace o Kitovi.

„Vaše Veličenstvo, všechny ženy nejsou stejné,“ začala zdrženlivě.

Přestal tahat kořen stromu, jenž se změnil v odřené kus dřeva. „Ano, slečno?“

„Jedna žena je oddána králi nade všechny ostatní a udělá vše, co jí její panovník poručí.“ Ztišila hlas tak, že se k ní naklonil, aby slyšel její slova.

„Ano. Je jemná a dobrá a váží si krále. Tráví celé dny předvídáním jeho přání.“ Začal nahlas dýchat a nosem mu hvízdal pisklavý zvuk. Stěží mohl promluvit.

„Ano?“

„A jmenuje se Anna z Kleve.“

Pohlédl na Deanii a znovu začal vstávat. „Zdá se, že mě čeká den plný zklamání,“ zabručel, když se ztěžka postavil na nohy. „Moje kalhoty jsou zničené,“ obvinil jak Deanii, tak zem.

„Je mi to líto, Vaše Výsosti, jestli jsem vás rozčílila. Ale já...“

„Přestaňte žvanit, slečno! Hlava mi duní z vašich pošetilých slov,“ drmolil. „Bože, vedle vás vypadá Kateřina Howardová učeně jako sám Erasmus.“

Deanie vstala bez jeho pomoci a sebrala obrázky. Kousla se do rtu, neboť si uvědomovala, že ji chce ovládnout další z jejích nešťastných záchvatů smíchu. Soustředila se na obrázky a zaujatě je skládala do imaginárního řádu, aby nad sebou neztratila kontrolu. Na anglickém králi, přešlapujícím v pytlovitých punčochách, bylo něco strašně směšného.

„Nuže?“ dal si ruce v bok a vztyčil se nad ní jako zlovolný jilm. „Nemáte co říci?“

Kousla se silněji do rtu, zavrtěla hlavou a tiše si přála, aby odešel. Hned. Než se začne smát.

„Vy se chvějete, slečno Deanie. Bojíte se svého mocného krále?“

Och, prosím, odejdi přece. Vezmi ty plandavé punčochy a odejdi, než...

„Podívejte se na mě, slečno,“ nařídil jí.

Podívala se na něj a jejich oči se setkaly. A začala se chechtat. Uviděla na jeho tváři výraz nevěřícího údivu, než jí vidění překryly slzy. Obrázky jí spadly z ruky a snášely se na zem, ale ona se stále smála.

A pak se stalo něco, co ji ohromilo.

Král se začal smát.

Nejdřív jen koukal na slečnu Deanii, jakoby ji napadla nakažlivá nemoc. Pozoroval ji, jak chytá obrázky, jež se jí rozvířily k nohám, a lapá přitom po dechu. Pak se zasmála víc.

Najednou si vzpomněl, jak byl coby dítě v kostele a starý kněz, sloužící bohoslužby, říhl. Musel také přemáhat smích a jeho matka se zamračila, což ho rozesmálo ještě víc. Když se začal smát se slečnou Deanií, všechna tíha a starosti říše vypadaly nedůležité. Byl jen muž, jenž se na jarním slunci směje s velmi hezkou ženou.

Cítil se nádherně.

Okna se otevřela a sloužící hleděli v zaraženém úžasu na svého krále, jenž se smál jako školák se slečnou Deanií. Když se vzpamatovali z počátečního

šoku, také se zasmáli. Nikdo neviděl ani neslyšel rozhovor, jenž vedl k této scéně, a všichni měli radost z králova veselí.

Konečně jejich smích vyprchal a oba si otřeli tváře od slzí.

„Omlouvám se,“ vzdechla Deanie a křečovitě si svírala boky, kde ji od smíchu bolelo. „Nevím proč, ale někdy nad sebou ztratím kontrolu.“

Král popotáhl a pokrčil rameny, na tváři potměšilý úsměv. „To máme společné, slečno Deanie. Tady máte.“ Sehnul se, sebral obrázky a cítil se uvolněně a spokojeně. Podíval se na vrchní papír a z tváře mu zmizel úsměv.

„Slečno Deanie, vy jste tajnůstkářka. Nejenže vynikáte v hudbě, ale máte i uměleckou ruku.“ Probíral se obrázky a souhlasně pokyvoval.

„Och, já jsem je nekreslila,“ připustila opatrně.

„A kdo tedy?“ Dál si je prohlížel. „No, kdo je kreslil?“

„Vaše dcera.“

Zastavil se a přivřel oči. „Mary? Ne. Neumí zobrazit krajinu ani židli. Viděl jsem její pokusy.“ Zatřásl se při té myšlence.

„Alžběta.“ Deanie polkla, všechno veselí z jejího hlasu zmizelo. „Nakreslila je vaše dcera Alžběta. Byla nahoře v pokoji.“

Díval se přímo před sebe, skrze papír ve svých rukou.

„Je velmi podobná svému otci, Vaše Výsosti.“ Pohlédl na ni, na tváři neměl hněv, ale úžas.

Deanie pokračovala. „Má oko umělce a srdce prince.“

Aniž promluvil, srovnal kresby a strčil je pod paži. Ohnul druhou paži, aby se jí Deanie mohla chopit. Společně kráčeli zpět do zámku.

Když přišli ke dveřím, konečně promluvil. „Děkuji vám, slečno Deanie.“ Dotkl se na chvilku jejího ramene a hleděl na svou ruku. „Myslím, že jsem ve vás objevil něco, co se v ženách objevuje jen velmi vzácně.“

Deanie zadržela dech. „Co je to?“ zeptala se nakonec.

„Schopnost být přítelem,“ odpověděl jednoduše. A odkráčel chodbou, pod paží stále ještě kresby své dcery.

Nemohla se dočkat, až si promluví se Suffolkem.

„Není v Toweru!“ udeřila Deanie na vévodu hned po obědě a strkala ho do předpokoje.

„Dobrý Bože, ženská!“ vyprskl, když zavřela dveře. „Co vás sužuje?“

„Mluvila jsem dnes ráno s králem, a on neví, kde Kit je. Je to dobře, nebo špatně?“

Suffolk si zamyšleně prohrabával vous. „Nevěřím, že Norfolk má takovou moc, aby jednal bez králova zmocnění,“ uvažoval. „A nevěřím, že by to Norfolk udělal, dokud nebude jeho neteř bezpečně sedět na trůně.“

„Tak kde potom je?“

„Já pořád věřím, že ho schovali do Toweru,“ řekl konečně.

„Jak může být v Toweru, když ho tam král nevsadil?“

„Ach, má drahá. Někdy král náhodou zapomene, kdo je v Toweru. Ve skutečnosti je to tak zmatené, že by se tím mohl zabývat jeden ministr po celý svůj pracovní čas, aby sepsal seznam tamních obyvatel.“

Deanii to omráčilo. „Neděláte si legraci?“ řekla užasle. „Vsadí lidi do žaláře a nepamatuje si to? Copak není nikdo, kdo by mu to připomněl?“

„Skutečně,“ prohlásil Suffolk a hezky změnil téma. „Komtesa ze Salisbury tam strádá poslední dva roky a asi tam zůstane až do smrti. Protože je jí už skoro sedmdesát a netěší se dobrému zdraví, možná nebude čekat dlouho.“

„To je odporné.“ Deanie pocítila nevolnost, nejen kvůli té ubohé ženě v Toweru, ale znovu se strchovala o Kita. „Co udělala ta Salisburyová, že ji na tak dlouho zavřeli?“

Suffolk vypadal překvapeně. „Vy to nevíte? Je blízkou příbuznou krále, myslím, že sestřenicí. On se obává, že se jeho příbuzní chtějí zmocnit

koruny a udělat z ní loutkovou královnu. Zbytek její rodiny už popravili nebo zabili v bitvě.“

Už zažila krutost v tomto čase, případy brutálního chování, stejně jako klid, s nímž Cromwell nařídil zbití Kita. Ale viděla je jako ojedinělé případy, které se nebudou pravděpodobně opakovat.

Leč mýlila se. Kit se pokoušel povědět jí o násilnostech života u dvora, o jeho nebezpečích. Nerozuměla, neposlouchala jeho slova. Připadalo jí tak neuvěřitelné, že pánové ve vyšívaných kabátcích by se mohli obrátit a nařídít uvrhnout bezbrannou ženu do Toweru.

K tomu se nedalo nic říci, nic, co by zmírnilo napětí v jejích útrokách. Nyní víc než kdy jindy toužila opustit tento čas. Kit měl pravdu: octnout se v jakékoliv jiné době je lepší než zůstat tady.

V chodbě se ozvalo mumlání. Jeden z králových sluhů zaklepal a otevřel dveře.

„Slečno Deanie?“ Jeho hlas zachvátila panika. „Slečno, prosím, pojd'te se mnou. Potřebujeme vaši pomoc.“

První myšlenka, jež jí bleskla hlavou, patřila Kitovi: že ho našli a je zraněn.

Suffolk zůstal u ní s nataženou rukou. „O co jde?“

Sluha udělal grimasu. „Dole je víc než padesát členů cechu lazebníků a všichni si přejí audienci u slečny Deanie.“

„Pro rány boží,“ zamumlala Deanie. „Copak nemají nic lepšího na práci než holit mi nohy?“

„Zdá se, že ne,“ prohlásil vévoda a mrkl na ni.

„Dobře. Řekněte jim, že jsem hned dole.“

Vděčný sluha se uklonil a rychle se vytratil, aby nedal Deanii příležitost změnit své rozhodnutí.

Smiřená s osudem si stoupla k oknu a hleděla dolů na desítky statných mužů, promenujících se po dvoře. Suffolk ustoupil stranou a potlačované se smál.

„To je úplná armáda,“ brumlal a potřásl pobaveně hlavou.

Deanie už s ním skoro souhlasila, když se zarazila. „Co jste říkal?“

„Říkal jsem, že je to úplná armáda,“ opakoval.

„Armáda,“ řekla tiše. „Moje vlastní armáda...“

„Slečno Deanie,“ varoval ji Suffolk, „Váš tón se mi nelíbí.“

Odpověděla mu zářivým úsměvem.

„Povězte mi, co vám víří v mysli,“ nařídil Suffolk.

Ale Deanie neřekla nic. Jen na něj pokývla a opustila předpokoj znepokojivě lehkým krokem.

Po krátké pauze ji Suffolk následoval. „Na tohle jsem příliš starý,“ mumlal a napřahoval meč.

Než se dostal na dvůr, zastavil ho Norfolk a informoval ho, že král potřebuje radu v naléhavé záležitosti. Suffolk nemohl jinak než Norfolkka následovat.

Nijak zvlášť se neznepokojoval. Koneckonců co zlého by se mohlo stát slečně Deanii v několika krátkých minutách, během nichž bude zavřen s králem?

* * *

Kdyby ho tak zatraceně dobře nekrmili a nenechali odpočívat, nebyl by tak hrozně otrávený.

„Budu opakovat svou otázku,“ řekl Kit se zaťatými zuby. „Kdo mě tu vězní?“

„O tom teď nebudeme mluvit,“ uklidňoval ho mučivě veselý žalárník. „Co takhle ještě kousek bažanta?“

„Nechci bažanta.“ Kit si uvědomil, že mluví jako netrpělivé dítě. „Chci odsud pryč.“

„Proč byste to dělal, pane vévodo? Nechutná vám naše kuchyně? Došlo vám víno?“

„Kuchyně i víno jsou více než příjemné.“

„Děkuji vám, vévodo. Půjdu a řeknu to kuchaři. Bude celý blažený, až mu to povím.“

„Ne!“ Kit si vztekle otřel ústa. „Prosím, povězte mi jen, kde jsem.“

„Jste na velmi hezkém místě.“

Z Kitových úst se vydral zvuk podobný zavrčení. Zaslechl, jak žalárník vycouval.

„No, no, pane vévodo. Proč byste chtěl odsud k tomu nemravnému dvoru?“

Kit už chtěl něco odpovědět, když ho zarazilo něco v žalárníkových slovech. Spolkl nenávistnou touhu zařvat. Místo toho ztišil hlas. „V tom máte pravdu, můj dobrý muži,“ souhlasil lichotivě.

„Ano, mám, pane vévodo. Všichni ti zlí lidé, Bůh nám pomoz, tam pobíhají a pletou se do věcí, do kterých jim nic není. Je vám lépe tady, to vám říkám já.“

„Asi máte pravdu.“ Kit se snažil udržet klidný tón. „Mám jen na mysli svou sestřenici.“

„Slečnu Deanii? O tu se nebojte, pane vévodo. On na ni dá pozor.“

„Dá, vidíte?“ Kit se přinutil ke klidu. „Vždycky byl můj dobrý přítel.“

„Pýcha mužského pokolení to je!“ Žalárník se zarazil a vtáhl do sebe dech, jakoby mohl vrátit i slova ze vzduchu. „Bože, půjdu raději po své práci.“

Kit seděl ztěžka na lůžku a dmul se zlostí. Teď to všechno dávalo smysl, dobře míněné činy jeho přítele, jenž strká nos do cizích záležitostí. Pýcha mužského pokolení! Pchá!

Čert aby ho vzal!

Jediný slábnoucí hlas ze sklepa mučil celý dům. „SUFFOLKU! K ČERTU S TEBOU, ZA TOHLE TĚ DOSTANU!“

Všichni sluhové, kuchyňský personál i stolbové, prادلeny a zahradníci se zastavili, vyměnili si překvapené zamrknání a vrátili se k práci.

Vždycky bylo dobrodružné pracovat v domácnosti Charlese Brandona, vévody ze Suffolku. Skutečně dobrodružné.

KAPITOLA 18

Plán nebyl docela vypracován. Chyběly menší detaily a několik částí potřebovalo vyladit.

Jednak Deanie neměla ponětí, kde se nachází londýnský Tower. Ovšemže to bylo v Londýně a že to byla věž. Ale víc nevěděla.

Najít Londýn představovalo rovněž trochu problém. Naposled, kdy tam byla, jej označovala světlená znamení u silnice a stánky s informacemi pro turisty. Hověla si vzadu v klimatizovaném autobuse v americkém stylu, na uších sluchátka s hlučnou nahrávkou nového cédéčka a vůbec se nestarala o orientační body nebo směr.

Pro chvíli, až dorazí k Toweru, neměla Deanie další strategii. V tom to bylo. Měla jen nejasnou představu, jak vtrhne dovnitř towerskou bránou s bandou lazebníků a vyjde s jedním dalším lazebníkem - jmenovitě s Křtem. Jestli se jí podaří nalézt tu ženu, komtesu ze Salisbury, sebere ji také. Nešlo o nic jiného než dostat Kita co nejdříve ven.

Za předpokladu, že by Deanie a její provizorní armáda popletených lazebníků skutečně našli správné město a správnou věž, nalezení Kita ve zdech smutné věže vypadalo také jako poněkud vzrušující záležitost. Přesvědčila lazebníky, že se chystá na milosrdnou misi, aby oholili a pustili

žilou méně šťastným obyvatelům Toweru. Lazebníci věděli, že se stala královou oblíbenkyní a neodvažovali se pochybovat o jejím oprávnění.

Deanie přidala zvláštní podnět: když se budou řídit jejími občas podivně znějícími rozkazy, dá jim povolení holit jí nohy, kolikrát budou chtít. Dále také slíbila, že z noh bez chlupů udělá na dvoře módu, a tak jim poskytne zajímavé vedlejší zaměstnání.

„Co když se muži také rozhodnou holit si nohy?“ Otázku položil mohutný mladý muž jménem Yerkel. Zřejmě neměl žádné křestní jméno ani příjmení. Jen Yerkel.

„Ne, ne!“ křičel nadšený lazebník se znetvořenou tváří. „Nebudu holit pánům jejich údy.“

„Ne. Myslím, že vám to nehrozí. Nemyslím, že by se to pánům líbilo.“ Snažila se, aby to znělo přesvědčivě, ale úplně jistá si nebyla. Muži v roce 1540 přece jenom nosili punčochy.

Vtip byl v tom, aby přesvědčila lazebníky, že jít do Toweru napadlo vlastně je a že se jedná o charitativní misi cechu. Po několika okamžicích vzrušené debaty souhlasili s tím, že Deanii dovolí jít s nimi.

K Deaniinu překvapení Tower nebudil v lazebnících strašidelné představy, zjevení Vincenta Price nebo mlhavých stínů. Jindřich jej používal jako vězení teprve od nedávna. Předtím to jednoduše bylo královské sídlo, něco jako Richmond. Protože Tower byl mnohem starší, stál už stovky let, měl dobré opevnění z časů stále se měnících králů a nepřátelských napadení. Teprve po nedávném uvěznění Anny Boleynové, Thomase Morea a hrstky jiných urozených popravených, si začal získávat pochmurnou pověst.

Lazebníci na svých koních a Deanie na Fancy, stejné klisně, na níž dorazila před týdnem do Richmondu, hned vyrazili. Nechtěla čekat ani minutu na Suffolka, aby je následoval, ani na nikoho jiného, aby odhalil její plán. Nepřipadalo v úvahu ani běžet do paláce a převléci se do oděvu vhodnějšího pro jízdu na koni. Určitě by ji zastavili.

Nacházeli se jen několik mil od Londýna a vydali se blátivou cestou, jež vedla podél Temže z Hamptonu na Richmond.

Ted' porozuměla tomu, proč Suffolk mluvil o cestě jako nebezpečné. I v plném slunci jarního odpoledne zahlédla půl tuctu nežádoucích, podezřele vypadajících figurek. Valná část z nich vypadala, že je schopna většiny násilných činů a zločinů. Teprve když se zdálo, že je domnělí lotři znepokojivě blízko následují, uvědomila si, že to jsou posily pro její armádu. Cestou se k nim přidávali další lazebníci a vrhali zvědavé pohledy na její kotníky, když se jí sukně róby zachytila o sedlo.

Londýn byl ještě stále mimo dohled, neviděli ho ani na horizontu. Zdálo se jí, že cestují hodiny. A i když vjeli do vesnice, nic nenaznačovalo tomu, že se blíží k velké metropoli.

Vesnice byla roztažená, stovky napůl dřevěných domů a přízemních chatrčí rozestých kolem malého kopce. Některé z domů se honosily skleněnými okny a cihlovými komíny, jiným okna zakrývalo jen naolejované plátno.

Většina stavení neměla žádný komín, jen díry ve střeše. Protože bylo jaro, většinu děr ve střeše zakrývaly kusy došků, šindele, další naolejované plátno nebo cokoli jiného, jež by chránilo obyvatele před deštěm. Blátivými ulicemi se pomalu proplétal dobytek a přispíval k tomu, že smrděly mnohem víc než cesta podél Temže. Chodníky neexistovaly, ulice vypadaly nebezpečně kluzce kvůli nánosům zvířecího trusu, shnilých odpadků, použité vody na mytí a vyhozených obsahů domácích záchodů.

Pak se budovy značně zvětšily a vypadaly působivěji, zahrady naopak zmenšily a domy se tiskly po straně širokých i úzkých ulic. Vesnici zřejmě nikdo řádně nenaplánoval, stála bez smyslu pro oddělení výrobních budov od obytných.

Zahlédla široký most klenoucí se nad řekou. Úžasné na něm bylo, že to byla vlastně ulice se dvěma řadami domů, některými dvouposchodovými. Vypadaly různě: špičatě, krouceně, čtvercově.

Údery zvonu v dálce oznamovaly dvě hodiny. Deanie se obrátila k Yerkelovi a zhluboka se nadechla ústy, aby necítila okolní puch. Zvykla si na pachy u dvora, ale takovýhle smrad si dříve nedovedla představit „Kde jsme?“

Yerkel, jehož jediný výraz znamenal dobromyslnou odevzdanost, zvedl světlé obočí. „Jsme v Londýně, slečno Deanie.“

Deanie už chtěla něco říci, ale raději držela jazyk za zuby. Co vlastně čekala? Piccadilly Circus s neony? Značky ukazující cestu k Heathrow?

Najednou je udeřil zezadu odporný závan větru. Deanii se obrátil žaludek. Yerkel na ni klidně pohlédl, jak zápasila s nucením na zvracení.

„Tam bydlí koželuzi,“ vysvětloval jí ve stylu znučeného průvodce turistů. „Obchodníci s rybami a řezníci obchodují společně, aby jejich pach neotrávil celý Londýn. Také se tam nacházejí arény, kde štvou psy na uvázaného medvěda, jestli máte zálibu v tomhle sportu. Jsou tam také lázně, hampejzy a tak.“

Usmál se vlídně a spokojeně.

„Kde je Tower?“

Aniž promluvil, pokývl k cihlové stavbě.

I když se jí najednou ulevilo, že Kita nezavřeli do strašidelnější budovy, Tower ji trochu zklamal. Očekávala působivý gotický zámek, černý a začouzený, pobitý řetězy a zbytky mučených obětí, tváře zkroucené tichými výkřiky naprosté agónie.

Místo toho Tower vypadal skoro radostně, s šedými cihlami lemovanými světlejší obrubou a působivými věžičkami v každém rohu. Skupinky věží dodávaly celku vzhled Disneyových výtvorů.

Jedinou známkou neblahé předtuchy byli dobře ozbrojení strážci stojící s rozhodnou autoritou u vrat. Třímali hole velice podobné těm, jež nosili strážníci na Hamptonu, a jejich odhodlaný výraz pod železnými helmami, staženými hluboko do čela, vypadal ještě krutěji.

Čím blíže přijížděli, tím méně radostně Tower vypadal. Většinu rozsáhlých oken zakrývaly mříže. Projeli po malém klenutém mostu k hlavnímu vchodu. Z tohoto úhlu spatřila Deanie vchod od řeky, nazývaný Brána zrádců, kterou tolik Jindřichových nepřátel prošlo pouze dovnitř.

Vysoký strážný, jenž stál s rozkročenýma svalnatýma nohama, se tvářil, že si Deanie ani lazebníků vůbec nevšiml. Nepohnul svaem a ni nemrkl.

„Hej,“ zavolala Deanie, když se její kůň odpoutal od ostatních. Lazebníci zůstali několik metrů za ní v sevřené skupině. Strážný na pozdrav nereagoval. „Dobrý den,“ zkusila to znovu. „Ehm, přicházíme oholit vězně.“

Po tom prohlášení přejely strážného ocelově modré oči v její tváři. Zůstal však zticha, netečný jako kláda.

„Víte, my všichni jsme sem přijeli, abychom vězňům udělali trochu pohodlí. Chceme učinit bohu libý skutek.“ Co to plácám? Ještě budu pokračovat o čokoládě na polštáři a snídani zdarma.

I když se to zdálo nemožné, strážný vypadal ještě nehnutěji než před několika minutami.

Za sebou zaslechla klapot kopyt. Obrátila se a spatřila Yerkela s tváří zčásti zahalenou kápí pláště, jak k nim přijíždí na obrovitém koni. Pokusila se mu naznačit, aby se vrátil. Poslední, co potřebovala, byla přítomnost zádumčivého Yerkela.

„Dobrý den Roberte,“ pravil Yerkel strážnému.

„Dobrý den i tobě, Yerkele,“ zamumlal strážný, aniž vzhlédl.

„Vy se znáte?“

Yerkel neřekl nic, ale strážný přikývl tak slabě, že by si toho nevšimla, kdyby nedávala dobrý pozor.

„Yerkele,“ šeptala. „Můžeš nás dostat dovnitř? Podplat’ ho, vyhrožuj mu, slib mu, co chceš, jen ať nás pustí dovnitř.“

Yerkel zůstal zticha, ale slezl z koně a šel ke strážnému. Vyměnili si několik slov. Oči strážného se rozšířily a prohlédl si Deanii od hlavy k patám. Nakonec přikývl a zavolal někoho za vrata. Muž uvnitř zavolal jinou neviditelnou osobu a jejich výkřiky se odrážely od cihlových stěn.

„Co jsi mu řekl?“ zasyčela Deanie na Yerkela, jenž pokývl na ostatní lazebníky, aby sesedli z koňů.

Yerkel neodpověděl. Místo toho poplácal svého koně a začal procházet otevřenými dveřmi.

„Prosím, co jsi jim řekl? Musel jsi jej vystrašit, nebo jsi ho varoval? Postrašil jsi je, že s nimi budeme bojovat? Prosím, Yerkele.“

Zastavil se, s napřímenými mohutnými rameny a mlčící světlou hlavou. „Chcete slyšet pravdu?“ Jeho hlas zněl zlověstně a připomněl Deanii, v jakém barbarském čase se nachází.

Přikývla a připravila se, že vyslechne bestiální varování, jímž Yerkel určitě pohrozil.

„Řekl jsem Richardovi, že jestli nám dovolí vejít do vrat Toweru, abychom oholili některé vězně, rozdělíme se s ním o všechny peníze, které dostaneme.“

„Takhle?“ Nepochopitelněji to zklamalo. „Slíbils jim spropitné?“

„To není všechno.“ Yerkelův hlas dostal hrozivé zbarvení.

Oči se jí rozšířily. Potřebovala vědět, jakou krvežíznivou metodu Yerkel uplatnil, aby dosáhl, že mu otevrou bránu. Možná takový způsob upotřebí v budoucnosti.

„Řekl jsem mu, že jestli nás bez překážek nechá projít, požádám matku, aby uvařila hovězí pudink.“

„Matku?“

„Richard je můj starší bratr,“ vysvětlil a pokývl na sourozence, když projížděli vraty.

„Aha.“ Podívala se na strážného a pokusila se představit si tlustou, milující matku, jak tiše míchá jídlo v hrnci. „Můžeš se ho zeptat, kde je vévoda z Hamiltonu?“

Yerkel pokrčil rameny, podal Deanii otěže svého koně a vrátil se k bratrovi. Po několika dalších stručných slovech přišel Yerkel zpět k Deanie.

„Můj bratr říká, že vévoda z Hamiltonu je nejpravděpodobněji u dvora s králem nebo na svém statku.“

„Ne, ne,“ opravila ho dívka. „Řekni mu, že je všechno naprosto v pořádku, že víme, že je Kit tady.“

„Můj bratr říká, že ne.“

„Bez urážky,“ řekla a studovala Richardovu pevnou a neústupnou postavu. „Je možné, že jen nemá pohromadě jména všech vězňů?“

Yerkel napůl pokrčil rameny. „Je to možné.“

„Dobře tedy.“ Povzdechla. „Myslím, že je čas, abychom oholili vězně.“

„Jen tváře,“ varoval ji. „Neoholím žádnému muži ani nohu, ani ruku.“

Když problém s končetinami vyřešili k Yerkelově spokojenosti, začali hledat Kita.

* * *

„Hamiltone! Dobrý Bože, hni tou svou mršinou!“

Kit vyskočil z lůžka, jak zaslechl hlas a řinčení zbraně, jež sílilo, jak se Suffolk přibližoval.

„Tak tě dostihl, Suffolku?“ varoval ho Kit. „Řekl ti můj žalárník, že tě chci zabít? A že si to pěkně vychutnám, ty mizero se shnilým srdcem?“

„Přestaň, Kite. Na tohle nemáme čas.“ Rezavý zámek cvakl, když ho otevřel a celou zaplavilo světlo. „Slečna Deanie je v Toweru.“

„Co se stalo?“ Když vyšel z místnosti, jeho hněv zmizel. Vyrazil do sálu za Suffolkem a věnoval málo pozornosti kamenné chodbě a překvapeným sloužícím.

„Musím se ti omluvit, příteli,“ zalapal po dechu Suffolk. „Chtěl jsem ti jen pomoci, oběma jsem vám chtěl pomoci.“

„Řekni mi, co se stalo?“

„Odvezl jsem tě sem, na svůj statek, a ukryl tě tady, jak sis domyslel. Rychle a zhusta se šířily pomlavy, že budeš následovat Cromwella do Toweru. Chtěl jsem tě dostat z dosahu nebezpečí, a musel jsem rychle jednat, když král byl pryč na Richmondu.“

„Věděla o tom Deanie?“

„Ne. Podcenil jsem ji, Kite. Neřekl jsem jí o svém plánu zhora nic a myslel jsem, že bude pro ni bezpečnější, když bude hrát úlohu zarmoucené sestřenky.“

„Ubohá Deanie,“ zamumlal Kit a mžoural proti slunci, jemuž nestačil přivyknout. „Tower, Charlesi. Řekni mi, jak ji uvěznili a kdy.“ Snažil se, aby v jeho hlase nezazněly obavy a pokoušel se zachovat klid,

„Ale ona není uvězněná.“

Kit se zarazil, chytil náhlým hmatem Suffolka a přitáhl ho k sobě. „Cože?“

„Zaútočila na Tower, Kite. Vešla tam o své vůli s hejnem lazebníků a chce tě osvobodit.“

„Ona pronikla do Toweru? To je směšné, hloupé...“

„Tady je tvůj kuň. Promiň mi, Hamiltone. Udělal jsem to, co jsem považoval za nejlepší.“

Kit se s drsnými rysy a divokým výrazem zastavil a rychle, zběžně se na Suffolka usmál. „Vím to, příteli. Kdyby naše postavení bylo obrácené, odvažuji se říci, že bychom v této chvíli cválali z mého statku.“

Společně, s narychlo sebranou skupinou mužů, se hnali k londýnskému Toweru.

Oholili nejméně dva tucty mužů, některé bystré, jiné už méně. Někteří si snad ani neuvědomovali, k čemu spějí. Jeden se v slepém strachu pral, když k němu vstoupil Yerke s třpytící se břitvou. Teprve když ho uklidnili, porozuměl, že nebude ani mučen, ani zabit.

Nemohla uvěřit, jaké podmínky museli snášet tito muži. I když několik místností bylo celkem dobře vybaveno nábytkem, uvědomila si rychle, že v nich pobývají ti, co sem dorazili nedávno. Když se dny přehouply v týdny a měsíce v roky, kdysi vznešení dvořané byli zapomenuti všemi, včetně vlastních rodin. Život se odehrával mimo towerské zdi, zatímco uvěznění lidé museli podstupovat ubíjející nudu.

Kterékoliv dveře za sebou mohly skrývat Kita. Zadržela dech, když je Richard, jenž je velmi bedlivě pozoroval, vpustil do komnat.

Už se začínala vzdávat, když je Richard dovedl do místností v rohu. Klíč ke dveřím vypadal ozdobněji a dveře mohutněji. Tady by to mohlo být.

Dveře se rozrazily s těžkým zaduněním a Deanie vstoupila. Šerá místnost byla jen spoře osvětlena. Uprostřed stál ohromný stůl pokrytý papíry.

„Kite?“

Její hlas se odrážel od kamenných stěn a zněl dutě a nepřírozeně. Z tmavého kouta zazněl tichý smích, podivné veselí bez radosti.

„Kdo je to?“ Na její otázku nikdo neodpověděl. Místo toho se muž znovu zasmál.

„Slečno Deanie.“ Muž se vynořil ze stínů a Deanie instinktivně ustoupila. „Je to od vás velmi laskavé, že jste mě přišla navštívit.“

Promiňte mi, že vás vítám na takovémhle nehezkém místě.“ „Cromwell?“

„Ovšem.“

Ted' ho viděla jasně. Stále měl na sobě elegantní oblečení, svědčící o jeho nedávném postavení, ale kožešinový límec a manžety se neleskly a plášť nesl tmavé stopy špíny a mastnoty. Ačkoli jeho hlavu nepokrýval klobouk, černé vlasy mu přiléhaly k hlavě, jakoby stále udusané.

„Promiňte,“ zamumlala. Lazebníci do cely nevstoupili, ale strážníci je obezřetně pozorovali. Začala odcházet, couvala, jakoby jí bylo nepříjemné obrátit se k vězni zády.

„Co vás přivádí do Toweru?“ zeptal se uhlazeně. „Vás přeci nezavřeli.“

„Právě odcházím.“

„Aha. Jen jste tak kráčela příjemnými chodbami Toweru a rozhodla se poctit starého přítele návštěvou.“

Došla ke dveřím, chtěla se otočit a utéci.

„Počkejte.“ Jeho hlas zněl spíš jako prosba než rozkaz. Zastavila se, uklidněna pohledem na lazebníky, kteří se bavili o tom, kam se vydají dál.

„Jak se daří královně?“

Deanie zamžourala a přemýšlela, jakou hru tu Cromwell hraje.

„Ze všeho, co jsem udělal, lituji tohoto nejvíc.“ Zdálo se, že mluví sám k sobě. „Neměl jsem v úmyslu ani podvést krále, ani ublížit nevinné Klevce. Myslel jsem, že naleznou dostatek štěstí.“

Cromwell se pohnul ke stolu posetému papíry. „Nutí mě, abych ještě pracoval a vypracoval anulaci. Pro tuto anulaci jsou skutečně důvody. Je to poslední, co pro něho udělám. Doufám, že jednou si moji námahu připomene, i tu zdejší.“

Zdálo se, že je ponořen do vlastních slov, když Deanie zmizela. Učinila další pohyb k odchodu. Jeho oči, najednou jasné, se na ni znovu upřely.

„Řekněte jí, ať souhlasí,“ pravil tiše.

„Kdo ať souhlasí s čím?“ Nevěděla, zda odejít, či zůstat a dozvědět se, o čem Cromwell mluví.

„Královna. Dělán opatření pro to, aby se měla dobře. Řekněte jí, ať se nepře a ať nežádá víc. Bude to pro ni ponížení, pochopitelně, ale lepší ponížení za živa než posmrtná pýcha. Král to bude chtít mít rychle za sebou a nepřestane si myslet, jak velkorysý ke královně Anně byl. Když to uslyší i od ní, nebude měnit dohodu. Dostane poklonu za svou laskavost, a to je věc, jež ho těší.“

„Řeknu jí to,“ souhlasila Deanie.

„Děkuji vám.“

Znovu se chystala k odchodu. Na zádech cítila žár jeho pohledu. Aniž se otočila, zeptala se: „Proč jste byl tak krutý ke Kitovi a ke mně?“

„Slečno?“ Jeho hlas zněl nevěřícně a ona k němu otočila tvář.

„Proč jste se ho pokoušel zabít? Proč jste nás chtěl rozdělit?“

Cromwell zůstal chvíli zticha a vážil svá slova. „Nebylo mým úmyslem být krutý.“ Pohlédl zpět na stůl. „Udělal jsem, co bylo podle mého soudu nejlepší pro krále. Nechtěl ten svazek s Klevkou. Myslel jsem, že mu nabídnu výběr. Ale vy, vy dva, byste to nepřipustili.“ Pak pokrčil rameny. „Je příliš pozdě. Nevěděl jsem to, ale bylo příliš pozdě i pro mě.“

„Je tady, v Toweru?“

„Hamilton?“ Cromwell vypadal překvapeně. „Ne. Ne, pokud vím.“

Hledala, co by ještě řekla, ale nic ji nenapadlo.

„Dělal jsem, co jsem mohl.“ Cromwell se zamračil a popotáhl si manžety. „Vždycky jsem dělal pro krále to nejlepší. Naučil jsem se od Wolseye, jak překroutit právo, aby se to hodilo královským vrtochům. Zdá se, že jsem nedával pozor při poslední Wolseyově lekci, té nejdůležitější. Nepoučil jsem se z jeho pádu. Myslel jsem, že se mnou to bude jiné, ale Cromwell jen nahradil Wolseye. Norfolk nahradí Cromwella. Ne na dlouho. Norfolk není dost chytrý, aby udržel tempo. Jeho vznešenost mu nedovolí uspět.“

Byl čas odejít. Strážný pomalu zavíral dveře a Cromwell, zírající na svůj stůl, nic nepoznamenal.

„Slečno Deanie,“ řekl.

Dveře téměř zaklaply a ona zadržela ruku strážného na zámku. „Ano?“

Cromwell si odkašlal, jako by se rozhodoval, zda promluvit, či ne. „Dávejte na sebe pozor, slečno. Vy i Hamilton. Odejděte tak daleko od tohoto pobřeží, jak můžete. Jděte hned. Odejděte daleko a neodkládejte to.“

Těžké dveře se zavřely. Lazebníci a strážný neřekli nic, ale vyměnili si přes Deaniinu hlavu zvědavé pohledy.

„Nemyslím, že je Kit tady,“ řekla sama k sobě a třela si unavenou rukou oči. „Chcete to ukončit?“

Yerkel si přendal kožený vak do druhé ruky a jeho pohled nechtěně sklouzl na její nohu.

„Já nejsem unaven. Vy ano, chlapi?“

„Já nejsem unaven,“ přizvukoval mu lazebník s deformovaným obličejem.

„K čertu,“ mumlala. „Předpokládám, že budu mít zase oholené nohy.“

Yerkel chvíli přemýšlel. „Možná bychom měli některým vězňům zdravě pustit žílu. Pak vám můžeme oholit nohy.“ Začervenal se, když vyřkl slovo nohy.

Do chodby se najednou přihnal nový strážný a těžce dýchal, jak vyšel po schodech. Uklonil se Yerkelovu bratru. „Pane, dole jsou dva vévodové. Mají s sebou své muže a chtějí dovnitř.“

Strážní diskutovali o situaci, ale Deanie si toho nevšímala. Byla k smrti unavená, deprimovaná po zhlédnutí vězňů - většina zřejmě neudělala nic horšího, než se narodila v nesprávné rodině - a potřebovala přemýšlet.

Jestliže Kit není v Toweru, kde ksakru může být?

„Nikdy jsme tohle místo neměl rád,“ mumlal Suffolk. Odfrkl nechutí, když jim strážný podržel dveře a čekal na vyřízení žádosti o vstup. „I když jsme byli král a já chlapci a Tower byl místem, kde panovníci čekali na korunovaci, necítil jsem se tu dobře.“

„Možná to bylo pohádkou o ztracené princezně.“ Kit zkoušel nakouknout za strážného, ale neviděl nic.

„Možná. Králův otec často mluvil o dvou princích, zavražděných jejich strýcem.“

„Který byl na oplátku zabit královým otcem,“ dodal Kit nepřítomně.

„Važ svá slova, Hamiltone,“ varoval ho Suffolk. „Jsi můj přítel, ale především sloužím králi. Richard padl v bitvě, to nebyla žádná vražda. Můj vlastní otec zemřel na bosworthském poli.“

„Omlouvám se.“

Suffolk neřekl nic. Znal králova provinění, znal trny na růži tudorovské dynastie lépe než kdokoli jiný. Ale nechtěl slyšet ani slovo proti Tudorovcům, nedovolil by, aby se v jeho přítomnosti trousily pohrdavé poznámky na jejich účet. Pro Suffolka, stejně jako pro celý svět, to znamenalo velezradu.

„Sakra, kde je?“ vyštěkl Kit.

Vrata se otevřela a začala z nich vycházet skupina zaprášených mužů. Kit si položil na tvář netrpělivou ruku a překvapilo ho, jaký mu narostl plnovous. Úplně zapomněl, jak dlouho je to, co...

Uprostřed mužů uviděl záblesk červeně.

Aniž by se pořádně podíval, aniž by viděl tvář či postavu, věděl, kdo to je.

„Deanie!“ Udělal si z rukou kornout, aby se jeho hlas lépe rozléhal.

Záblesk červeně se zastavil. Klapot koňských kopyt rozdrtil zvuk jediného hlasu a záblesk červeně pokračoval. „DEANIE!“

Tentokrát podala otěže svého koně mohutnému blond'atému mladíkovi.

„Kite?“ Její volání se rozléhalo po celém prostranství a ona se rozhlížela kolem.

Vyrazil k ní, rychle míjel překvapené lazebníky a jejich koně.

Vypadala tak malá, obrácená k němu zády a volající jeho jméno nesprávným směrem. Byla vždycky tak malá? V červených německých sametových šatech, s rukávy pevně sešněrovanými vypadala jako panenka, jasně zářivá barva v rozvířeném šedivém světě.

Jeho paže jí stiskly ramena a i pod vrstvami látky cítil její lopatky. Obrátil ji k sobě a ona na něj pohlédla. Kit. Její rty vyslovily jeho jméno, ale nevyšel žádný zvuk.

Černé vlasy měl rozčuchané, tvář pokrytou divokým vousem, ale oči, zelené se stopou hnědi, zářily vnitřním ohněm. Vrhla se mu kolem krku a zavřela oči před náhlým přívalem slz.

Cítila, jak ji železným stiskem zvedl ze země, s dlouhými prsty rozevřenými na jejích zádech, a zatočila se jí hlava. U tváře ucítila jeho známou vůni, měkký dotek jeho vousu. Polkla a nadechla se u záhybu Kitova krku a ucítila jeho teplý dech, když ji políbil na spánek.

„Tolik jsem se bála, že už tě nikdy neuvidím,“ řekla plačtivě. To byl její nevyslovený, tichý strach. Nevěděla, zda ještě ucítí jeho dotek. Jestli uslyší jeho znělý hlas...

„Deanie.“ Jeho hlas zněl přiškrceně, přemáhal ohromnou touhu držet ji v náručí na věky věků.

Cítil, jak mu klesla do náručí. Úleva byla drtivá, skoro bolestná.

Pak se jeho horká, žádoucí a rozechvělá ústa ocitla na jejích rtech. Ruku, již tiskla k jeho mohutným zadům, sevřela v pěst a pak ji pomalu uvolnila.

V uších slyšela jakési bzučení. Odtáhl se od jejích úst a vzal jí hlavu do dlaní. Setkali se očima a on se ten den poprvé usmál. Dívala se upřeně na jeho ústa, na rty, jež právě opustily její. Na jeho neuvěřitelně bílé zuby, s jedním křivým dole.

Někdo v dálce zašeptal, jiný si odkašlal, kdesi něco zaštrachalo. Bzučení, jež slyšela, byl lidský hovor.

Zamrkala. Teprve pak se podívala za Kitovo rameno a uvědomila si, že jsou obklopeni tucty přihlížejících: koňmi, lazebníky, strážnými, obchodníky s vozíky, zvědavými hospodyněmi.

„Mnohokrát se omlouvám,“ poznala Yerkeův hlas, „ale nechtěl by vévoda oholit?“

Deanie mu přejela prstem po bradě, po bujném vousu. Kit v něm vypadal jako nebezpečný krutý pirát. Vzal její ruku, políbil ji a přitom zavřel oči.

Ozval se pobavený smích. Kit otevřel oči a zvedl obočí ve směru vévody ze Suffolku.

„Co jsi říkal?“ zeptal se, ale očima se vrátil k Deanii.

„Jen jsem poznamenal, že jestli si budou přát oholit tě právě teď, skončíš holohlavý jako Cézar,“ odpověděl Suffolk rozmařilým chechtotem.

„Cézar? To je chlápek, jak se po něm jmenuje salát?“ Přihlížející užasle pozorovali, jak se pár dokázal smát a přitom se líbat.

KAPITOLA 19

Všichni si mysleli, že se ti dva zbláznili.

Deanie a Kit spolu strávili stěží pár minut, když prohlásili, že nutně a neodbytně potřebují jet na Hampton.

„Na Hampton?“ vyplivl Suffolk lok piva. Když si strážní uvědomili skutečnou totožnost vznešených vévodů, poskytli jim pivo, sýr a chléb, aby něco zakousli a napili se, než opustí Tower. Trojice seděla na nízké zídce, z níž udělala provizorní lavici. Deanie uždibovala s pocitem viny hrubý chléb

a přemýšlela, zda jejich piknik nebude znamenat hladovění pro některé vězně.

Nemohla odtrhnout oči od Kita, od jeho jistých a rázných pohybů, od ochranné ruky, položené na jejím rameni. Ted byli spolu a ovládl ji takový strach, tak naprosto opožděné vnímání hrůzy, že se jí roztrásla kolena.

Tak málo stačilo a ztratili jeden druhého. Strávila za vraty Toweru jen několik zvláštních chvilí, a kdyby odešla postranními vraty, jak původně zamýšlela, minuli by se.

Těžko polykala chléb.

Kit se Suffolkem stále ještě debatovali o cestě na Hampton. „Richmond je o několik mil blíž,“ zdůrazňoval energicky

Suffolk. „A král si tě přeje vidět, Kite. Byl odhodlán najít tě kdekoli.“

„Jsem tím polichocen, ale nutně potřebujeme jet na Hampton a musíme se tam dostat před soumrakem.“

„Před soumrakem! Už je po čtvrté hodině.“

Deanie se naklonila blíž. I když mluvila na oba, jasně hovořila ke Kitovi. „Slunce zapadá asi v šest, že ano?“

„Později.“ Kit se posunul, přitáhl ji k sobě blíž a přitiskl si její rameno na prsa. Při jeho doteku jí projelo lahodné vzrušení. Přemýšlela, duchem mimo, zda to bude pořád takové, jestli bude mít stále takové potěšení z jeho blízkosti. Mluvil a ona cítila na sobě dunět jeho hlas. „Je jaro a slunce svítí déle. Máme čas do sedmi, možná déle.“

Suffolk zaťal zklamaně ruku v pěst. „Pak vás nebudu odrazovat.“ Kit a Deanie v dokonalém souladu zavrtěli hlavou. „Půjdu se zeptat strážného, kde bychom mohli sehnat loďmistra.“ Odkráčel, mumlal si pod vousy a přitom pil pivo.

Po dnech nejistoty a mučivé dychtivosti byli Kit s Deanii konečně sami.

Na chvílku jen odpočívala v objetí jeho paží a neuvědoměle vpadla do rytmu jeho dechu. Chtěla mu říci několik věcí. Potřebovala mu povědět, jak se bez něho cítila, jak její život před tím vším pro ni nic neznamenal. Potřebovala jen Kita. On byl všechno, na čem jí záleželo.

Ted' byla v bezpečí. Povzdechla si a přemohla ji slabost. Než našla Kita, nemohla spát. Ted byla v bezpečí.

Jeho objetí zesílilo, když zavřela rozkmitaná víčka. Jemně ji políbil na čelo. Májí to říci teď? Přemýšlel, a pozoroval ji, jak upadá do spánku.

Ve své vězeňské cele mnoho přemýšlel, zaměstnávalo ho málo jiných věcí. Deanie byla středem jeho vířících myšlenek. Kamkoli půjdou, nezáleží na tom, kde se usídlí, doufal, že zůstanou spolu. Ovšemže jí dopřeje čas, aby mohla být sama, aby si vytvořila vlastní život tak, jak si jej vytvořil on v tomto století. Chce to jen čas, aby se přizpůsobili. Ale už teď věděl, že to dokážou, ať budou kdekoli.

Jeden z lazebníků se vydal ke Kitovi, aby mu nabídl, že ho oholí. Ale zarazil ho něžný výraz na vévodově mužné tváři. Jeho drsné rysy zjemněly, když hleděl na ženu ve svém náručí.

Promluvíme si později, pomyslel si Kit, když si všiml tmavých kruhů pod dívčínými očima. Může si zdřímnout, aspoň na chvílku. Kitovými koutky projel slabý úsměv, a nemohl proto spát.

Pak uslyšel lazebník vévodu promluvit tichým, chraptivým hlasem: „Má lásko.“

Moudře se rozhodl, že si najde jinou příležitost, aby se vévody z Hamiltonu zeptal, zdali nechce oholit.

Zdálo se jí, že klouže.

V dálce slyšela cákavé zvuky vody, ale necítila naléhavou potřebu probudit se. Slunce jí hrálo končetiny a ona zhluboka dýchala, spokojeně a odevzdaně.

Pak jí něco studeného a vlhkého neurvale káplo do tváře. S povzdechem se posadila.

„Člun! Nepřevrat' člun!“

Zaclonila si oči a uviděla Kita, ohánějícího se párem vesel. Kabátec měl svlečený a bílé plátěné rukávy košile ohrnuté nad lokty, na předloktí znatelné provazy svalů.

„Jak dlouho jsem spala?“ Očima se soustředila na nahý krk nad jeho rozepnutým límcem. Kůže, zrudlá námahou při veslování, prosvítala skoro průhlednou košilí.

Zazubil se, se zářivě bílým chrupem v kontrastu s černým vousem vypadal úplně jako pirát. Bezmyšlenkovitě se mu dotkla prohlubně na krku a na palci ucítila jeho tepající puls. Úsměv mu pomalu zmizel z tváře, zhluboka se nadechl a naklonil se k ní a vesla zůstala nad vodou.

„Rychleji, Hamiltone!“

Deanie vyskočila. Hned za ní, rozložený na opačném konci veslice, seděl velmi spokojený Suffolk. Stále ještě držel džbánek s pivem a druhou ruku nechal malátně unášet vodou.

„Řekl jsi, že tam potřebuješ být před západem slunce,“ káral přítele. „Když nebudeš veslovat rychleji, nestihneme to. Slunce se sklání už teď.“

Kit to zdráhavě potvrdil zamručením a začal veslovat rychleji.

„Vy jste velký pomocník,“ řekla Deanie Suffolkovi. Se smíchem a nevinným pokrčením ramen znovu upil piva. „Člun uveze jen tři lidi. Hamilton řekl, že bude veslovat, jestliže udržím jazyk na uzdě, abyste mohla spát. A to jsem udělal, jak vidíte. A vy jste, slečno Deanie, blábolila ze spaní.“

Plácla se rukou přes pusy a Suffolk i Kit se zasmáli.

„Buď hodný, Suffolku. Viděl jsem tě vyvádět ve spánku horší věci a ještě mnohem hnusnější skutky, když ses probudil,“ řekl Kit a zamrkal na Deanii.

„Aj, to je pravda. Podívejte! Na kopci vidím Hampton! Dobrý Bože, Hamiltone, věřím, že to stihneme.“

Deanie výjimečně odvrátila pohled za Kita. A jak řekl Suffolk, před nimi se rozprostíral výhled na zámek Hampton Court, skvost omývaný odpoledním sluncem. Zakroucené cihlové komíny zářily v jarním teple.

„Máš láhev?“ zeptal se Kit Deanie a hleděl jí přes rameno.

„Už ne, je prázdná,“ oznámil smutně Suffolk.

„Ne tahle láhev,“ potrásl Kit s pobavenou resignací.

Deanie hodila úsměvem po Suffolkovi a obrátila se ke Kitovi s vážnějším tónem. „Naposledy jsem ji viděla ve své komnatě na Hamptonu. Měla by tam stále ještě být.“

Přikývl a vrátil se k veslování. Deanii ohromila jeho vytrvalost, síla, s níž hnál kupředu loď s třemi dospělými cestujícími proti proudu mnoho mil do Hamptonu. Byl jen trochu zadýchaný a Deanie viděla, že s ramenem, jež mu poranili Cromwellovi lidé, má potíže. Namáhal víc druhou ruku a kroutil bolavým ramenem, jakoby chtěl rozcvičit jeho tuhost.

„Suffolku, víš, co máš udělat se střelným prachem?“

„Proč si myslíš, že jsem musel do sebe nalít tolik piva?“ mumlal Suffolk a věřicně kroutil hlavou. „Ano, můj příteli s prázdnou hlavou. V bludišti najdeš dva tucty svazků střelného prachu. Pokud dostanu další džbánek tohoto pekelného nápoje, zapálím pro vás ta světla a budu doufat, že nás všechny nevyhodím do nebes.“

Pak zmlkl a přes jeho obličej přešel naprosto jiný výraz. Zdálo se, že ze sebe setřásl účinky pití jako plášť. Střízlivěl a hleděl do kameninového džbánu. „Varuji vás, jestli je král v rezidenci. Neudělám nic, čím bych ho poděsil nebo mu ublížil.“

„Och, vím, že tam nebude,“ řekla Deanie. „Vím, že se nemíní vrátit, dokud tam zůstane královna Anna.“

Suffolka to zřejmě upokojilo a bedlivě studoval prázdný džbánec, když Kit navedl člun do malého přístavu. Muž v přístavu popadl provazy a Kit vstal, oblékl si kabátec a vzal Deanii za ruku.

„Copak, Hamiltone? Mně nepomůžeš?“ Suffolk vrávoravě vstával.

„Kolik toho vypil?“ šeptala Deanie.

„Myslel jsem, že moc ne,“ odpověděl Kit, zvedl ji přes vodu a postavil na zem. „Nepočítal jsem to. Měl jsem moc práce.“

„S veslováním?“

„Ne.“ Mrkl na Suffolka, jak vrávorá vodou, jež mu sahala až do pasu. „S koukáním na tebe, jak spíš.“

Odpověděla by, ale neměli čas. Slunce začalo zapadat děsivou rychlostí.

„Běžím pro láhev,“ řekla a vzala do ruky těžký lem roucha. Přikývl.

„Já připravím ohňostroj.“ Náhle se k ní obrátil. „Na oslavu čtvrtého července je trochu brzy.“

„Je polovina června.“ Usmála se a shrnula si z čela kadeř vlasů. „Máme před sebou dva týdny.“

„Spíš pár století,“ zamumlal spíše k sobě než k ní. Oči upřel na blízké bludiště a na plátěné smotky, jež Suffolk nařizoval rozestavit překvapenému zahradníkovi.

„Hned jsem zpátky,“ řekla a dotkla se jeho ruky.

Zdálo se, že je ponořen do vlastních myšlenek, pohled upřený do dálky. Najednou uchopil Deanii za zápěstí. „Určitě to vyjde, vím to,“ řekl. „Cítím to. Je to stejné, jako když jsem sem přišel poprvé. Tenkrát jsem si myslel, že prožívám předtuchu vlastní smrti, ale byla to cesta časem, kterou jsem podvědomě předvídal.“

Zavrtěl hlavou, jako by se chtěl zbavit zmatených myšlenek, a stiskl jí ruku. „Je na čase to skončit.“

Neochotně ho opouštěla. „Bojím se,“ mumlala, jakoby jí prodchnul závan poznání, nikdy předtím nevyřkla taková slova. Ve všech vítězstvích, jež v životě dosáhla, při překonávání překážek, dokonce ani na toboganu tato slova nevyslovila. Byla vyděšená k smrti.

Místo aby ji uchlácholil nebo uklidnil bouřící strach, usmál se na ni. Byl to sladký, smutný úsměv. „Já taky, má láska,“ vydechl. „Raději dojdí pro láhev.“ Pak odešel pomoci vrávorajícímu Suffolkovi, jenž neúmyslně kapal pivo na smotky se střelným prachem.

Deanie nadzvedla těžký sametový lem nad kotníky a utíkala do paláce. Jedna část jejího já toužila naposled spatřit Annu Klevskou. Citlivější část její osobnosti si uvědomovala, že královně jen stěží může pomoci. O Cromwellově radě, aby se Anna řídila královými vrtochy, již Deanie Suffolkovi řekla. Kdyby navštívila královnu, nikomu by tím nepomohla.

Chodby byly téměř prázdné. Protože král nyní dlel na Richmondu, většina ambiciózních, s dobou krácejících dvořanů už zahájila pracný přesun na Richmond. Poslat sluhy a nižší šlechtu napřed, složit drahé šaty do bachratých truhel, to vše obnášelo spoustu práce. Ale dvořanům se ta námaha vyplatila.

Láhev našla přesně tam, kde ji nechala. Popadla ji za hrdlo a zarazila se. Vyděsil ji nezvyklý pocit, že jí střed těla svírá široký pás. Jestli je všechno dobře naplánováno, je tohle poslední, co v tomto století vidí.

V krku ji bodavě zabolelo, pocítila nedefinovatelnou touhu. Položila si ruku na hluboký čtvercový výstřih a cítila tlukot srdce. Proč má tak strašlivý pocit lítosti?

Kit.

Bylo to proto, že si spojila tuto dobu - pachy, zvuky a doteky prstů - s jedním mužem. Bez něho by prožila jen podivnou cestu. Jako do dobře vybaveného historického parku.

Ale tady, kde každodenně docházelo k násilí a smrti a k nevyzpytatelným událostem, potkala Kita. Jak podivné, pomyslela si s úsměvem, že místo pokleslé takovou ubohostí jí mohlo přinést opravdovou radost. Váhala s odchodem, protože věděla, že brzy pocítí nostalgii. Kit bude s ní, jeho ruce kolem ní a budou šeptem mluvit o společné zkušenosti v tomto čase. V budoucnu to pro ně budou kouzelné dny života na dvoře.

Aniž se ohlédla, opustila pokoj. Semena její budoucnosti tkvěla tady. Ale realita její budoucnosti ležela o kousek dál, v černém vousu a zaprášeném kabátci.

Byl čas začít budoucnost.

Plánovali to několik dní, nemohlo to vypadat dokonaleji.

Postavila se k němu a ztěžka dýchala ústy. Lapala po dechu a jen zvedla láhev vzhůru. Přejel jí klouby prstů po uzardělé tváři a usmál se.

Přípravy skončily. Natáhl ruku k Suffolkovi a hledal slova.

„Já... My oba ti děkujeme,“ pravil konečně. „Odejdemo z tohoto místa, ale budeme na tebe pořád vzpomínat.“

Suffolk zabrblal. „Nerozumím tomu, kam jdete. Věřím jen, že tam dosáhnete štěstí, jež vám unikalo zde.“

Skoro promluvila a přemýšlela, kolik mu Kit asi prozradil. Zdálo se, že Suffolk dokonale rozumí tomu, k čemu se schylovalo v bludišti.

Suffolk přikývl, jako by se pokoušeli o riskantní, ale naprosto normální plavbu po moři. Jak může tak pragmatický muž věřit v zázraky? Pak ji ale napadlo, že všichni tady, kromě Kita a ní, byli vychováni v upřímné víře v čarodějnictví a kouzla, v pohádky a světy, jež nelze pochopit.

Legrační na tom bylo, že měli pravdu.

„Prosím, zapal je, až ti řeknu.“ Jak Kit mluvil k Suffolkovi, jeho ruka stiskla dívčinu dlaň. V jedné ruce držel budoucnost, zatímco mluvil k minulosti.

„Och, a nezapomeň říci královně Anně, aby udělala, o co ji král požádá. Cromwell to vymyslel tak dobře, tedy... Už jsem ti to říkal.“

Usmála se na Suffolka. „Prosím, dejte pozor na princeznu Alžbětu. Je tak malá a potřebuje...“ Kit jí zavřel ústa rukou a všichni se zasmáli. „Je čas,“ řekl Kit, ale všichni to věděli i beze slov. Oba vešli úmyslně pomalu do bludiště. Osamělý hlas proťal vzduch.

„Hamilton!“ Bylo to bezmocné, zlostné zavytí.

„Zatraceně,“ zamumlal Kit. „To je Surrey.“

Nezastavili se, ale vyrazili rychleji, Kit s rukou na meči.

„Suffolku! Teď!“ vykřikl Kit, když nabrali rychlost. Nedošli přesně tam, kam potřebovali, ale doufali, že až dorazí ke středu, budou přichystány svazky se střelným prachem.

„Hamilton!“

Surrey, s maskou zloby na obličeji, se za nimi řítí do bludiště.

„Rychleji, láska.“ Kit jí podal láhev, aby mohl uchopit její ruku, a napůl ji táhl a napůl nesl do středu. Nohama se jen zlehka dotýkala pískem vysypané cesty, jak se zoufale snažila udržet láhev.

Malá francouzská karkulka se jí zachytila na keři. I když jí vytrhla vlasy a oči se jí zaplavily slzami, nevydala hlásku. Čepec s chumáčem kaštanových vlasů zůstal viset na křoví.

Zaduněl první výbuch prachu. Deanie se zajíkla.

„Jsme už skoro tam,“ vydechl Kit a přikryl jí tvář otevřenou dlaní, když se na ně snesla sprška kamínků.

„Zatraceně, co do těch balíčků dal?“

Další výbuch proťal vzduch. Doběhli do středu bludiště. Objala ho kolem pasu.

Vzal jí láhev z ruky a ovinul jí paži kolem ramen. Další dvě detonace střelného prachu odpálily pár kamenů a Deanie zavřela oči a zabořila tvář do

Kitova kabátce. Jeho srdce jí divoce bouřilo do ucha, tak hlasitě a silně jako exploze za bludištěm.

Zastínil si oči před zvířeným prachem a kameny a zvedl láhev nad hlavu.

Najednou se začala země třást, mnohem víc než od otřesů způsobených výbušninou. Šum, tichý a truchlivý, je oba vyděsil až do morku kostí.

Otevřela oči a uviděla šíp kobaltově modrého světla z láhve, jež vytvořilo zářivé čáry, které se od něj odrážely všemi směry.

„HAMILTONE!“ prodral se hlukem výbuchů Surreyův hlas. „Pro Kristovy rány!“ zaklel Kit. Znělo to jako čistá rozmrzelost, jako by jim jejich soukromí narušil znervózňující komár.

Surrey stál jen dva metry od nich, s mečem namířeným na ně a ústy otevřenými v přehnaném výrazu zmatku. Stiskl čelist a hleděl na Kita. Záměrně pomalu přistoupil k nim a ostří zbraně namířil přímo na Kitův krk.

Kit opatrně zvedl Deaniinu ruku, aby neporušil paprsky. Vsunul jí láhev do rukou a obalil jejími roztřesenými prsty hrdlo láhve.

Deanie zamrkala a vzhledla ke Kitovi. Opatrně jí uvolnil paži ze svého pasu a vytáhl meč. „Ne, Kite! Ted ne!“

Ale Surrey už zaútočil. Kit ji odstrčil a zkřížil meč se Surreyem.

Zoufale se snažila podržet láhev Kitovi nad hlavou, udržet pulzující spektrum, jež nyní zářilo silněji. Při dalších čtyřech výbuších jí zacvakaly zuby, ale nadále stála při něm.

Surrey prošlehl mečem vzduch a útočil na šmouhy, jež mu s horečným šílenstvím tančily před očima. Kit odstrčil Deanii doprostřed řídkého křoví. Koutkem oka zahlédla záblesk Surreyova meče a karmínové znamení na Kitově paži. Tmavý kabátec a bílá košile pod ním se roztrhly a zůstaly viset na špici Surreyova ostří.

Láhev páčila a Deanie se snažila prodrat ke Kitovi, jenž jednou rukou čelil Surreyovi a druhou se pokoušel chránit svou lásku.

Ozvalo se příšerné zařvání. Deanie se pověsila na Kita a zahlédla, jak pohled jeho oříškových očí zašlehl do jejích. V Kitově pohledu byl cit, i když viděla, že nad ním vlaje Surreyův nemilosrdný meč. Pak jeho zkrvavená paže ochabla a zbraň zařinčela o zem.

Snažila se určit výraz jeho tváře. Bolest? Smutek?

Ne. Bylo to rozloučení.

Zaječela jeho jméno, ale řev pokračoval, běsnící a nezastavitelný.

Láhev vyklouzla na zem a náhle vše pokryla tma.

Suffolk umístil poslední svazek a přemýšlel, kdy se vrátí všechny kachny a křepelky, které právě přinutil odletět. Postava v tmavě modrém plášti běžela k bludišti a mávala kusem papíru. Suffolk si rozmrzele uvědomil, že to je Norfolk. Přál si, aby odpoledne zkonzumoval ještě více piva, protože ve střízlivém stavu Norfolk nesnesl.

„Mám to! Mám to!“ Norfolkův obličej ožil, oči vítězně zářily.

„Co máš, Norfolk?“ zamumlal Suffolk. „Duši? Asi ne. Máš jen pomateného syna, jenž před chvílí honil Hamiltona a slečnu Deanii uprostřed bludiště.“

Norfolk mávl rukou a rozmrzele odmítl Suffolkova slova. „Na tom nezáleží. V ruce mám příkaz k uvěznění Christophera Nevilla, vévody z Hamiltonu, a další pro jeho příbuznou, slečnu Deanii Baileyovou.“

„Z čeho jsou obviněni?“ Suffolk vytrhl dokument z Norfolkových štíhlých prstů.

„Z velezrady.“

„Ne! To není možné!“ Suffolk zkoumal pergamen.

Byl skutečný, dole se skvěla Jindřichova pečeť.

S tím vyškubl Norfolk něco z pláště. Vypadalo to jako podivná kniha, úzká, z lesklého papíru se zářivými barvami a malinkými slovy.

Turistický průvodce zámek Hampton Court.

„V této knize se píše o smrti našeho panovníka.“ Norfolk zafuněl samolibým uspokojením. „Jméno v knize patří Deanii Baileyové. Pracovali společně na tom, aby ukončili život našeho slavného královského panovníka čarodějnictvím. Žena sama by to nedokázala.“ Pak se Norfolkovy oči zúžily. „A co vy, vévodo ze Suffolku? Co vás přivádí do tohoto místa, k čemu ten oheň a výbuchy?“

Suffolk klidně listoval brožurou a zastavil se u svého obrazu, na němž byl šedivý a starý. Našel tam také svatební obraz Marie Tudorovny a Suffolka, oba zářící mládím a láskou, její malá ruka spočívala v jeho. Nechtěl to vidět.

Tak tohle bylo jejich kouzlo, podivil se v duchu. Věřil celým srdcem, že se vrátí domů. Nebyli vinni čarodějnictvím. Pokud se něčím provinili, pak jediným přečinem, a tím byla láska.

Jeho pohyby se zklidnily. Pozoroval, jak se Norfolk mračí na kusy drnů, jež pokrývaly trávník. Zatímco se Norfolk kabonil, Suffolk jemně, jako matka pro dítě, sáhl pro další voskovaný knot. S úsměvem strčil brožuru pod poslední knot a zapálil.

Odtáhl Norfolk o pár metrů dál a přemítal o důsledcích příkazu k uvěznění, když křehkým tichem otřásla exploze.

„Co! Co!“ drmolil Norfolk se strakatě rudým obličejem. Pak zaměřil na Suffolka lstivý pohled. „Kde je? Kde je moje kniha? Král ji ještě neviděl, ty zlosyne. Toto je důkaz jejich velezrady! Jindřich podepsal příkaz, když jsem mu dal své slovo! Řekl jsem mu také, že jsem viděl brzkou smrt Eduarda, prince z Walesu. Bez důkazu mi nikdy neuvěří.“

Suffolk se smíchem ukázal do vzduchu a umlčel Norfolk uprostřed jeho blábolení. Malinké kousíčky zčernalého, na uhlí spáleného papíru se krouživě snášely k zemi.

„No tak, Norfolku. Pojďme se napít na úspěšnou budoucnost.“

Norfolk klesl na trávník, neschopen vyslovit zlostná slova, jež otřásla jeho pracně vytvořenou maskou vznešenosti.

Suffolk se smál a odešel. „Z místa dalšího výbuchu raději odejdu sám. Z krve, již máš, Norfolku, ve tváři, soudím, že tentokrát do vzduchu vyletí tvoje hlava, a ta to tady opravdu zaneřádí. Sbohem.“

A s tím se vydal Suffolk hledat přátelskou společnost ke chladivému doušku piva.

Něco ji škrábalo do obličeje.

Deanie se pokoušela otevřít oči, ale proutky a ostré listy ji donutily je zas zavřít. Pokusila se pohnout nohama a rukama. Měla je zkroucené křečí, jednu ruku nad hlavou a druhou za zády. Nohama se vůbec nedotýkala země.

„Kite,“ zasténala a cítila, jak klouže. Červený samet se začal pomalu, bez přestání trhat a ona se svezla dolů.

Pak si uvědomila, co se stalo. Stála uvnitř jednoho keře, obklopovaly ji tlusté, neproniknutelné stěny hamptonského bludiště.

Tohle nebyl keř starý jen desetiletí. Byl staletý.

„Deanie, kde jsi?“ Volal ji nějaký muž. Kit?

„Jsem tady! Bohudíky!“ Kroutila sebou, až se jí podařilo osvobodit ruku a tou šíleně mávala. Viděla jen málo a blížil se k ní stín muže s mečem v ruce. Vrazil ho do keře.

„Kite! Pomoc! Je tu Surrey a chce mě zabít!“

Někdo se zasmál. Byl to mužský hlas, zněl známě, ale nebyl to Kit.

Byl to Nathan Burns, režisér videoklipu. Neviděla stín meče, byl to jeho pitomý jezdecký bičík.

Smích přestal. „Ty jsi v keřích. Jak ses tam, sakra, dostala?“

Jeho slova zněla podivně, tvrdé koncovky působily nepříjemně. Copak takhle mluvil vždycky?

„Prosím, pomoz mi,“ prosila. „Hledám někoho, Kita, vévodu z Hamiltonu.“

„To je legrační, Deanie, jak předstíráš anglický přízvuk.“ Jeho obličej zrudl. „Nejdřív zkazíš záběr a teď visíš uprostřed velmi cenné přírodní scenérie. Myslíš, že tě odřízneme? Zatraceně. A za dvě hodiny máš koncert. Wembley je vyprodané.“

„Kite,“ zašeptala. „Och, drahý Bože.“

„Co to, proboha, máš na sobě? Všechno je špatně! Naprosto nepřesné. Zatraceně, Deanie, chceš mi zničit život?“

K velkému překvapení Nathana Burnse začala Deanie plakat. Nikdy předtím ji neviděl fňukat, nepamatoval, že by se chovala jako ostatní zpěvačky. Teď vzlykala pro něco, co jí rvalo srdce.

„Zlomila sis něco?“ nevěděl, na co jiného se zeptat. Dorazily některé dívky z Tudor Babes, vybrané pro natáčení, spolu s kostymérkou a kameramanem, všichni hleděli na rudou skvrnu, visící nad jejich hlavami.

„Kite,“ mumlala. „Je pryč. Drahý Bože, nepovedlo se mu to.“ Slyšeli, jak ostře nabrala dech, a její pláč se změnil v hysterický.

„Myslím, že chce svoji kočku,“ zasyčela Monika.

Nathan luskl prsty a asistent produkce s klapkou pod paží, se postavil k němu. Aniž pohlédl na své podřízené, s očima upřenýma vzhůru, odříkal Nathan rozkazy.

„Chci žebřík a zahradníka. Kufřík s první pomocí a zdravotníka. Jděte do mého kufru a najděte tam předpis na valium. Zavolejte do Wembley a zdržte je.“

Monika, vybraná do videa, něco zašeptala a Nathan přikývl.

„Och, a najděte kočku.“

„Kočku?“

Asistent produkce vyskočil a doufal, že uteče z bludiště.

Vedoucí kostymérka, mžourající očima za silnými brýlemi, zakroutila hlavou. „Tohle není róba, kterou měla na sobě před pár minutami,“ stěžovala si. „Co se děje? Není snad moje práce pro tohle video dost dobrá?“

„Thelmo, kostým je náš nejmenší problém,“ vyštěkl Nathan. „Druhá hlavní hvězda tohoto videa v této chvíli hraduje na stromě a brečí pro svoji kočička. Myslí si asi, že tohle je televizní pořad Frances Farmerové. Buckyho Lee Dentona právě odvezli do nemocnice s infekcí po poslední implantaci vlasů. Ztratili jsme světlo a podle předpovědi počasí bude příštích deset dní pršet. Celý klip stojí před krachem. Upřímně, Thelmo, kdybych byl ve tvé kůži, byl bych spíš potěšen, kdyby neměla na sobě můj výtvar.“

Vedoucí kostymérka o tom chvíli přemýšlela a pak pokrčila rameny.

Červenolící dělník v šedé čepici, v níž připomínal mašinířů ze starých časů, vstoupil do bludiště, pod paží nesl roztahovací hliníkový žebřík.

Zahradník dorazil hned za ním, ve tváři mu škubal hněv. Nikdy neměli těmhle zálesákům dovolit vstoupit na pozemek paláce! Tu ženu budou muset odříznout. Bludiště přežilo dvě světové války, občanskou válku a nespočetné zahradníky - břídily. Ale nikdy nemůže přežít natáčení videa.

Po téměř hodinovém strategickém řezání, se vzrušenými debatami, která větev způsobí rostlině nejméně škody, snesli Deanii k zemi. Obličej a ruce měla poškrábané, šaty zmuchlané a plné mízy, větviček a zablácených listů.

Dělník se tvářil podivně.

„Co se ti nezdá, kamaráde?“ zeptal se zahradník.

„Ta žena páchne až do nebes. Pracuju s hnojivem a vším blátem, co je člověku známé.“ Otrásl se hrůzou. „Smrdí hůř než tříměsíční kompost.“

Vedoucí kostymérka přistoupila k omámené a stále ještě vzlykající hvězdě country. Její zvědavost na šaty překonala nevolnost ze smradu.

„Tato róba,“ řekla a dýchala přitom ústy, „ je vzácnost. A tohle je opravdová zlatá nit! A je to ručně ušité! Něco takového jsem viděla jen v muzeu!“

„Má špinavé vlasy, jakoby šije týdny nemyla,“ zavrčela maskérka, která osobně ráno česala Deanii vlasy. „A má je delší. Ráno je měla akorát na ramena, teď je má o pět centimetrů delší.“ Nathan nechutí pokrčil nos. „Vezměte ji do Dorchesteru. Potřebuje pořádně vydrbat a převléknout.“

Deanie se nechala otupěle vést k autobusu, očima nevnímala, ruce se jí třáslly.

Stejným prostředkem cestovala před mnoha lety.

Stanley prokrel celý americký štáb natáčejíci video.

Jeho auto, několik let staré a o několik splátek opožděné, parkovalo na parkovišti u Hampton Courtu. Pozoroval ruch s pocitem radosti. V ruce držel výplatní šek. Zbytek projektu může táhnout k čertu.

Otvíral dveře a myslel na hvězdu videoklipu. Byla to báječná dívka, to je jisté. Jediná příjemná stránka při téhle práci bylo to, že se tu s ní sešel a že promluvil pár slov s opravdovou americkou umělkyní.

Klíček visel v zapalování. Sáhl po něm, když v tu chvíli někdo vevrával na parkoviště.

Světla ozářila ochabujícího muže. Vypadal skoro jako on sám, ale měl nesprávný kostým. Byl raně tudorovský, ne alžbětinský. Není divu, že ho vyhodili. Chudák chlápek.

Pak si Stanley všiml, že muž krvácí na paži a vypadá, jako by byl v šoku „Zatraceně,“ vyštěkl Stanley. Pak vystoupil z vozu. „Hej, člověče, potřebujete někam odvézt?“

Muž se otočil a pohlédl na něho. Stanley mu se zarazil dech v krku. Nejen proto, že chlápek byl pořízek, ale měl divoký pohled v očích.

„Ano,“ řekl muž a stále si tiskl krvácející rameno.

Stanley polkl a přemýšlel, jestli neudělal chybu. Ale muž měl kostým, jakkoli ušpiněný. Byl to herec jako on sám. Když k němu ten podivín přicházel, okoukl Stanley jeho ladné atletické pohyby. Tohle byl herec s pěknou postavou, ne jeden z těch, co vedou introspektivní monology. Pak si uvědomil, kdo ten muž asi je.

Ubohý chlap, řekl si. Byl určitě mezi těmi, co je vyrazili z Durhamu. Zabalili to a nechali herce bez peněz, bez otálení je vyhodili.

Chlápek se přiblížil a Stanley se nevědomky napřímil. Cizinec vyzařoval noblesu, jež přinutila Stanleyho ke zdvořilému chování.

Podržel mu dveře a muž vklouzl dovnitř, jakoby mu jindy drželi dveře. Škubl sebou bolestí. „Za chvíli vám to sešijou,“ řekl mu Stanley. A k svému překvapení dodal: „Budete vítán v mém bytě.“

Cizinec pohlédl na Stanleye. V jeho očích se zračila mučivá úzkost, víc než jen důsledek fyzického zranění. Muž nemluvil, ale přikývl. Společně odjeli z parkoviště.

Chvilku poté nastoupila Wilma Dean Baileyová do velkého autobusu. Zdálo se, že nemůže mluvit, a i když spolkla dvě tablety valia, byla zjevně na hranici hysterického záchvatu.

Autobus mířil k hotelu Dorchester.

Z autobusu Nathan Burns několikrát telefonoval, nejdřív odvolal večerní představení na wembleyském stadiónu. Potom zrušil smlouvu s nahrávací společností.

Tohle bude poslední videoklip v jeho kariéře a on měl v úmyslu se večer velice, velice opít.

KAPITOLA 20

Lorna Dune Baileyová přecházela po dceřině pokoji s rukama složenýma na hrudi, jako by se chránila před chladem. Automaticky sáhla po další cigaretě, zašátrala ve velké plátěné tašce a zelený plastový zapalovač cinkl o přezku. Zastavila se a pohlédla na popelník naplněný změtí cigaretových nedopalků. Každý měl na konci zvrásněný otisk rtěnky v Lornině jedinečném korálovém odstínu.

Znechucena sama sebou strčila skoro prázdnou krabičku a plastový zapalovač zpátky do tašky. Je to ohavný zlozvyk a nikdy o něm nepřemýšlela, dokud se Deanie nevrátila z Anglie.

Tehdy začaly všechny potíže.

Lorna začala znovu rázovat trhanými a ustrašenými pohyby.

Nahoře hovořila její dcera s psychiatrickou. Lorna protestovala, když všichni tvrdili, že její dcera potřebuje cvokaře.

„Potřebuje si jen odpočinout,“ trvala na svém, když se dcera vrátila z Anglie. Ale Deanie odmítala odpočívat. Místo toho psala a nahrávala písničky, a to vše sama ve vlastním studiu ve sklepě.

Nakonec nahrávací společnost, zneklidněná jejím poustevnickým způsobem života, stejně jako její manažer a několik novinářů, trvala na tom, aby se jí dostalo odborné pomoci. Nakonec Lorna souhlasila. Deanie jen pořád trčela doma a nestarala se o nic jiného než o své písně. Ani drahé telefonní rozhovory s touto psychiatrickou se jí zřejmě netkly.

Dveře nahoře zavrzaly a zanedlouho už elegantní doktorka Mathilda Howlerová sestupovala po kobercem pokrytém schodišti. Deanie se smála, když zaslechla jméno psychiatricky. V posledních měsících se smála hodně, ale bez nálady.

„Jak je na tom?“ Lorna se pokoušela mluvit tiše, i když se jí do hlasu vplížil vysoký tón, nevitáný a obnažený.

Psychiatrická zavrtěla hlavou, dobře nalakované vlasy zůstaly pevně na svém místě. „Paní Baileyová, vaše dcera je nanejvýš neobvyklý případ. Ve své praxi vidím mnoho hudebních profesionálů. Většinou se objeví varovné známky nebo nějaká forma špatného zacházení, než se stane něco podobného.“

„Přišla jste na to, co ji odneslo z tohoto času?“ Lorniny ruce šátraly po další cigaretě.

Doktorka zmateně pokrčila rameny. „Říká, že to způsobila kniha, historická kniha.“

„O staré Anglii?“ Lorna zavřela oči v rezignovaném vyčerpání. „Je posedlá po vévodovi ze dvora Jindřicha Osmého. Je úplně zamlklá, když se upřeně dívá na všechny ty staré malby v knize, dokud neuvidí něco o chlápku jménem Hamilton. Má dvě data. Jedno je 1516 s otazníkem a další datum 1540. Listovala knihami, utratila celé jmění, vykoupila celý obchod a hledala různá data. Ale všechna říkala buď 1516, nebo 1517 a poslední datum je vždycky 1540. Vždycky 1540.“

„Vím to, ptala jsem se vás na to už posledně, paní Baileyová, ale existuje nějaký důvod, proč se stala odbornicí na tudorovské panovníky? Je velice dobře informovaná.“

Lornin smích zněl jako suché zaštekání. „Deanie! Ha, to je vtip! Ne, paní doktorko. Deanie nikdy nebyla studijní typ, nikdy.“

Psychiatrická se zamračila a na krátký okamžik si porušila vynikající podklad nalíčení. „Zdá se, že Deanii velmi rozrušila obrázková kniha o RAF.“ „O čem?“

„O Královském letectvu, Royal Air Force v Anglii. Byla to kniha vydaná v edici Time-Life o bitvě o Británii během druhé světové války, o mladých pilotech, kteří bojovali proti Luftwaffe, víte?“

Lorna přikývla, ale nebyla si úplně jista, o čem doktorka vlastně mluví. „No, ale co je s tou knihou? Řekla vám to?“

„Je tam fotografie mladého muže, opravdu velmi hezkého. Černobílá, samozřejmě. Ten pilot čte knihu a drží v ruce otlučený hrnek s čajem. Oči má unavené - úžasné oči, i na té černobílé fotce. Má na sobě ještě kabát od uniformy a podle legendy k obrázku se právě vrátil z letu. Och, a další týden, v září 1940, se ztratil.“

„Tak?“

„Ted' to bude znít poněkud zmateně, paní Baileyová. Vaše dcera trvá na tom, že je to vévoda z tudorovské Anglie. Stále přísahá, že je to jedna a táž osoba. Vystříhla fotografii a zarámovala ji.“

„Potom je blázen,“ mumlala Lorna pro sebe. „Vím, že jsem jí měla změnit jméno. Víte to? Pojmenovala jsem ji po postavě, již hrála Natálie Woodová ve Třpytu v trávě. Nevěděla jsem, že skončí opuštěná ve cvokárně.“

Doktorka se přikrčila a Lorna mávla rukou.

„Promiňte, víte, jak to myslím.“

„Vaše dcera není duševně chorá, paní Baileyová. Uvědomuje si své okolí, svou kariéru, vás.“

Lorna přikývla. „Ano. Ale připadá mi tak nepřítomná duchem, tak vzdálená. Byly jsme si vždycky skutečně blízké, ale teď jí vůbec nerozumím.“

„Chápu vás,“ souhlasila doktorka Howlerová. „V určitém ohledu má jasnou představu o svém životě. V jiném směru trpí sebeklamy, ale my doufáme, že ten problém překonáme.“

„Kdy bude v pořádku?“

Doktorka se zhluboka nadechla. „To nelze říci. Velkou měrou to závisí na její vůli. Nemá sklony k sebevraždě, ani neublíží nikomu jinému. Myslím, že trpí ztrátou něčeho podstatného.“

Doktorka se odmlčela, jako by se pokoušela formulovat další slova.

„Trápí se, paní Baileyová, oplakává ztrátu muže, jenž nikdy neexistoval, a pokud žil, nikdy by se s ním pravděpodobně nesetkala. Myslím, že semínko tohoto klamu bylo zaseto v Anglii. Setkala se tam s pánem, který jí vypravoval příběh o veliké vášnivé lásce a mrtvém pilotovi. Jeho rodiče, jak jsem vyrozuměla, se hluboce milovali. Deaniina mysl, už tehdy křehká, si vytvořila vlastní velikou vášnivou lásku, dokonalou lásku, jež nikdy nemůže být zničena, jednoduše proto, že nikdy ve skutečnosti neexistovala.“

„Neurazte se, paní doktorko ale já tomu ani za mák nerozumím.“

Psychiatrická si sepjala ruce, než promluvila. „Z její minulosti, dětství a nestabilních vztahů s muži usuzuji, že si vytvořila tuto fantazii, protože jí chybí milující mužská postava.“

„Tomu nerozumím.“

„V jejím životě nebyli žádní kladní muži, paní Baileyová.“ Doktorka se pokoušela o ohleduplnost. „Otce vlastně nepoznala, ačkoli to samozřejmě nebyla vaše vina.“

Lorna tiše polkla a vybavila si dceru jako nádherné, tmavovlasé dítě, jež sedělo doma ten večer, kdy se konal ve škole taneční večírek pro děvčata a jejich otce. Nikdy si nestěžovala. Doktorka pokračovala.

„Jako dospělá byla úspěšná ve všech oblastech, kromě jediné, tedy lásky. Stává se populární, je fyzicky krásná a talentovaná... a velmi, velmi opuštěná.“

„Co máme dělat?“

„Probírala jsem její případ s několika svými kolegy, v naprosté důvěrnosti, samozřejmě. Myslíme, že potřebuje projít stejným procesem jako ovdovělá žena.“

Lorna už chtěla protestovat, ale doktorka Howlerová zvedla pevnou ruku, aby ji zastavila. „Poslechněte mě, paní Baileyová. Vaše dcera potřebuje

truchlit. Je to tvořivá inteligentní žena, která si mohla vymyslet muže, jehož považuje za reálného. Cítí teď skutečnou ztrátu. V jejím životě je prázdnota, která není o nic méně bolestná jednoduše proto, že muž, jenž ji kdysi vyplňoval, prostě nikdy neexistoval. Nechtějí truchlit a cítit zármutek. Nesuďte ji, jen jí pomozte. Poslouchejte, co říká, a mějte s ní slitování. Čas tohle opravdu zahojí.“

„Můj ty bože!“ vyštěkla Lorna. „Moje holčička ztratila vymyšleného přítele a my ji máme proto litovat? Řeknu vám tohle: vydělala příliš mnoho peněz, to je její problém. Já jsem ji vychovávala sama a pracovala jsem šestnáct hodin denně na parkovišti pro nákladáky, jen abychom se pořádně najedly a...“ Zarazila se, protože si uvědomila, že křičí.

Doktorka Howlerová ohodnotila Lornu profesionálním pohledem, přimhouřila oči, jako by zkoumala nějaký preparát. Lorna po delším mlčení řekla: „A co její kariéra? Víc než čtyři měsíce neprojevila zájem vystupovat. Píše písničky jako blázen, nejlepší, co zatím napsala - aspoň to tvrdí její producent. Chtějí jí vydat album a ona ho potřebuje podpořit velkým turné. Jestli si nepospíší, jinou šanci nedostane. Její duet s Buckym Lee Dentonem je populární a...“

„Bude vystupovat, až k tomu bude připravena,“ odpověděla doktorka Howlerová mrazivě. „Nic nemůžeme urychlit. Zármutek je velmi osobní věc. Na každého to občas padne.“

Lorna přikývla.

„Předepíšu jí slabé Sedativum pro spaní. Její problém je částečně i to, že nemůže spát. Zítra se vrátím. Na shledanou, paní Baileyová.“

Doktorka se zářivě usmála, sebrala kabelku a vyplula z domovních dveří. Lorna se sesula do koženého křesla a dívala se na římsu nad krbem s hudebními cenami zářícími v odpoledním slunci. Se vzdorným pohledem směrem ke přeplněnému popelníku si zapálila cigaretu.

Chutnala jí zatraceně dobře.

KAPITOLA 21

Poprvé za celou kariéru paralyzovala Deanii Baileyovou tréma. Hlahol obecenstva pronikal i do prostor za jevištěm, byl jako ohlušující a zneklidňující noční můra. Tisíce hlasů řvaly na stadiónu a křičely jako jediná obrovitá příšera.

„Dean-ie! Dean-ie!“

Jejich hlasy se zesilovaly. Zdálo se jí, že jí potlesk pochoduje po zádech.

Jako veteránka v showbyznysu s letitou zkušeností udělala Deanie logickou věc, když spatřila takové přijetí: rozhodla se, že uteče.

„No tak,“ křičel Nathan Burns a uchopil ji za rukáv jejího kostýmu s flitry. „Volají tě, protože tě mají rádi, Deanie. Ne proto, že by ti chtěli ublížit. Vlastně...“

Deanie ho vypnula z poslechu. Po delším pobytu na proti-alkoholické léčbě na klinice Betty Fordové a rozsáhlé psychoterapii se stal z Nathana Burnse laskavější, jemnější člověk plný moudrostí a moralizujícího kázání o čistotě duše a splnutí s přírodou.

Už nenosil oblek jako Erich von Stroheim, místo toho si vybíral korály a batikované vzory. Ale od doby, kdy se rozhodla vrátit na scénu, byl jediný, kdo jí zřejmě rozuměl. On byl opilec a blázen, ona jen blázen, a dohromady uzavřeli nevyslovenou dohodu, že vyvádět budou jen ve společnosti toho druhého.

„Vypadám dobře?“ Škubla za šaty barvy půlnoční modři, hladké, jakoby se po nich linulo hedvábí. Naposledy stála před obecenstvem více než před rokem a srdce jí bušilo v rytmu skandování davu.

„Vypadáš neuvěřitelně dobře, Deanie. A jako tvůj nový manažer ti musím říci, že to byl brilantní nápad z tvé strany, začít světové turné právě ve Wembley. Od toho duetu s Buckym Lee Dentonem jsi hvězda. Z několika tvých posledních hitů chudák Bucky Lee zezelenal závistí.“

Dav vyváděl ještě hlasitěji a rozechvěl zákulisí hrozivým rámusem.

„Odpustili ti tvoje nervové zhroucení, má milá.“ Nathan pokračoval, jakoby dav vydával tiché brumlání. „Věřím, že vystrčíš princeznu Dianu z titulní stránky Mirroru.“

„Chudák holka,“ usmála se Deanie. Světla se ztlumila a obecenstvo najednou ztichlo, jakoby řadu po řadě umlčela měkká příkrývka.

Někdo vyslovil její jméno, znělo podivně, připadalo jí, že patří někomu jinému, když se rozléhalo po ohromném stadiónu. Když její skupina přicházela na scénu, ozářila je bodová světla, a ona si na okamžik vzpomněla na jiná modrá světla, pulzující ve spektru.

Ted' ne. Ted' na něho nemůže myslet.

Nathan ji trochu postrčil. Kráčela pódiem.

Je to pravda? Stadión se chvěl křikem, její jméno znělo až do nejvyššího bodu ochozů neartikulovaným a divokým pozdravem. Doběla rozžhavená světla ji oslnila a ona se roztřeseně zastavila.

Co je špatně? Stokrát vystupovala, možná tisíckrát.

Ale to bylo předtím. Než jí pouhá myšlenka na prázdný hotelový pokoj na konci představení roztrásla kolena. Než si uvědomila, že zbožňování obecenstva je jen mechanickou prázdnou parodií na skutečnou lásku. Než poznala Kita.

Basový kytarista jí podal kytaru a ona si přehodila řemen přes rameno. Všechno mlčelo. Tisíce lidí ze sedadel pozorovalo každý její pohyb. Slyšela zvláštní vrčení kamer.

„Hej,“ řekla a v duchu se nakopla za to, že zní tak ustrašeně. „Ehm, mám skvělý pocit, že jsem opět v Anglii.“ Divoký potlesk, další pískot.

„Ehm, někteří moji nejlepší přátelé jsou Angličané,“ dodala. Obecenstvo se mohlo zbláznit; vstávalo a tleskalo.

V duchu si myslela: „Můj nejlepší přítel je Angličan.“

Pak bez dalšího čekání kývla na skupinu. Spolu s rezonujícím zvukem její kytary začalo představení.

Bylo to neobyčejné. Jako by vždycky zpívala před čtyřiceti tisíci lidmi. Písně jí seděly, její hlas nezněl nikdy lépe. Skupina hrála brilantně, nejenže zachytila nápěv, ale do každého verše vkládala vhodný charakter, jemné nuance, jež nelze vysvětlit, jen pocítit. Zdálo se, že nemohou udělat chybu, a každý tón zněl naprosto kouzelně.

Pak se přihodilo něco podivného.

Mezi dvěma písněmi udělala malou přestávku a sáhla po sklenici vody na stoličce. Jak se napila, oči jí putovaly po obecenstvu, po kterém s šilenou přesností přejížděl paprsek světla. Z pódia zachytila neobyčejné pohledy - brýle, jež odrážely něčí pronikavý pohled, občasné záblesky šperku, stočené programy používané jako vějíře, náhodné záblesky pohybu.

A po straně uviděla Kita.

Zakuckala se a polkla. Basový kytarista ji plácl do zad, ale ona ještě kašlala.

„Nepijte tady vodu!“ vykřikl někdo z diváků. „Není to bezpečné!“

Oh, drahý Bože, pomyslela si. Omdlím zrovna na pódiu.

Pohlédla znovu tam, kde ho spatřila, ale byl pryč. Jen si to všechno představila, jako si vymyslela Kita, jak jí to vysvětlila doktorka Howlerová.

„Moje další píseň,“ řekla do mikrofonu, „mi připadá příhodná. Doufám, že se mnou budete souhlasit.“

Pak zazpívala nejdokonalejší předvedení Blázna od Patsy Clineové, jaké kdo kdy slyšel.

Představení trvalo další dvě hodiny a proběhlo neskutečně rychle. Čas ztratil význam, protože obecenstvo a písně splynuly v jedno. Po třech přídavicích, když konečně opustila jeviště, byli obecenstvo, Deanie i její skupina vyčerpaní, ochablí úlevou a bláznivě šťastní.

Nathan ji sentimentálně, děsivě přátelsky políbil. Vedoucí nahrávací společnosti prohlásili, že tohle bude její příští album, představení pro ten účel nahráli.

Neznámé ruce ji poplácávaly po zádech a posílaly zbylé flitry z kostýmu na podlahu. Podepsala každý kousek papíru, jež jí nastrčili k obličejí lovcí autogramů. Ze žhnoucích světél se jí točila hlava, před očima jí tančily skvrny. Nathan se pořád na něco ptal, něco žádal a chtěl něco vědět. Všichni byli jako v extázi.

V hrdle jí šíleně vzrůstala panika. Potřebovala být sama. Šatna byla nacpaná květinami, některé nevybalili z krabic, jiné nechali ve velkých koších. Zvuky obecenstva opouštějícího stadión se milosrdně ztlumily, vzdálený smích, výkřiky a pronikavé šoupání popelnic při úklidu se postupně utišovaly.

Nathan ji následoval do šatny, zářil, v ruce šampaňské a jedinou sklenici. „Deanie,“ řekl a vytáhl zátku. „To je pro tebe.“ Vyčerpaně povzdechla a přijala sklenici a pozorovala bublinky, jak se vznášejí nahoru. Některé se točily jako vrtule, razily si cestu bledou pěnou. Vrtule jí připomněly Kita, jeho lásku k létání, způsob, jak...

Stop! Nechtěla na něho myslet. Doktorka Howlerová jí vysvětlila, jaké šokující věci dokáže lidská mysl. Dovolí lidem, aby kráčeli přes rozžhavené uhlí, aniž by se spálili, nebo pomůže vyléčit nevyléčitelné nemoci. V jejím případě ji rychle vyléčila ze samoty.

A co její znalost tudorovské Anglie a skutečný vévoda z Hamiltonu a fotografie pilota Královského letectva, jež v téhle chvíli stála na jejím stolku v šatně?

I pro tohle měla doktorka Howlerová vysvětlení. Během své cesty do Anglie se Deanie nějak dostala k těmto informacím. Bylo to naprosto logické: natáčela videoklip na zámku Hampton Court, absolvovala prohlídku paláce, a dokonce si koupila i brožovaného průvodce. Setkala se s mužem jménem Neville Williamson, jenž jí vyprávěl krásný, kouzelný příběh čisté lásky.

Účinkem stresu z natáčení a své první velké šance, spojené s velmi reálným ohrožením její kariéry ze strany Buckyho Lee Dentona se stáhla do vlastního světa, času a místa, kde se cítila bezpečněji.

Pak si vymyslela Kita, elegantně krásného vévodu. Stal se hrdinou její fantazie, zachránil ji z nebezpečí s chladnokrevnou odvahou, jakou dosud žádný muž neprokázal. Deaniina představitost obdařila fiktivního Kita všemi vlastnostmi, jaké si u muže přála, a několik rozčilujících neřestí si přidala, aby dodala teatrální realistickou tečku.

A pak uviděla fotografii stejně krásného a rovněž mrtvého pilota Královského letectva a nějak si oba výmysly spojila. Krátký pohled na zapomenutého pilota, a její mysl se vznesla.

Deanie pevně popadla sklenici se šampaňským a polovinu upila jediným douškem.

Ale jemná logika doktorky Howlerové nedokázala vysvětlit oblečení, jež měla na sobě, když ji odrázili z keře v bludišti, a jak její vlasy během jediného odpoledne vyrostly o několik centimetrů.

Nebo jak si vzpomene na každíčký detail vymyšleného Kita, od silných paží, jež se náhle stanou jemnými, až po jeho křivý dolní zub. Stále cítila strukturu jeho vlasů s několika šedivými prameny, viditelnými jen na slunci.

Může si někdo představit nádherného muže jako Kit?

Na dveře se ozvalo ostré zaklepání a Deanie vyskočila, rozházené modré flitry na jejím kostýmu zachřestily.

„Pojďte dál,“ řekla, ale nemyslela to doopravdy.

Zdvořilý muž z ostrahy strčil hlavu do šatny a popotáhl nosem z přemocné vůně květin.

„Promiňte, slečno Baileyová, ale je tam někdo, kdo vás chce vidět. Říká, že je váš velmi dávný přítel.“

Deanie povzdechla a napila se znovu šampaňského. Poslední, o co teď stála, bylo krátce promluvit s někým, koho znala z minulosti, pravděpodobně ze střední školy.

Nathan se na ni podíval, potřásl hlavou směrem k muži. „Ne, je mi líto. To je naprosto nemožné. Řekněte mu, že je příliš vyčerpaná, ale když nám tu nechá jméno a adresu, určitě mu pošleme vlastnoručně podepsanou fotografii.“

„V pořádku,“ řekl muž. „Och, počkejte ještě. Chtěl, abych jí dal tohle. Říkal, že bude vědět, co to znamená.“

Nathan potřásl hlavou, Deanie pokrčila rameny a sáhla po obálce.

„Děkuji vám,“ usmála se na muže.

Něco v útrokách jí škublo, když se dotkla obálky. Jméno bylo napsáno nahoře silně rukou. „Slečně Deanii.“

Nathan začal povídat o květinách, ale ona jen slyšela, jak jí v uších hučí krev. Prsty se jí třásly, opatrně otevřela obálku.

Uvnitř byl malý kousek bělavé látky. Věděla, co tam je, ještě než ji otevřela. Byl to její neohrabaný pokus o výšivku, pocákaný hnědými skvrnami, jež připomínaly krev. Většina lidí by v ní viděla jen amatérský obrázek kaňky s křídly, brouka nebo ptáka.

Nebo letadla.

Zalapala po dechu a vstala, broušená sklenice spadla na podlahu.

„Prokrista, Deanie! Vždyť jsi rozlila dom, to není žádný levný sekt. Před pár měsíci bych to vylízal z podlahy i se sklenicí.“ Nathan na ni pohlédl, přejel očima bledý obličej a bílé rty. „Co se děje?“

Ústa jí pracovala, ale nevycházel z nich zvuk. Pak zaskřehotal. „Strážný.“ Nejdřív tiše, pak hlasitěji. „Strážný!“

Muž se vrátil. „Ano, slečno Baileyová?“

„Prosím, prosím, pošlete ho sem,“ zachraplala suchým hlasem. Strážný přikývl, odešel a zavřel za sebou dveře.

Nohy vypověděly Deanii službu, zašátrala za sebou a poslepu popadla židli.

Tohle není možné, říkala si pro sebe a klesla do tvrdé sklápěcí židle. Kit nikdy neexistoval. Jen si ho vymyslela.

Ozvalo se jediné zaťukání na dveře a Deanie se otočila. Její srdce se doslova zastavilo, cítila, že celé její bytí na chvílku ustrnulo, jakoby se rozhodovalo, zda má, či nemá dále existovat.

Dveře se pomalu otevřely.

A on tam stál.

Když ho spatřila, z krku jí vyšel slabý zvuk a srdce jí tlouklo tak hlasitě, až myslela, že jí vytřeše duši z těla. „Kite,“ vzdechla.

Prošel dveřmi, jeho přítomnost se rozšířila do všech koutů místnosti a vyplnila prázdné prostory. Byl to její Kit, se širokými rameny, pevným a hrdým postojem.

Místo jednoduchého černého kabátce měl na sobě tvídové sportovní sako s khaki kalhotami a trochu zmačkanou košili. Viděla, jak se zhluboka nadechuje, když na ni hledí, jak ji propalují žhavé hloubky jeho očí. „Myslela jsem, že jsi mrtvý,“ řekla a hlas se jí zlomil ve vzlyk.

„Já jsem si to myslel také,“ zašeptal, hrdlo pracovalo, ale čelist měl staženou emocí.

Nathan Burns se vynořil z rostlin uspořádných do tvaru podkovy. „Zatraceně, určitě si mysleli, že tu jde o dostihy,“ mumlal pro sebe. Pak pohlédl na Deanii. „Má se tahle věc jako obvykle rozdělit mezi dětskou nemocnici a starobinec?“

Deanie neodpovídala, očima byla zakleslá do vysokého tmavovlasého muže stojícího ve dveřích. Nathan se podíval na ty dva a na jeho tlusté kůži zamravenčil nepříjemný pocit.

„Co se stalo?“ Mluvila jako v tranzu, veškerou pozornost upírala jen k neznámému muži. Nathan se zamračil. Jako by pro ni neexistoval.

„V bludišti jsme se rozdělili, Deanie, ale cestovali jsme společně. Podařilo se to.“ Kitova slova zněla pádně, pronesl je se zaťatými zuby.

„Kdy... Kde...“ Zavřela oči, neschopna jasně myslet v jeho blízkosti. Košili měl u krku rozepnutou a ona viděla jeho opálenou kůži a věděla, že pod látkou je rozset černý porost. Jak dobře znala jeho vůni, svaly na jeho hrudi.

Založila si ruce a otevřela oči. „Kde jsi byl? Proč jsi mi o sobě nedal vědět? Och Kite, myslela jsem...“

„Ššš,“ rezonoval jeho hluboký hlas. Natáhl k ní dlouhé, silné prsty a stáhl je zpět. Gesto bylo tak rychlé, až myslela, že si je vymyslela.

„Zkoušel jsem to, Deanie.“ Jeho přízvuk stále kroutily archaické samohlásky, intonace zapomenutá už staletí. „Pokoušel jsem se tě zastihnout v hotelu, než jsi odjela z Anglie. Ale nedovolili mi to. Nemohu říci, že bych jim to měl za zlé.“

Pak se usmál. Zdálo se jí, že v jeho hrudi zavál vítr. Jeho úsměv, křivý dolní zub, tváře políbené úžasnými prohlubněmi, prodlouženými a silnými. Oči s vějířky v koutech.

„Nemysleli si doopravdy, že jsem blázen, dokud jsem nevyjádřil velmi silnou touhu vidět tě.“ Bezmyšlenkovitě si odhrnul vzpurný pramen vlasů z čela. „Vidíš, pouhá zmínka tvého jména mě přeměnila z nezaměstnaného smolařského herce v nebezpečného otapu.“

Ústa se jí otevřela a on pokračoval. „Zkoušel jsem tě najít, ale určitě jsem vypadal poněkud dezorientovaný. Londýn se za těch posledních padesát let změnil víc, než za předchozích pět set!“

Nathan Burns zasupěl, ale oni si ho nevšíмали.

„Och, Kite. Nikdo mi to neřekl. Co se stalo?“

„Zkoušel jsem tě najít, musel jsem vypadat trochu zmateně. Tak mě strčili do velmi pěkného apartmá. Myslím, že tomu říkají nemocnice.“ Trochu se usmál, ale vyznělo to bolestně, hořce. „V nemocnici jsem byl s fascinujícím mladým mužem, jenž pevně věřil, že je Bette Davisová.“

„Bette Davisová?“

„Byl docela dobrý, opravdu. Ale ten chudák chlápek měl pořád tendenci vyprávět o jejích pozdějších filmech a stále mi připomínal: ‚Upevněte si bezpečnostní pásy, budeme se propadat anebo: ‚Co to sakra mělo znamenat‘. Pak bafal imaginární cigarety a prohlašoval, že je na smetišti.“

„Och,“ zareagovala zaraženě.

„Ano. Dávali mi nějaké úžasné léky a dělali si vydatné zápisky, když jsem žvanil, a to bylo často. Vyslýchali mě, kladli mi otázky, které jsem pochopitelně nemohl zodpovědět, jako kdy byl člověk poprvé na Měsíci, prokrista, nebo kdo je Jodie Fosterová.“

„Kite.“

Napřímil se. „Dnes večer jsi byla úžasná, Deanie. Když jsem tě předtím potkal, nevěděl jsem... víš, nerozuměl jsem tomu. Ty ses pokoušela mi o tom vyprávět.“ Rozevřel ruku a hned ji zase zavřel. „Nerozuměl jsem tomu.“

Neřekla nic. Hlavou jí vířily tisíce myšlenek, ale neřekla nic.

„No, zase jednou jsem žvanil,“ řekl a jeho rysy přešel podivný, záhadný výraz. „Nebudu tě zdržovat, Deanie. Máš tohle všechno - nepotřebuješ, abych ti tu připomínal čas, když ses skoro setkala s neštěstím. Nechám tě, aby tě objali tví fanoušci.“

Dvorně na ni pokývl, otočil se a sahal po klíce.

„Kite!“

Zastavil se zády k ní.

Dobře ušité sako téměř prasklo, když se nadechl. „Ano?“ Stále ještě na ni nepohlédl.

„Kam jdeš? Kde bydlíš?“

Tmavá hlava, množství lesklých neposlušných vln spadlo dopředu, jakoby se najednou cítil velmi unaven.

„Jdu ke své sestře.“ Jeho hlas zněl prázdně. „Je teď lady Carolyn Deightonová a je trochu v letech, abych jí říkal sestři. Je jí dobrých osmdesát.“

Nathan Burns se praštil do hlavy o dveře šatny, jak vzhlédl.

Deanie stále ještě nemluvila.

Kit si odkašlal, jakoby se rozmýšlel, zda má, či nemá pokračovat. „Dnes mám narozeniny,“ řekl konečně.

„Och, Kite.“ Řekla to tiše.

„Je mi čtyři sta sedmdesát devět let.“

„Všechno nejlepší,“ uslyšel úsměv v jejím hlase.

„Ovšem záleží na tom, jak se na to díváš, možná je mi sedmdesát devět.“ Pak se otočil. „Nebo třicet pět.“

Jejich oči se setkaly jako poprvé. Jasnost a porozumění, hmatatelné jako pohlazení, dosáhly přes místnost.

„Tak fajn, kámo,“ řekl Nathan s otráveným zamračením na tváři. „Ztrat’ se odsud. Víím toho dost o drogách a chlastu, abych poznal, co seš zač.“

Deanie sáhla po láhvi šampaňského, aby mohla něco držet v ruce. „Přestaň, Nathane,“ nařídila mu.

Nathan ji ignoroval a položil ruku na Kitova široká záda. Zarazil se, udiven pevností, již ucítil pod tvídem.

Kit se nepohnul.

Jeho oči zabloudily k Deaniině ruce, nyní svírající hrdlo láhve, s klouby bílými jako její obličej. Ale jeho pohled se soustředil na černobílý obrázek ve stříbrném rámu. Mladý pilot z druhé světové války, s unaveným, ale ostražitým pohledem, na něm držel hrnek s čajem.

„Deanie,“ pravil chraptivě. „Moje láska.“

Těžká láhev z dívčiny ruky zarachotila na podlaze a Deanie se vrhla do jeho teplých čekajících paží.

Sevřela ruce na jeho zádech a vdechovala jeho čistou mužnou vůni, mocnější než jakákoli pozemská věc. Jeho ruce se probíraly dívčinými vlasy a jemně jí zvrátily hlavu dozadu, hladové po pohledu na její tvář.

Výraz v jeho očích ji vtahoval do sebe s neskutečným soustředěním. Všechnu hrdost a zdravý rozum nahradila nepotlačovaná touha. Její palec roztřeseně přejížděl po jeho dolním rtu, napjatě a ustrašeně, že znovu zmizí, a ona opět bude trpět v jeho nepřítomnosti planým toužením.

Ale on byl skutečný a pevný, jeho srdce tlouklo na jejích prsou jako by dosvědčovalo jeho existenci.

Pokusila se promluvit, ale city ji umlčely, divoké vzepjetí vášně, s ničím nesrovnatelné radosti a především čisté a opojné lásky.

Na košili mu padaly její horké a těžké slzy. Přitiskla se k němu, jeho silné paže ji objaly tak, jako by na tom záležel jejich život.

Hlava se jí točila. Může se tohle vůbec stát? Opravdu se konečně úplně zbláznila?

Kit řekl: „Jestli je tohle šílenství, tak ať nikdy neskončí.“ Jeho ústa se divoce sklonila k jejím, s žízní způsobenou úzkostí, touhou a láskou.

Ve vzdáleném koutě místnosti Nathan Burns, na všech čtyřech, dychtivě vychutnával dlouho zapomenutou chuť šampaňského.

Podnos se snídaní vystrčil za dveře netknutý, až na vyprázdněné šálky od kávy. Jediná rudá růže změnila místo a odpočívala nyní na složeném lněném ubrousku.

Pokrývky na posteli byly zmuchlané. Dva ohromné polštáře a vyšíváním emblémem hotelu Dorchester na jemném plátně ležely záhadně uprostřed pokoje.

Deanie povzdechla a přitiskla se ke Kitově hrudi, oči spokojeně zavřené. Měla na sobě hotelový froté župan, on jen pokrývku.

„Pořád mám pocit, že sním,“ mumlala a políbila jej na hrud’.

„Tohle si dám líbit.“ Cítila, jak polkl. „Ani ve snu jsem si nepředstavoval tekoucí vodu a záchod v domě.“

„Ty jsi učiněný romantik.“

Zasmál se a zase mlčel. Cítila, jak se mu napjala paže. Zvědavě k němu vzhlédla.

Ve vlasech mokrých ze sprchy mu rozeznala stopy po hřebenu. Hleděl dolů, oči mu překrývaly řasy.

„Víš, co se tam v minulosti stalo?“

Nemusel vysvětlovat, co tím myslí. Jeho tichým slovům beze zbytku rozuměla.

„Přečetla jsem tucty knih, Kite. Hledala jsem tě, pátrala jsem po tobě v těch stroze napsaných historických knihách.“ Nemohla překonat třes. Něžně se na ni usmál a pomalu ji hladil palcem po rameni.

„Víš, zachránila jsi jí život. Anna Klevská by přišla o hlavu, ale tys ji zachránila.“ V jeho hlase zněl naprostý údiv.

„Opravdu si to myslíš?“

„Jsem si tím jist, lásko. Cromwell by přinutil krále, aby ji nechal popravít, a Jindřich by souhlasil. A Anna žila spokojeně na Richmondu jako králova čestná sestra. Ze všech králových manželek měla největší štěstí. A to díky tobě, Deanie.“

„Ale chudinka Kateřina Howardová,“ povzdechla si Deanie. „Možná byla trochu otravná, ale nezasloužila si, aby jí usekli hlavu. Bylo to takové uchechtané mládě, měli ji trochu vycepovat a nenechat ji usednout na trůn. Její strýc ji využil.“

„Každý je nějak využit a zneužit, Deanie. Pořád se to stává, třeba v menším měřítku.“ V jeho hlase zazněl svíravý nádech. Zhluboka se nadechl. „Chudák Surrey, Norfolkův syn. Nakonec ho také popravili jako další oběť nanejvýš váženého vévody z Norfolků. Jediné, co zachránilo Norfolkův hubený krk před špalkem, byla Jindřichova smrt.“

Oba se chvíli odmlčeli a pokoušeli se porozumět plýtvání životy a nadáním před mnoha staletími.

„Alespoň Suffolk umřel dobře,“ zamyšleně pronesla Deanie. „Myslím tím, že když umřel, Jindřicha to zřejmě opravdu zarmoutilo.“

„Asi ano. Ale tehdy už byl Jindřich stařec, to z něho udělala Kateřinina zrada, Deanie. Tolik toužil milovat a být milován, že ho to zabilo. Jeho, velkého Jindřicha Anglického.“

„Četla jsem o Suffolkové vnučce, lady Jane Greyové. Alespoň se nikdy nedozvěděl, že jeho vnučka přišla o hlavu kvůli spiknutí, jež ji přivedlo na trůn. Zase další nevinná oběť. Jako Kateřinu a Surreye, i ji zneužili. Zneužili a připravili o život.“

Deanie si najednou vzpomněla na Suffolkovy hrubé ruce na svých a na jeho škrábavý vous, když ji políbil na tvář jako oblíbený strýček. „Měla jsem ho ráda,“ řekla nakonec.

„A on měl rád tebe, Deanie. Tolik, aby riskoval, když mě schovával, a přivodil na sebe můj i králův hněv. Dělal to pro tebe i pro mě.“

„Byl to přílišný romantik,“ usmála se. Pak zvažněla. „Co si myslíš o Cromwellově konci? Myslím, že byl pořádný padouch, ale pořád nemůžu uvěřit, že mu usekli hlavu. Opravdu jsem nevěřila, že by to král Cromwellovi udělal. Myslela jsem, že shnije v Toweru.“

Kit potřásl hlavou. „Popravili ho v den, kdy si král bral Kateřinu. To se stalo osudovým znamením. Možná si někdo uvědomil křiklavé načasování tohoto hloupého činu. Četla jsi některý z dopisů, jež Cromwell psal Jindřichovi a prosil ho o život? Rameno mě pořád zlobí a rád bych viděl, jak ho potrestali. Ale ty dopisy, Deanie, jsou to určitě nejdojemnější slova, jaká kdo kdy napsal.“

„Myslíš, že je Jindřich vůbec kdy viděl?“

„Ne. Myslím, že to Norfolk nedovolil, a to ve jménu plnění svých povinností.“

„Och, Kite.“

Políbil ji do vlasů. „S malou Alžbětou to dopadlo o poznání lépe.“

„Že ano?“ Deanie těžko mohla uvěřit tomu, že holčička, jež kreslila králíčka s vlhkým nosem, se stala bezpochyby největší panovnicí, již Anglie poznala.

Společně odpočívali v příjemném mlčení. Chtěla navrhnout, aby si objednali oběd nebo alespoň probrali podnos s vystydlou snídaní, když se náhle změnil výraz na jeho tváři. Jakoby se změnil příliv v odliv, nevyhnutelně a nezastavitelně.

„Kite, co se stalo?“

Hleděl přímo před sebe, jakoby nerozeznával pokoj. Pak se na ni podíval, jeho oči ztemněly smutkem. „Musím jít,“ řekl.

„Cože?“ Zmocnila se jí ryzí panika a škubavě sepjala ruce. „Děláš si legraci? Tak najednou musíš odejít?“

„Ne, Deanie. Prosím, musíš mě vyslechnout.“

Narovnala se a napřímila záda. On se posadil a natáhl si khaki kalhoty. Dlouho neříkali nic, ale uvědomovali si každý pohyb toho druhého.

„Celá ta cesta časem byla jen náhoda,“ začal a pak se odmlčel. „Deanie, potřebuji najít vlastní cestu.“

„Co tím myslíš?“

„Odmítám stát se kamenem na tvém krku a stahovat tě dolů.“ Položil jí prst na rty. „Prosím, poslouvej.“

Přikývla, ale nemohla zastavit slzy v očích.

Pak promluvil: „Deanie, všechno, co znám, všechno, co jsem kdy znal, je pryč. Ano, moje sestra ještě žije a díkybohu se jí daří dobře, ale všechno ostatní zmizelo. Vyrostl jsem ve velmi odlišném světě. Nevím, jestli to dovedu pořádně vysvětlit, ale všechny hodnoty, v něž jsem věřil, se ukázaly být falešné.“

„Myslíš od Jindřichovy doby, nebo od roku 1940?“

„Obojí.“ Podíval se do stropu, jakoby odpověď stála tam. „Dokázal jsem se jednou přizpůsobit novému času. Bylo to víc než obtížné, někdy pekelné, jak dobře víš. Ale muset se přizpůsobit znovu, znovu promyslet svoji existenci mimo tento pokoj, zjistit, kam se hodím, a jak jsem se sem dostal, to vyčerpalo moje možnosti, Deanie. Necítím se ještě úplně ve své kůži.“

„Ale copak ti nemůžu pomoci?“ Natáhla k němu ruku a on ji uchopil. „Pomohl jsi mi, Kite. Nežila bych, kdyby nebylo tebe. Dovol, abych ti pomohla.“

„Ne, Deanie.“ Aniž na ni pohlédl, přejížděl jí rty po kloubech ruky. „Nedovedeš si představit, jak jsi mi pomohla, jenom tím, že žiješ. Tvoje existence mě udržela při zdravém rozumu, dala jsi mi důvod, proč vůbec tohle zkusit.“

„Pořád tomu nerozumím,“ připustila.

„Máš svůj život, Deanie. Vzácný, jedinečný talent. Jsi úžasná. Ne, poslouchej. Nechci se dotýkat téhle části tvého života.“

„Ale bez tebe to neznamená nic!“ Její hlas připomínal pláč.

„Ale musí! Copak to nevidíš? Musíme být silní každý zvlášť, teprve pak můžeme být spolu. Tys to už udělala, včera večer jsi to dokázala. Teď je řada na mně.“

„Jak můžeš říci, že nejsi silný? Po všech těch výkonech...“ Hlas jí selhal.

Kit se zasmál a přitáhl ji blíž k sobě. „Myslím, že mi začínáš rozumět, moje lásko. Potřebuju najít něco, pro co v této době mohu žít, rozumný život. Vzpomeň si na můj životopis, Deanie. Mám vysokoškolské vzdělání, to je dost dobré. Umím létat na zastaralém letadle a shazovat bomby na Berlín, což bylo užitečné kdysi, teď na tom můžu stěžít budovat kariéru. A jsem možná nejlepší bojovník v turnajových kláních v této zemi. Ne, promiň, na světě. Naneštěstí se turnaje, skutečné turnaje, nekonají už čtyři století.“

„Co jiného umím? Musím se pochlubit, že jsem schopen potlačit povstání na hranici se Skotskem a že jsem zmařil pokusy několika těch, co usilovali o Jindřichovu korunu. Jsem galantní, uhlazený, umím se uklánět dlouze i krátce...“

Deanie se natáhla a umlčela ho polibkem. „Rozumím ti,“ zamumlala.

„Krátce,“ shrnul. „Ještě jsem nenašel užitečný důvod. Jsem pouhý krácející anachronismus, dýchající kuriozita na pouťové atrakci.“ Položil se do polštářů. „Dobře bych doplnil windsorské sídlo, ale ouha, nemají pro mě žádné volné místo.“

„Kite, nevím, jestli můžu bez tebe žít,“ řekla a přitáhla si k tělu župan.

Na rtech mu zableskl náznak úsměvu. „Och, ale to nemusíš. Ne na dlouho, Deanie, já jen potřebuji čas, několik týdnů nebo měsíců. Před včerejší nocí, než jsme se sešli, jsem nevěděl, jestli najdu sílu, abych dál žil. Ale teď, můj Bože, Deanie, když vím, že tu budeš, cítím, že mohu udělat cokoli.“

„Kite,“ povzddechla. „Cokoli?“

„Cokoli,“ opakoval. Ale slova se ztlumila, když se jeho rty dotkly jejích s příslibem dosud neochutnaných radostí, jež jim brzy budou náležet.

EPILOG

Deanie Baileyová si přitáhla pásek na kabátě, aby se ochránila před chladem časného jara. Zámek Hampton Court navštěvovalo v tomto čase jen málo turistů. Bylo příliš brzy na to, aby na parkovišti stály zástupy autobusů s plyšovými sedadly a aby pozemky bloudily tucty cestovatelů s průvodním textem nahraným na magnetofonovém pásku.

Vítr jí čečral vlasy. Zavřela oči, na něž dopadla mlhavá sprška deště. Vypadalo to tu opuštěně, jako místo, v němž se člověk oddá melancholickým myšlenkám a ponurým snům.

Deanie chvíli pozorovala obzor a pak klesla na vlhkou kamennou lavičku. I přes kabát a džíny cítila pod sebou chladno. Cítila se podivně při návratu po tak dlouhé době a po všem, co se stalo.

Scenérie působila klamně poklidným dojmem. V takové pastorální krajině si člověk stěžít představil něco jiného nežli jemné pohyby a tichá setkání s figurkami z olejomalb.

Doktorka Howlerová jí řekla, že si to všechno představila. Deanie stejně neměla žádný důkaz, jak ji přesvědčit o něčem jiném. I velmi reálné objevení se Kita jí doktorka snadno vysvětlila.

„Víte, pro vaši novou lásku existuje perfektně logické vysvětlení,“ zanotovala a ťukala tužkou na hromádku poznámek, jež se týkaly Deaniina případu. „Právě před vaší epizodou jste byla v Londýně.“

„Epizoda“ byl psychologický termín pro nervové zhroucení.

„Zahlédla jste Christophera Nevilla oknem autobusu, nebo když jste se zapisovala v hotelu Dorchester. Vaše touha po vztahu s mužem podvědomě způsobila, že se do vaší mysli vryly detaily pana Nevilla. Pak jste uviděla fotografii pilota, který se skutečně nápadně podobá panu Nevillovi, a vaše mysl si vyvinula do detailu vypracovanou fantazii.“

„Ale co to jméno a skutečnost, že mě hledal? Paní doktorko, nemůžete přece tvrdit, že to byla pouhá náhoda!“

„Ach, ale ano. Víte, bez velmi úspěšné léčby, kterou jsem dokončila se svým personálem, byste se vy dva nikdy nenašli.“ Doktorčiným obličejem přejel úsměv profesionálního vítězství. „Jedinou záhadou zůstává vzájemná přitažlivost. Když vás uviděl v Londýně, také mu něco cvaklo v hlavě. Slečno Baileyová, můžeme analyzovat mnoho věcí. Stovky let se věda pokouší porozumět tomu, co působí sexuální přitažlivost u lidského druhu, ale nejsou známy definitivní odpovědi, jen slibné náznaky.“

Velmi profesionální tvář doktorky Howlerové se mihl mírný výraz a všechny prvky vědy a logiky zřejmě zmizely. „Některé věci je možná nejlépe ponechat božské záhadě, slečno Baileyová. A velká láska a vášně - největší záhady vůbec - by možná měly záhadnými zůstat.“

Doktorka Howlerová se pak napřímila, jakoby ji vyvedlo z míry, že se ukázala více z lidské stránky, a vsunula si tužku do kapsy bílého saka. A tak skončilo poslední setkání Deanie a doktorky Howlerové.

Deanie si protřela oči a vrátila se myšlenkami do současnosti. Chlad vzduchu rostl snad s každou minutou a vlhkost byla anglickou specialitou.

Její paži uchopila čísi ruka.

Vyskočila, na prchavý okamžik vyplašená.

„Viděla jsi tohle?“ Zamrkal před lehkým deštěm a přidržel jí před očima nejnovější číslo londýnských bulvárních novin.

Podívala se na plátek a začala se chichotat. „Píší, že jsem se provdala za Aarona Nevilla.“ Vzhlédla a setkala se s jeho pohledem.

„Aaron Neville - Christopher Neville - jaký je v tom rozdíl?“

Usadil se na lavičku vedle ní, předloktí mu odpočívala na stehnech, jak četl noviny. V tlustém zeleném irském svetru a přšiplášti ke kolenům vypadal přirozeněji než v kabátci a nohavicích. Vrtěl hlavou nad obsahem článku.

„Píše se tu, že jsem chodil s Julií Robertsovou, než jsem si tě vzal. To je zvláštní, asi mi to vypadlo z hlavy.“ Jeho oči vynikaly ještě víc, když měl přistřižené vlasy a rysy tváře se mu zvýraznily. Málokdo si všiml náznaku vousů na jeho bradě. Při čtení mhouřil oči.

„Jistě, Kite. Ty jsi chodil s Julií, zrovna když jsem se já začala stýkat s Elvisem.“

„Jo, s tím...“ zazubil se.

„Ano, s tím.“

Chvíli seděli tiše a pozorovali ptáka, jak pustoší zem, aby našel červa.

„Zdá se, že je to tak dávno,“ vydechla a pozorovala, jak její slova dělají v chladném vzduchu obláčky. „Ano.“

Znovu začalo pršet. Položil si noviny na klín a shodil z ramen plášť do deště. Vzdechla a opřela se o jeho spojené paže, jimiž jí přidržel nad hlavou plášť jako stan. Mlčky se k sobě choulili, její tvář odpočívala na škrábavé vlně jeho svetru, jeho tvář na jejích vlhkých vlasech.

„Někdy si přeju, abychom toho tehdy mohli udělat víc,“ zamumlal. „Ale asi by se nám nepovedlo dostat se zpátky. Byli bychom poznámkou pod čarou k dlouhému Jindřichovu panování, mrtví a zapomenutí.“

„Jsme pořád poznámky pod čarou a pořád zapomenutí,“ zasmála se.

„To je pravda. Ale aspoň jsme živá poznámka pod čarou,“ zasmál se pro sebe a přejížděl jí rty po vlasech. „Nestýská se ti po něčem?“

„Po několika věcech ano,“ připustil. Někdy ráno se probudím a pomyslím si: ‚Tohle je dokonalý den na rytířský turnaj, nebo co po mně dnes bude chtít král?‘ Je velmi zvláštní, Deanie, když ti neporoučí nějaká všemocná bytost.“

V dálce zahřmělo, přitáhl si ji blíž.

„To byl Jindřich.“ Vzhledla k obloze, na níž se právě zaklikatil blesk. „Dožaduje se dalšího tácu s koblihami.“

Kit se zasmál, koutky očí se mu složily do vrásek, déšť mu smáčel vlasy.

„Měli bychom jít, lásko. Neville Williamson a jeho žena nás pozvali na čaj, musíme přijít včas. A slíbili jsme tvou matce, že jí dnes večer zavoláme.“

Kit se zhluboka nadechl a pohlédl přes její hlavu k bludišti, stěží viditelnému v mlhavé dálce. „Myslím, že jsme viděli všechno, co je tu k vidění.“

„Snad ano.“ Natáhla se pro jeho ruku. „Už ses rozhodl?“

„Myslím, že ano.“

„Tak co? Řekni mi, Kite, prodáš to? Je to sakra hodně peněz, co nabídl. Kolik začínajících leteckých společností je předmětem mezinárodní války v nabídkách?“

„Asi moc ne.“ Pozvedl obočí a nemohl ukrýt úsměv na tváři. „Ale kolik společností má jen zastaralá letadla s vrtulemi?“

„To je služba, po níž všichni šílí, Kite. Bylo úžasné, žes to vymyslel, staré vzorování, uniformy posádky, jazz a staré rádio ve sluchátkách, starodávné časopisy, které při letu nabízejí skvělé staré filmy...“

„Ššš.“ Položil jí ruku na ústa. „Neříkej mi, co se stane na konci Casablanky. Pokaždé, když už skoro vidím konec, vyruší mě nějaký protivný telefonát.“

„Protivný? Jako třeba British Airlines, že zdvojnásobují nabídku? Tys mi neodpověděl, Kite. Prodáš to?“

Odměl se a zakroutil ramenem, protože v anglickém vlhku ho bolelo staré zranění. „Přemýšlel jsem o tom, Deanie. Doopravdy se mi to nechce prodat. Není nad to létat ve vlastním letadle a nevěřím, že bych se toho vzdal. Určitě ne teď a možná vůbec nikdy. Ale tady v Anglii, kde jsou tak kruté daně a tak málo pozemků na prodej, by bylo skoro nemožné, aby se aerolinie rozrostly.“ Když mluvil, přejížděl jí prstem po ruce. „Co kdybych přestěhoval provoz do Spojených států?“

„Opravdu?“ Hlas jí vzrušením vyletěl do fiskule.

„Někde, kde je blízko spousta volné krajiny, aby se mohly Monarch Airlines rozrůstat. Třeba někde na Jihu. Možná to bude nějaký čas trvat, zpočátku to asi půjde ztuhle, ale překonali jsme už horší věci. Mám vyhlédnuté místo u Nashvillu a...“

Zbytek jeho slov zastavily její rty na jeho ústech. Černý plášť do deště mu sjel z ramen a přistál na zemi, zapomenutý a zablácený. Nejdřív se její reakci zasmál, ale smích mu zmrtněl v krku a nahradila jej ohnivá vášně a touha po ženě, již držel v náručí.

Prsty jí projížděl ve vlasech, z konečků jí odkapávaly kapky vody, jak se objímali stále silněji a jak se jejich polibky prohlubovaly. Uvědomila si škrábání jeho vousů i měkkou plnost jeho dolního rtu a nezáleželo na tom, kde a kdy se nacházejí. Důležité bylo jen to, že byli spolu.

„Ehm,“ ozval se rozpačitý hlas.

Deanie v mlžném závoji neodpověděla a Kit, jenž si jen zpola uvědomil vyrušení, se rozhodl, že je bude ignorovat. „Ehm, ehm.“

Kit zvedl obočí, když skončil poslední polibek a hleděl na červenolícího zahradníka pod velkým černým deštníkem.

„Promiňte, pane,“ pravil muž diskrétně. „Ehm, a paní. Zavíráme. Uděláte nejlépe, když půjdete odsud a svléknete si ty mokré šaty.“

Deanie se zachichotala, ruce jí klesly z Kitovy hrudi, ale oči ještě upírala na jeho tvář.

Zahradník se příkrčil. „Tak jsem to nemyslel.“

Kit zvedl ruku. „Nebojte se. Už jdeme.“

Zahradník se je zdráhal opustit. Kit stiskl Deanii rameno a sebral promáčený přšiplášť.

„Měli byste se sem vrátit na jaře,“ řekl zahradník, aby vůbec něco řekl. „Je to tu krásné, skoro kouzelné.“

Deaniiny rty přejelo zdání úsměvu. „To my víme,“ zašeptala a sklonila hlavu pod Kitovu paži. „Je to hotové kouzlo.“

Společně kráčeli k parkovišti, zahradník jim přidržoval nad hlavami deštník a povídal o flóře a fauně Hampton Courtu.

Ale Kit a Deanie z toho nic neslyšeli. Protože sami věděli, že nejkouzelnější věcí na světě je láska.

POZNÁMKA AUTORKY

Bludiště u zámku Hampton Court bylo ve skutečnosti vytvořeno až za vlády Viléma a Marie, víc než sto let po Kitovi a Deanii a - abych nezapomněla - Jindřicha Osmého. Domov rodiny Anny Boleynové, zámek Hever, bludiště měl. Možná se Jindřich ucházel o svou temperamentní druhou ženu, s níž to tak špatně dopadlo, právě tam. Jen oni to vědí přesně.

Anna z Kleve se nikdy nevrátila do vlasti. Po anulaci sňatku jí král poskytl richmondský zámek a obzvlášť vysokou rentu čtyři tisíce liber ročně. Jindřich jí k tomu přidal titul „Čestná sestra“, statek Betchingly a zámek Hever po jeho zlořečené bývalé ženě. Jejím bratrovi, vévodovi z Kleve, se ulevilo a připustil radost z faktu, že „jeho sestra nepochodila hůř“.

Z Anny se stalo něco jako propagátorka nové módy a její výjimečné postavení soběstačné ženy u dvora jí poskytlo nádherný pocit svobody. Ačkoli se už znovu neprovdala, zůstala dobrou přítelkyní Jindřicha i jeho nejstarší dcery Marie.

Po anulaci sňatku dovolil Jindřich Anně, aby se stala matkou jeho malé rudovlasé dcery, princezny Alžběty.